SARAH ADAMS
TACTICA
#BookTok
IUE

SARAH ADAMS

TACTICA IUBIRII

Traducere din limba engleză de

GABRIEL TUDOR

EDITURA LITERA

București, 2023

NEW
MOON

Sarah Adams
The Cheat Sheet
Copyright © 2021

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Tactica iubirii
Sarah Adams

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

ISBN 978-630-319-031-0
ISBN EPUB 978-630-319-390-8

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Mira Velcea, Daniela Nae
Corectori: Emilia Achim, Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright si este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

AVERTISMENT
NU CITIȚI DACĂ DORIȚI SĂ EVITAȚI SPOILERELE!
Cititorii sunt rugați să țină cont de faptul că în această carte sunt descrise atacuri de panică. Ca persoană care se confruntă cu anxietatea şi atacurile de panică, sper că am acordat acestui subiect toată atenția şi importanța pe care o merită.

Fi**ţ**uic**ă**: *o bucată de hârtie pe care atacantul central al unei echipe de fotbal american o poartă la încheietura mâinii pentru a-şi aminti mai uşor schemele de joc planificate.*

Pentru prietenul meu cel mai bun, Chris.
Îți mulțumesc că întotdeauna ai mers mult prea departe cu glumele şi că mi-ai oferit atât de mult material pentru cărțile mele. De asemenea, eşti foarte sexy. Aşa că şi lucrul ăsta e minunat.

CAPITOLUL 1
BREE

Nu este uşor să ţii în echilibru două pahare cu cafea fierbinte şi o cutie de gogoşi în timp ce încerci să descui uşa de la intrare. Dar, pentru că sunt cea mai bună prietenă pe care şi-ar putea-o dori cineva – lucru pe care i-l voi aminti lui Nathan de îndată ce voi intra în apartamentul lui –, reuşesc asta fără probleme.

Scot un sâsâit prelung când răsucesc cheia în broască şi îmi cade un strop de cafea pe încheietura mâinii prin micul orificiu din capac. Am pielea albă, aşa că există un milion la sută şanse ca picătura fierbinte să lase o urmă roşiatică evidentă. În momentul în care păşesc în apartamentul lui Nathan (care de fapt nici nu ar trebui să se numească apartament, întrucât are mărimea a cinci apartamente mari unite), mirosul lui familiar, curat şi proaspăt, mă izbeşte ca un autobuz. Cunosc acest miros atât de bine, încât cred că l-aş putea urmări ca un câine de vânătoare dacă ar dispărea vreodată.

Folosindu-mă de călcâiul tenisului cu care sunt încălţată, trântesc uşa de la intrare cu suficientă forţă ca să-l avertizez pe Nathan că mă aflu în apartament.

„ATENŢIE, TOŢI ATACANŢII SEXY! ACOPERIŢI-VĂ BUNURILE DE PREŢ! O FEMEIE CU OCHI LACOMI ESTE ACUM ÎN CASĂ!”

Un ţipăt scurt şi ascuţit se aude din bucătărie, iar eu mă încrunt imediat. Arunc o privire după colţ şi dau peste o femeie care poartă o pijama roz-deschis, cu pantaloni scurţi şi maiou, stând ghemuită lângă colţul îndepărtat al blatului din marmură albă. Strânge la piept un cuţit de măcelar. Suntem despărţite de mobilierul masiv, dar după felul în care îi ies ochii din orbite, mai degrabă ai crede că eu ţin un cuţit la fel de uriaş lipit de vena ei jugulară.

— NU TE MAI APROPIA! ţipă ea, iar eu îmi dau imediat ochii peste cap.

De ce trebuie să zbiere în halul ăsta? Scoate nişte sunete de parcă ar avea un cârlig de rufe prins de nas şi tocmai ar fi inhalat un balon întreg umplut cu heliu.

Teoretic, ar trebui să ridic mâinile în aer ca să nu fiu înjunghiată mortal, dar ştiu cât de periculoase pot fi ustensilele pentru micul-dejun – ustensile pentru mine şi pentru Nathan, *nu* pentru Domnişoara Urlătoare. Totuşi, nu este primul meu rodeo cu una dintre prietenele lui Nathan, aşa că fac ceea ce fac întotdeauna şi îi surâd larg lui Kelsey. Şi, da, îi ştiu numele pentru că, deşi de fiecare dată când ne întâlnim se preface că nu îşi aminteşte de mine, are de câteva luni o idilă cu Nathan şi deja ne-am întâlnit de mai multe ori. Habar nu am cum îşi poate petrece timpul cu această femeie. Pare exact opusul tipului de femeie pe care l-aş alege pentru el – de fapt, toate sunt aşa.

— Bună, Kelsey! Sunt eu, Bree. Îți amintești de mine?

„Cea mai bună prietenă a lui Nathan încă din liceu. Femeia care a fost aici înaintea ta şi va fi aici mult după tine. ÎȚI AMINTEŞTI DE MINE?!”

Ea răsuflă adânc şi, dintr-odată uşurată, îşi lasă umerii să i se încovoaie.

— Oh, Doamne, Bree! M-ai speriat de moarte. Am crezut că eşti o hărțuitoare care a reuşit să pătrundă cumva în casă. Lasă cuțitul jos, îşi ridică una din sprâncenele perfect pensate şi murmură nu suficient de încet încât să nu o aud: De fapt, într-un fel, chiar asta eşti.

O scrutez cu ochii îngustați şi abia schițez un zâmbet.

— Nathan s-a trezit?

Este ora 6.30 a unei dimineți de marți, aşa că ştiu sigur că deja e treaz. Orice iubită a lui Nathan ştie că, dacă vrea să-l vadă în ziua aceea, trebuie să se trezească la fel de devreme ca el. De aceea domnişoara Kelsey-Pijama-de-Satin stă în bucătărie şi pare bosumflată. Nimeni nu apreciază

dimineţile ca Nathan. Sau, mă rog, nimeni cu excepţia mea – şi eu le iubesc. Dar noi suntem un fel de ciudaţi.

Îşi întoarce încet capul spre mine, cu ura arzând în albastrul delicat al ochilor ei ca de bebeluş.

— Da. Îşi face duş.

„Înainte de joggingul nostru?"

Kelsey mă priveşte de parcă o doare profund să dea explicaţii.

— M-am lovit de el din greşeală când am intrat în bucătărie, acum câteva minute. Avea shake-ul de proteine în mână şi...

Face un gest nervos, menit să termine povestea pentru ea: „I-am vărsat shake-ul pe el". Cred că nu suportă să recunoască faptul că a săvârşit o greşeală omenească, aşa că mi se face milă de ea şi mă întorc ca să pun cutia de gogoşi pe blatul central, ridicol de mare.

Bucătăria lui Nathan este fantastică. Este concepută în tonuri monocrome de crem, negru şi alămiu, iar un perete cu ferestre largi dă spre ocean. Este locul meu preferat din lume pentru a găti, fiind exact opusul micii mele chicinete, situată la cinci străzi distanţă. Dar acea chicinetă este convenabilă şi se află aproape de studioul de balet, aşa că, trăgând linie, nu mă pot plânge.

— Sunt sigură că nu a fost mare lucru. Nathan nu se supără niciodată din cauza unor lucruri de genul ăsta, îi spun lui Kelsey, fluturând pentru ultima dată steagul alb.

Ea îşi scoate sabia de samurai şi ripostează brutal.

— Ştiu asta.

„În regulă atunci."

Iau prima înghiţitură de cafea şi o las să mă încălzească sub privirea rece şi tăioasă a lui Kelsey. Nu mai am nimic de făcut decât să-l aştept pe Nathan să-şi facă apariţia ca să ne putem începe ritualul din fiecare zi de marţi. Este o tradiţie încă din primul an de liceu. Pe atunci, eram un fel de

singuratică asumată, nu pentru că n-aş fi iubit oamenii sau socializarea, ci pentru că trăiam şi respiram exclusiv balet. Mama mă încuraja să mai sar peste orele de dans pentru a merge la o petrecere şi a fi alături de prietenii mei. „Aceste zile în care eşti doar o adolescentă şi te distrezi fără să-ţi pese de nimic nu vor dura la nesfârşit. Baletul nu este totul. Este important să-ţi construieşti o viaţă şi dincolo de paşii de dans", mi-a spus de multe ori. Şi, bineînţeles, ca majoritatea adolescenţilor, nu am ascultat.

Prinsă mereu între cursurile de dans şi slujba de la un restaurant, unde lucram după orele de şcoală, nu prea aveam prieteni. Dar apoi a apărut *el*. Am vrut să-mi cresc rezistenţa la efort, aşa că am început să alerg pe pista şcolii înainte de orele de curs, iar singura zi în care programul îmi permitea să fac acest lucru era marţea. Aşa că într-o dimineaţă mi-am făcut apariţia pe pistă şi am fost şocată să văd că alt elev deja alerga acolo. Şi nu orice elev, ci căpitanul echipei de fotbal, domnul Foarte Sexy. (Nathan nu a trecut niciodată printr-o perioadă adolescentină ciudată – la 16 ani arăta deja de 25. Atât de nedrept!)

Se presupunea că sportivii trebuiau să fie bădărani. Îngâmfaţi. Plini de ei. *Nu* şi Nathan. M-a zărit în adidaşii mei zgâriaţi şi cu părul ondulat ridicat în creştet în cel mai oribil coc pe care îl văzuse cineva vreodată şi s-a oprit din alergat. S-a apropiat, s-a prezentat cu zâmbetul lui uriaş şi m-a întrebat dacă vreau să alerg cu el. Am vorbit tot timpul, devenind brusc cei mai buni prieteni, având atât de multe în comun, în ciuda educaţiei diferite.

Da, aţi ghicit: provine dintr-o familie bogată. Tatăl lui este directorul general al unei companii IT şi nu a arătat niciodată prea mult interes pentru Nathan – cu excepţia situaţiilor în care se laudă cu el pe terenul de golf, în faţa colegilor de serviciu –, iar mama lui mai mult l-a cicălit pentru a ajunge să aibă succes şi să o aducă în lumina

reflectoarelor odată cu el. Nu le-au lipsit niciodată banii, dar ceea ce nu au avut până când Nathan n-a reuşit să devină faimos prin sport a fost poziția socială. În caz că încă nu v-ați dat seama, o spun pe şleau: nu sunt o mare admiratoare a părinților lui.

În orice caz, aşa a început tradiția noastră de marți. Dar momentul exact în care m-am îndrăgostit de Nathan? Îl pot preciza la secundă. Eram în ultima tură a primei alergări împreună când el m-a prins de mână. M-a tras până la linia de finiş, apoi s-a aplecat în fața mea şi mi-a legat şiretul. Pur şi simplu, ar fi putut să-mi spună că se desfăcuse, dar nu, Nathan nu este aşa. Nu contează cine eşti tu sau cât de faimos este el; dacă şiretul de la pantoful tău e dezlegat, el o să ți-l lege. Nu am mai întâlnit pe nimeni la fel. M-am îndrăgostit nebuneşte de el încă din prima zi.

Deşi eram atât de tineri, amândoi eram foarte hotărâți să avem succes. Nathan a ştiut întotdeauna că avea să ajungă în NFL[1], iar eu ştiam că aveam să merg la Juilliard[2] şi apoi să dansez într-o trupă. Unul dintre aceste visuri a devenit realitate, iar altul, nu. Din nefericire, am pierdut legătura în timpul facultății *(bine,* eu sunt de vină pentru asta), dar m-am mutat cu totul întâmplător în Los Angeles după absolvire, când o prietenă mi-a vorbit despre altă prietenă care voia să angajeze un ajutor de instructor la studioul ei de dans chiar când Nathan semnase pentru echipa Rechinilor din Los Angeles şi se mutase şi el în oraş.

Am dat întâmplător unul peste altul într-o cafenea, iar el m-a întrebat dacă vreau să mergem în următoarea zi de

---

[1] NFL (National Football League) este cea mai importantă divizie a fotbalului american profesionist. (n.tr.)

[2] Juilliard este un renumit Conservator de arte interpretative din New York, unde se țin cursuri de muzică, dans şi teatru. (n.tr.)

marți la jogging, de dragul vremurilor trecute. Restul este istorie. Prietenia noastră s-a reluat imediat, ca şi cum nu ar fi trecut deloc timpul, inima mea, din păcate, încă tânjind după el la fel ca în adolescență.

Amuzant este faptul că aproape nimeni nu a crezut că Nathan avea să ajungă atât de sus în carieră. Nu, Nathan Donelson a fost recrutat abia în runda a şaptea şi a încălzit banca de rezervă ca atacant central timp de două sezoane întregi. Totuşi, nu s-a descurajat niciodată. A muncit mai mult, s-a antrenat mai mult şi s-a asigurat că avea să fie pregătit pentru momentul când urma să intre pe teren. Pentru că aşa abordează Nathan totul în viață: cu un efort total.

Iar într-o zi, strategia lui a dat roade.

Fostul titular al postului de atacant central, Daren, şi-a fracturat femurul în timpul unui meci, iar antrenorii au fost nevoiți să-l introducă pe Nathan. Dacă închid ochii, încă pot vedea acele momente: o targă transportându-l pe Daren în afara terenului. Antrenorul supărat alergând spre Nathan, aflat pe marginea terenului. Nathan ridicându-se de pe bancă şi ascultând instrucțiunile antrenorului. Şi apoi, chiar înainte să-şi pună casca şi să intre în joc pentru ceea ce avea să rămână în istorie ca fiind startul carierei sale, Nathan s-a uitat în tribună după mine. (Nu avea o lojă privată în acel moment.) M-am ridicat, privirile noastre s-au întâlnit şi mi s-a părut că Nathan avea să vomite din cauza emoției. Şi atunci am făcut singurul lucru care ştiam că avea să-l ajute să se relaxeze: m-am strâmbat ca un măscărici şi am scos limba într-o parte cât am putut de mult.

Chipul lui a explodat brusc într-un zâmbet, apoi Nathan şi-a condus echipa în cel mai bun meci al campionatului. În tot restul sezonului, Nathan a fost atacant central şi i-a dus pe Rechini în finala Super Bowl, unde au obținut victoria.

Acele luni au fost ca un vârtej pentru el. De fapt, pentru amândoi, pentru că a fost anul în care, dintr-un simplu instructor, am ajuns *proprietara* studioului de balet.

Astăzi, sunt aici pentru o sesiune de jogging cu Nathan şi, din moment ce aseară nu a făcut un meci tocmai bun, ştiu că vom alerga foarte mult. Echipa lui a câştigat totuşi meciul (şi a ajuns oficial în play-off, uraaa!), dar el a ratat două intercepții. Şi cum este un perfecționist când vine vorba de – ei bine, practic de orice –, ştiu că va alerga cu paşi grei şi apăsați, ca un urs pe lângă un borcan de miere gol.

Vocea stridentă a lui Kelsey mă smulge din nostalgie.

— Mda, nu mă înțelege greşit, dar ce cauți aici?

Prin „Nu mă înțelege greşit", vrea să spună „Nu considera ăsta un gest drăguț, pentru că am de gând să mă port foarte urât". Mi-aş dori să se poarte astfel şi când e Nathan prin preajmă. Dar în preajma lui tipa e dulce ca o prăjitură.

Îi ofer cel mai însorit zâmbet, refuzând să o las să-mi fure bucuria aşa de dimineață.

— Ce ți se pare că fac aici?

— Te porți ca o hărțuitoare înfiorătoare, care este îndrăgostită în secret de iubitul meu şi se strecoară în apartamentul lui pentru a-i aduce micul-dejun.

Vedeți, aici e problema. Spune cuvintele „iubitul meu" de parcă acestea ar trebui să fie nişte atuuri. Ca şi cum tocmai le-a aruncat pe masă, şi eu ar trebui să icnesc şi să-mi duc palmele la gură, şocată. „Cerule! A câştigat!"

Tipa nu ştie, dar cartea ei este echivalentul unui cinci de treflă singuratic. Iubitele vin şi pleacă din viața lui Nathan ca dietele la modă. Pe de altă parte, eu am fost aici cu mult înainte de Kelsey cea cu două fețe şi voi mai fi aici mult timp, pentru că sunt cea mai bună prietenă a lui Nathan. Eu sunt cea care a trecut prin toate cu el, iar el a trecut prin toate cu mine: etapa de gaşcă din liceu (eu, nu el), ziua în

care a semnat contractul cu echipa de fotbal american a universității, accidentul de mașină care mi-a schimbat întreg viitorul, fiecare enterocolită din ultimii șase ani, ziua în care am devenit proprietara studioului de dans și ziua când ploi de confetti au căzut asupra lui după ce Rechinii au câștigat Super Bowl.

Dar, CEL mai important, sunt singura persoană din lume care știe cum s-a ales cu cicatricea lungă de cinci centimetri aflată chiar sub buric. Vă dau un indiciu: este o situație jenantă și are legătură cu un kit de epilare pentru acasă. Și vă mai dau un indiciu: l-am provocat să o facă.

— Da! îi spun cu un zâmbet exagerat de strălucitor. Pare destul de adevărat. O hărțuitoare care este îndrăgostită în secret de Nathan. Sunt chiar eu.

Ochii ei se măresc de uimire, căci a crezut că într-adevăr avea să mă înțepe cu asta. „Nu mă poți arde cu adevărul, Kels!" Sau, mă rog, cu excepția părții cu hărțuirea.

Îi întorc spatele lui Kelsey și îl aștept pe Nathan. A existat o perioadă în viața mea când am încercat să mă împrietenesc cu iubitele lui Nathan. Dar vremea aceea a trecut. Nici una dintre iubitele lui nu mă place. Indiferent ce aș face pentru a le câștiga afecțiunea, sunt înclinate să mă urască. Și înțeleg, chiar înțeleg. Ele mă consideră o amenințare majoră. Dar din acest punct povestea devine tristă.

Nu sunt o amenințare. Toate îl vor avea pe Nathan într-un mod în care eu nu-l voi avea niciodată.

— Știi, spune ea, încercând să-mi atragă din nou atenția, ai putea să pleci pur și simplu, pentru a evita o situație stânjenitoare. Fiindcă, atunci când va veni Nathan, n-o să am nici cea mai mică ezitare și o să-i cer să-ți spună să pleci. Am avut răbdare până acum, dar felul în care te porți cu el este mai mult decât ciudat. Te învârți în jurul lui ca o bucată de hârtie igienică lipicioasă.

Încerc să nu par prea arogantă când îi şoptesc „Bine, drăguţo”, oferindu-i un surâs trist şi încuviinţând din cap. Deoarece iată ce am uitat să menţionez mai devreme: nu sunt o ameninţare pentru aceste femei – asta până când ele îi cer să aleagă. Atunci devin mai ameninţătoare decât o bombă cu sclipici. Poate că nu pot dormi în patul lui Nathan, dar mă bucur de loialitatea lui – şi pentru Nathan nu există nimic mai important decât asta.

Kelsey se strâmbă şi îşi încrucişează braţele la piept. Suntem adânc angajate într-un duel al privirilor ameninţătoare când vocea lui Nathan răsună din camera din spatele meu.

— Hm, miroase a cafea şi a gogoşi? Asta înseamnă că Bree Cheese[3] este aici.

Afişez chiar în faţa lui Kelsey un zâmbet nu foarte subtil. Un zâmbet de *învingătoare*.

CAPITOLUL 2
BREE

Nathan intră în bucătărie purtând doar o pereche de pantaloni scurţi şi negri de sport, fără tricou. Pieptul lui bronzat şi parcă sculptat cu dalta, ce ar putea aparţine doar

[3] Joc de cuvinte datorită pronunţiei asemănătoare: Bree şi Brie Cheese (brânză Brie) (n.tr.)

unui atlet profesionist, este expus din plin, iar muşchii în formă de V ai centurii Adonis parcă ar face cu ochiul, obligând pe oricine să roşească. Părul îi este ud şi strălucitor, iar partea de sus a umerilor este uşor rozalie de la apa fierbinte. Aşa arată de fiecare dată când abia iese de la duş şi, indiferent de câte ori l-am văzut, nu încetează să mă lase fără suflare.

Ţine în mână un prosop mic, cu care îşi freacă intens părul superb, de culoarea ciocolatei. Acel prosop norocos parcă ar chicoti de bucurie. Nathan are părul atât de ondulat şi de încântător, încât i-a adus un contract de sponsorizare de cinci milioane de dolari din partea unei renumite mărci de produse cosmetice de lux pentru bărbaţi. După ce a fost difuzată prima reclamă – Nathan ieşind de la duşul din vestiar cu un prosop înfăşurat în jurul taliei, cu perlele de umezeală lipite de muşchii încordaţi şi cu sticla de şampon în mână –, femeile de pretutindeni au dat buzna în magazine pentru a cumpăra aceeaşi marcă, în speranţa că, prin magie, bărbatul lor avea să se transforme în Nathan. Cel puţin îşi doreau ca bărbatul lor *să miroasă* ca Nathan. Dar iată alt secret pe care numai eu îl ştiu – părul lui Nathan nu miroase niciodată ca acel şampon, pentru că el preferă o marcă ieftină, într-o sticlă verde, pe care o foloseşte de când avea 18 ani.

— M-am gândit că poate ai nevoie de asta, îi spun, întinzându-i o ceaşcă de cafea aburindă de la magazinul nostru preferat, aflat la câteva blocuri distanţă.

Deschid cutia de gogoşi ca pe un cufăr cu comori. Gogoşile strălucesc în lumină. „Bang!”

Nathan geme scurt şi îşi înclină capul într-o parte, cu un zâmbet vag în colţul gurii, în timp ce aruncă prosopul pe blat.

— Credeam că era rândul meu să aduc cafeaua şi gogoşile.

Scoate din cutie o gogoaşă cu glazură de sirop de arţar şi se apleacă pentru a-mi da un pupic rapid pe obraz, aşa cum face întotdeauna. Complet platonic. „Frăţeşte."

— Da, dar în această dimineaţă m-am trezit foarte devreme cu nişte crampe la gambă şi nu am putut să adorm la loc, aşa că am ieşit şi am luat cafea şi gogoşi, îi explic şi sper să mă creadă.

Adevărul este că nu am putut dormi pentru că aseară m-am despărţit de iubitul meu şi mi-e teamă să-i spun lui Nathan. De ce? Pentru că ştiu că mă va descoase până când va afla adevărul din spatele despărţirii. Şi el nu poate şti că m-am despărţit de Martin din simplul motiv că Martin nu e Nathan.

Poate că, dacă aş fi închis ochii, mi-aş fi astupat urechile şi aş fi clătinat din cap, aş fi putut să cred că era el. Dar cine vrea să trăiască aşa? Nu e corect faţă de mine sau faţă de Martin. Aşa că acum scopul meu este să găsesc un bărbat care să mă atragă mai mult decât Nathan. Genul de bărbat care atrage femeile aşa cum lumina unei capcane electrice atrage insectele. De data asta, nu mă voi mulţumi decât cu o săgeată a lui Cupidon completă şi totală.

Nathan îşi încruntă una din sprâncenele sale groase.

— Probabil ar fi trebuit să mănânci o banană înainte de culcare aseară.

Îmi dau ochii peste cap.

— Da, da, dar răspunsul meu rămâne acelaşi: urăsc bananele. Sunt atât de moi şi au gust de... banane!

— Nu contează. E clar că nivelul tău de potasiu este...

Kelsey îşi drege glasul, iar atunci observăm amândoi că ne priveşte încruntată.

— Mă scuzaţi, intervine ea. Nathan, nu ţi se pare ciudat că ea este aici la 6.30 dimineaţa cu cafea şi gogoşi când tu o ai pe *iubita* ta la tine?

Din nou foloseşte acel cuvânt care începe cu i. Şi, da, poate că ar fi trebuit să-mi dau seama că în această dimineaţă Kelsey avea să fie aici şi ar fi trebuit să-l aştept pe Nathan să mă întâmpine cu cafea şi gogoşi. E greşeala mea. Câteodată uit că eu şi Nathan nu avem o prietenie prea normală. Nathan îşi drege uşor glasul.

— Scuză-mă, Kelsey, credeam că ţi-ai amintit că marţea este întotdeauna ziua în care alerg cu Bree.

— Mda, pufneşte ea, dându-şi ochii peste cap. Cum aş putea să uit când se întâmplă ÎN FIECARE MARŢI? Practic, în singura ta dimineaţă liberă din timpul sezonului.

Asta deja mi se pare o conversaţie privată, la care n-ar trebui să particip. De fapt, cam sunt de acord cu ea. Este ciudat că eu şi Nathan suntem prieteni atât de buni. Am încercat să mă retrag din ecuaţie de mai multe ori, pentru ca el să poată petrece mai mult timp cu iubita lui, dar Nathan nu-mi permite niciodată. Totuşi, dacă aş fi fost iubita lui, aş fi fost foarte posesivă cu timpul lui liber.

În NFL, marţea este zi liberă pentru aproape toate echipele. Dar iată care e ingredientul secret pe care nu îl înţeleg toţi jucătorii: cei mai buni încă merg la antrenamente în zilele libere. Îşi folosesc timpul pentru a se concentra asupra punctelor slabe, se întâlnesc cu kinetoterapeuţi, revăd casete cu meciuri vechi – fac orice îi poate ajuta să exceleze mai mult decât ceilalţi. Nathan nu renunţă niciodată la zilele de marţi, dar se duce la antrenamente puţin mai târziu pentru a putea alerga împreună cu mine dimineaţa.

— Nu poţi să-ţi iei măcar dimineaţa *asta* liber? se enervează ea, accentuând fiecare cuvânt, iar eu mă întreb cum îi poate suporta Nathan vocea stridentă.

Încruntat, el îşi încrucişează braţele la piept. Aş vrea să ies discret din cameră, căci ştiu ce urmează să se întâmple.

— Nu chiar. Am nevoie de o alergare bună ca să uit de meciul ăla slab înainte de a merge să mă antrenez.

Kelsey rămâne cu gura căscată.

— Un meci slab? Iubitule, dar ați câștigat! Despre ce vorbești?

Eu și Nathan rostim într-un glas:

— Două intercepții ratate.

Hopa! Lui Kelsey nu i-a plăcut asta. Ochii i se îngustează în niște fante mici și înfricoșătoare.

— Drăguț. Înțelegi ce vreau să spun? Asta nu este o prietenie normală. Și știi ceva? M-am săturat să lupt cu această... orice ar fi între noi. A venit momentul – „Nu o spune, Kelsey!" – să alegi. Ori eu, ori ea.

Tipa clipește de câteva ori, iar eu mă întorc pentru a-i oferi lui Kelsey puțină intimitate în acest moment de pierdere. „Dragii mei, ne-am adunat astăzi aici pentru a plânge sfârșitul relației nesemnificative și mărunte care a existat între Nathan și Kelsey."

— Kelsey... Ți-am zis de la bun început că acum nu caut ceva serios, iar tu ai spus că ești de acord cu asta...

Nathan face o pauză.

Doamne, chiar urăsc situația în care se află el. Îl ucide să rostească replici de despărțire, pentru că, deși uriaș și aparent solid ca piatra, este doar un ursuleț de pluș sensibil. Aș vrea să o pot face eu pentru el, dar am sentimentul că m-aș alege doar cu o tigaie de fontă în față din partea lui Kelsey.

— Îți bați joc de mine?! O alegi pe *ea,* nu *pe mine?* scâncește Kelsey.

Bine, nu-mi place intonația ei.

— Da, răspunde Nathan imperturbabil.

Din creștetul ei parcă țâșnesc flăcări.

— Atunci nu poți să-mi spui în față că nu te culci cu ea!

— Chiar nu o face, crede-mă, intervin eu. Apoi mă îngrijorez că a sunat un pic prea crud, aşa că adaug: Serios. Suntem doar prieteni. Am fi oribili împreună. Suntem mai degrabă frate şi soră.

Bleah, asta a avut un gust urât pe limba mea. Bărbia lui se înclină spre mine şi, după o secundă de ezitare, Nathan îmi zâmbeşte:

— Mda. Noi niciodată nu am... Vocea i se stinge şi îl văd cum înghite în sec, pentru că îi este greu chiar şi să îşi imagineze că am fi împreună în acest fel. Nu am fost prieteni cu beneficii.

„Niciodată. Nici măcar o dată. Nada. Nimic. Zilch. Niciodată." Un pupic pe obraz e cea mai apropiată interacțiune pe care am avut-o cu Nathan, de aceea ştiu că nu mă place ca femeie. Un bărbat care este îndrăgostit până peste cap de o femeie nu-şi ține mâinile acasă în seara de film timp de şase ani. Iar eu şi Nathan ne ținem mereu mâinile acasă când ne uităm la filme.

Aşa că acum mă străduiesc cât pot de mult să-i dovedesc lui că sunt o prietenă ATÂT DE BUNĂ! Pentru că, sincer, chiar sunt. Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu el şi să am copii uriaşi şi musculoşi? Da. Fără să stau pe gânduri. Dar nu ne este scris şi blestemată să fiu dacă aş strica prietenia făcând ca el să afle că sunt îndrăgostită de el, iar lucrurile să devină ciudate în timp ce el a tastat deja jumătate din cifrele numărului următorului fotomodel cu care are de gând să se întâlnească.

Problema cea mai mare este că ştiu că, dacă i-aş spune ce simt cu adevărat, mi-ar face pe plac, pentru că ține cu adevărat la mine, ca prieten. Ar încerca să aibă o idilă cu mine, s-ar putea să accepte să ieşim la întâlniri preț de câteva săptămâni, dar apoi ar trece la altă fată cu care ar avea o chimie, iar eu aş rămâne fără cel mai bun prieten. Nu merită.

Da, sunt bine aşa cum sunt acum. Voi găsi în cele din urmă pe cineva care să fie la fel de grozav ca Nathan. (Probabil că nu.)

— Bine... Atunci bucurați-vă de prietenia voastră ciudată! Pentru că eu plec.

Kelsey face o pauză, dar nu-i aud paşii. Cred că aşteaptă ca el să o oprească. Este o situație jenantă pentru toți.

— Chiar plec. Imediat! Şi să ştii că o să ies pe uşa aia pentru totdeauna, Nathan!

„Vai, nu pleca!" o rog în gând cu o sinceritate total mimată.

Şi apoi porneşte brusc, ca o furtună. Nathan o urmează spre uşă, spunându-i că încă e îmbrăcată în pijama şi ar fi cazul să-şi ia mai întâi lucrurile. Ea îi strigă să i le trimită, căci nu suportă să-l mai privească nici măcar o secundă. Drama este totală. Aud uşa trântindu-se şi lovesc aerul cu pumnul. „Călătorie sprâncenată!"

După care îmi scot telefonul şi îi trimit un mesaj surorii mele mai mari.

Eu: *A eşuat încă una. Kelsey s-a dus învârtindu-se!*
Lily: *A rezistat mai mult decât m-aş fi aşteptat.*
Eu: *Adică prea mult.*
Lily: *Fii drăguță! S-ar putea să fie tristă.*
Eu: *Hm... Eu sunt mereu drăguță, mulțumesc mult.*
Lily: *Pun pariu că ai un rânjet înfricoşător pe față.*

Când Nathan se întoarce, în sfârşit, în bucătărie, îl privesc încruntată şi încerc să par cât mai sinceră, pentru a-i dovedi lui că Lily se înşală.

— Îmi pare rău, prietene!

— Ba nu, nu-ți pare, spune el chicotind, în timp ce îşi sprijină şoldul gol de blatul de bucătărie.

Chiar mi-aş dori să poarte mai multe haine. Este dureros să fiu nevoită să privesc ceva atât de frumos şi să nu-l pot

atinge. Pielea lui Nathan este ca nisipul auriu şi fierbinte de pe o plajă exotică, înfăşurat în jurul unei forme ondulate, care te face să te simți instantaneu deshidratată. Fizicul perfect lucrat este motivul pentru care a fost numit cel mai sexy bărbat în viață şi a ajuns pe coperta unui număr special al revistei *Pro Sports,* în care se evidențiau şi se celebrau toate formele fizice ale sportivilor profesionişti şi ceea ce trebuie să facă aceştia pentru a-şi menține corpul în formă maximă. Este un pictorial elegant, desfăşurat pe două pagini, cu mâini şi coapse bine plasate pentru a acoperi cele mai importante părți. Dar, da, Nathan apare complet dezbrăcat în acea revistă. Şi, deşi dețin cinci exemplare, nu am reuşit niciodată să mă conving să mă uit în interior (coperta îl arată doar de la brâu în sus). Sunt unele limite pe care nu le poți depăşi ca prietenă. Goliciunea este una dintre ele. Iau o îmbucătură mare din gogoaşă ca să nu zâmbesc.

— Nu, chiar vorbesc serios. Kelsey părea... amuzantă.

— Aseară, la meci, ai scos limba la ea din lojă.

— Doamne, Dumnezeule! *Răzbunătorii*[4] ştiu de tine şi de vederea ta supraumană?

El zâmbeşte şi întinde mâna ca să mă tragă de părul prins la spate într-o coadă de cal dezordonată.

— Kelsey a fost răutăcioasă cu tine când nu eram prin preajmă? Fii sinceră!

Nathan are ochii negri. Nu de ciocolată, nici căprui. Negri ca antracitul. Şi când mă fixează aşa cu privirea, simt că mă sufoc. Este ca şi cum nu aş putea scăpa de intensitatea lor nici dacă aş încerca. Ridic din umeri şi iau o gură de cafea.

— Nu a fost chiar politicoasă, dar nu e mare lucru.

— Ce ți-a spus?

---

[4] Aluzie la filmul american cu supereroi lansat în 2012 (n.tr.)

— Nu contează.

El se apropie de mine.

— *Bree.*

— *Nathan*. Vezi, pot s-o fac şi eu.

El este chiar... gânditor, iar între piepturile noastre nu e o distanţă mai mare de câţiva centimetri.

— Îmi pare rău dacă te-a făcut să te simţi prost. Nu mi-am dat seama că se purta aşa cu tine, altfel m-aş fi despărţit de ea cu mult timp în urmă.

Simt că un junghi îmi străpunge inima. Dacă îi pasă atât de mult de prezenţa mea în viaţa lui, de ce nu este atras de mine? „Nu. Nu vreau să mă îndrept spre asta.” Refuz să fiu acea fată. Suntem prieteni şi sunt fericită aşa. Sunt recunoscătoare pentru asta. Şi poate că într-o zi viaţa îmi va trimite un bărbat care să mă iubească la fel de mult cum îl iubesc eu. Oricum ar fi, sunt bine acum.

— Recunosc, nu am procedat prea corect într-o astfel de situaţie. Probabil nu ar fi trebuit să vin aici atât de devreme şi să intru în casă. Iau o îmbucătură zdravănă din gogoaşa cu ciocolată şi continui: Ar fi trebuit să impun limite mai clare.

— Probabil, rosteşte el, părând grav şi serios.

Dar când ochii mei se ridică spre ai lui, Nathan zâmbeşte – cu gropiţe în obraji şi toate celelalte atuuri ale sale. Îl împing jucăuş în braţ.

— Ce e? Dacă aşa stau lucrurile, poate că ar trebui să-ţi iau cheia de la apartamentul meu. Să impun nişte limite.

El ia ultima bucată din gogoaşă, cu zâmbetul încă pe chip.

— Mult noroc! Nu o să-ţi dau niciodată cheia înapoi.

Braţul i se freacă de al meu în timp ce trece pe lângă mine şi mă întreb dacă ar fi o încălcare a acestor limite dacă m-aş lipi de corpul lui ca o scoică de o stâncă.

Cred că am nevoie de această alergare mai mult decât are el. Şi din motive complet diferite.

CAPITOLUL 3
NATHAN

Transpirați şi epuizați după alergare, eu şi Bree ne aruncăm pe podea, în fața uriaşei mele canapele albe. În stânga am o privelişte spre ocean de trei milioane de dolari din podea până la tavan, iar în dreapta se află persoana pentru care mi-aş da şi sufletul doar ca să o văd în fiecare zi din tot restul vieții mele. Evident, Bree nu ştie că simt asta pentru ea. O ating uşor, cu pumnul strâns, pe genunchi, chiar lângă cicatricea zimțată care i-a schimbat cursul întregii vieți.

— Ce faci mai târziu? Nu vrei să ne întâlnim la prânz la CalFi?

CalFi este stadionul echipei mele. Are o sală de antrenamente recent construită, unde facem exerciții în timpul săptămânii, şi o cantină unde serviciile de catering sunt oferite de unii dintre cei mai buni bucătari din domeniu. Iar eu, în caz că vă întrebați, sunt un cățeluş nerăbdător, care o imploră pe Bree să se joace cu el – să se joace mereu cu el. Îşi întoarce capul, astfel încât ochii ei căprui şi blânzi îi întâlnesc pe ai mei. Bree are părul lung şi ondulat, de culoarea mierii, şi o gură largă şi superbă, cu gropițe de mărimea degetului meu mare de o parte şi de alta. Are un zâmbet care seamănă cu al Juliei Roberts – dar unul unic şi atât de uimitor, încât, odată ce l-ai văzut, nici un alt zâmbet nu ți se pare măcar asemănător. Stăm cu capetele date pe spate, lipite de canapea, iar frunțile aproape că ni se ating. Vreau să mă mai aplec doi centimetri. *Doi centimetri.* Vreau să-i simt buzele.

— Nu pot. Azi la ora 11.00 am un curs de mişcare creativă pentru copii mici.

Mă încrunt:

— Tu nu predai niciodată marți dimineața.

Ea ridică din umeri:

— Ei bine, a trebuit să mai pun un curs dimineața, de două ori pe săptămână, pentru a acoperi chiria studioului. Luna trecută, m-a sunat proprietarul şi mi-a spus că impozitele au crescut din nou, aşa că a trebuit să mărească suma pentru chirie cu câteva sute de dolari.

Bree încearcă să se ridice în picioare, dar mă agăț de banda din spate a maioului ei decupat şi o trag înapoi lângă mine. Gestul meu este la limita unui flirt fățiş şi îmi dau seama imediat că a fost o mişcare proastă când ea mă priveşte cu ochi mari. Continui rapid conversația pentru a dispărea tensiunea.

— Deja predai prea multe cursuri pe săptămână.

Bree mai are un instructor la studio, unul care predă step şi jazz, dar, într-adevăr, trebuie să adauge un curs care să-i mai uşureze povara. Studioul ei funcționează mai mult ca o organizație nonprofit, dar cheltuielile generale nu reflectă acest lucru, deoarece fiecare spațiu din Los Angeles este enorm de scump. Este nedrept, pentru că în acest oraş sunt mulți oameni care au venituri mici şi resurse insuficiente şi ale căror nevoi sunt trecute cu vederea. Dorința lui Bree a fost întotdeauna de a le oferi un sprijin copiilor care altfel nu ar putea face cursuri de dans, permițându-le să frecventeze studioul ei cu costuri minime pentru familiile lor. Problema este că taxele sunt prea mici pentru modelul ei de afaceri actual. Bree ştie acest lucru, dar se simte încorsetată, iar mie nu-mi place că soluția aleasă de ea este să predea mai multe cursuri şi să se consume mai mult pentru a acoperi deficitul în loc să accepte banii mei.

— Predau un număr normal de cursuri pentru un instructor mediu, spune ea pe un ton tăios.

Însă tonul de avertizare al lui Bree sună la fel de amenințător ca al unui iepuraş din desenele animate. Ochii ei sunt mari şi sclipitori şi mă fac să o iubesc şi mai mult. Îmi îndulcesc vocea, pregătindu-mă să ating un punct despre care ştiu că este sensibil.

— Ştiu că te poți descurca şi ştiu că eşti dură ca piatra, dar, ca prieten, nu-mi place să te văd atât de chinuită de durerea de la genunchi. Şi, da, ştiu că durerea se accentuează pentru că am văzut că ai încercat să depui mai mult efort cu piciorul drept în timpul alergării de azi, îi spun. Apoi, din reflex, ridic mâinile: Nu mă ciupi, te rog! Încerc doar să mă asigur că ai grijă de tine în timp ce ai grijă de toți ceilalți.

Privirea ei se îndepărtează de mine.

— Sunt bine, şopteşte.

— Eşti bine? Mi-ai spune dacă nu ai fi bine?

Ea îşi îngustează privirea.

— Dramatizezi prea mult lucrurile în privința asta, *Nathan.*

Îmi pronunță numele într-un mod care ar trebui să-mi provoace durere, dar, în schimb, mă face doar să zâmbesc. Bree este una dintre cele mai puternice ființe umane pe care le cunosc, dar cumva este şi cea mai blândă. Niciodată nu îndrăzneşte să se răstească la mine sau la altcineva din lumea ei.

— Genunchiul meu nu va ceda dacă îl folosesc prea mult şi pot să suport puțină durere, spune ea. Ştii că nu-i pot impune proprietarului să nu-mi mărească suma pentru chirie, aşa că, dacă vreau să mențin taxele mici pentru copii, trebuie să adaug o clasă până când voi găsi altă soluție. Sfârşit de poveste. Şi... Ah! Se opreşte şi îşi ridică degetul pentru a mi-l apăsa pe buze când vede că sunt gata

să ripostez: Nu voi accepta bani de la tine. Am mai discutat despre asta de o mie de ori – trebuie să mă descurc singură.

Umerii mi se lasă în jos. Singura consolare pentru că pierd mereu în această dispută verbală cu Bree este faptul că îi simt pielea catifelată apăsată pe buzele mele chiar acum. Aş tăcea pentru totdeauna dacă ar promite să nu se mai mişte niciodată. Şi, cu degetul ei lipit astfel de buze, nu trebuie să mă simt vinovat că nu i-am mărturisit niciodată că de ani întregi plătesc în secret o parte din chiria studioului. (Nu e adevărat – încă mă simt vinovat că am făcut-o fără să o anunţ.) Proprietarul i-a mai mărit chiria o dată, când ea a preluat studioul de la vechiul proprietar. În acea seară, a plâns pe canapeaua mea pentru că nu îşi mai permitea să plătească (la fel ca acum) şi s-a gândit că trebuia să găsească o locaţie mai ieftină în afara oraşului, ceea ce i-ar fi anulat complet scopul nobil – de a le oferi un studio de dans copiilor din oraş.

Să spunem doar că proprietarul ei s-a răzgândit ca prin minune şi a sunat-o a doua zi pentru a-i spune că nu mai era nevoie să mărească suma pentru chirie. De asemenea, putem spune cu siguranţă că, dacă Bree va afla vreodată că am plătit în fiecare lună câteva sute de dolari pentru chiria ei, voi fi lăsat fără cele mai de preţ bijuterii din dotare. Probabil nu ar fi trebuit să o fac, dar nu am putut suporta să văd cum visul ei se risipeşte în acest fel. Nu din nou.

Bree a fost acceptată în programul de dans de la Juilliard chiar înainte de absolvirea liceului şi încă nu am văzut o persoană mai entuziasmată de ceva. Iar eu am fost primul care i-a anunţat reuşita. Am luat-o în braţe şi am învârtit-o în aer în timp ce râdeam amândoi – deşi eram puţin speriat de ceea ce avea să însemne pentru prietenia noastră separarea care ne aştepta. Ea urma să se mute la New York, iar eu trebuia să plec la Universitatea Texas cu o bursă de fotbal. Totuşi, nu aveam de gând să părăsesc oraşul fără să-

i spun lui Bree ce simțeam pentru ea şi speram să oficializăm lucrurile între noi. Fuseserăm doar prieteni, dar trecuserăm peste asta şi eram gata să fim mai mult. Şi apoi s-a întâmplat. Ea a fost lovită cu maşina de un tip care a trecut pe roşu, într-o zi după şcoală. Din fericire, accidentul nu i-a luat viața, dar i-a răpit viitorul de balerină profesionistă. Genunchiul ei a fost distrus. Şi nu voi uita niciodată cuvintele ei când m-a sunat de la spital, plângând: „S-a terminat totul pentru mine, Nathan. Nu voi putea să-mi revin din asta".

Operația de reconstrucție a fost dificilă, dar terapia fizică din acea vară a fost cea mai dură. Scânteia de entuziasm din viața ei dispăruse şi nu puteam face nimic pentru a i-o reda. Nu am vrut să o părăsesc odată cu venirea toamnei – nu mi se părea corect să-mi duc mai departe visurile când ea era zăvorâtă în casă şi cu visurile spulberate. Chiar mai mult, voiam doar să fiu cu ea. Pentru mine, fotbalul nu conta la fel de mult ca Bree.

Dar apoi ea s-a îndepărtat. Sau mai degrabă m-a împiedicat să mă mai apropii. Nu mi-a lăsat altă opțiune decât să mă duc la universitate, aşa cum plănuisem. Apoi, după ce am ajuns acolo, nu mi-a mai răspuns la nici unul dintre apelurile şi mesajele pe care i le-am trimis. Mi s-a părut cea mai dureroasă despărțire, chiar dacă nu ne întâlniserăm niciodată ca doi îndrăgostiți. Am stat patru ani fără să vorbim şi nici până în ziua de azi nu am aflat de ce a procedat astfel. Acum Bree prosperă în noua sa viață, aşa că nu are nici un rost să răscolim trecutul. Sunt prea speriat ca să aflu de ce mi-a tăiat avântul atunci.

După ce am absolvit, am semnat cu Rechinii şi m-am mutat în Los Angeles. Era şi Bree aici. Cred că soarta ne-a adus din nou împreună. Am intrat într-o cafenea locală, a sunat clopoțelul de deasupra capului meu, iar Bree şi-a ridicat privirea dintr-o carte. Şi, deşi se afla în cealaltă parte

a încăperii, privirile noastre s-au întâlnit instantaneu. A fost ca un defibrilator pentru mine. Bang! Inima nu mi-a mai bătut la fel de atunci. În acea zi, mi-am regăsit vechea prietenă. Prietena pe care o ştiam înainte de accident şi care era atât de plină de viaţă şi de energie. Şi mai mult decât atât: era mai sănătoasă, avea nişte curbe incredibile, moi şi feminine, care nu existaseră înainte, iar genunchiul i se vindecase suficient de bine încât să poată lucra ca instructor la studioul pe care îl deţine acum. Din nefericire, pe atunci avea un iubit. Nici măcar nu-mi amintesc numele lui, dar el a fost motivul pentru care nu am invitat-o imediat în oraş.

Ne-am reluat tradiţia de marţi şi am intrat ca un tăvălug în vasta şi nesfârşita gaură a iadului cunoscută de atunci drept zona prieteniei. Mi-e teamă că voi muri în această zonă a prieteniei pentru că Bree îmi aminteşte constant că nu este interesată de ceva romantic. Aproape în fiecare zi spune cuvinte groaznice, cum ar fi:

„Doar prieteni."

„Practic, fratele meu."

„Incompatibili."

„Doi *amigos."*

Oricum, de aceea am făcut-o. Nu puteam suporta să stau deoparte şi să privesc cum pierde ceva important pentru ea când de data asta puteam să rezolv problema cu uşurinţă. Aşa că i-am plătit în secret chiria. Iar ea va fi furioasă dacă va afla vreodată.

Îmi spun că va trebui să am mai târziu o discuţie cu bătrânul Domn Proprietar chiar în momentul în care degetul lui Bree îmi cade de pe buze.

— Serios, nu-ţi face griji! O să mă gândesc eu la ceva, aşa cum fac întotdeauna. Dar deocamdată o să iau nişte ibuprofen şi o să pun gheaţă în pauza orelor de curs. Sunt bine. Garantez.

Pentru că sunt doar prietenul ei, nu am de ales şi ridic mâinile în semn de capitulare.

— Bine, atunci o las baltă. N-o să te mai întreb dacă pot să-ți dau bani.

Ea înclină spre mine bărbia frumos sculptată, într-o atitudine trufaşă.

— Mulțumesc.

— Hei, Bree?!

— Da? întreabă ea, cuprinsă de suspiciune.

— N-ai vrea să te muți cu mine?

Oftează şi îşi lasă capul să cadă pe spate pe perna canapelei.

— Nathaaan! Vezi-ți de treabă!

— Serios, gândeşte-te la asta! Nici unul din noi nu poate suferi apartamentul tău...

— Poate că *tu* nu-l poți suferi!

— Fiindcă nu este potrivit pentru locuit! Sunt o mie la sută sigur că e plin de mucegai, scările sunt lipicioase, dar nimeni nu ştie de ce... Şi MIROSUL ăla! De unde poate veni acel miros grețos?

Ea se strâmbă, ştiind exact la ce mă refer, şi spune:

— Cineva bănuieşte că este un raton care s-a strecurat cumva între ziduri şi a murit, dar nu putem fi siguri. Sau – ochii ei mă săgetează – ar putea fi chiar un om mort.

Mormăie ultima parte, iar eu mă gândesc să o țin ostatică şi să o forțez să locuiască în apartamentul meu curat şi fără mucegai împotriva voinței ei.

— Dacă ai locui aici, cel mai bun lucru ar fi că nu va mai trebui să plăteşti chirie şi, prin urmare, nu ar mai fi nevoie să câştigi atât de mult la studio.

Este o portiță de scăpare, e o modalitate prin care ea şi-ar putea reduce costurile fără să accepte nici un ban de la mine. Bree mă priveşte direct în ochi cu atâta profunzime – mă fixează de-a dreptul – încât am impresia că amețesc.

— Nu.

Ea este ca un ac, iar eu sunt un balon plin cu aer.

— Dar de ce? Deja practic locuieşti aici. Chiar ai propria cameră.

Ea ridică un deget şi mă corectează:

— Camera de oaspeți! Este o *cameră de oaspeți.*

De fapt, este camera ei. Mă obligă să o numesc cameră de oaspeți, dar acolo sunt doar hainele ei, câteva perne colorate pe care le-a adus chiar ea şi câteva farduri prin sertare. Doarme aici cel puțin o dată pe săptămână, când stăm până târziu să ne uităm la un film şi e prea obosită să mai meargă pe jos până acasă. Da, acesta este celălalt lucru – apartamentul ei se află la doar cinci străzi mai jos (dar cinci străzi înseamnă enorm într-un oraş mare ca Los Angeles), aşa că practic suntem deja colegi de cameră, doar că suntem separați de alte sute de colegi de cameră. „Logic."

— Nu, şi chiar vorbesc serios: las-o baltă! spune ea pe un ton care îmi dă de înțeles că mă apropii de statutul de cel mai nesimțit şi insistent prieten şi că e cazul să iau o pauză.

Unii ar putea fi tentați să creadă că slujba mea cu normă întreagă este de sportiv profesionist. Greşit. Adevărata mea slujbă este de a mă forța să mă comport astfel cu Bree, rămânând în această zonă gri, în care în interior sunt înnebunit după ea, dar în afară trebuie să las impresia unui tip interesat doar de prietenia platonică. Este o formă crudă de tortură – ca şi cum m-aş holba la soare fără să clipesc, deşi lumina mă arde groaznic.

Oh, şi am menționat că din greşeală am văzut-o dezbrăcată acum câteva săptămâni? Iar asta nu m-a ajutat deloc. Bree nu ştie, iar eu nu intenționez să-i spun, fiindcă ar deveni foarte ciudată şi m-ar evita o săptămână întreagă. Fiecare are o cheie de la apartamentul celuilalt, aşa că am intrat, ca de obicei, în apartamentul ei, dar de data asta am uitat să-i spun că trec pe acolo. Ea a ieşit din baie în fundul

gol şi a intrat înapoi fără să observe că stăteam acolo, pe hol, cu gura căscată. M-am răsucit imediat pe călcâie şi am plecat, dar acea imagine frumoasă este întipărită – nu, ceva mai bine decât întipărită –, e gravată, ştanțată, imprimată în memoria mea pentru totdeauna.

— Dă-mi un singur motiv întemeiat pentru care nu vrei să locuieşti aici şi o voi lăsa baltă pentru totdeauna. Pe cuvânt de cercetaş! zic şi ridic mâna dreaptă.

Bree o priveşte, încearcă să nu râdă, apoi îmi uneşte degetul mic cu cel mare.

— Nu eşti cercetaş, aşa că onoarea ta nu înseamnă nimic, dar nu mă pot muta cu tine pentru că ar fi prea ciudat. Poftim, ți-am dat un răspuns. Acum trebuie să renunți la idee.

Bree se ridică brusc de pe podea, iar de data asta o las. Coada de păr ondulat i se leagănă pe spate, firele libere lipindu-se de sudoarea de pe gât în timp ce intră în bucătărie.

O urmez – nu sunt gata să renunț la subiectul conversației, deoarece cred că am găsit, în sfârşit, adevăratul motiv.

— Pentru cine ar fi ciudat? Pentru tine sau pentru *Martin?* Cu siguranță ştie că nu are de ce să-şi facă griji legate de o eventuală idilă între noi.

Îmi displace foarte mult prietenul ei. Nu o merită. Nici eu nu o merit, dar asta nu contează. Ce fel de dobitoc ar fi de acord ca iubita lui să locuiască într-o clădire periculoasă şi nu i-ar propune să se mute cu el?

Bree îşi mută privirea de la mine şi se strâmbă. Este clar că o frământă ceva, iar eu ridic din sprâncene, încurajând-o să vorbească:

— Bree?

Se răsuceşte în loc şi-şi strecoară mâna, a cărei încheietură este plină de omniprezentele brăţări colorate şi împletite, într-o poşetă monstruoasă.

— Ţi-am spus că am ceva pentru tine? O să te înveselească imediat după despărţirea de Urlătoarea... pardon, de Kelsey.

Râde în sinea ei de glumă făcută, iar eu încerc să nu arăt că zâmbesc. Nu-mi pasă deloc de despărţirea de Kelsey. Mă preocupă mai mult motivul pentru care încearcă să schimbe subiectul.

Scotoceşte cu frenezie prin geantă, iar eu ştiu ce urmează. Bree are o obsesie pentru bibelouri. Dacă vede ceva care îi aminteşte de unul dintre prietenii sau membrii familiei, îl cumpără şi îl bagă în geanta ei tip Mary Poppins pentru a-l dărui mai târziu. Am două rafturi întregi cu obiecte pe care mi le-a dăruit de-a lungul anilor. Sora ei, Lily, are trei rafturi. Odată, am făcut un pariu ca să vedem cine are mai multe Bree-bibelouri, aşa cum le spunem noi, şi am pierdut. Lily m-a învins cu şapte cadouri în plus.

În cele din urmă, găseşte ce caută, iar din sacul ei fără fund iese o bilă magică 8[5] în miniatură.

Degetele ei cu unghiile date cu ojă curcubeu aşază delicat bila în palma mea ţinută căuş, şi Bree spune încet:

— Bila cu numărul 8. Ştii, pentru că eşti numărul 8 în echipă.

Voi pune bila lângă cartea de joc numărul 8, paharul de shoturi numărul 8 şi lumânarea cu numărul 8 de la ziua mea de naştere.

---

[5] Bila magică 8 este o sferă de plastic asemănătoare cu o bilă de biliard, folosită pentru a ghici viitorul sau pentru a cere sfaturi. Cel care o deţine îi adresează bilei întrebări cu răspuns afirmativ sau negativ, apoi o răsuceşte pentru a apărea răspunsul într-o fereastră. (n.tr.)

— De asemenea, mă anunță ea pe un ton sec, trebuie să-ți spun că m-am despărțit de Martin.

„Hei, ia stai puțin, cum?”

Lumea încetează să se mai învârtă în jurul meu. Greierii tac. Parcă toate ființele de pe planetă se întorc spre noi ca să ne privească. Eu însă trebuie să mă străduiesc din răsputeri să rămân neutru. Cumva, ştiu instinctiv că reacția mea este crucială dacă vreau să păstrez statu quo-ul prieteniei noastre. „Nu strica totul, Nathan!”

— De când?

— De aseară. Ne-am despărțit după meci, vine rapid răspunsul ei. De fapt, eu m-am despărțit de el după meci. Totuşi, a fost de acord cu asta. A fost în mare măsură ceva reciproc.

Nu-mi vine să cred ce aud.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

Ridică din umeri, fiind concentrată asupra felului în care brățările îi alunecă pe încheietură una câte una.

— Pur şi simplu, nu m-am gândit la asta.

— Minți! Nimeni nu poate accepta fără să clipească o despărțire de cineva cu care se întâlneşte de şase luni.

Ea strânge din dinți şi, răsucindu-se spre mine, îşi dă ochii peste cap.

— Bine! Doar că nu am vrut să se întâmple asta. Nu a fost mare lucru. Eu şi Martin ne vedeam foarte rar şi... deja devenise plictisitor. Ne plictiseam împreună. Nu exista nici o scânteie. Pur şi simplu, nu mai puteam să mă complac în situația asta.

Bree rosteşte cuvintele cu un aer complet dezinvolt, în timp ce eu trebuie să-mi amintesc să respir – încet, inspirând şi expirând, ca un om normal, nu ca şi cum aş fi fost pur şi simplu scurtcircuitat pe interior.

Pentru că acum – chiar acum – este prima dată în şase ani când suntem amândoi liberi. Cumva, relaţiile noastre s-au succedat sinuos într-un ciclu aproape amuzant.

Şi acum suntem amândoi singuri.

În acelaşi timp.

Şi am văzut-o dezbrăcată. (Gândul ăsta nu are nici o legătură cu situaţia aceasta, doar îmi vine în minte din când în când.)

Dacă m-aş apleca chiar acum spre ea şi aş săruta-o, m-ar lăsa? Oare s-ar strâmba, stingherită? Sau s-ar lipi de mine, iar asta ar însemna sfârşitul prieteniei noastre platonice? Acestea sunt întrebările care mă ţin treaz noaptea.

Însă nu apuc să aflu răspunsurile, căci Bree îşi ia brusc geanta de pe blat şi o aruncă peste umăr.

— OK, acum ştii. Deci ne mai vedem... cândva, spune ea îndepărtându-se şi văd că, în mod curios, s-a înroşit.

O urmez până la uşă.

— Mâine, spun strângând în pumn bila magică. Vin să te iau pentru cina de ziua lui Jamal, îţi aminteşti?

Colegii mei de echipă o iubesc pe Bree, îi spun „sora mai mică a Rechinilor”. Eu refuz să o numesc vreodată aşa.

Dându-se înapoi, se împiedică de un pantof şi se sprijină cu o mână de perete, iar coada ei de cal lungă şi de culoarea mierii o biciuieşte peste faţă.

— Mâine? Oh, da, am uitat. Sună bine.

Se comportă atât de ciudat! Sau mai ciudat decât în mod normal, aş putea spune.

— Ei bine, atunci ne vedem mâine!

Zâmbesc în timp ce ea încearcă să iasă pe uşa din faţă, dar geanta i se prinde de mâner, trăgând-o un pas înapoi. Scoate un ţipăt scurt, apoi se eliberează şi fuge pe uşă. Cu un oftat, mă uit în jos la cel mai nou dintre Bree-bibelourile mele.

— Hei, bilă magică purtând cifra 8, ce părere ai? Ar trebui să-i spun celei mai bune prietene că o iubesc?

Răsucesc bila într-o parte şi apare mesajul: „Răspuns neclar, încearcă din nou”.

A doua zi, în timpul antrenamentului, îmi este clar că vorbele cu care Bree m-a anunțat că a ieşit din relația cu Martin au ocupat tot spațiul disponibil în capul meu. Nu mă pot concentra deloc. Greşesc prea multe pase. Jamal – cel mai bun alergător defensiv din echipa noastră – a început să-mi spună „degete de unt”, iar expresia se răspândeşte ca un foc de paie. Toată lumea crede că e amuzant, tocmai fiindcă eu nu joc niciodată aşa. Antrenorul este îngrijorat şi crede că am gripă. Îl cheamă pe medicul echipei să-mi verifice temperatura la marginea terenului, de față cu toată lumea. Mă simt ca un idiot.

— Am doar nişte probleme personale, îi spun lui Jamal mai târziu, când antrenamentul s-a terminat, iar el mă tot întreabă care e motivul pentru care jocul meu a fost atât de slab astăzi.

Pufneşte în râs în timp ce îşi încheie nasturii cămăşii. Eu sunt deja îmbrăcat şi stau pe banca din mijlocul vestiarului, aşteptând să intru în sala de conferințe pentru a răspunde la întrebările jurnaliştilor legate de următorul nostru meci.

— Are vreo legătură cu faptul că te-ai despărțit de Kelsey? răsună întrebarea lui Jamal şi simt că începe să-mi vâjâie capul.

— De unde ştii? M-am despărțit de ea abia ieri-dimineață.

Zâmbetul lui plin de superioritate parcă mi-ar zice: „Amice, eşti idiot!”

— A anunțat chiar ea pe contul de Instagram aseară, alături de un link către un articol de pe site-ul revistei de scandal *In Touch*.

— Of, la naiba!

Ar fi trebuit să ştiu că fac o prostie întâlnindu-mă cu ea. Kelsey este fotomodel şi la început părea drăguţă, dar, dacă mă gândesc mai bine, îmi dau seama că nu dorea decât să se afle în lumina reflectoarelor prin relaţia cu mine. Deşi, sincer, nu pot spune că îmi pasă când o femeie vrea să aibă o idilă cu mine doar pentru faima şi vizibilitatea pe care această legătură i le-ar aduce. Eu mă întâlnesc cu alte femei doar pentru că Bree se întâlneşte mereu cu alţi bărbaţi. Însă acum Bree este singură şi, din moment ce nu reuşesc să găsesc o femeie nici pe departe la fel de uimitoare ca ea, cred că a venit timpul să renunţ să caut în altă parte.

În plus, m-am săturat ca prietenele mele să fie nepoliticoase cu Bree. Este ca şi cum ai privi cum cineva încearcă să lovească un fluture – un gest crud şi deprimant. Dintr-odată, sunt îngrijorat de articolul din revistă din alte motive. Kelsey poate să arunce cu lături în mine cât vrea, dar, dacă a menţionat măcar o dată numele lui Bree, o să-mi trimit avocaţii la uşa ei mai repede decât poate clipi.

— Ai citit articolul? îl întreb pe Jamal în timp ce se aranjează în oglindă.

El izbucneşte într-un hohot de râs gutural, care îmi spune că nu o să-mi placă răspunsul.

— Oh, da, l-am citit! Şi o să-l urăşti.

Îmi îndrept spinarea şi îl întreb precaut:

— Spune ceva despre Bree?

Jamal îmi observă gesturile, îşi dă seama că sunt gata să izbucnesc şi clatină din cap.

— Nu, dar tu eşti deja penibil, ştii? Uită-te la tine! Eşti gata să distrugi pe cineva doar pentru a răzbuna o femeie pe care nici măcar nu ai sărutat-o vreodată. Omule, trebuie să te controlezi! Ori lupţi pentru Bree, ori uiţi de ea. E clar că ai nişte frustrări care încep să-ţi afecteze jocul, iar asta nu se poate întâmpla acum pentru că suntem în play-off, frate! PLAY-OFF, subliniază el şi îşi scutură pumnii într-o

încercare disperată de a mă face să înțeleg, ca şi cum nu aş fi ştiut deja că play-offul este important.

Încerc să îl ignor.

— Totuşi, ca să fie clar, articolul o menționează sau nu pe Bree?

El îmi aruncă o privire goală.

— Nu. Obiectul dorinței tale este la adăpost de calomnii. Tu însă...

Râde aşa cum râd prietenii când văd un muc uscat lipit pe obrazul tău, dar nu intenționează să-ți spună că este acolo.

Îl ignor din nou.

— Atunci nu-mi pasă deloc de articol.

Imaginea nu a fost niciodată importantă pentru mine. Tot ce mă interesează este să joc bine în fiecare meci.

— În plus, ne-am întâlnit doar câteva luni. Mă îndoiesc că ar putea găsi atâtea mizerii despre mine.

Mai ales pentru că sunt plictisitor. Nu sunt amator de distracții. Nu beau în timpul sezonului. Mă culc devreme şi mă trezesc devreme. Jamal pare că e pe cale să explodeze de bucurie şi anticipare. Zâmbetul lui e mai curând rânjet, sprâncenele i se ridică, iar acum poate că sunt un pic nervos din cauza a ceea ce a putut spune Kelsey. Mă bate pe spate şi, înainte de a ieşi din vestiar, îmi spune peste umăr:

— Să mă cauți când eşti gata să citeşti articolul, OK? Nu vreau să ratez ocazia de a-ți vedea fața când o vei face.

După ce pleacă Jamal, alt coechipier intră în vestiar şi se îndreaptă spre duş în timp ce se amuză privind ceva pe ecranul telefonului.

— Care-i treaba, Price? întreb scuturând din cap, deşi el nu mă priveşte, ci râde şi mai tare când trece pe lângă mine.

— Se pare că nu-i vorba despre tine!

Habar nu am ce vor să însemne cuvintele lui, dar ceva îmi spune că n-o să-mi placă atunci când o să aflu.

CAPITOLUL 4
BREE

— Oh, Doamne, deja salivez! Imani, adu-mi un mop ca să pot curăța balta asta!

— Ştt, o să ne audă. Mai încet, fraiero!

— Nu-mi pasă dacă aude, trebuie să ştie că e de necrezut că nu sare peste bucata aia de...

Îmi dreg glasul şi îmi încrucişez brațele la piept, bătând din picior, aşa cum îmi amintesc că făcea mama când eram mică – deşi refuz să mă consider mama acestor fete, pentru că nu sunt suficient de în vârstă. Sunt mai degrabă sora lor mai mare. Da, sora lor mai mare şi supertare, cu care ar fi norocoase să stea!

— Dă-l încoace, spun cu mâna întinsă spre grupul de eleve de balet de 16 ani care roiesc nerăbdătoare în jurul unui telefon.

Şi, da, acum chiar mă simt ca mama lor.

— Vezi, Hannah, tu şi gura ta mare ați făcut-o.

Imani se ridică din mica lor grămadă aflată într-un colț al studioului unde aşteptau să înceapă ora de balet şi păşeşte cu grație pe podeaua din lemn masiv până la mine. Telefonul împodobit cu mărgele roz şi albastre aterizează în palma mea, iar pe ecran descopăr o fotografie cu Nathan într-o reclamă sexy la nu ştiu ce produs, purtând doar pantalonii de la echipamentul de fotbal şi o pereche de ghete negre cu adevărat grozave. Muşchii abdomenului se ondulează sub lumina studioului, iar uleiul cu care a fost uns străluceşte puternic pe pielea lui întinsă. Nu sunt sigură la ce face reclamă, dar sunt dispusă să-mi cheltuiesc

toate economiile pentru asta. Închid pagina cu fotografia, chiar dacă aş mai fi vrut să copiez linkul şi să mi-l trimit.

— În primul rând, fetelor, nu ar trebui să vă uitaţi la aşa ceva! Este un bărbat care are aproape de două ori vârsta voastră!

— Aşa, şi? Ca să fii sexy nu trebuie să ai o anumită vârstă.

Sierra, tot o fată de 16 ani, a scos această mică perlă de înţelepciune.

— Ba trebuie să ai, cel puţin asta spune legea, ripostez eu, iar toate îşi dau ochii peste cap, părând consternate. Iar în al doilea rând, poza asta sigur e prelucrată în Photoshop. Tipul nu arată aşa în viaţa reală.

„Arată mai bine."

Hannah îşi îndreaptă un deget spre mine cu o atitudine agresivă:

— Muşcă-ţi limba! Este cel mai sexy bărbat din lume şi toată lumea ştie asta. Şi vrem să ştim cum poţi să fii cea mai bună prietenă a acestui zeu printre bărbaţi şi să nu ţi-o tragi cu el.

Strâmb din nas la auzul acestor cuvinte.

— Hei, nu spune asta! De unde ai învăţat să vorbeşti aşa?

— Eviţi întrebarea, spune Hannah.

Ea este cea mai îndrăzneaţă din toată grupa. Traversez podeaua studioului lung şi îngust pentru a ajunge la sistemul de amplificare din spate. Cu telecomanda în mână, mă ridic pe vârfuri şi mă răsucesc, întorcându-mă cu faţa către adolescentele care mă privesc ca nişte juraţi într-o sală de judecată şi care acum stau aliniate, cu braţele încrucişate, lângă oglinda din podea până la tavan. Puştoaicele astea chiar vorbesc serios.

— Nu evit întrebarea. Doar că nu o socotesc vrednică de un răspuns. În plus, este o discuţie nepotrivită pentru o clasă de balet. Relaţia dintre mine şi prietenul meu este a mea, nu a ta.

Aşa îmi vine să le dau câte un bobârnac pentru a le arăta clar cum stă treaba!

— Dar îl iubeşti, nu-i aşa? mă întreabă Imani.

Îmi pun mâinile în şolduri. Uf, iar mi se pare că am postura unei mame.

— Dacă îţi răspund, putem începe ora?

— Da, rostesc într-un glas aceste Spice Girls ale baletului.

— Ei bine, nu, nu îl iubesc. Eu sunt Sam[6]. Nu-l iubesc într-o maşină, nu-l iubesc într-un bar. Nu-l iubesc cu pălărie, nu-l iubesc cu o pisică, ciripesc eu adorabil în timp ce mă învârt şi transmit această minciună în cel mai jucăuş mod posibil, sperând că ele vor înţelege.

Mă privesc încruntate. Cu siguranţă consideră că nu sunt absolut deloc *cool.*

Dar n-am de gând să le ofer acestor fete ceea ce vor: adevărul. Să le destăinui ce simt, de fapt, pentru Nathan ar fi ca şi cum aş arunca mii de acadele într-o cameră cu copii mici. Fetele ar lua-o razna şi n-aş mai avea linişte niciodată. Există, de asemenea, posibilitatea foarte reală ca ele să găsească o modalitate de a-l contacta şi de a-i spune ce le-am zis. Aşadar, e mai bine să mint şi să mă prefac că nu-mi pasă de Nathan din punct de vedere sentimental.

— Ce plictisitor! se plânge una dintre fete. Ce rost are ca prietenul tău cel mai bun să fie atât de sexy, dacă nu ai de gând să i-o tragi?

— BUN, TOATE CURSANTELE SĂ TREACĂ LA LOCURILE LOR! strig eu şi bat din palme ca o instructoare de balet

---

[6] Aceste cuvinte şi enumerarea care urmează fac aluzie la Sam din cartea lui Dr. Seuss *Ouă verzi şi şuncă,* un personaj care refuză să încerce lucruri noi: „Nu o să le mănânc într-o casă, nu o să le mănânc cu un şoarece. Nu o să le mănânc într-o cutie. Nu o să le mănânc cu o vulpe. Nu le voi mânca aici sau acolo, nu le voi mânca nicăieri. Nu-mi plac ouăle verzi şi şunca. Nu-mi plac, eu sunt Sam”. (n.tr.)

pariziană al cărei unic scop în viață este să-şi ducă elevele în pragul morții – ceea ce într-un fel chiar am de gând să fac astăzi.

Doar pentru că este un curs de balet ieftin nu înseamnă că fetele primesc o educație ieftină. Le instruiesc cu aceeaşi precizie şi cu aceleaşi aşteptări pe care le-am primit eu în rafinatul studio de balet unde am învățat tainele dansului. Mă simt îngrozitor când mă gândesc la faptul că eu şi părinții mei a trebuit să muncim din greu pentru a ne permite acel loc. Da, ați auzit bine, părinții mei ŞI eu am fost nevoiți să muncim pentru el. Nici unul din părinții mei nu a avut vreodată o slujbă plătită foarte bine şi, deoarece aveau grijă de bunica mea, care s-a luptat cu o formă agresivă de cancer în cea mai mare parte a copilăriei mele, tata a avut două slujbe pentru a se putea descurca. Banii întotdeauna erau puțini. Atât eu, cât şi sora mea am lucrat în timpul liceului pentru a ne plăti maşinile, asigurarea, distracțiile, cum ar fi biletele la film şi chiar o parte din cursurile de balet. Mi-aş fi dorit ca atunci să fi existat prin apropiere un studio precum cel pe care-l dețin acum din mai multe motive:

1) Funcționăm pe baza unei taxe bazate pe venit. Asta înseamnă că, dacă părinții tăi câştigă mai puțin, taxa este mai mică şi ne asigurăm că îți poți permite să vii la balet. Pentru că dansul nu ar trebui să fie accesibil doar celor bogați, ci un lucru de care să se bucure toată lumea. Nu ar trebui să fie o povară.

2) Studioul meu nu se concentrează doar asupra tehnicii şi a practicii, ci şi a persoanei în general. Îmi pasă de aceste fete. Îmi pasă dacă ele mănâncă suficient. Îmi pasă dacă vor avea haine pentru şcoală la toamnă. Îmi pasă dacă se ceartă cu o prietenă şi au nevoie de o îmbrățişare ori de o plimbare la studio în acea zi. Îmi pasă mai mult de ceea ce îmi spun ochii lor decât de mişcarea picioarelor. Pentru că, aşa cum

am învățat pe propria piele, baletul ți se poate strecura printre degete într-o clipă, dar sufletul este cu tine pentru totdeauna. Acum, în sfârşit, urmez sfatul mamei şi îl pun în aplicare în educația elevelor mele în tainele dansului.

Dar să nu mă înțelegeți greşit: îmi pasă şi de felul cum îşi mişcă picioarele şi degetele, iar chiar acum, când exersăm, le ofer genul de instruire de care pot fi mândre. Când termină cursul, vreau să simtă că au toată pregătirea de care e nevoie pentru a continua să danseze într-o companie sau să aplice la Juilliard. În timpul acestor ore de curs, le dăruiesc fetelor tot ce am mai bun şi mă aştept la acelaşi lucru din partea lor.

Totuşi, trebuie făcute unele sacrificii pentru a cere o taxă mai mică. Raportat la studiourile de balet tradiționale, al meu este minuscul. Este ca o gaură de şoarece – o gaură de şoarece situată la etaj, deasupra unei pizzerii, unde a prosperat timp de zece ani. L-am preluat de la vechea proprietară, doamna Katie, acum patru ani, şi nu m-am uitat înapoi. Aceasta este felia mea de rai. Miroase a drojdie şi a pepperoni şi răsună de muzică clasică şi de râsete.

După ce se termină ora, îmi ocup poziția obişnuită în fața ieşirii din holul lat de un metru şi jumătate care se întinde pe toată lungimea studioului. Este plin cu genți de dans, sticle de apă şi pantofi, cu o baie cu o singură boxă pe o parte şi biroul meu, marcat printr-un mare semn de exclamare pe uşă, la capătul opus.

Fetele se aliniază cu gențile pe umeri şi ies pe uşă una câte una, oprindu-se ca să asculte mesajul inspirațional pe care li-l transmit de fiecare dată când pleacă. Probabil le vine să-şi astupe urechile fiindcă sunt nevoite să-l audă de atâtea ori, dar mai degrabă mi-aş epila fiecare fir de păr de pe corp decât să nu-l rostesc, deoarece ştiu că au nevoie să îl audă. Le întind coşul cu fursecuri proteice din fulgi de

ovăz făcute în casă, pe care le prepar în fiecare săptămână special pentru elevele mele.

— Imani, sunt mândră de tine! Eşti frumoasă şi demnă aşa cum eşti. Ia un fursec!

Ea o face şi îşi dă ochii peste cap cu un zâmbet.

— Sierra, sunt mândră de tine! Eşti frumoasă şi demnă aşa cum eşti. Ia un fursec!

Ea scoate limba şi îşi încreţeşte nasul, iar eu scot, la rândul meu, limba.

Trec pe lângă cele opt balerine, uitându-mă în ochii fiecăreia, încercând să observ dacă pare ceva în neregulă, asigurându-mă că nu par prea slabe, că au dormit, că nu-şi pierd sufletul pentru dans, aşa cum mi-aş fi dorit ca profesorii mei să fi procedat cu mine. Pentru că dansatorii de la acest nivel ar face orice pentru a reuşi, ceea ce înseamnă de obicei a munci atât de mult, încât picioarele să ajungă să sângereze, a se înfometa pentru ca trupul să aibă linii mai suple, a se strădui în mod constant să atingă perfecţiunea şi a petrece mai mult timp dansând decât trăind. Aşa am fost şi eu la un moment dat şi sunt atât de recunoscătoare că acea perioadă a trecut! Acum mănânc când mi-e foame şi îmi trăiesc viaţa în afara dansului.

Acel accident de maşină mi-a salvat viaţa, pentru că, dacă aş fi continuat la Juilliard cu atitudinea nesănătoasă faţă de corpul meu şi cu stilul de viaţă dependent de muncă pe care îl aveam la acea vreme, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine. Acum mă asigur că dansatoarele mele se simt văzute, iubite şi, la naiba, bine hrănite!

Hannah este ultima elevă din rând şi, în timp ce se pregăteşte să ia un fursec, radarul meu de profesoară supraprotectoare începe să ţiuie pentru că fata are privirea plecată. De obicei, ea se strâmbă caraghios la mine, precum celelalte fete, în timp ce iese pe uşă. Trag coşul cu fursecuri

într-o parte în ultima clipă, înainte ca mâna ei să apuce unul.

— Nu, nu, nu, îi spun ca şi cum aş mustra un cățeluş care este prea drăguț pentru a fi certat aspru şi țin coşul deoparte. Nu primeşti fursecul dacă nu-mi spui de ce ochii ăştia drăgălaşi sunt atât de trişti.

Oh, am uitat că am de-a face cu cel mai rău tip de adolescentă, dar una de nivel patru, adică o adolescentă care conduce maşina şi care acum se crede adultă în toată firea.

Ea îşi încrucişează brațele la piept.

— Bine. Oricum nu mi-e foame. Se fereşte să-mi înfrunte privirea, dar îmi dau seama că în ochii ei *se ascunde* ceva.

Ei bine, din nefericire pentru ea, nici eu nu sunt întru totul o adultă. Cum ochii ei încă privesc în altă parte, nu mi-e greu să-i smulg din mână micul telefon împodobit cu mărgeluțe colorate pe al cărui ecran se află imaginea glorioasă a lui Nathan. Îl țin la spate şi îi transmit din priviri că nu-l va primi înapoi dacă nu se conformează. Ea oftează indignată, iar eu o imit ca un papagal enervant, făcând ochii mari în mod batjocoritor.

— Oh, asta ai vrut? Spune-mi ce s-a întâmplat şi ți-l dau înapoi!

— Nu poți să-mi iei telefonul! Aici nu suntem la şcoală.

— Hm, ca să vezi... Cred că tocmai am făcut-o.

Sunt nemiloasă, dar nu-mi pasă dacă e supărată pe mine, pentru că acum sunt convinsă că se întâmplă ceva şi țin prea mult la ea ca să trec cu vederea acest lucru.

— Domnişoară B! se vaită ea. Trebuie să plec! Tura mea începe în 45 de minute şi trebuie să mă duc acasă ca să mă schimb. Te rog, îmi poți da telefonul înapoi?

Adopt o atitudine gânditoare.

— Hm... nu. Spune-mi ce s-a întâmplat!

Umerii ei subțiri se încovoaie cât de mult îi permite corpul perfect rafinat de balerină.

— Chiar nu ai de gând să mi-l dai înapoi?

Îi zâmbesc cu blândețe şi clatin din cap. Ea îşi dă ochii peste cap.

— Bine atunci. Tatăl meu şi-a pierdut din nou slujba. A spus că firma la care lucra a trebuit să facă reduceri de buget. Ştiu că taxa mea este deja mică, dar s-ar putea să fiu nevoită să nu mai vin. Nu pot să lucrez mai multe ore şi să obțin note mari la şcoală.

Îi întind telefonul cu husa acoperită de pietricele roz şi albastre.

— Mulțumesc. Nu a fost atât de greu, nu-i aşa?

Ea îmi aruncă o privire letală.

— A fost o invadare a intimității.

— Sigur, sigur, înțeleg unde vrei să ajungi, dar nu-mi pasă, spun eu zâmbind şi îi întind un fursec. Ea schițează un surâs palid şi ştiu că sunt iertată. Uită de taxă până când tatăl tău se pune pe picioare!

Ea pare uimită.

— Vorbeşti serios? Domnişoară B, nu pot...

— Bineînțeles că poți! Acum, nu te mai îngrijora – rişti să faci ulcer. Mă întorc să sting luminile studioului şi îmi iau geanta. Joi vreau să te văd la curs.

După ce ieşim pe uşă, încui şi coborâm amândouă scările extrem de abrupte şi înguste care duc spre parcare. Mirosul de aluat de pizza mă loveşte în stomac şi tare aş vrea să arunc aceste fursecuri sănătoase peste clădire şi să devorez în schimb o pizza supremă cu de toate şi crocantă. Ai crede că, după şase ani de mirosit această aromă obsedantă de drojdie, m-am obişnuit ori poate chiar sunt sătulă de ea. Dar nu. După ce ajungem la capătul scărilor, Hannah se răsuceşte spre mine. Deschide gura, dar nu-i iese nici un

cuvânt. Văd însă lacrimi agățate de genele ei lungi. Își lasă încet răsuflarea să iasă și apoi înclină din cap.

— Vă mulțumesc, domnișoară B. Voi fi aici.

Și asta e tot ce-mi doresc. Ei bine, asta și mai mulți bani care să cadă cumva ca o mană cerească. Nu sunt sigură cum voi reuși să fac să meargă lucrurile fără taxa lui Hannah și cu un buget deja restrâns, dar refuz să întorc spatele unei fete care are nevoie de ajutor.

Imaginea unei postări pe Instagram pe care am văzut-o la începutul acestei săptămâni îmi vine brusc în minte. Era de la The Good Factory și anunța că unul dintre spațiile lor incredibile va deveni disponibil luna viitoare și că în prezent primesc cereri de închiriere. Am visat să-mi asigur un loc în The Good Factory încă de când am aflat despre ea în urmă cu câțiva ani. Este – ați ghicit – o veche și gigantică fabrică renovată, destinată prin testamentul unui binefăcător să ofere gratuit spații de închiriat organizațiilor nonprofit. Singurele costuri generale pe care organizațiile sunt obligate să le acopere sunt cele pentru orice ajustări pe care trebuie să le facă în spațiu (ceea ce, în cazul meu, ar însemna adăugarea de oglinzi și a barei de balet). Există doar cincisprezece spații gigantice disponibile pentru utilizare în cadrul fabricii, iar acestea sunt ÎNTOTDEAUNA ocupate, căci, hei, cine nu ar vrea să fie acolo?

Fiecare spațiu este prevăzut cu ferestre superbe, podele din lemn masiv și pereți imenși din cărămidă aparentă. Pun pariu că nu există nici măcar o urmă de miros de drojdie în acea clădire. Vreau să mă înscriu, deoarece, dacă nu voi mai fi nevoită să plătesc chirie, aș putea să-mi transform oficial studioul într-unul nonprofit și să reduc taxele aproape la zero. Dar, chiar și când mă gândesc să aplic, îmi vine să-mi dau ochii peste cap. Nu există nici o șansă să fiu selectată dintre sutele de candidați. Am învățat până acum să nu contez prea mult pe ceva care nu depinde deloc de mine. Cel

mai bine este să mă mulțumesc cu resursele pe care le am la dispoziție acum.

O privesc pe Hannah cum se îndreaptă spre maşină şi aştept până când se află în siguranță înăuntru pentru a merge la maşina mea. Mă aşez la volan, arunc geanta pe scaunul de alături, care este deja ticsit cu pulovere şi sticle de apă, apoi îmi verific telefonul. Nu sunt surprinsă să văd un nou mesaj vocal de la Nathan, pentru că am devenit foarte pricepuți la mesageria vocală şi scrisă. Avem tendința de a suna şi de a lăsa mesaje vocale nesemnificative, fără nici un motiv. Ca nişte prieteni de corespondență pe telefonul mobil.

„Hei, e adevărat că unele omizi sunt otrăvitoare? Cumva una a intrat în maşina mea şi a dispărut când m-am uitat în altă parte. Acum mă întreb dacă ar trebui să cumpăr o maşină nouă şi să i-o cedez omizii pe asta. Ce părere ai?"

Îl sun imediat înapoi şi îi las un mesaj, fiindcă nu răspunde. Încă nu am avut timp să caut pe Google, dar e mai bine să fii sigur decât să îți pară rău. „Poți să-ți iei o maşină sport strălucitoare de data asta? Şi mi-e foarte poftă de un *slushie*[7] de cireşe. Asta înseamnă că am o deficiență de vitamine? Asta-i tot. Pa!"

După ce închid, caut pe internet, încercând să găsesc fotografia la care se holbau fetele înainte de curs.

CAPITOLUL 5
BREE

[7] Băutură înghețată, de obicei făcută din gheață aromată (n.tr.)

Aud o bătaie puternică în uşa apartamentului meu, urmată de vocea lui Nathan.

— Bree! Eşti aici?

— Ies într-o secundă! strig din baie, unde tocmai terminasem de aplicat masca de față.

Este doar 17.30. A venit puțin mai devreme să mă ia pentru petrecerea lui Jamal, iar eu încă sunt îmbrăcată cu tricoul negru cu bretele şi colanții cu model în zigzag, dar, mai important, pe piele mi se întăreşte o mâzgă de un verde strălucitor. Probabil ar trebui să mă îngrijoreze ce va crede Nathan despre mine, dar, sincer vorbind, m-a văzut în posturi şi mai rele. Şi acesta este unul dintre avantajele faptului că nu trebuie să anticipezi niciodată într-o relație cu cel mai bun prieten al tău – poți să arăți ca naiba şi totuşi el să vrea să iasă cu tine!

„Iată partea bună a lucrurilor, prieteni!”

Ies din baie şi mă îndrept spre bucătărie, unde îl văd pe Nathan cotrobăind prin frigider. Este aplecat când intru, iar stomacul îmi tresaltă la vederea lui.

— Merele sunt în sertarul de jos, spun, forțându-mă să nu-mi mai îndrept privirea spre fundul lui, pentru că, hei, prietenii nu se uită la fundul celui mai bun prieten – nici măcar când acel fund arată uimitor într-o pereche de pantaloni chino strâmți, de culoare gri.

— Ah, mulțumesc!

Se ridică şi închide frigiderul cu prada în mână. Când se întoarce cu fața la mine, mărul este deja între dinții lui, iar Nathan încremeneşte la jumătatea unei muşcături crocante. Ochii i se lărgesc şi zâmbetul îi creşte de o parte şi de alta a fructului roşu interzis.

— Ce este? îl întreb, sprijinindu-mă de blatul de bucătărie ca şi cum totul ar fi perfect normal. Am ceva pe față?

El izbucneşte într-un râs gutural, iar acel hohot mă incită în moduri pe care o femeie cu fața pictată ca o broască nu

ar trebui să le simtă. De fapt, n-ar trebui să am niciodată gânduri sexy cu Nathan, dar aşa ceva este pur şi simplu... pur şi simplu DIFICIL, da? Sunt o femeie cu ovarele foarte hotărâte şi, daţi-mi voie să vă spun, foarte destrăbălate! În acest moment, în timp ce Nathan muşcă din mărul acela şi îşi înclină capul spre mine cu un zâmbet jucăuş, ele sunt acolo jos, discutând poetic despre faptul că tricoul lui alb şi moale îi vine atât de bine, încât pare că o zeiţă străveche l-a apucat de picioare şi l-a scufundat, cu capul în jos, într-un lac senzual de bumbac[8]. În concluzie, am murit când l-am văzut cât este de sexy.

— Ar trebui să mă îngrijoreze ce se întâmplă aici? întreabă el şi îşi mişcă degetele mari, bărbăteşti, prin dreptul feţei mele.

— Cel mult ar trebui să-ţi faci griji că, după ce mă voi spăla, voi fi atât de devastator de superbă încât vei putea muri pe loc văzându-mă.

Este o glumă, în mod clar o afirmaţie sută la sută poznaşă, dar Nathan înghite bucata de măr din care a muşcat, apoi ochii lui fac un lucru foarte ciudat: coboară pe corpul meu, până în vârful picioarelor.

Se întâmplă doar o singură dată, iar privirea lui nu urmează acelaşi drum înapoi în sus, dar o parte din mine se întreabă dacă nu cumva... „Nu! Nu întrebaţi nimic! Tăceţi din gură, acolo, jos, drăcuşori ispititori!”

Simt freamătul de dorinţă care mă străbate şi fac acelaşi lucru pe care l-am făcut mereu în ultimii şase ani şi pe care dinamica prieteniei dintre noi l-a perfecţionat permanent. Îmi rotesc privirea prin bucătărie, ca şi cum aş avea ceva foarte important de făcut, prefăcându-mă că nu s-a

---

[8] Aluzie la zeiţa Thetis, care şi-a scufundat fiul, pe Ahile, în apele râului Styx pentru a-l face nemuritor, dar l-a ţinut de călcâi, care astfel a devenit punctul vulnerabil al eroului. (n.tr.)

întâmplat nimic. Cu orice preț, nu recunosc NICIODATĂ sentimentul de dorință.

Mă întorc spre blatul din spatele meu şi găsesc un *slushie* de cireşe într-un pahar de polistiren. Tresar ca şi cum ar fi o cupă plină de bijuterii furate.

— MI-AI ADUS UN *SLUSHIE!?*

Trebuie să spun asta într-un mod care să îmi proiecteze vocea şi să transmită emoție fără să îmi crape însă masca de pe față. Este o abilitate importantă de stăpânit în viață.

Îl aud chicotind şi muşcând din nou din măr.

— Ai spus că ți-e poftă de un *slushie,* nu-i aşa?

— Da, dar nu aş fi vrut să te duci să-mi aduci unul, îi răspund, înainte de a pune paiul în gură şi de a lua o înghițitură zdravănă, până când simt cum creierul îmi îngheață într-un mod delicios de plăcut.

Nathan mă priveşte fix înainte de a părea morocănos şi de a-şi îndrepta ochii în jos, spre telefon.

— Chiar nu e mare lucru. Îşi plimbă degetul mare pe ecran, apoi îşi pune telefonul pe blat cu un zgomot puternic. M-am săturat de chestia asta, spune el, trecându-şi nelinişti mâna prin păr. Am impresia că mă solicită nonstop. Niciodată nu pot lua o pauză.

Iese din bucătăria mea minusculă pentru a se muta în living, unde se trânteşte pe canapeaua mea. Nu mă pot abține să nu chicotesc privindu-l cum stă cu brațele şi picioarele înşirate şi atârnând pe fiecare bucățică a micuței mele canapele. Arată de parcă tocmai a coborât de pe vrejul de fasole, iar acum e decis să tragă un pui de somn în patul ursulețului din poveste. Ochii lui întunecați se închid – simt cât este de obosit. Doar faptul că îl privesc şi ştiu ce fel de program dur trebuie să respecte mă face să mă simt epuizată până în măduva oaselor. Vreau să-l înfăşor în păturica mea de un galben aprins, să-i dau să mănânce supă şi să-l pun să se uite la desene animate toată ziua.

— Am putea să stăm în casă şi să ne uităm la un film, ştii? Sunt sigură că Jamal va înțelege dacă vom rata cina lui.

Nathan nu deschide ochii, dar spune:

— Nu, vreau să merg. Este important pentru el să fiu acolo.

Suspin, ştiind că Nathan este la fel de neclintit din cauza reticenței de a renunța la ceva în favoarea odihnei cum sunt eu când nu accept bani de la el. Îmi imaginez că o iubită s-ar urca probabil direct pe el şi l-ar imobiliza, fără a-i da de ales decât să rămână în casă peste noapte.

Dar eu nu sunt iubita lui.

Mă scutur din această fantezie.

— Bine atunci... Trebuie să mă duc să mă spăl pe față şi apoi putem...

Vorbele mele sunt întrerupte de sunetul telefonului lui Nathan, care bâzâie pe blatul din bucătărie. Mă uit peste umăr, dar el ridică mâna, făcându-mi semn să îl las în pace.

— Şşşt, nici o mişcare! Poate că vor crede că nu sunt acasă.

— Pot să răspund eu şi să mă prefac că au greşit numărul.

— Nimeni nu te-a crezut când ai vorbit în franceză data trecută.

Asta e adevărat. Tim, managerul lui Nathan, m-a obligat să-i dau imediat telefonul. Nathan apucă perna verde-lămâie pe care îşi odihnea capul şi o ridică pentru a-şi îngropa fața în ea. Am un ciudat sentiment de satisfacție pentru că am ocazia să-l văd aşa, fiindcă numai când este cu mine lasă garda jos.

— Sunt sigur că ar putea fi doar Nicole sau Tim, care mai vor o bucată din sufletul meu.

Telefonul nu mai sună.

— Cineva e melodramatic în seara asta.

Nathan aruncă o privire peste pernă şi ridică din sprâncene.

— Eu sunt melodramatic în fiecare seară.

Ochii i se închid din nou, iar eu îmi permit să mă uit pentru ultima oară lung la el. Stă întins peste un teanc de haine curate, care au rămas în acel loc timp de o săptămână. Sunt lacuri de unghii împrăştiate pe măsuța de cafea şi facturi deschise pe podea. Lucrul amuzant este că Nathan e întruchiparea ordinii şi a curățeniei, dar nu a încercat nici măcar o dată să facă ordine în spațiul meu personal. (Slavă Domnului, pentru că sub mormanul de colanți din colțul dormitorului meu se află o revistă deschisă cu un pix roşu sub ea, iar dacă ar muta vreodată acel morman, nu aş mai avea idee unde ar fi pixul roşu când aş avea nevoie de el!) Nu a făcut niciodată o remarcă negativă despre faptul că îmi place să trăiesc dezordonat şi nici nu a sugerat că ar vrea să-mi fac ordine în viață. El stă doar deasupra hainelor mele.

Mă apuc mental de coada de cal şi mă desprind de Nathan pentru a-mi spăla masca de pe față, care deja a crăpat în multe locuri. Mă schimb în nişte blugi drăguți şi casual şi un tricou pentru petrecere, dar, chiar când ies din cameră, aud o serie de bâzâituri rapide venind dinspre telefonul lui Nathan, aflat în bucătărie. Este o nouă alertă de mesagerie vocală. Sunt pe holul meu scurt şi aproape că am ajuns în living când Nathan strigă:

— Hei, Siri, derulează căsuța vocală!

Iubesc tehnologia care ne oferă aceşti mici servitori.

Dar următoarea voce pe care o aud mă face să mă opresc brusc.

Este a proprietarului meu.

— Bună ziua, domnule Donelson, sunt Vance Herbert...

Mă întorc şi îl privesc în ochi pe Nathan, care acum stă țeapăn ca o scândură pe canapea. Ne studiem amândoi

exact o secundă, apoi fugim simultan spre bucătărie. Fiind mai aproape, ajung prima la telefon. Îl înşfac şi o iau la fugă spre dormitor. Nathan este chiar pe urmele mele şi încearcă să mă prindă de braţe, dar alerg în zigzag şi evit să fiu placată. „Repede, să mă selecteze cineva în NFL!” Parcă am fi nişte elefanţi care tropăie prin blocul de apartamente în timp ce vocea lui Vance continuă într-o cadenţă moale, monotonă:

— Voiam doar să vă anunţ că toate actele au fost finalizate...

— BREE! DĂ-MI TELEFONUL ĂLA!

— Nici o şansă!

Ajung în dormitor şi încerc să-i trântesc uşa în nas, dar mâna lui mare o prinde şi o împinge. Mă pregătesc să sar peste pat, sperând să ajung în baie, unde aş putea încuia uşa. Dar Nathan mă prinde de şolduri în mijlocul saltului şi mă trage pe pat. Totuşi, am crescut cu o soră mai mare, aşa că practic sunt la nivelul CIA când vine vorba de protejarea lucrurilor personale. Îmi bag telefonul în sutien – singurul loc în care ştiu că Nathan nu ar îndrăzni niciodată să caute. În momentul în care mă răstoarnă, astfel încât umerii mei ating salteaua, iar el pluteşte deasupra mea, cu braţele prinzându-mă de o parte şi de alta, aud ultimele cuvinte ale lui Vance:

— ... astfel încât de acum sunteţi oficial proprietarul clădirii. L-am rugat pe agentul meu imobiliar să vă dea cheile. O voi suna pe domnişoara Camden pentru a o anunţa că am vândut clădirea şi că va avea un nou proprietar de acum încolo. Dar, aşa cum am stabilit, nu vă voi menţiona numele. Dacă dumneavoastră sau agenta imobiliară m-aţi putea suna înapoi pentru a-mi spune ce nume şi ce persoană de contact aţi dori să-i dau, v-aş fi recunoscător. Vă doresc o zi bună!

Camera devine sinistru de tăcută, cu excepția zgomotului inimii mele, care îmi bubuie în urechi. Cobor privirea spre locul unde telefonul lui se profilează sub sutienul meu sport, iar când o ridic văd că ochii negri ai lui Nathan mă fixează. Arată ca un om care tocmai a pierdut totul la o mână proastă de poker.

— Tu...?

Nu este nevoie să-mi termin fraza, căci el îmi răspunde în şoaptă:

— Da.

Nici unul din noi nu face vreun efort să se mişte şi, pentru o clipă, şocul situației mă lasă împietrită. Ochii mei urmăresc linia de la umărul lui Nathan pe biceps, până la cot, pe antebrațul bronzat şi presărat cu fire de păr răzlețe, până la palma lui apăsată peste cuvertură.

— Ai cumpărat întreaga clădire?

El oftează.

— Da.

— Dar... de ce?

Privirea lui îmi dă de înțeles că nu vrea să răspundă.

— Pentru că mi-am dorit să investesc în imobiliare? îngână el, deloc convins.

— *Nathan!*

El înghite în sec, iar eu îi privesc mărul lui Adam cum urcă şi coboară. Îi pot simți căldura corpului în jurul meu.

— Pentru că tot schimba termenii contractului de închiriere şi era mai uşor să cumpăr direct decât să negociez din nou. Tipul este un ticălos.

Clipesc des, bulversată.

— Ia stai, ia stai puțin! De ce ai spus contractul de închiriere şi nu contractul *tău* de închiriere?

Faptul că îi ia câteva secunde să răspundă aproape că îmi spune tot ce trebuie să ştiu înainte ca el să vorbească.

— Deoarece, teoretic, în ultimii patru ani... a fost contractul nostru de închiriere.

Realitatea mă izbeşte în faţă. Mă strecor de sub el şi încep să mă plimb prin cameră.

— NATHAN! Ai plătit o parte din chiria mea în tot acest timp?!

Îşi mişcă picioarele astfel încât acum stă pe marginea patului, cu mâinile încleştate între genunchi, privindu-mă cum mă plimb de colo-colo.

— Da, am plătit-o.

Scot un geamăt care se transformă în oftat şi mi se pare că văd cum înaintea mea plutesc semne reprezentând dolari, ca la un aparat de jocuri mecanice. Nathan m-a ajutat financiar timp de PATRU ANI, deşi l-am avertizat clar că nu vreau nici un ban de la el! Aceasta a fost una dintre regulile mele pentru a fi prietenă cu el: *nu accept cadouri în bani.* Aceste reguli sunt importante pentru mine, pentru că mă ajută să menţin prietenia în cutia potrivită. Dacă încep să îl las să mă ajute financiar, dacă mă mut cu el, dacă particip la evenimente de lux şi am parte de toate avantajele pe care le au prietenele lui, simt că voi deveni confuză!

El ar putea crede că, de fapt, toate astea nu înseamnă nimic pentru că nu are sentimente pentru mine, dar eu voi confunda complet lucrurile în mintea mea, iar asta mă va zdrobi când nu va dori niciodată să fim mai mult decât prieteni. Poate că sunt naivă, dar aş prefera să evit toate astea şi să nu mă aleg cu inima zdrobită.

— Prin urmare, când, cu ani în urmă, Vance mi-a spus pentru prima oară că vrea să-mi ceară mai mult pentru chirie şi apoi s-a răzgândit brusc, tu ai fost implicat? L-ai sunat şi ai negociat să plăteşti partea de chirie pe care nu mi-o puteam permite?

Genele lungi ale lui Nathan clipesc răspunsul în codul Morse.

— Bree...

Mă răsucesc spre el atât de brusc, încât sunt sigură că mâine o să am un cârcel la gât.

— Ce? Vrei să-ți ceri scuze acum, când ai fost dat în vileag? Acum, când ai probleme?

— Nu.

— Nu?!

Cumva, acest răspuns este şi mai exasperant.

— Nu pot să-mi cer scuze pentru că nu-mi pare rău că am făcut-o.

Este atât de calm şi de liniştit domnul Castravete Rece[9] prezent aici pentru a-şi pune ochelarii de soare şi a ne arăta tuturor cât este de *cool!* Prin comparație, eu mă simt ca Femeia Imprevizibilă care şi-a băgat degetele în priză.

— Cum se poate să nu îți pară rău? Ai acționat pe la spatele meu! M-ai mințit în toți aceşti ani. Oh, Doamne, îți sunt datoare mii de dolari! izbucnesc eu şi îmi pun palmele pe obraji pentru a-i mai răcori, căci au început să ardă.

— Nu-mi datorezi nimic. Nici măcar un singur cent. Nu-mi eşti datoare pentru că nu am nevoie de nimic de la tine.

— Ba da, îți sunt datoare! îl contrazic şi vocea îmi este deja stridentă. Cum poți să nu vezi că acest lucru este îngrozitor de inconfortabil pentru mine, Nathan? Ți-am spus că nu vreau bani de la tine şi am vorbit serios.

O parte din fațada lui rece şi liniştită se fisurează. Nathan se ridică repede în picioare.

— De ce? Nu am înțeles niciodată! Nu are nici un sens pentru mine. Eşti cea mai bună prietenă a mea, aşa că de ce

---

[9] Aluzie la expresia din limba engleză *cool as a cucumber* (rece ca un castravete), cu referire la faptul că şi pe vreme caldă interiorul castravetelui rămâne mai rece decât aerul. Deseori, expresia este sugerată de imprimeul de pe diverse obiecte vestimentare ce reprezintă un castravete purtând ochelari de soare. (n.tr.)

nu pot să te ajut când ai nevoie de bani? Eu am atât de mulți, încât nu ştiu ce să mai fac cu ei.

— Fiindcă nu vei fi mereu aici pentru mine, Nathan!

Bine, am spus asta prea tare. Vorbele mele despică aerul ca o sirenă pentru ceață într-o bătaie din bar. Oamenii stau cu scaunele deasupra capului, gata să spargă capetele adversarilor, şi toți clipesc privindu-mă.

— De ce naiba ai crede asta?

— Pentru că este adevărat.

Nu-l pot privi în ochi în timp ce spun asta.

— Noi suntem doar prieteni. Ce se va întâmpla când voi începe să mă bazez pe tine din punct de vedere financiar, iar într-o zi te vei căsători şi soției tale brusc nu-i va plăcea faptul că-i plăteşti altei femei chiria şi toate celelalte lucruri pe care le-ai plăti dacă te-aş lăsa?

El se clatină de pe un picior pe celălalt.

— Eu... eu nu m-aş însura cu o femeie care ar gândi aşa. Voi găsi pe cineva capabil să accepte prietenia noastră aşa cum este.

Izbucnesc într-un hohot de râs scurt şi trist.

— Nathan, nu există nici o femeie care să fie de acord cu aşa ceva! Este un fapt inevitabil, cu care va trebui să ne confruntăm. Într-o zi, nu vom mai putea fi atât de apropiați. Tu te vei îndrăgosti şi te vei căsători cu o femeie extraordinară, care te va dori numai pentru ea – aşa cum trebuie de fapt – şi vei vrea să-i oferi, la rândul tău, toată dragostea ta. De aceea nu mă pot baza pe tine din punct de vedere financiar.

Simt în piept un junghi ascuțit ca un sfredel. Este doar jumătate din adevăr, dar este tot ce pot să dezvălui.

Mă holbez la el, sperând că îi va intra în sfârşit în capul frumos şi binevoitor că nu-l pot lăsa să fie tăticuțul meu bogat.

În cele din urmă, după o pauză lungă de gândire, îmi spune:

— Cum se face că nu te îndrăgosteşti şi nu te căsătoreşti şi tu în acest scenariu? Tonul lui este oricum, numai jucăuş nu. Mi se pare nedrept ca eu să-mi găsesc dragostea ca-n basme, iar tu să rămâi undeva singură şi fără bani.

Mormăi şi îmi flutur pumnii în aer.

— O SĂ-ȚI DAU BANII ÎNAPOI! îi spun şi bat din picior indignată, iar praful de pe plăcile de gipscarton de pe tavan se împrăştie prin aer ca o zăpadă fină.

Nathan clatină din cap.

— Ba nu, nu o s-o faci. Nu te voi lăsa.

— Ba da, o s-o fac, ripostez eu, clipind furioasă. Nu ştiu cum şi când, dar voi găsi o modalitate de a-mi plăti această datorie. Şi mă aştept să fie stabilit între noi un contract de închiriere normal! Fără înțelegeri secrete!

— Poți să nu mai țipi? Tot tavanul e pe cale să se prăbuşească. Şi serios, Bree, mirosul ăsta este din ce în ce mai rău. S-ar putea să fie mai mult decât un raton mort.

Şi-a pierdut rațiunea! E ca tipul nebun după Cocoa Puffs[10]! Eu sunt aici şi îi spun că prietenia noastră e ca o bombă cu ceas care a început să ticăie şi negociez o chirie corectă, în timp ce el este pe Tărâmul Iluziilor şi-mi vorbeşte despre ratoni.

— Nu încerca să deviezi de la subiect, îi spun, împungându-l cu arătătorul chiar în mijlocul pieptului încordat. E momentul să-mi promiți că nu te vei mai amesteca în problemele mele financiare. Promite-mi chiar acum, altfel nu merg cu tine la petrecerea lui Jamal din seara asta!

---

[10] O celebră reclamă la fulgi de cereale pentru micul-dejun din anii 1960 (n.tr.)

Îmi încrucişez braţele la piept şi îmi împing şoldul în faţă. Aşa! „Eu sunt şefa în acest spectacol, amice!”

O sclipire periculoasă apare lent în ochii lui în timp ce se apropie, forţându-mă să îmi apăs şi mai tare degetul în pieptul lui.

— Îmi pare rău, dar nu. Face un pas mai aproape. Ştii cum este să vezi că prietenei tale celei mai bune îi pasă de fiecare persoană de sub soare în afară de ea? Privesc cum le oferi tot ce ai mai bun în tine acestor fete şi familiilor lor, fără să te mărgineşti să le oferi doar o instruire incredibilă în materie de dans, ci făcând tot posibilul ca ele să se simtă iubite în cursul acestui proces. Şi, dintr-un motiv oarecare, crezi că o bunătate similară nu ar trebui să se reverse şi asupra ta. Zâmbetul lui devine sfidător. Ei bine, acest lucru este tare greu de făcut, draga mea prietenă. Am milioane de dolari şi te voi răsfăţa cu ei dacă vreau. Va trebui să mă arunci de pe un pod dacă vrei să nu mă mai amestec în viaţa ta, pentru că asta fac prietenii. Aşa că obişnuieşte-te cu asta! Oh, şi de acum încolo vei primi o ofertă bună pentru chiria ta afurisită. La fel şi oamenii din pizzeria de sub studio.

Oftez şi îi răspund, indignată:

— Nu e corect! Nu ai dreptul să fii Nathan-ursuleţul de pluş pentru mine!

— Tocmai am făcut-o. Şi, dacă te ajută să dormi noaptea, prefă-te că am făcut toate astea doar în scop caritabil pentru fetele tale. Nu are nici o legătură cu tine.

— Gata! Nu merg cu tine în seara asta. Sfârşitul poveştii. Trebuie să primeşti o lecţie.

Îmi încrucişez braţele la piept. Sunt o rocă dură, imposibil de clintit. Nu mă voi lăsa convinsă! Râsul lui Nathan este ultimul lucru pe care îl aud înainte de a fi luată în braţe şi aruncată peste umărul lui, cu fundul în sus.

CAPITOLUL 6
BREE

— NATHAN! Lasă-mă jos! țip eu în timp ce mă scoate din cameră.

— Nu este nimic în neregulă dacă primeşti puțin ajutor în viață. Prietenii se ajută unul pe celălalt să meargă înainte. De fapt, cred că următorul meu proiect va fi să te scot din groapa asta de gunoi, spune el şi bate cu un deget într-un perete din care cad aşchii de vopsea.

— Să nu îndrăzneşti să cumperi blocul meu de apartamente şi să-l renovezi!

— S-ar putea să o fac. Am bani de aruncat, iubito!

„Cine e omul ăsta?!”

— Eşti nebun! țip, atârnată la o palmă de fundul lui.

— Da, sunt. Şi mă simt bine. Acum, hai, o să mai țipi la mine şi în maşină! Chiar nu vreau să merg la petrecerea din seara asta fără tine şi ştiu că nici tu nu vrei să o ratezi.

Dau din picioare şi mă zbat.

— Nu se poate! Eu nu merg cu tine. Ne certăm! Nu poți să faci cum vrei tu acum, brută lăudăroasă!

Îmi dă o palmă uşoară peste fund când rostesc cuvântul brută, ceea ce mă face să gâfâi de indignare şi, în acelaşi timp, să vreau să mor de râs. OF! Îl urăsc pe Nathan! De ce nu ne putem lupta ca nişte oameni normali?

— Nu ai voie să-mi atingi fundul! Este împotriva regulilor, spun în timp ce mă duce înapoi spre uşa din față, oprindu-se să stingă luminile în timp ce merge.

Părul îmi atârnă ca o salcie plângătoare.

— Nu am văzut nicăieri o listă scrisă.

— O să-ți fac una şi o voi plastifia! Oricum, de ce te porți atât de ciudat în seara asta?

Mă înspăimântă. Ceva la Nathan mi se pare diferit. Întotdeauna i-a plăcut să glumească şi să se joace cu mine, dar acum este... Refuz să-mi las creierul să termine acest gând.

— Cred că mă comport normal.

— Nu, nu te comporți normal şi nu merg cu tine la petrecere! LASĂ-MĂ JOS! Stai, poți să-mi iei tenişii? Sunt acolo jos, lângă canapea. Şi nu uita de pulover!

Cu mine încă atârnată pe umărul lui, Nathan se ghemuieşte ca un luptător de sumo şi îmi recuperează tenişii înainte de a stinge ultimul bec, de a-mi lua puloverul şi de a ieşi pe hol. Mă învârte pe umăr ca să poată încuia uşa în urma noastră şi mă trezesc față în față cu Dorthea, bătrâna şi dulcea mea vecină. Are bigudiurile în păr în seara asta, iar ochii ei sunt mari ca nişte farfurii. Zâmbesc ca şi cum totul ar fi normal.

— Bună seara, doamnă Dorthea. Ați primit teancul de cupoane pe care vi l-am strecurat pe sub uşă în această dimineață?

Doamna Dorthea este văduvă şi ştiu că se descurcă greu cu banii. Cum şi eu mă încadrez în aceeaşi categorie, tot ce pot face este să tai cupoane pentru ea şi să-i ofer din mâncarea mea. Însă de multe ori mi-a mulțumit pentru bancnota de o sută de dolari pe care a găsit-o în cutia poştală, deşi eu nu i-am dat niciodată vreuna. M-am gândit că poate memoria începea să-i joace feste, dar abia acum văd adevărul. „Nathan.” Am nevoie de o pungă de hârtie în care să respir. Oare acest om în câte alte situații a fost Maica Tereza pentru mine?

— Ei bine, da, dragă, le-am primit, dar...

Rămâne fără cuvinte văzându-mă aruncată cu dezinvoltură peste umărul lui Nathan, de parcă acesta ar fi

un mod normal de a purta o femeie în secolul XXI. O parte din mine îmi spune că ar trebui să mă simt îngrozită pentru că sunt târâtă astfel de un bărbat, dar nu o pot auzi, pentru că o parte şi mai mare din mine este prea ocupată să strige „DA! Poartă-mă înapoi în peştera ta şi fă cu mine dragoste dulce-dulce!”

Dintr-odată, sunt răsucită în sens invers, iar acum fundul meu este îndreptat spre biata mea vecină blândă.

— Bună seara, doamnă Dorthea. Arătaţi foarte bine, sunteţi drăguţă ca întotdeauna! Aveţi tot ce vă trebuie în seara asta? întreabă Nathan – cu un zâmbet mare şi fermecător, îmi imaginez.

Pun pariu că în acel moment dinţii lui de un alb strălucitor au orbit-o deja complet.

Mda. Cu siguranţă a zâmbit, fiindcă acum doamna Dorthea se bâlbâie, încercând să-i mulţumească pentru compliment, asigurându-l că se simte la fel de binecuvântată ca papa şi felicitându-l pentru noua victorie a echipei lui din weekendul trecut. Eu îmi dau ochii peste cap.

Apoi sunt purtată, cale de trei etaje, pe scările dezgustătoare. Aud pantofii lui Nathan desprinzându-se de podeaua lipicioasă la fiecare pas. Scârbos. Ai crede că apartamentul ăsta ar veni cu o chirie foarte mică pentru cât de dezgustătoare este clădirea asta, dar NU e aşa. Acesta este Los Angeles. Plătesc mult prea mult pentru a locui într-o clădire care miroase ca o subsuoară transpirată.

Înainte de a ajunge în hol, îmi zic că, dacă Nathan îmi poate atinge fundul, pot şi eu să-l ating pe al lui. Mă strâmb, apoi îmi îndrept degetul mare şi pe cel mic spre una din fesele lui, cu intenţia de a-l ciupi cu toată puterea, spre a-l determina să mă lase jos. Dar prima încercare nu reuşeşte. El doar râde şi îşi flexează muşchiul solid ca o stâncă, făcând în aşa fel încât să nu existe nici o zonă de care să pot apuca pentru a-i provoca durere.

— Fă mai puține genuflexiuni, îi spun pe un ton posomorât şi îmi încrucişez brațele, acceptând să stau pe umărul lui ca o haină până când mă va pune jos şi întrebându-mă unde am greşit atât de mult în lupta noastră din seara asta.

Ajungem la maşină, iar Nathan mă aşază pe scaunul din față, închide uşa, apoi îmi aruncă prin geam o privire grijulie, ceva de genul „Stai cuminte acolo!” Mă caut prin buzunare şi găsesc un ambalaj de gumă de mestecat gol, pe care îl arunc, de ciudă, pe podeaua maşinii. Nathan se strecoară pe scaunul şoferului în maşina cu geamuri fumurii – atât de întunecate, încât nimeni nu ştie niciodată cine este înăuntru, ceea ce este foarte amuzant – şi mă priveşte de parcă ar spune: „Bun, acum iartă-mă”. Aşa că fac exact contrariul, fiindcă am chef să-l pedepsesc pentru faptele lui bune. Îmi ridic sprâncenele într-o expresie de batjocură obraznică, apoi îmi scot telefonul şi mă tolănesc pe scaun, ignorându-l pe deplin tot drumul.

El suspină:

— Ah, pedeapsa tăcerii? Ei, haide! Orice, în afară de asta!

Nu răspund, doar îmi întorc privirea către geam, ca şi cum aş vrea să-i arăt că orice încercare de a-mi distrage atenția nu mă tulbură.

— Bine, continuă el. Fă-mă să plătesc! O merit.

Se apleacă peste consola centrală şi recuperează ambalajul de gumă, pe care-l aruncă în micul coş de gunoi aflat în portiera de pe partea şoferului.

Voi fi sinceră, totuşi: e greu să mă simt îndreptățită să fac un bărbat să plătească pentru că a fost *prea amabil*. Ştiu că a fost subtil, manipulator şi înşelător, dar, la naiba, a fost atât de drăguț, încât mi-a venit să plâng. Este tipic pentru Nathan, iar singurul lucru de care se face vinovat este că are o inimă prea mare. Mi-aş dori să nu mă mai facă să-l iubesc mai mult. Este enervant.

După ce mă zgâiesc pe Twitter câteva minute şi încerc să blochez încercările ridicole ale lui Nathan de a mă atrage cu melodii hip-hop din anii ’90 despre femei cu fundul mare, dau peste un articol redistribuit, cu faţa lui Nathan. Suntem prieteni de suficient de mult timp ca să ştiu că nu trebuie să citesc articolele din tabloide despre el, dar acesta iese în evidenţă din motive pe care nu le pot ignora.

— OH, DOAMNE, O S-O OMOR! strig atât de tare, încât mă mir că geamurile maşinii lui Nathan nu se sparg.

— Pe cine?! întreabă el frenetic, în timp ce trage maşina în parcarea restaurantului unde ne întâlnim cu băieţii.

Îi arăt din priviri articolul.

— Kelsey! Oribila ta fostă iubită! A scris un articol despre tine şi... Îmi ridic privirea spre el. Nu l-ai văzut?

— Hm, am auzit ceva, dar nu mi-a păsat suficient de mult ca să verific, spune el. M-am gândit că Tim m-ar fi sunat dacă ar fi fost atât de grav.

— Bine, atunci cred că nu-ţi pasă că te-a numit cel mai prost amant din Los Angeles.

— *Ce?*

Cuvintele mele reuşesc să-i atragă, în sfârşit, atenţia. Nathan îmi ia telefonul, ochii lui parcurg rapid articolul, apoi se relaxează şi îmi aruncă telefonul înapoi în poală.

— Eh, nu este chiar aşa de rău. Eşti gata să intrăm?

Rămân cu gura căscată şi mă uit în jos la articolul care, dacă aş fi fost în locul lui Nathan, m-ar fi făcut să vreau să fiu îngropată de vie.

— Nu este chiar aşa de rău? Nathan, te-a făcut de ruşine pentru...

Las vorbele să se stingă, pentru că eu şi Nathan nu am vorbit NICIODATĂ în mod deschis despre viaţa noastră sexuală. Tratăm subiectul ca şi cum ar fi o clădire în flăcări şi de fiecare dată ne îndepărtăm la o distanţă confortabilă de el. În schimb, îmi las ochii să cadă în zona interzisă a

blugilor lui şi sper ca acest lucru să transmită cuvintele pe care sunt prea jenată să le spun.

— A vrut să spună că nu eşti în stare să... ei bine, ai citit articolul, aşa că ştii despre ce este vorba.

El se străduieşte să nu zâmbească.

— Nu este mare lucru.

Întinde mâna către scaunul din spate şi se materializează o cămaşă albă impecabilă. O îmbracă şi o încheie la nasturi. Fără nici o grijă. Nu-i înţeleg nonşalanţa în acest moment.

— Cum de nu eşti supărat? Eu practic tremur de furie! Aş vrea să mă duc să-i pun furnici roşii în sertarul cu lenjerie intimă! Să-i pun sos picant în laptele pentru cafea! Să-i lipesc cu bandă adezivă portierele maşinii!

— Oh, ce periculoasă eşti! Poliţia federală ştie despre tine? se amuză el.

Îl plesnesc uşor peste umăr.

— Nu râde! E ceva serios. Fără să vreau, simt că mă podidesc lacrimile şi clipesc des pentru a le reprima. Te-a făcut de ruşine în public pentru că ai o disfuncţie erectilă, Nathan. Este un lucru oribil! Şi umilitor. Şi tu eşti cel mai drăguţ tip din întreaga lume. Şi O URĂSC!

Nathan izbucneşte în râs şi îşi înclină capul spre cer, ca şi cum s-ar ruga pentru înţelepciune. Îşi trece palma lui mare prin păr, apoi îşi întoarce din nou privirea spre mine.

— Bree, îţi mulţumesc pentru grija ta, dar eu nu am nici o disfuncţie erectilă. Ea a exagerat povestea şi a încercat doar să mă atace pentru că nu am făcut sex cu ea... şi probabil pentru că te-am ales pe tine în locul ei în ziua în care ne-am despărţit. Dar gluma este pe seama ei, pentru că, aşa cum ai subliniat, este lipsit de bun-simţ să faci de ruşine pe cineva pentru că are această afecţiune, spune el şi face un gest spre telefonul meu. Uită-te doar la comentariile de la sfârşitul articolului. Răspunsurile pe care le primeşte sunt biciuitoare, iar bărbaţii îi spun că se simt mai bine ştiind că

un sportiv se luptă cu aceeaşi afecţiune pe care o au şi ei. Per ansamblu, concluzionează el, ridicând din nou din umeri, nu este un rezultat teribil.

Da, da, da, el e atât de nobil! Dar creierul meu a încetat să asculte după o afirmaţie-cheie pe care a făcut-o.

— Stai! Întoarce-te la ce ai zis! Ai spus *pentru că nu am făcut...* Din nou simt că nu mai am cuvinte. Nathan Donelson nu s-a culcat cu fotomodelul de lenjerie intimă cu care s-a întâlnit timp de două luni? Creierul meu nu mai funcţionează. O să se oprească, iar din urechi îmi va ieşi fum. Nu ai făcut niciodată sex cu ea? De ce?

Pun această întrebare chiar dacă nu ar trebui să o fac. Dar trebuie să ştiu, pentru că Nathan este.... Nathan! Doar uitaţi-vă la el! Emană sexualitate, iar orice femeie din lume şi l-ar dori. Probabil şi doamna Dorthea este îndrăgostită de el!

Chipul lui este înspăimântător de serios. Nu mai glumim.

— Pentru că sunt celibatar.

— *Poftim?* strig din greşeală atât de tare, încât o femeie care merge pe lângă maşină se întoarce şi încearcă să tragă cu ochiul prin geamul întunecat. „Dispari, doamnă!” Mă uit înapoi la Nathan şi îi şoptesc: Eşti virgin?

— Nu.

Zâmbetul lui este un pic prea permisiv, dacă mă întrebaţi pe mine.

— Cred că ar trebui să-ţi spun că am fost celibatar *în ultima vreme.*

Clatin din cap, gândindu-mă la toate nopţile în care voiam să plâng până ce adormeam imaginându-mi-l pe Nathan cum ţinea în braţe o altă femeie. Cum o ţinea în braţe pe Kelsey. Se pare că nu era aşa.

— Nu înţeleg... Ea era acolo în dimineaţa în care am adus cafeaua.

— Şi tu eşti adesea dimineața la mine acasă. Asta nu înseamnă că am făcut ceva fizic.

Deodată nu mai pot să înghit. Sau să-mi simt degetele de la picioare. Ce se întâmplă?! De ce reacționez în felul ăsta? De fapt, nu se schimbă nimic, dar simt că tot ce ştiam s-a schimbat în seara asta. Lumea mea se cutremură.

Nathan îmi vede ochii larg deschişi şi scoate un chicotit scurt.

— De ce faci din asta o problemă atât de mare?

— *De aia!* spun cu emfază, de parcă ar fi un răspuns suficient. Ai putea avea orice femeie îți doreşti doar pocnind din degete. De ce ai fi celibatar? TREBUIE SĂ ŞTIU!

Este ceva ce încă nu-mi spune, şi asta mă deranjează. Nu credeam că avem secrete, dar acum aflu că are două mari secrete. Câte or mai fi?

Ochii lui întunecați mă privesc.

— Dar nu pe cine îmi doresc.

Inima mi se urcă în gât. Aceste cuvinte, seara asta, faptul că mi-a cumpărat studioul şi că petrecem aproape fiecare zi împreună... Totul capătă dintr-odată atât de multe implicații şi... Oare ar putea fi asta?! Ar putea să însemne...

El chicoteşte, reapare jovialitatea atât de familiară, iar toate gândurile pline de speranță se opresc. Aşa cum ar trebui.

— Uită-te la fața ta, spune el, râzând mânzeşte. Ai fost atât de îngrozită preț de un minut. Bree, nu-ți face griji! Sunt celibatar doar în timpul sezonului, pentru că mă ajută la joc.

Jocul? Este celibatar de dragul fotbalului? Oh, da! Asta e o explicație mai realistă şi îmi dă încă un motiv să-mi amintesc că trebuie să mă gândesc la Nathan doar ca la un prieten. Asta este tot ce vom fi vreodată şi asta trebuie să fie suficient pentru mine. *Trebuie* să fie! Trebuie să-mi domolesc inimioara tristă şi să avem o discuție serioasă.

Las aerul din plămâni să iasă dintr-o suflare, prefăcându-mă uşurată ca să pot menține statu-quoul.

— Oh, Doamne! Da! Asta are logică. Am citit studii despre aşa ceva. O clipă, am fost îngrijorată că ai vrut să spui... Mă simt prea inconfortabil să o spun cu voce tare şi, de asemenea, poate puțin patetică. Nu mai contează. Hai să intrăm în restaurant!

— Bine, acceptă el şi îmi surâde, privindu-mă întrebător.

Mă tem că pe chipul meu se citesc emoții pe care n-ar trebui să le arăt.

— Eşti bine? mă întreabă Nathan după ce a cumpărat un tichet de parcare (refuză să apeleze la serviciile majordomului de la restaurant, susținând că nu doreşte să atragă şi mai mult atenția asupra lui), când ne îndreptăm spre restaurant.

— Bineînțeles că da! Eu doar...

Am nevoie de o schimbare de subiect. Aşa că mă opresc şi Nathan face la fel. Aştept până când se întoarce să se uite la mine.

— Ascultă, încă urăsc faptul că mi-ai plătit chiria fără să mă anunți, dar... ce-ți voi spune vreau să rămână între noi. Îi zâmbesc şi continui: Îți mulțumesc că îți pasă atât de mult de mine. Eşti... cel mai bun prieten.

El înclină scurt din cap şi nu pare atât de fericit pe cât m-aş fi aşteptat.

— Orice pentru tine, *prietena* mea.

Ne uităm unul la celălalt preț de câteva clipe.

— Dar mă voi revanşa, spun eu, rupând prima tăcerea.

El suspină adânc şi merge mai departe.

CAPITOLUL 7
BREE

În momentul în care se deschid uşile restaurantului, mai multe capete se întorc şi ne privesc surprinse. Simt că ar fi fost mai uşor dacă aş fi alergat în faţa lui Nathan cu un megafon şi aş fi strigat: „Atenţie, toată lumea! Nu, ochii nu vă înşală. Acesta este cu adevărat marele Nathan Donelson în carne şi oase!”

Capetele se apleacă unele spre altele. Restaurantul devine un cocktail uriaş de şoapte şi priviri. Femeile salivează. O să avem nevoie de un mop pe culoarul doi. Îl cunosc, îl doresc şi vor face orice pentru a-l avea. Fac ceea ce fac întotdeauna în astfel de situaţii şi mă îndepărtez doi paşi de el, ca să nu stau în calea disponibilităţii de burlac. Dar Nathan mă apucă uşor de cot şi mă trage lângă el. Ridic privirea şi mă încrunt, deoarece corpul meu este mult prea excitat de apropierea noastră în acest moment. Ştie că nu trebuie să facă un astfel de gest şi totuşi iată-l încălcând *altă* regulă în această seară. Chipul lui pare dăltuit în piatră în timp ce se uită drept înainte, ignorându-mi privirea.

Amfitrioana ne observă, în sfârşit, şi se grăbeşte să urce pe micul ei podium. Ochii ei se plimbă fără ruşine peste corpul lui Nathan, iar dorinţa pură afişată în pupilele dilatate este incomodă pentru toată lumea. „Stai la rând, doamnă!” Suspin, apoi mârâi în sinea mea, în timp ce simt cum gelozia creşte înăuntrul meu, cerându-mi să o descos cu privirea pe acea femeie pentru a-i găsi un defect care să mă facă să mă simt mai bine în pielea mea. „Nu e bine,

Bree.” Dacă Nathan o vrea pe această femeie frumoasă, e dreptul lui.

— Domnule Donelson, puteți să mă urmați! Petrecerea dumneavoastră este aici.

Dar măcar pot fi puțin enervată văzând-o cum practic toarce ca o pisică pe lângă el?

Nathan înclină din cap şi îi oferă acel zâmbet politicos care le face pe femei să cadă ca muştele în preajma lui. Dar apoi îşi apasă mâna în josul spinării mele şi mă trage ferm după el. Este o atingere posesivă, la care nu apelează niciodată. Pielea îmi fierbe, dar încerc să o calmez, pentru că acest gest nu înseamnă, de fapt, nimic. Bazându-mă pe ritmul în care se mişcă, mâna lui mă apasă aşa doar pentru că mă îndeamnă să mă mişc mai repede ca să ne îndepărtăm de toți aceşti ochi curioşi şi de şoaptele nu prea subtile. Poate că ar fi trebuit să sunăm înainte şi să intrăm pe uşa din spate?

Aproape că mă împiedic în tenişii mei în timp ce încerc să țin pasul cu el. Abia atunci îmi dau seama că sunt încălțată cu tenişi?!

— Nathan! îi şuier la ureche în timp ce traversăm nu foarte discret sala restaurantului de lux – presupun că gazdei i s-a spus să îl plimbe pe Nathan prin burta bestiei, ca să ştie toată lumea că el a fost aici – spre un hol care duce către un salon VIP. De ce a trebuit să mă răpeşti îmbrăcată aşa? Trebuia să-mi spui să mă schimb! Credeam că mergem la un pub sau ceva de genul ăsta.

Ceea ce, îmi dau seama acum, era un gând prostesc. Rechinii sunt oficial în play-off, iar statutul de vedete al lui Nathan şi al lui Jamal a crescut vertiginos. Acum trebuie să fie atenți unde merg şi presupun că majoritatea puburilor nu ar avea un salon VIP care să le ofere intimitate.

Sprâncenele lui Nathan se lasă în jos şi mă scrutează cu privirea în timp ce mergem. Îmi studiază pe rând elasticul de

păr galben, tricoul cu logoul F.R.I.E.N.D.S., tenişii zgâriați şi blugii cu vedere la gleznă. Zâmbeşte.

— Arăți grozav, ca întotdeauna.

— Nu, nu arăt deloc grozav, spun eu, izbindu-mă accidental de bicepsul lui când mă uit în spate la femeile în rochii minuscule care stau aliniate la barul pe lângă care tocmai am trecut. Arăt ca sora ta mai mică, adolescentă, pe care tocmai ai luat-o de la şcoală.

Mâna lui mă apasă mai ferm pe spate ca să nu mă împiedic din nou.

— Nu cred că femeile astea se zgâiesc aşa doar pentru că presupun că eşti sora mea mai mică.

Aş vrea să infirm acest comentariu, dar în clipa următoare suntem absorbiți în interiorul salonului privat. Suntem doar noi aici, aşa că presupun că toate celelalte vedete au decis să-şi pună bucătarii să le gătească acasă în seara asta.

O funie de catifea se prinde cu un clinchet în spatele nostru. Suntem conduşi într-un mic separeu, cu draperii atârnate în jur pentru mai multă intimitate. Acesta este un lucru bun, de asemenea, pentru că în spatele nostru tocmai începe să se formeze o mică mulțime, pregătită să primească autografe şi fotografii în momentul în care Nathan se aşază.

— Poftiți aici, spune femeia pe care cu siguranță nu vreau să fiu geloasă.

Îmi face discret cu ochiul surâzătoare şi pleacă legănându-şi şoldurile nostime. Abia când mă întorc spre Nathan şi îl văd că se uită la mine şi îşi reține un zâmbet îmi dau seama că tot timpul am tras cu raze laser spre amfitrioana care ne-a condus până acolo.

— Ah, dacă privirea ar putea ucide, spune el, afişându-şi rânjetul tăcut.

Deschid gura, vrând să mă apăr, dar suntem întrerupți.

— Bree Cheese! spune Jamal Mericks şi imediat îl văd ieşind din separeul drapat, îmbrăcat într-un costum

incredibil, apoi sunt smulsă de lângă Nathan şi prinsă într-o îmbrăţişare enormă, plină de colonie scumpă. Nu o mai acapara, omule! Azi e ziua mea de naştere.

— Da, Nathan, nu mai fi atât de zgârcit, spun sarcastic în timp ce scormonesc în geantă pentru a găsi cadoul pentru Jamal.

El îşi freacă mâinile, iar ceasul de aur de la încheietura mâinii îi sclipeşte.

— Oooo! Primesc un Bree-bibelou? Te rog, spune că da. A trecut prea mult timp de când mi-ai dat figurina aia pisică.

Aceea fusese în onoarea unei seri în care eu şi Jamal am mers împreună la o cafenea cu pisici pentru ca el să-şi învingă frica de feline. Din păcate, zgârietura pe care a încasat-o de la o pisică tărcată s-a infectat urât, iar acum el nici măcar nu vrea să stea în aceeaşi cameră cu o pisică. Oricum, i-am luat figurina reprezentând o pisică doar ca să aibă o felină care nu-l va zgâria niciodată.

— Închide ochii şi întinde mâinile!

El se strâmbă, uitându-se la Nathan.

— Nu are o pisică adevărată îndesată în geanta aia, nu-i aşa?

— Şi dacă ar avea, tot nu ţi-aş spune, râde Nathan, câştigând dintr-odată toată admiraţia mea.

Jamal oftează, închide ochii şi întinde palmele, ţinându-le căuş.

— Îţi încredinţez viaţa mea!

Deci iată care este povestea: lui Jamal îi place să se asigure că arată bine tot timpul, aşa că se strecoară să se uite în oglinda de la baie de multe ori când suntem într-un bar. Ultima dată, în timp ce era plecat să întrebe oglinda cine este cel mai chipeş dintre toţi bărbaţii, a ratat o întâlnire faţă în faţă cu Nicole Kidman. Nicole este pasiunea lui de-o viaţă, aşa că a fost devastat să afle că a ratat şansa de a o vedea. (Este important de menţionat că se întâmpla în

afara sezonului şi că eram cu toţii după câteva pahare, iar amica lui Nicole Kidman o striga Sally.)

Îi pun în mâini lui Jamal o mică oglindă compactă.

— Ca să nu mai rişti să o ratezi vreodată pe Nicole!

El întredeschide un ochi şi râde, deschizând mica oglindă circulară neagră pentru a se privi.

— Bree-bibeloul perfect. Nathan, sper că nu te superi, dar o fur în mod oficial pe Bree ca să-mi fie cea mai bună prietenă.

Strecoară oglinda în buzunar şi îşi pune un braţ în jurul umărului meu în acelaşi timp în care eu îmi încolăcesc braţul în jurul taliei lui. Jamal mă îndepărtează de Nathan înainte să apuc să-i zăresc expresia. Nu ştiu de ce vreau să o văd. Nu e ca şi cum ar fi fost gelos.

Dar îl aud pe Nathan mormăind:

— Peste cadavrul meu.

Aşa că este oarecum mulţumitor.

El trage draperiile şi văd că toţi băieţii mei preferaţi sunt deja aşezaţi în jurul unei mese uriaşe. Sunt din nou uimită de faptul că prietenul meu cel mai bun este atacantul central al Rechinilor. Aceştia sunt coechipierii lui Nathan, unii dintre cei mai drăguţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

Jamal Mericks este liderul apărării şi titular permanent, Derek Pender joacă la închidere, Jayon Price (noi îi spunem doar Price) joacă la primire, iar Lawrence Hill este mijlocaş stânga. Toţi aceşti bărbaţi ar putea să mă strivească între degetul mare şi arătător, dar sunt nişte uriaşi blânzi, care, sinceră să fiu, mă tratează ca pe regina lor. M-ar căra pe un scaun ridicat deasupra umerilor dacă i-aş lăsa. Nu am nici o idee de ce – probabil pentru că sunt acea fată care nu reprezintă nici un dram de ameninţare cu corpul ei de 1,65 metri. Pentru aceşti băieţi (inclusiv pentru Nathan), sunt doar Bree Cheese, fata amuzantă, cu părul ondulat, pe care

toată lumea o iubeşte şi care are un studio de dans deasupra pizzeriei.

— Bree!

Toți băieții aplaudă când mă văd, iar eu fac o mică plecăciune amuzantă. Apoi simt brusc că băieții ăştia gălăgioşi mă ridică şi mă plimbă în jurul mesei, astfel încât să fiu înghesuită în mijlocul tuturor. Arăt ca un bebeluş aşezat între patru bodyguarzi. Întotdeauna se întâmplă aşa. Întotdeauna sunt foarte respectuoşi, dar le place să mă dea de colo-colo ca pe un cartof fierbinte.

— Fără doamne în seara asta? întreb chicotind, în timp ce toți mă sărută pe rând pe obraz şi apoi îmi aşază un rând de pahare în față.

Brațul lui Jamal se duce în spatele meu, pe bancă, şi nu pot să nu observ zâmbetul tăcut al lui Nathan, care mă priveşte din cealaltă parte a mesei.

— Fără, nimeni nu se poate compara cu tine. Suntem doar noi în seara asta, spune Jamal cu un zâmbet aproape la fel de devastator ca al lui Nathan. Atâta flirt! De asemenea, Tati nu ne lasă să bem mai mult de un pahar din cauza meciurilor din play-off. Eşti în stare să petreci suficient pentru noi toți?

Echipa îi spune *Tati* lui Nathan pentru că el este întotdeauna cel mai înțelept şi mai de modă veche. Dar asta nu pentru că nu i-ar plăcea să se distreze. El poate merge la petreceri cu cei mai buni dintre ei în afara sezonului, dar în sezon Nathan pune cariera pe primul loc. El face tot ce poate pentru a câştiga.

Lawrence ridică un păhărel şi mi-l întinde cu o sclipire răutăcioasă, înainte de a-l lua pe al lui. Mă uit la el ca la un şarpe viclean, pentru că oricine mă cunoaşte ştie că nu sunt pasionată de alcool. Băieții pot să bea un păhărel de alcool şi să nu simtă nimic. Dar eu sunt genul de fată care, după doar câteva păhărele, sare pe masă şi face karaoke pe

melodiile lui Adele, având drept microfon o furculiță și purtând un șervețel pe cap. Aceasta este o situație complet imaginară, bineînțeles. Nu s-a întâmplat cu adevărat acum câteva luni sau ceva de genul ăsta...

Derek se întinde și își ia un pahar.

— A trecut prea mult timp de când nu am mai auzit cântecul meu preferat.

Price și Lawrence își înclină frunțile împreună și cântă într-un singur pahar de shot:

— *Bună, sunt Bree...*

Mda. Schimbă versurile și mă sâcâie cât mai des posibil. Deci puteți vedea că lucrurile pot scăpa de sub control foarte repede dacă nu sunt atentă. Pentru că nu am mâncat nimic de la prânz și mă simt ușor tulburată după toate dezvăluirile recente ale lui Nathan, ar trebui să fiu foarte atentă cu aceste băuturi cu aspect nevinovat. Mă uit la băutură, apoi îl privesc din nou pe Nathan. Care sunt șansele să-i spun că vreau să-i dăruiesc copii dacă în seara asta beau mai mult decât un păhărel dintre toate paharele înșirate în fața mea? De obicei, mă pricep destul de bine să-mi țin buzele pecetluite. Mă rog, mai puțin când vine vorba de cântecele de karaoke.

Eu și Nathan stabilim contactul vizual peste masă și mă aștept să văd în privirea lui avertismentul de a fi atentă la ce fac (deoarece el a fost cel care a trebuit să mă dea jos de pe masă și să mă ducă acasă după fabuloasa mea interpretare a melodiei lui Adele), dar zâmbetul i se lărgește și încuviințează din cap, îmbiindu-mă să dau peste cap păhărelul.

— Dă-i drumul, Bree! Voi avea grijă de tine în seara asta și te voi duce acasă în siguranță.

Ridică o mână și își trece degetul mare peste degetul mic, lăsând în sus cele trei degete rămase:

— Pe cuvânt de cercetaș!

O senzație familiară de vârtej îmi gâdilă stomacul. Nathan va avea grijă să fiu în siguranță. Întotdeauna o face. Adaug această calitate pe lista de necesități pentru viitorul meu bărbat: pot să-i încredințez viața mea. Dau peste cap păhărelul şi las alcoolul să-mi ardă gâtul în timp ce toți cei de la masă izbucnesc în strigăte şi urale.

CAPITOLUL 8
NATHAN

— Du-te să vezi ce face, ca să nu mai fii obsedat, spune Jamal şi mă aduce din reverie înapoi în lumea reală.

Imediat încetez să bat darabana în masă. Stăm aici de aproape trei ore. De obicei, suntem genul de tipi care până acum ar fi adunat o notă de plată pentru băutură destul de mare ca să-ți cumperi o maşină nouă. Dar nu în seara asta. Toți urmăm diete stricte pentru a ne menține în formă maximă, ceea ce înseamnă alcool puțin sau deloc, proteine slabe şi multe legume. Nu ne facem de cap.

Sau, mă rog, toți cu excepția lui Bree, care a dat peste cap păhărelele cu alcool cu aceeaşi frenezie cu care un copil mic bea cutii întregi cu suc. De obicei, nu mă deranjează, dar în seara asta mă face să mă simt vinovat, deoarece cred că eu sunt motivul pentru care bea atât de mult. Când a aflat că îi plătesc chiria şi, în plus, că sunt celibatar, cred că i-am dat viața peste cap şi i-am risipit toate visurile. Nu am vrut să-i

spun că sunt celibatar, dar într-un fel nu am avut de ales, fiindcă articolul lui Kelsey răspândea minciuni. Adevărul este că eu am ales să fiu celibatar. Nu ştiu, într-o zi m-am trezit şi mi-am dat seama că încercam să mă păcălesc pe mine însumi crezând că aş dori altă femeie în afară de Bree. Dacă dragostea nu e împărtăşită cu ea, prefer să nu fie deloc.

„Oh, Doamne!" Acum îmi dau seama cât de absurd sună asta. Jamal are dreptate – trebuie să fac ceva cu această prietenie, altfel voi muri singur, tânjind de dor şi frustrat sexual. Nu pot continua la nesfârşit, dar mă simt blocat. Şi privirea lui Bree când am sugerat că ea ar putea fi motivul celibatului meu... Mai degrabă aş prefera să primesc o lovitură puternică în stomac decât să o mai văd.

— Nu sunt obsedat. Sunt doar...

— Obsedat, repetă, pe un ton obraznic, restul mesei la unison.

Zâmbesc şi clatin din cap, uitându-mă la telefon să văd dacă Bree mi-a trimis vreun mesaj de salvare. Nici un mesaj de la ea. În schimb, am două apeluri pierdute de la agentul meu, urmate de cinci mesaje care mă obligă să-mi actualizez programul săptămânii şi să adaug mai multe întâlniri la o agendă deja încărcată. Există, de asemenea, o serie întreagă de mesaje de la mama cu propriile observaţii care îmi spun cum aş fi putut juca mai bine la ultimul meu meci.

Mama: *Tocmai mă uitam la cele mai importante momente ale meciului de luni seară şi mi-ai părut cam leneş.*

Mama: *Cred că ar trebui să-ţi concediezi nutriţionistul şi să apelezi la doamna aceea pe care ţi-am găsit-o eu.*

Mama: *Şi cred că ţii mingea prea mult timp.*

Super, acum este şi antrenoarea mea ofensivă!

Eu: *Acum sunt în oraş cu prietenii. Vorbim mâine.*

Mama: *Încă eşti în oraş? Este târziu. Asta nu te va ajuta să joci mai bine. Trebuie să...*

Nu mai citesc şi îmi bag telefonul în buzunar. Acum mama locuieşte în Malibu, dar cumva aşteptările ei încă ajung la mine, în Long Beach. Totuşi, ele nu sunt nimic nou. Mama m-a îndemnat să joc fotbal cât mai bine încă de când eram copil. Ştiu că nu ar trebui să mă plâng prea mult, pentru că ea m-a ajutat să ajung unde sunt, dar mă agasează. Mai ales pentru că îmi arată cu acurateţe punctele slabe. Mă face să mă simt de parcă mâine ar trebui să mă trezesc mai devreme ca să mă uit la casete şi să văd dacă într-adevăr ţin mingea prea mult timp.

Mă întorc cu gândurile la Bree.

— Ştiţi cum devine când bea.

Jamal râde:

— Da. Devine drăguţă şi vorbăreaţă. Tu eşti cel insuportabil.

— Când beau?

— Nu. Când bea *ea.* Tu stai pe lângă ea ca un bodyguard şi te încrunţi la toţi cei care o privesc. Aşa că du-te! Mă împinge afară din salon cu vârful pantofului său lucios, din pânză. Du-te şi vezi unde este prietena ta înainte de a ruina toată petrecerea. Suntem deja odios de sobri din cauza ta. Nu ne face să ne roadem şi noi unghiile.

— De acord. Du-te şi găseşte-o! spune Price.

Lawrence ridică din umeri.

— Cred că este destul de drăguţ că are mereu grijă de ea.

Jamal arată cu degetul spre Lawrence.

— Tipule, nu-l încuraja!

Clatin din cap şi părăsesc salonul. Din fericire, barul este foarte întunecat, iar zona VIP este ascunsă în spate, departe de spaţiul principal, aşa că nu mă confrunt imediat cu fanii care vor un autograf. Mă strecor pe hol şi mă opresc chiar în

fața toaletei femeilor. Bat la uşă şi o deschid puțin, pentru a striga:

— Bree Cheese, eşti bine?

Aud imediat un chicotit chefliu şi mă relaxez.

— Asta sunt eu! Brânza Bree, spune ea şi probabil că nu se adresează nimănui în mod special.

Dar, o clipă mai târziu, se deschide uşa şi apare în prag o femeie înaltă, cu părul negru. Este îmbrăcată sobru şi poartă pe chip un zâmbet ironic, muşcător. Preț de o secundă, mă tem că este o admiratoare obsedată de mine şi că va începe să mă pipăie chiar acolo, pe hol (mi s-a întâmplat de câteva ori), dar apoi deschide mai larg uşa de la baie şi îşi ridică degetul mare, arătând peste umăr şi spunând:

— Cred că prietena ta are nevoie de puțin ajutor.

— Este bine?

Intru imediat. Femeia mă urmează îndeaproape spre cabina închisă.

— Da... dacă tu consideri că este în regulă să fie atât de beată. Mi-a vorbit la ureche în timp ce încerca să-şi scoată o pată de bere de pe tricou, apoi, dintr-odată, s-a făcut albă ca varul şi a fugit în cabină.

Inima mi se strânge. Bree nu ține la băutură. Trebuia să mă asigur mai devreme că o s-o lase mai uşor cu păhărelele date peste cap. Am hrănit-o cu forța cu o farfurie de cartofi prăjiți (spun forțat, pentru că atenția ei este aproape insignifiantă când se îmbată şi a trebuit să-i amintesc încontinuu să mestece), dar nu sunt sigur că a fost suficient pentru a absorbi tot alcoolul pe care l-a bătut în seara asta. Ajung la cabina închisă şi bat în uşă de două ori.

— Bree? Eşti bine? Pot să intru?

— NATHAN?! Bunăăă, spune ea, răsuflând greu, deşi pare foarte bucuroasă.

Cel puțin ştiu că nu a leşinat sau nu a vărsat în cabină.

— Da, eu sunt. Pot să deschid uşa?

Sunt conştient de prezența femeii, pe care încă o simt în spatele meu. Aş vrea să o rog să plece. Nu e nevoie să fie martoră la aşa ceva, dar asta este problema cu fanii – ei nu consideră că vedetele trebuie să aibă intimitate, ci au impresia că noi am semnat un contract ca să fim asaltați permanent şi că viețile noastre particulare ar trebui să fie un fel de bufet deschis non-stop, de unde poți să te serveşti când vrei. Dar Bree nu a semnat pentru aşa ceva şi ştiu că nu vrea să aibă de-a face cu lumina reflectoarelor, aşa că sunt foarte protector cu ea în public. Aş putea fi garda ei de corp în fiecare zi.

— Sigur, fotbalistule! *Mi casa es su casa.*

Bree este cea mai prietenoasă beţivă pe care o veți întâlni vreodată. Dacă vă puteți imagina, devine şi mai adorabilă cu fiecare păhărel pe care-l bea. Totuşi, trebuie să am grijă cu ea, pentru că o dată a încercat literalmente să-i dea cheile de la apartamentul ei unui bărbat fără adăpost, spunându-i acestuia că e casa lui, nu a ei. Este generoasă până la sacrificiu – ceea ce este ironic având în vedere că de fapt asta spune ea despre mine.

— Poți să deblochezi uşa? îi şoptesc.

— Oh! chicoteşte ea zgomotos, iar eu mă uit din nou peste umăr.

Bruneta încă este acolo, zâmbind încordată şi având în privire o strălucire răutăcioasă în care nu am încredere. Îmi încordez corpul, încercând să formez un zid de intimitate cu spatele.

— Ups! De aici se trage apa... Hei, Nathaaan... unde găsesc zăvorul de deblocare? E prea întuneric ca să văd ceva aici.

Oh, Doamne! Este beată în ultimul hal.

— Deschide ochii, Bree.

Bat la uşă.

— Încuietoarea este aici.

Ea oftează adânc – probabil când îşi dă seama că avea ochii închişi.

— Ai dreptate! Acolo este! Uau, ce cameră îngustă!

Aud clicul încuietorii şi mă pregătesc să deschid uşa, apoi îmi amintesc de femeia din spatele meu. Mă uit la ea cu ceea ce sper să pară un zâmbet blând. Trebuie să fiu foarte atent când am de-a face cu cineva în public, să nu fac ceva ce ar putea fi interpretat în mod greşit, ca fiind un gest agresiv sau furios – practic, orice ar putea deveni viral pe Twitter şi s-ar putea reflecta negativ asupra carierei mele. Bârfa este una, dar o poveste despre mine ţipând la un fan este alta.

— Mă scuzaţi, v-ar deranja dacă... întreb eu, sperând să-şi dea seama din tonul meu că îi cer politicos să dispară de acolo.

Ea zâmbeşte mai larg şi încuviinţează din cap.

— Nu, nu, deloc. Deschide!

„Nu am vrut să spun asta.”

Nu-i nimic. Trebuie doar să o iau pe Bree şi să o duc acasă. Ei bine, la mine acasă. În nici un caz nu o s-o trimit la ea acasă în halul ăsta. Nu am încredere că nu se va trezi pentru a pleca într-o aventură prin oraş în toiul nopţii.

Deschid uşa şi o găsesc pe Bree stând pe toaletă – din fericire cu pantalonii pe ea, altfel mâine ar fi îngrozită – şi rezemată de peretele cabinei. Are genunchii lipiţi unul de celălalt, dar picioarele îi sunt desfăcute larg. Braţele îi atârnă pe lângă ea, iar brăţările colorate îi cad pe încheieturi. Arată ca un copil care a încercat să stea treaz până târziu şi în cele din urmă a cedat. Pata uriaşă de umezeală întinsă pe partea din faţă a tricoului ei sporeşte efectul. Dar este atât de drăguţă chiar şi aşa! Aş vrea să mă pot apleca şi să o sărut. Doar un pupic rapid, ca să las să se elibereze puţin din ce simt pentru ea. A fost înăbuşit atât de

mult timp încât mă doare fizic. Şi totuşi, nu am permisiunea de a fi acel bărbat din viaţa ei.

Mă ghemuiesc în faţa ei, luându-i o mână între palmele mele.

— Bună, prietena mea frumoasă, cum te simţi?

Ea zâmbeşte cu ochii închişi din nou.

— ATÂT de bine. Şi noua mea prietenă Cheryl este foaaarte drăguţă. Ai făcut cunoştinţă cu ea?

Mă uit la femeia de lângă mine, iar ea zâmbeşte ironic:

— De fapt, mă numesc Kara.

— Da, am făcut cunoştinţă, spun eu, răsucindu-mă iar spre Bree. Kara mi-a spus să văd dacă eşti bine.

— Sunt bine, zice ea şi deschide brusc ochii. Şi nu-ţi face griji! Era foarte îngrijorată pentru problema ta – ochii ei se lărgesc şi coboară până în vecinătatea nasturilor de la pantalonii mei, apoi se ridică din nou spre ochii mei –, dar am pus-o la punct şi i-am spus să nu o creadă pe vrăjitoarea aia mincinoasă şi neruşinată.

Încearcă să-mi dea un bobârnac în nas, dar nu reuşeşte decât să mă atingă pe obraz.

— Disfun... erectile, se bâlbâie ea, pronunţând greşit cuvintele. Se opreşte şi se încruntă. Disfun... Mai încearcă de două ori să rostească acel cuvânt, apoi renunţă. Ding-a-lingul[11] tău nu este treaba nimănui!

„Bine, da, este timpul să plecăm."

— Ei bine, eu şi ding-a-lingul meu îţi mulţumim pentru asta. Ce-ai zice să mergem acasă acum?

Ea se îmbujorează instantaneu:

— Ceee? Dar este o petrecere! Ochii ei sunt umezi ca ai unui căţeluş, iar o parte a feţei îi este lipită de peretele cabinei, care cu siguranţă îi va lăsa o urmă pe piele.

---

[11] În limba engleză „ding-a-ling" se referă la sunetul scos de un clopoţel, dar în jargon înseamnă penis. (n.tr.)

— Cred că toți băieții au plecat deja de la petrecere. Este timpul să dormim pentru că mâine-dimineață avem antrenament. Mă ridic în picioare şi îi întind mâna lui Bree. Haide, trebuie să plecăm de aici!

Ea îmi ia mâna şi se ridică în picioare, legănându-se zdravăn, apoi se aşază imediat la loc.

— De faaapt... eu o să rămân aici. E prea întortocheat acolo sus, bâiguie în timp ce îşi plimbă o mână leneşă prin aer.

— Hai, Bree! Sigur poți să te ridici.

Mă aplec şi o ajut să se ridice, înfăşurându-i brațul în jurul taliei mele şi făcând-o să se aplece spre mine. Aş lua-o, pur şi simplu, în brațe, dar am sentimentul că asta ar declanşa o scenă, iar mâine ar ajunge pe toate site-urile de bârfe. Aşa că încerc în schimb să o țin în picioare, în timp ce ne croim drum cu stângăcie pe uşă. Când ieşim din cabină, ne trezim față în față cu Kara, chiar în momentul în care aceasta îşi strecoară telefonul înapoi în geantă. Totuşi, nu am timp să-mi fac griji pentru asta acum.

— Mulțumesc pentru... „Spionaj? Pentru că ai tras cu urechea? Că ți-ai băgat nasul unde nu trebuia?" ... pentru că ai avut grijă de ea.

— Crede-mă, a fost plăcerea mea, spune ea.

Are în ochi o sclipire care îmi dă un sentiment ciudat. Ca atunci când te uiți la un film şi deodată camera de filmat se apropie pe o muzică lentă şi dramatică şi te gândeşti: „La naiba! Tipa aia este malefică!" Şi, inevitabil, cineva încearcă întotdeauna să pretindă că a ştiut asta tot timpul. „Tu nu ştiai nimic, Sandra."

Kara se răsuceşte şi ne deschide uşa ca să putem ieşi. Odată ieşiți din baie, mă îndrept spre salonul VIP şi, din fericire, aici Kara nu ne mai poate urmări. Bree îşi lasă capul pe pieptul meu în timp ce mergem şi respiră adânc.

— Miroşi foaaaarte bine. Chiar şi transpiraţia ta miroase bine. Cum reuşeşti să faci asta?

Îi zâmbesc, dorindu-mi ca ea să fi vorbit serios când mi-a făcut acest compliment.

— Eşti beată. Aşa se explică.

Băieţii mă ajută să o scot pe Bree afară şi să o îndepărtez de ochii curioşilor, creând o barieră în jurul nostru în timp ce mergem. Jamal se umflă ca un păun, făcând cu ochiul şi flirtând cu toate fetele pe lângă care trecem. Este metoda perfectă de distragere a atenţiei de la Bree cea doborâtă de alcool şi care acum stă atârnată de mine. În parcare, mă pregătesc să o urc în maşină, când ea se întoarce spre băieţi, cuprinsă de o vigilenţă subită. Pare revigorată, iar eu ştiu ce urmează. Se întâmplă de fiecare dată, dar de obicei sunt singurul care asistă la asta.

— Voi veniţi la Nathan, nu-i aşa? Putem face ceva foarte amuzant!

Le arunc băieţilor o privire care spune „Refuzaţi!” Dar bineînţeles că ei îi oferă întotdeauna lui Bree tot ce vrea, întrucât este imposibil să o refuzi, şi toţi acceptă propunerea cu plăcere.

Şi uite aşa fundaşul, extrema dreaptă, mijlocaşul la închidere şi mijlocaşul stânga ajung la mine acasă, unde Bree ne vopseşte unghiile de la picioare în culorile echipei. Suntem cu toţii aliniaţi pe canapea şi pe fotolii, cu pantalonii suflecaţi, în timp ce Bree se învârte pe lângă fiecare dintre picioarele noastre aşezate ca pe o bandă rulantă, pictându-ne unghiile cu aceeaşi atenţie meticuloasă de care cineva ar da dovadă în timp ce dezamorsează o bombă. Îmi închipui că îi este foarte greu să se concentreze asupra degetelor de la picioare când camera se învârte cu ea. Totuşi, Bree este doar bucurie şi zâmbet tot timpul, spunându-ne că acest lucru ne va aduce un plus de noroc, făcându-ne pe fiecare dintre noi să promitem cu degetul mic

ridicat că nu ne vom şterge unghiile înainte de următorul meci.

Când vine să ne înlănţuim degetele mici pentru legământ, se apleacă peste mine şi apoi cade accidental în poala mea. Simt un gol în stomac când faţa ei se apropie atât de mult de a mea. Ochii ei mă privesc intens. Bree nu a mai stat niciodată până acum în poala mea şi nu-mi vine să cred cât de bine mă simt. Pe fiecare centimetru din mine mă furnică emoţia conştientizării acestui fapt şi încep să cartografiez mental toate modurile în care ea se potriveşte perfect în braţele mele. Mintea mea o ia razna. Este furioasă pentru că acum trebuie să ştiu cum arată Bree dezbrăcată şi cum se simte apăsată pe trupul meu. *Tortură*.

Dintr-odată, toţi ochii din încăpere sunt aţintiţi asupra noastră, iar eu încerc să-mi dreg glasul.

— Cred că este momentul să te culci, Bree.

Ochii ei sunt înceţoşaţi şi, în loc să se împotrivească ideii de a dormi aici, mi se ghemuieşte la piept, punându-şi capul pe gâtul meu.

— Nu pot să merg. Sunt prea obosită, recunoaşte ea.

Mă ridic în picioare cu ea în braţe şi o duc în camera ei, în pufniturile şi chicotelile înfundate ale băieţilor din jurul meu, ca şi cum am fi în liceu.

— Căţeluş bolnav de dragoste, spune Jamal când trec pe lângă el, iar eu îi arăt degetul mijlociu prin spatele lui Bree, sperând că ea nu i-a auzit comentariul sau cel puţin nu şi-l va aminti mâine.

După ce o pun pe pat, nu mai zăbovesc mult. O învelesc, sting luminile şi închid uşa în urma mea, fără să-mi permit o ultimă privire înapoi. Prietenia noastră a reuşit să se menţină în această stare platonică doar datorită capacităţii mele dobândite de a mă mişca rapid. De exemplu, dacă intru în bucătărie şi o văd pe Bree aplecată peste blat cu fundul ei bombat, care arată mult prea bine, nu rămân să

mă uit. *Merg mai departe*. Dacă trec pe lângă Bree şi ne ciocnim din greşeală, nu mă opresc şi nu mă încolăcesc în jurul ei. Nu. *Merg mai departe*. Dacă suntem treji până târziu în noapte şi sunt tentat să-i spun că venerez pământul pe care calcă, *merg mai departe.*

Aşa că în seara asta nu privesc înapoi să o văd dormind pe pernă, cu părul despletit în şuvițe sălbatice în jurul ei. Merg mai departe, întorcându-mă în living, şi ajung direct în bătaia privirilor prietenilor mei, aliniați pe canapea, cu sprâncenele ridicate şi brațele încrucişate. Totul arată ca o scenă.

— Ce-i cu vibrațiile astea materne? întreb.

Încremenesc în prag. Nu sunt sigur că vreau să intru în cameră.

Lawrence este primul care vorbeşte. Este greu să îl iei în serios cu oja lui argintie şi neagră cu sclipici.

— A venit momentul, omule.

Mă încrunt.

— Sună criptic şi de rău augur.

Jamal îl izbeşte pe Lawrence în piept, enervat.

— De aceea nu am vrut să rosteşti tu replica de deschidere, răbufneşte el şi clatină din cap. Trebuia să spună: „E timpul să-ți iei fata". A spus totul greşit. Trebuia să fie grozav.

Încerc să-mi ascund zâmbetul.

— Vrei să ies şi să mă întorc iar? Putem să o luăm de la capăt.

— Nu, momentul s-a terminat, se bosumflă Jamal.

Nu suportă când cineva îi strică momentele speciale. Şi sunt multe. Deja mă îndrept spre uşă:

— Nu, nu s-a terminat. Haide, o să mai vin o dată! Hai s-o facem!

Ies din cameră, revenind o clipă mai târziu, precum cineva care încearcă să pretindă că nu ştie de petrecerea-surpriză

despre care a aflat accidental acum trei săptămâni. Lawrence îşi joacă bine rolul de data asta.

— E timpul să-ți iei fata, omule!

Citesc în ochii lui Jamal că entuziasmul l-a părăsit puțin, dar este clar că există o parte din el care încă vrea să joace până la capăt.

— Şi noi te vom ajuta să o faci, adaugă în cele din urmă, cu vocea lui de reclame.

Sincer, chiar mi-au făcut o impresie foarte bună. Trag aer în piept:

— A meritat, băieți. Foarte bine jucat. Mă trec fiori reci. Apreciez ce încearcă să facă băieții, chiar apreciez, dar nu se va întâmpla. Problema e că Bree nu mă place ca pe un iubit.

Izbucnesc cu toții într-un hohot de râs. Price este cel care vorbeşte primul, în timp ce-şi tamponează degetul mare de la picior pentru a se asigura că oja este uscată înainte de a-şi pune şoseta la loc:

— Mda. Femeile întotdeauna se ghemuiesc pe mine ca nişte pisicuțe când nu sunt atrase de mine. Nu contează, omule. Scoate-ți capul din fund! Femeia asta este îndrăgostită lulea de tine.

Privesc înapoi spre camera lui Bree. Vreau să îi cred, dar îmi este prea greu. Am avut atâția ani la dispoziție să depăşim zona prieteniei, iar ea nu a făcut niciodată nimic în privința asta. De fiecare dată când mă apropii, ea ridică un câmp de forță foarte ferm care mă împinge înapoi.

— Îți spun, amice, ea nu vrea mai mult decât prietenie.

— Sau poate că e doar speriată, spune Jamal, ridicându-se de pe canapea şi trăgându-şi pantalonii peste glezne.

— Speriată de ce?

— Să facă primul pas, iar sentimentul să nu fie reciproc. Sunteți amândoi blocați într-un vârtej de frică şi lipsă de comunicare. Cineva trebuie să depăşească primul acest vârtej.

Ştiu că are dreptate în ce mă priveşte. Sunt îngrozit să nu o pierd din nou. Am simțit gustul ăsta acum mulți ani, când am plecat la facultate, iar ea a ieşit din viața mea şi nu vreau ca acea situație să se repete vreodată. Dar se întâmplă acelaşi lucru cu ea? Încă nu am suficiente dovezi în acest sens.

— Nu ştiu cum să-mi dau seama fără să o întreb direct. Şi este un risc prea mare. Nu vreau să o pierd, pentru că – vorbesc foarte serios – este cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

Jamal îşi îmbracă geaca.

— În primul rând, dă-mi voie să-ți spun că mă simt impresionat de felul cum gândeşti. Şi în al doilea rând, ai nevoie doar de o oportunitate de a testa apele fără să existe repercusiuni.

Sunt numai urechi acum.

— Da? Şi cum aş putea să fac asta?

Râde şi mă bate cu palma pe umăr în timp ce se îndreaptă spre uşă.

— Nu ştiu, omule. Nu putem face noi toată treaba pentru tine.

— Nu cred că ați făcut nici o treabă până acum, îi spun lui Jamal, iar el îmi arată ambele degete mijlocii ridicate deasupra umerilor largi. Vom avea în curând o şedință de planificare pe tablă.

Price se ridică în urma lui.

— Îmi pare rău, dar sunt prea treaz ca să vin cu idei bune în seara asta.

— Sunt puțin îngrijorat să aud asta, îi spun.

Apoi în fața mea se opreşte Lawrence.

— Eu zic să mergi înainte. Dragostea adevărată apare o singură dată în viață – nu o lăsa să treacă pe lângă tine. Cu toții clipim mirați auzind spusele celui mai agresiv atacant

al nostru. Pare surprinzător de romantic pentru un om care pe teren acționează ca un tanc.

Derek este ultimul care intervine şi îmi oferă sfatul său înțelept legat de ceea ce ar trebui să fac cu Bree pentru a ieşi din zona prieteniei. Dar vorbele lui nu sunt nici romantice, nici dulci, aşa că nu le voi repeta. „Deşi le voi păstra pentru o zi ploioasă."

Toată noaptea stau treaz, gândindu-mă la ce mi-au spus prietenii mei. O parte din mine crede că şi-au pierdut mințile şi că ar fi trebuit mai curând să mă sfătuiască să o uit pe Bree în loc să se gândească să încep o relație serioasă cu ea. Dar altă parte din mine se întreabă ce aş putea face pentru a testa apele. Şi poate că am cam multe fantezii gândindu-mă la ce a spus Derek...

CAPITOLUL 9
BREE

Oh, nu!

Cred că mi-a confundat cineva capul cu o stradă din oraş care trebuie reparată şi se ocupă de el cu un ciocan pneumatic. Afurisiți băieții că m-au lăsat să beau atât de mult aseară! Trebuie să fi fost foarte amețită pentru că, fără să deschid ochii, ştiu că sunt în apartamentul lui Nathan. Totul miroase ca el şi doar în patul de oaspeți al lui Nathan

aşternuturile sunt atât de moi. Trebuia să fiu beată criță dacă nici măcar nu m-a lăsat să merg acasă. „Ce jenant!”

Amintirile îmi plutesc prin cap, iar eu le acord atenție cu ezitare. O parte din mine nu este sigură că vreau să-mi amintesc. Dacă mi-am dat jos bluza? Nu. Nathan nu m-ar fi lăsat să fac asta absolut niciodată. Dar ştim cu toții deja că nu este exclus să-i fi cântat o serenadă oricui a vrut să mă asculte.

Din fericire, nu am nici o amintire cu un astfel de eveniment. Am totuşi o amintire neclară a faptului că am vărsat o băutură pe tricou şi am fugit la baie să o scot. Cred că îmi amintesc că am vorbit cu o biată doamnă şi apoi... Da, a intrat Nathan şi m-a salvat. Întotdeauna procedează astfel. Probabil asta se adaugă la motivele pentru care nu se simte atras de mine – vrea o fată care să nu se dea în stambă cu regularitate.

Dau pătura laoparte, spre disperarea capului care îmi bubuie, şi mă uit în jos: sunt complet îmbrăcată în ținuta de aseară şi ciudat de dezamăgită de asta. În filme, când cea mai bună prietenă se îmbată şi eroul o duce acasă în siguranță, el o ajută să se schimbe, îmbrăcând-o cu unul dintre tricourile lui supradimensionate (şi uitându-se tot timpul în altă parte cu cavalerism epic, desigur), iar ea se trezeşte înfăşurată în parfumul lui. În schimb, eu acum miros doar a bere. Hm? Şi a lac de unghii?

Dar nu am timp să stau aici şi să-mi plâng de milă. Mă forțez să mă ridic în capul oaselor şi să mă întind după telefon. E o zi luminoasă, cu mult soare, aşa că ştiu că Nathan a plecat deja. Trebuie să respecte programul ridicol al echipei, aşa că de obicei este la locul de antrenament la 6.30 sau la 7.00 în fiecare dimineață. Îi sunt recunoscătoare pentru dimineața asta, pentru că nu cred că aş putea să dau ochii cu el după ce i-am spus că miroase *foaaarte bine*.

Hm, îmi amintesc partea asta şi o regret profund. (Deşi este adevărat, chiar miroase grozav.)

Îmi deschid telefonul. Văd că este ora 8.00 dimineaţa şi, Dumnezeule sfinte, am 32 de e-mailuri necitite?! Este adevărat? Observ, de asemenea, că sora mea a încercat să mă sune de mai multe ori şi mi-a mai trimis un milion de mesaje. Nu este normal şi mă cuprinde o presimţire rea.

Derulez lista de contacte şi apăs pe apelare când ajung la numele ei. Sună de câteva ori, dar nu-mi fac griji că doarme şi o deranjez. În primul rând, pentru că m-a sunat de suficiente ori ca furnizorul meu de telefonie mobilă să vrea să renunţe la afacere şi să-şi asume o nouă identitate. În al doilea rând, Lily are trei copii mai mici de şase ani, aşa că biata mea soră mai mare este întotdeauna în picioare în zori. Cineva să-i dea acestei femei un premiu.

— Bună, scumpo! spune ea cu o voce puternică şi însoritã care se izbeşte de craniul meu. NU, JOHNNY, PUNE CUŢITUL JOS!

Suspin şi îndepărtez telefonul de la ureche. „Uf” este singurul meu răspuns la cuţitul mânuit de Johnny.

— Hei, eşti bine? mă întreabă Lily. Stai puţin, eu... DOUG, AI GRIJĂ DE COPII, MĂ DUC AFARĂ SĂ VORBESC CU B!

Sâsâi ca o pisică furioasă, iar ea doar râde. Aud nişte papuci târşâindu-se şi mi-o imaginez cum îşi trage pe ea halatul roz pufos înainte de a deschide uşa de la intrare, către veranda din faţa casei ei adorabile situate într-o suburbie a oraşului unde toate locuinţele sunt identice. Este o casă albă, are obloane negre şi o grădină cu trandafiri în faţă. Dacă mă uit pe fereastra apartamentului meu, văd o băcănie modestă, cu gratii la ferestre, nişte graffiti destul de îngrozitoare pe pereţi şi o sferă de gunoaie care se rostogoleşte pe trotuar. Los Angeles este atât de extravagant încât la doar cinci blocuri distanţă de blocul meu de un galben spălăcit, cu podele lipicioase, întâlneşti apartamentul

de pe plajă al lui Nathan, care a costat trei milioane de dolari şi are parcare cu paznic şi arbuşti perfect îngrijiți.

Aşa că da, eu şi sora mea suntem la polul opus. În timp ce eu am părul ondulat şi sălbatic, ea are părul drept, superb şi blond, care arată întotdeauna de parcă tocmai a ieşit de la salon. În timp ce aseară eu mă îmbătam în compania unor jucători de fotbal şi eram băgată în pat de cel mai bun prieten al meu, ea probabil îl adormea, legănându-l şi cântându-i, pe unul dintre nepoții mei, înainte de a coborî să se aşeze pe canapea cu Doug – soțul şi iubirea vieții ei – ca să mănânce înghețată şi să se uite la televizor. Sunt sigură că el i-a făcut un masaj la picioare.

Uneori sunt tentată să fiu geloasă pe ea, dar o parte mai mare din mine ştie, de asemenea, că nu m-aş simți niciodată fericită să am viața ei. Îmi place unde sunt. Şi îmi place că, dacă te uiți la acel zid cu graffiti de lângă magazinul din colț, vei găsi numele meu scris cu un font foarte cool, pentru că l-am urmărit pe tip în timp ce îşi etala cu un spray arta originală pe zid şi i-am spus că este grozav. A adăugat numele meu ca tatuaj pe dragonul care îl măcelărea pe om. O chestie foarte drăguță.

Nu vreau viața lui Lily, vreau doar ca un bărbat să mă iubească aşa cum Doug o iubeşte pe ea. Asta este partea pentru care sunt cu adevărat geloasă.

— Are cineva probleme cu mahmureala? întreabă ea cu blândețe şi îi intuiesc zâmbetul în glas.

— Da, răspund şi oftez. Jamal şi-a serbat ziua aseară, iar Nathan nu i-a lăsat pe băieți să bea mai mult de un pahar – deci să spunem că eu am băut pentru toată lumea.

Sora mea râde, iar sunetul este atât de dulce pentru urechile mele. Mi-aş dori să stau cu ea şi să-mi pot aşeza capul pe umărul ei rotund şi rozaliu.

— Biata B! Asta explică totuşi filmulețul.

Mă ridic în picioare ca scuturată de un spasm şi simt cum creierul meu se loveşte de craniu.

— Ce filmuleț? Ți-a trimis Nathan vreun filmuleț jenant cu mine? Jur că o să...

— Calmează-te, amețito! Chiar nu ştii?

— Ce să ştiu?

Încep să mă uit frenetic prin cameră, ca şi cum sper să găsesc un răspuns surprinzător. De pildă, o imagine care să mă reprezinte cocoțată pe masă, pictată pe perete. Sau un fragment sonor al ultimei mele serenade care să se audă din boxele de deasupra capului. Dar nu este nimic. Doar camera de oaspeți imaculată şi ferestrele largi, care dau spre oceanul leneş.

— Oh, Doamne! Bine, acum vreau să respiri adânc!

— Lily, spune odată!

Stau în picioare şi ignor agitația care îmi răscoleşte stomacul în timp ce dau buzna în bucătărie, sperând să găsesc alte indicii care să arate că am comis ceva grav. Dar nu găsesc nimic în afară de un măr şi un bilet cu scrisul lui Nathan*:* „la un medicament pentru durere de cap! Bea! Mănâncă! O să te sun în pauză. Şi nu-ți face griji, nu ai cântat nimic din Adele aseară”.

Zâmbesc în sinea mea, simțindu-mă măcar puțin uşurată.

Asta până când sora mea mă face să revin cu picioarele pe pământ.

— La un moment dat, aseară, ți-ai cam vărsat mațele în fața unui reporter într-o baie.

— NUUU! spun eu şi respir adânc, sprijinindu-mi antebrațele pe blatul din bucătărie. Cum adică mi-am vărsat mațele?

— Cred că ar trebui să te uiți la filmuleț.

— Unde l-aş putea găsi? mă smiorcăi, iar râsul ei ascuțit îmi dublează îngrijorarea.

— Întrebarea corectă este unde *nu* l-ai putea găsi. Este deja viral, B. Peste tot... pe Instagram şi pe Twitter. Dar vestea bună este că toată lumea te iubeşte şi crede că eşti adorabilă. Ai primit chiar şi un hashtag!

O spune de parcă aş fi înființat o organizație caritabilă de renume mondial.

— Oh, Doamne, ar fi bine să nu includă cuvântul sâni!

— Nu, dar cred că, după ce vei vedea videoclipul, mai degrabă îți vei dori să-ți fi arătat sânii.

Nici măcar nu l-am văzut încă şi deja mă gândesc unde aş putea să mă mut. Cum se poate intra într-un program de protecție a martorilor? Oare aş putea să mă mut în străinătate? În Spania? Întotdeauna mi-am dorit să merg acolo. Va trebui să învăț spaniola şi asta ar putea fi o problemă. LA NAIBA! DE CE ÎN LICEU AM ALES SĂ STUDIEZ FRANCEZA ÎN LOC DE SPANIOLĂ? Dar stai, problema este rezolvată – voi merge în Franța. „*Oui,* vreau o porție de cartofi prăjiți, te rog.” La naiba, şi franceza mea este ruginită!

— Închide şi intră pe site-ul TMZ. Sună-mă înapoi când termini, îmi cere ea.

„TMZ! Glumeşti?!”

Mă simt de parcă aş fi băut un bidon întreg de lapte stricat. Închid şi, cu mâinile tremurânde, tastez adresa web pe telefon. Nu am nevoie de prea multe căutări ca să găsesc articolul... PENTRU CĂ ESTE AFIŞAT MARE, CHIAR PE PRIMA PAGINĂ A SITE-ULUI!!!

Şi abia atunci mă izbeşte adevărul în față.

Oh, nu! *Am făcut* iar ceva îngrozitor aseară, iar faptele mele mă privesc din filmulețul care însoțeşte articolul foarte lung. Am bârfit. Se pare că noua prietenă pe care mi-am făcut-o aseară în baia barului era Kara Holden, o jurnalistă de la TMZ specializată în cancanuri.

În timp ce ochii mei treziți din beție se concentrează asupra versiunii mele cu ochii aburiți de alcool, simt o gheară în piept care îmi prinde plămânii. Oh, Doamne! NU, NU, NU!

Titlul articolului suna aşa:

STARUL DE FOTBAL AMERICAN NATHAN DONELSON, ÎNDRĂGOSTIT DE CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ ŞI SCOS PE TUŞĂ?

Pregătiți-vă, doamnelor! O veche prietenă a lui Nathan Donelson dă de înțeles că acesta ar putea fi oficial scos pe tuşă din cauza ei. Instructorul local de dans Bree Camden susține că ea şi Nathan nutresc sentimente secrete unul pentru celălalt încă din liceu. Urmăriți interviul meu exclusiv pentru a afla întreaga poveste!

Îmi înghit greața, apoi dau click pe *play*. Totul se înrăutățeşte. În mod clar, în acest filmuleț sunt beată criță şi mânuiesc un creion de îndepărtare a petelor de parcă ar fi o baghetă magică.

Bree: *Ştii... Cheryyyl...*

Kara: *Mă numesc Kara.*

Bree: *Hm... Nu mă întrerupe, nu e frumos. Oricum... Doar voiam să-ți spun că nu este nimic în neregulă cu Nathan Donelson şi cu ştii tu ce. (Face cu ochiul amenințător.) Malefica lui fostă iubită a încercat doar să-l facă să-i pară rău, pentru că nu a vrut să se culce cu ea.*

Kara: *Serios? Şi de ce crezi că nu a vrut să se culce cu ea?*

„Nu, Bree. Nu o face!”

Bree: *Spune că e din cauza jocului. Dar eu cred că e din cauză că tânjeşte după altă fată, pe care nu o poate avea.*

(Îşi freacă obsesiv tricoul cu creionul de curăţat, arătând ca un copil neglijent.)

Kara: *Şi cine crezi că este?*

Bree: *(Îşi îndreaptă creionul spre Kara) Ne petrecem fiecare zi împreună. Suntem cei mai buni prieteni de milioane de ani. Trebuie să fiu eu! Cine altcineva ar putea fi?*

Kara: *Uau! Asta este foarte interesant. Şi ai sentimente pentru Nathan?*

Bree: *(Priveşte gânditoare creionul pentru îndepărtarea petelor.) Cheeryyyl, dacă aş putea... aş folosi acest creion pentru a şterge orice altă femeie din viaţa lui Nathan. Astfel, aş rămâne doar eu în viaţa lui. (Se încruntă.) Trebuie să mă întind acum.*

Şi în acel moment dispar în cabină şi închid uşa. Însă articolul nu se termină aici. Următorul filmuleţ este însoţit de un scurt text:

Ce credeţi, prieteni? Arată acesta ca un bărbat îndrăgostit? Eu sunt de părere că da. Daţi votul vostru oficial în sondajul de mai jos!

Videoclipul este filmat din spatele lui Nathan şi este clar că a filmat Kara fără ştirea lui. Mi se strânge inima când îl văd cum se ghemuieşte în faţa mea şi mă ia de mână. Vorbeşte cu atâta tandreţe, frecându-şi degetul mare de încheieturile degetelor mele. Iar eu par... paralizată de iubire. „Ce naiba, Bree? De ce trebuie să arăţi aşa?" Oricine se uită la acest filmuleţ poate vedea că practic am emoticoane cu inimi strălucitoare în ochi în timp ce îl privesc. Şi el este îndrăgostit de mine?! HA! Nu. Nathan arată ca un bărbat care are grijă de o fetiţă de 10 ani care şi-a pierdut mama. În nici un caz *acea* Bree nu poate atrage vreo parte din Nathan.

Nu las filmuleţul să ruleze până la sfârşit. Nu mai pot suporta.

Eu şi Nathan suntem cei mai buni prieteni şi aşa vom fi până când vom avea 90 de ani sau până când el se va căsători, iar soţia lui mă va excomunica. Eu nu vreau să-l pierd niciodată. Iar porcăria asta?! Este sfârşitul prieteniei noastre. Am fost atât de atentă să nu arăt niciodată, nici măcar puţin, care sunt adevăratele mele sentimente, iar acest articol absurd mă dă de gol în cel mai evident mod cu putinţă! Acum Nathan va începe să se poarte ciudat cu mine.

O sun înapoi pe Lily.

— L-ai văzut? mă întreabă ea.

— Te rog să mă calci cu maşina!

— Hai, B, vino-ţi în fire! Nu este aşa de rău. Şi ce dacă Nathan află că îl placi? Era şi timpul, nu crezi?

Îmi vine să-i smulg surorii mele firele de păr de pe braţ unul câte unul pentru că a spus asta!

— E cel mai rău, Lily! Tu spui că acum *este timpul* şi eu spun că deja a trecut *prea mult timp!* Au trecut şase ani de când am redevenit prieteni. A trecut prea multă vreme ca să anunţi brusc: „Hei, apropo, te-am iubit în tot acest timp!" Şi în tot acest timp el nu a dat nici măcar un semn că ar fi atras de mine. Niciodată nu forţează nota. Se întâlneşte cu plăcere cu alte persoane şi dă exact zero semne că mă vrea în altă calitate decât cea de prietenă. Aşa că, DA, este cel mai rău!

Pun telefonul pe difuzor şi îl aşez pe blatul de bucătărie ca să-mi pot freca faţa cu palmele. Părul îmi cade peste obraji şi îmi dau seama că, pe lângă toate astea, mi-am pierdut elasticul preferat, pe care l-am purtat aseară la bar! HAIDE, UNIVERSULE!

— Şi dacă Nathan vede asta? Nu, pe cine păcălesc, sunt sigură că a văzut deja. Acum o să creadă că am sentimente pentru el!

Urmează o pauză lungă la telefon înainte ca sora mea să vorbească încet:

— Ei bine, tot cred că a fost un lucru bun că s-a dat totul în vileag.

Mârâi, enervată:

— Lily, tu nu înțelegi. Ştii ce va face Nathan dacă va afla că am sentimente pentru el? Nu-i dau şansa de a răspunde, pentru că acum sunt isterică: SE VA ÎNTÂLNI CU MINE! Se va întâlni cu mine din milă, apoi se va plictisi să mă tot compătimească şi vom avea o despărțire groaznică şi ciudată, iar toți aceşti ani de prietenie vor pieri în flăcări.

— Dar nu ştii sigur!

— Ba da, ştiu! Ai văzut cu ce femei se întâlneşte? Sunt superbe, supermodele uimitoare, dar nici ele nu-i pot capta atenția mai mult de câteva săptămâni. Nathan vrea lângă el o femeie perfectă, care nu cred că există, şi nu se va mulțumi până ce nu o va găsi. Întreab-o pe biata fată căreia i-a tras clapa la o întâlnire acum câteva luni!

— Şi de unde ştii că i-a tras clapa?

— Pentru că am fost cu el. Am văzut tot ce s-a întâmplat. Ne jucam Super Mario pe consolă, apoi ea a sunat extrem de furioasă, în vreme ce el nici nu părea să se sinchisească. Nu vreau să cunosc această latură a lui Nathan.

Lily îşi drege uşor glasul, într-un mod care aproape că sună ca şi cum ar fi râs.

— Deci... fă-mă să înțeleg! I-a tras clapa fetei pentru că stătea să se joace Super Mario cu tine. Spune-mi, Bree, cât de des se întâmplă asta?

Îmi îngustez ochii, chiar dacă ea nu mă poate vedea.

— Înțeleg ce faci. Nu transforma asta în ceva ce nu este.

Urăsc când oamenii procedează astfel, când încearcă să-mi inoculeze o idee despre viitorul cu Nathan. Nu, nu voi permite aşa ceva. Dacă am învăţat ceva important în urma accidentului meu din liceu şi a pierderii singurului viitor pe care îl plănuisem, acel ceva este că totul se rezolvă mai bine dacă trăiesc în prezent şi folosesc ce am. Nu are sens să mă bazez pe ceva ce nu am oficial în mâinile mele. Viaţa ne trage preşul de sub picioare tot timpul, aşa că, dacă pot fi fericită cu ce am, voi trăi o viaţă mai sănătoasă. În acest moment, am un prieten foarte bun, cu care îmi place să îmi petrec timpul. Dacă încep să fiu din ce în ce mai nemulţumită şi să sper la mai mult de la relaţia cu Nathan, atunci îl voi pierde pentru totdeauna.

— Nu vreau o idilă cu el, bine? Sau vreau, dar numai dacă el o va iniţia, declarându-şi dragostea nemărginită pentru mine. Orice altceva se va sfârşi ca un eşec epic, pentru că nimeni – nici măcar tu – nu ar vrea să fie într-o relaţie în care nu este iubit cu aceeaşi fervoare cu care iubeşte.

— Biiine, OK. Înţeleg ce vrei să spui.

— Chiar înţelegi?

— Nu, dar vreau să-mi faci un cadou de ziua mea, aşa că te mint.

Mârâi din nou şi mă sprijin cu spatele de blat.

— Lily, ce ar trebui să fac acum? Cred că o să vărs.

Pun ochii pe mărul pe care mi l-a lăsat Nathan, dar stomacul îmi spune: „Categoric, nu”.

— Ia-o încet! Erai beată. Nu trebuie să recunoşti nici un sentiment faţă de el, iar totul poate reveni la normal dacă asta îţi doreşti.

— *Asta* îmi doresc.

Ea chicoteşte din nou. Îi voi lua totuşi un cadou de ziua ei, dar va fi unul jalnic.

— Bine, sigur. Spune-i că de vină a fost alcoolul şi continuați-vă prietenia plictisitoare, platonică şi fără scântei.

— Nu-mi place tonul tău.

— N-ai ce face, obişnuieşte-te cu el!

Oftez şi închid ochii strâns.

— Acum trebuie să închid şi să-l sun.

— Bine. Mult noroc! Te iubesc, B. Şi dormitorul meu de oaspeți este liber dacă simți nevoia să te ascunzi undeva.

CAPITOLUL 10
NATHAN

Tocmai mă pregăteam să intru într-o şedință cu antrenorii liniei ofensive când îmi sună telefonul. Am aşteptat acest apel toată dimineața – de când am venit la terenul de antrenament şi am fost luat cu asalt de zeci de reporteri (mai ales de cei de la ziarele de scandal) care voiau să comentez filmulețul în care cea mai bună prietenă a mea îşi declara sentimentele față de mine. Geanta sport îmi cade de pe umăr şi se izbeşte de pământ cu un zgomot înfundat. Nu m-am deranjat să-mi verific contul de social media în această dimineață înainte de antrenament, aşa că încă nu văzusem filmulețul şi articolul. Nu am răspuns la nici una dintre întrebările reporterilor, dar sunt sigur că fața mea a spus totul.

M-am grăbit să ajung înăuntru, practic am alergat până la vestiar, unde mi-am scos telefonul şi am găsit imediat un videoclip cu o Bree foarte beată care flutura un creion de îndepărtare a petelor şi îi spunea unei femei reporter că aş tânji în secret după ea. Aproape că mi-a venit să vărs la partea aia. Dar apoi... Apoi a spus că şi-ar dori să le poată şterge pe toate femeile din viaţa mea, lăsând-o doar pe ea, iar un foc mi s-a aprins în inimă, ridicându-mă de la pământ ca un balon de aer cald. Managerul m-a sunat la scurt timp după aceea şi m-a întrebat dacă vreau să fac un comentariu oficial. I-am spus că trebuie să aşteptăm până când voi avea ocazia să vorbesc cu Bree.

Aşa că toată dimineaţa am fost foarte agitat. Mi-am pus întrebări. Am sperat. Oare asta să fie? Putea fi acela momentul din care totul o să se schimbe pentru noi? Fiindcă eu sunt pregătit.

Cobor privirea spre telefon şi apoi o ridic spre colegii de echipă care se îngrămădesc spre sala de conferinţe.

— Luaţi-o înainte, băieţi! Vin şi eu într-un minut.

Ei încuviinţează din cap şi apoi rămân singur pe hol. Respir adânc înainte de a răspunde.

— Bună, Bree la telefon.

Oare tonul ei e obişnuit?

— Bună! Aici Nathan, salut!

Tonul meu a fost cu siguranţă mai normal decât al ei. Înseamnă că a văzut filmuleţul. În nici un caz nu voi fi primul care va aduce vorba despre asta, aşa că încerc să tergiversez.

— Ce mai faci? Cum te simţi în dimineaţa asta?

Ea oftează.

— Păi, mă întrebam dacă ştii vreun loc de unde aş putea cumpăra un cap nou. Cred că ăsta este oficial stricat.

Râd şi lovesc uşor peretele cu vârful pantofului.

— Îmi pare rău, cred că nu ai noroc.

Râde şi ea, dar pare tensionată şi afectată. Şi apoi se face linişte. Ştiu ce se întâmplă. Şi ea trage de timp. Aşteaptă. Nici unul nu vrea să fie primul care aduce în discuție beția cu tequila. Poate că ar trebui să aşteptăm şi să purtăm această conversație față în față.

Capul unuia dintre antrenorii mei se iveşte la capătul holului:

— Donelson, ne pregătim să începem. Nu vii şi tu?

— Da, scuză-mă! Vin într-un minut.

Nu pare prea mulțumit când aude asta.

NFL este foarte diferită de fotbalul din facultate. Aici nu ne dădăceşte nimeni, dar suntem amendați în mod cert dacă întârziem la antrenamente, suntem ținuți pe tuşă sau chiar excluşi din echipă când ratăm prea mult. Când joci la nivel profesionist, toți aşteaptă de la tine doar competență totală, iar această presiune mă apasă mereu, în unele momente mai mult decât în altele. Ca acum, de exemplu, când trebuie să vorbesc cu Bree, dar trebuie să mă duc la şedința aceea. În timpul sezonului, îți pierzi dreptul la o viață normală. Toată lumea şi orice altceva în afară de fotbal trebuie să fie pe planul doi. Dar eu nu vreau să o pun pe Bree pe planul doi. Vreau să-i acord toată atenția mea, ca să se simtă apreciată. Pe de altă parte, trebuie să mă concentrez sută la sută asupra carierei mele, altfel voi rămâne în urmă. Trebuie doar să găsesc o modalitate de a-mi aduce capacitatea la 200%. Până acum, simțeam că pot ține totul în echilibru. Dar în ultima vreme trăiesc un sentiment pe care nu-l pot descrie şi care mă urmăreşte peste tot pe unde mă duc. Este ca şi cum totul s-ar roti în jurul meu în permanență. Nu am cum să mă liniştesc.

Nu ştiu... Voi fi bine. Probabil sunt doar emoțiile din play-off.

Mă uit spre sala de conferințe, ştiind că trebuie să intru acolo înainte de a întârzia oficial.

— Ascultă, Bree...

— N-AM VRUT SĂ ZIC NIMIC DIN CE AM ZIS! strigă ea dintr-o suflare.

Plămânii mi se dezumflă şi mă întorc cu spatele la şedinţa în care ar trebui să fiu.

— Vorbim despre filmuleţ?

— Da. Şi, Nathan, să ştii că îmi pare atât de rău! Ştii cum mă simt când beau tequila. Bree cea beată este ca un animal care-şi apără teritoriul, iar eu am spus o mulţime de prostii, că tu ai sentimente pentru mine şi că eu am îndepărtat alte femei din viaţa ta ca pe nişte pete, dar de fapt vorbea alcoolul, nu eu. Numai tequila a fost de vină!

Nu pot să vorbesc, pentru că nu ştiu ce să spun. Gândurile mi se învârt în cap ca un ghem de mărăcini pe o prerie bătută de vânturi.

Mi-am permis să visez prea mult în dimineaţa asta. Ar fi trebuit să ştiu. Bree îmi tot spune de şase ani că nu ar vrea să aibă niciodată o idilă cu mine. De ce, după un discurs la beţie, am putut crede că sentimentele ei s-ar fi schimbat?

— În ordine, o liniştesc şi mă forţez să chicotesc, pentru că nu vreau să par un ciudat şi să o pierd din cauza asta. Aşa credeam şi eu. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Am şi uitat ce a fost aseară.

— Eşti sigur? Trebuie să vorbim mai mult despre asta? Nu te-am convins că spun adevărul? Pentru că suntem atât de buni prieteni încât ar fi practic un incest dacă am avea o idilă! Îţi poţi imagina?! spune ea cu un râset slab.

Îmi încleştez pumnul pe lângă corp pentru că, da, îmi pot imagina. Şi nu mi se pare deloc incest. Mă simt de parcă aş fi mers cu picioarele goale şi aş fi călcat într-un cui ruginit. Trag adânc aer în piept şi îmi frec ceafa.

— Serios, este totul în regulă, Bree. Te cred. Dar acum trebuie să intru într-o şedinţă cu antrenorii.

— Oh, sigur! Sigur că da! Îmi pare rău că te-am deranjat. Putem vorbi mai târziu.

— Bineînțeles.

— Cinăm diseară?

— Da, îți trimit un mesaj când se termină antrenamentul. Probabil pe la 18.30.

— Grozav! spune ea cu o voce prea veselă, care mă calcă pe nervii amorțiți. O să fac lasagna vegetariană.

Oftez adânc, simțindu-i încercările evidente de a neutraliza situația. M-am săturat de neutralitate. Sunt pregătit să provoc o furtună.

— Nu trebuie să găteşti. Putem să comandăm ceva şi iau mâncarea în drum spre casă.

— Nu. Vreau să gătesc ceva bun! Măcar atât pot să fac după toate astea. Voi pregăti o lasagna, ne vom juca Super Mario ca de obicei şi totul va fi minunat!

Da. Complet normal.

„Totul va fi minunat."

*

Ajung acasă după antrenament şi imediat simt mirosul apetisant de lasagna vegetariană gătită de Bree şi o văd zumzăind prin bucătărie şi dansând pe *Do You Believe in Magic*. Bree a făcut practică, după orele de curs, în bucătăria unui mic restaurant de când ne-am cunoscut până când a absolvit liceul. Am încercat să mă angajez şi eu acolo pentru a petrece mai mult timp cu ea, dar părinții mei au aflat şi m-au făcut să renunț. Nu voiau să mă concentrez la altceva în afară de sport şi, cum ei erau destul de înstăriți, nu am avut niciodată nevoie de o slujbă.

Părinții lui Bree munceau însă din greu pentru fiecare bănuț pe care îl câştigau, la fel ca Bree. Nu ştiu cum a reuşit să facă totul – şcoală, dans şi muncă –, dar a reuşit. O parte din mine era invidioasă pe ea şi pe modul în care a reuşit să muncească şi să economisească pentru a-şi

cumpăra propria maşină. Da, este adevărat, era o hardughie pe roți, dar era a ei! Mie mi s-a oferit totul şi chiar şi atunci am fost cocoloşit de fiecare dată. Am condus un bolid de 40 000 de dolari la vârsta de 16 ani – asta în timp ce bara de protecție a maşinii lui Bree era lipită cu bandă adezivă verde neon.

Nu mă pot plânge prea mult pentru că părinții m-au adus unde sunt acum, dar se pare că o parte din sufletul meu nu i-a iertat pe deplin pentru cât de mult m-au condus spre succes, deoarece de fiecare dată când văd numele lor pe ecranul telefonului când mă apelează, trebuie să respir adânc înainte de a răspunde. Tot ce îmi doream erau fotbal *şi* bandă adezivă verde neon, dar întotdeauna am avut sentimentul că părinții mei s-au uitat la mine şi nu au văzut decât un mod de a-şi asigura securitatea financiară şi statutul pentru tot restul vieții. Fotbalul a fost singura viață pe care au vrut să o trăiesc.

Dar am vorbit destul despre părinții mei.

Bree este o bucătăreasă incredibilă, dar ştiu că urăşte să gătească, motiv pentru care mă simt prost când o privesc cum încearcă să se revanşeze pentru ce s-a întâmplat aseară. Deşi, recunosc, nu pare că ar urî să pregătească lasagna în momentul de față după cum îşi mişcă şoldurile pe muzică.

Încă nu mă vede, aşa că, zâmbind, îmi încrucişez brațele la piept şi mă sprijin de cadrul uşii în timp ce o privesc cum se apleacă peste blatul din mijlocul bucătăriei pentru a lansa cu un zvâcnet o mână de parmezan ras într-un bol de salată. Părul îi tresaltă în jurul umerilor de parcă ar fi la fel de energic ca ea.

Dintr-odată, devine conştientă de faptul că sunt acolo şi îşi înalță capul. Obrajii i se înroşesc doar pentru o fracțiune de secundă înainte ca dansul ei să devină şi mai încins.

— Eşti un ticălos dacă stai acolo şi mă spionezi! strigă ea, încercând să acopere muzica, şi vine în paşi de dans către mine. Se preface că aruncă o lansetă şi mă trage spre ea.

Mă duce la spălătoria de maşini. Mergem la cumpărături.

Nu spun nimic, doar zâmbesc în timp ce Bree îşi mişcă braţele ca valurile oceanului până în faţa mea. Este cea mai incredibilă balerină şi să o vezi dansând este cu adevărat magic, dar, oh, Dumnezeule, este o dansatoare modernă adorabil de sălbatică! Părul i se răsuceşte şi i se roteşte. Poartă un maiou de un roşu-închis, cu multe bretele minuscule încrucişate. Nu ştiu cum a reuşit să intre în chestia aia. Partea din spate este joasă, lăsând vederii o bună parte din spate, dar şi sutienul sport de culoare neagră. Pantalonii de jogging gri, largi, cu banda elastică trasă în jos, îi cad pe şolduri. Îmbrăcămintea îi scoate în evidenţă fiecare dintre curbele şi formele atletice, iar eu sper că nu-mi atârnă limba într-o parte a gurii.

Bree a ieşit direct din visurile mele, iar senzaţia asta doar se amplifică pe măsură ce mişcările ei de dans devin mai moderne şi se răsuceşte în faţa mea de parcă am fi într-un club, ascultând versurile melodiei. Încearcă să mă facă să râd, iar eu mă străduiesc să nu mă holbez ca un pervers.

Nu mă mai pot abţine când se întoarce cu faţa la mine, clătinând ispititor din şolduri şi prefăcându-se că îşi plimbă mâinile pe tot corpul meu fără să mă atingă. Înfăţişarea ei este atât de senzuală – Bree strâmbă din nas în timp ce îşi muşcă o buză, iar pe fundal se aude cel mai inocent cântec. În cele din urmă, un hohot de râs mi se desprinde din piept şi privesc într-o parte în loc să-mi pun palmele pe şoldurile ei şi să o trag aproape de mine ca să ne putem atinge cu adevărat.

„Practic, incest."

Expresia mea trebuie să se fi schimbat deoarece Bree se opreşte din dans, rămasă puţin fără suflare, şi bagă mâna în

buzunar ca să scoată telecomanda pentru boxe. Opreşte muzica, iar sunetele vesele se sting brusc. Îmi dau seama că am braţele strâns încrucişate în faţă. Ea mă priveşte şi zâmbetul i se estompează.

— Eşti supărat pe mine... pentru ce am spus în filmuleţ?

Vederea chipului ei, întristat dintr-odată, îmi sfâşie inima. Crede că sunt supărat pentru ce a spus? Dimpotrivă, sunt supărat pentru că nu este adevărat! Nu, nici măcar nu sunt supărat. Sunt doar bosumflat. Sunt un copil bosumflat şi trebuie să trec peste asta. Ce simte ea pentru mine nu este o ştire de ultimă oră. Mereu a fost aşa.

Îmi forţez faţa să se înmoaie şi să schiţeze un surâs.

— Nu sunt deloc supărat.

Fac un pas în faţă, respirând adânc, în timp ce o trag la pieptul meu. Ea îşi înfăşoară braţele în jurul taliei mele şi mă strânge cu putere.

Strivită de pieptul meu, îşi ridică privirea pentru a-mi surprinde ochii. Ai ei sunt de culoarea cafelei cu un strop de frişcă. Exact aşa cum cred că sunt şi ai mei.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur. Cum aş putea fi supărat ştiind că tu doar încercai să faci pe toată lumea să conştientizeze că ding-a-lingul meu nu este treaba nimănui?

Bree geme şi îşi îngroapă faţa în cămaşa mea, strângând-o dramatic de parcă ar vrea să pătrundă în ea şi să moară acolo.

— Eu l-am numit astfel, nu-i aşa? Te rog să uiţi că ai auzit vreodată cuvântul ăsta ieşind din gura mea.

— Nici o şansă. Este atât de seducător, nu crezi? Femeile vor năvăli asupra mea când îi voi spune aşa.

E bine să o simt cum râde la pieptul meu. Toată ziua mi-am dorit-o exact în poziţia asta. În fiecare zi. „Ah, opreşte-te, Nathan!” Am nevoie de câteva minute pentru a-mi aduna

sentimentele frânte înainte de a fi gata să revin la prietenia noastră normală.

Îi dau drumul din brațe.

— Dacă nu ai nevoie de ajutor chiar acum, aş vrea să mă schimb înainte să mâncăm.

Îşi freacă brațul cu palma – probabil încă simte energia mea ciudată.

— Da, nici o problemă. O să pun lasagna în farfurii până atunci.

Mă întorc în dormitor să-mi ling rănile. Pe patul meu se află o sacoşă de pânză uriaşă, plină cu scrisori şi pachete. Tocmai mă pregăteam să o strig şi să o întreb pe Bree despre ce este vorba, când apare la uşa mea cu răsuflarea întretăiată, de parcă ar fi alergat până aici.

— Oh, apropo! Agentul tău a trimis asta mai devreme. Sunt scrisorile de la fani.

Mă încrunt. Sunt obişnuit să primesc scrisori de la fani, dar nu atât de multe.

— Dar sunt... sunt o mulțime de scrisori.

Bree îşi muşcă buza de jos şi se strâmbă.

— Da. Este un fel de... Ei bine, poate că ar trebui să deschizi câteva.

E ciudat. Încep să sortez teancul de scrisori, iar singurul lucru pe care îl văd sunt nenumărate creioane de curățat petele având ataşate de ele bilețele pe care scrie „Şterge-le pe toate celelalte femei şi păstreaz-o pe Bree!” Următoarele trei scrisori pe care le deschid spun ceva asemănător. Altele continuă să vorbească despre cât de mult o adoră pe Bree – şi sunt de acord, dar este clar că iau acel filmuleț făcut la beție un pic prea în serios.

Fluier a mirare când mă uit din nou în geantă şi îmi dau seama că trebuie să fie vreo sută de creioane de îndepărtat pete acolo. Nu voi mai avea niciodată nevoie de scuze pentru o cămaşă pătată.

— Toate sunt aşa?

Mai culeg cinci bilețele şi le arunc lângă sacoşa de pânză. Bree se apropie încet, prin spatele meu, de parcă se teme că mă voi întoarce şi mă voi năpusti asupra ei.

— Da, suspină ea. Îmi pare foarte, foarte, foarte rău! Nu mi-am dat seama că acea femeie... Kara... era jurnalistă. Dar, chiar dacă aş fi ştiut, eram atât de luată de val, încât mă tem că tot aş fi spus acele nebunii.

Oftează din nou când se uită la muntele de scrisori de la fani.

— Ți-am provocat atâtea neplăceri...

Îi iau mâna şi o strâng în palmă, deşi ştiu că nu ar trebui.

— Hei, am spus că este în regulă şi am vorbit serios. Îi voi suna pe Nicole şi pe Tim mai târziu şi voi face o declarație. Nu-mi pasă de imaginea mea, sunt doar puțin îngrijorat pentru...

Privesc iar spre mormanul de scrisori.

— Efortul în plus? Faptul că îți dezamăgeşti fanii? Faptul că trebuie să convingi pe toată lumea că nu suntem cu adevărat împreună?

— Nu, sunt îngrijorat pentru tine, spun şi o privesc atent. Ştiu că nu-ți place să fii în lumina reflectoarelor şi sunt sigur că acest lucru este inconfortabil pentru tine. Şi probabil acum vei dori să îți faci pagina de Instagram privată.

— Oh, am făcut-o deja, spune ea, părând obosită într-un mod care îmi provoacă un junghi dureros în stomac. Ea nu şi-a dorit niciodată această viață. M-am trezit cu 10 000 de urmăritori noi. Şi când am coborât în această dimineață ca să merg acasă, în fața porții mă aşteptau mai mulți reporteri. Portarul tău a fost drăguț, m-a strecurat prin spate şi m-a dus acasă.

La naiba! Nici măcar nu m-am gândit la faptul că am adus-o pe Bree aseară cu maşina mea, iar azi-dimineață nu avea maşina ei la dispoziție. Dumnezeule, mereu dau greş!

Asta nu e bine. Nu doar fiindcă mă îngrijorează siguranța lui Bree, ci şi pentru că sunt îngrozit că asta înseamnă că ea va pleca din viața mea. A fost foarte tranşantă, încă de la început, cu privire la ce va permite în această prietenie, iar vedetismul era scris cu litere îngroşate în secțiunea INTERZIS.

— Cum s-a întâmplat asta atât de repede? întreb în timp ce arunc o scrisoare înapoi în teanc.

— Imaginile cu mine în baie, pe care le-a filmat Kara pe furiş, au devenit virale şi, pentru că mi-a folosit numele complet în articol, toată lumea mi-a găsit contul foarte uşor. Iar aceste mesaje de la fanii tăi au apărut fiindcă în această dimineață a circulat pe Instagram o postare ce îi încuraja pe oamenii care locuiesc în zonă să lase biletele la biroul agentului tău, astfel încât să le primeşti. Pot să spun că este înfricoşător?

— Şi mai înfricoşător este că au făcut-o atât de mulți. Trebuiau să iasă şi să cumpere un creion pentru îndepărtarea petelor.

Niciodată nu am reuşit să mă obişnuiesc cu fanii. Asta este o parte a profesiei mele pe care o disprețuiesc.

— Cred că povestea nu se va opri prea curând. Ne-au etichetat pe amândoi în repostări video şi au folosit hashtagul #TideGirl. Fată curată, foarte măgulitor, ce să spun, strâmbă ea din nas. De fapt, este o aluzie la ce am spus în filmuleț.

— Când ai zis că ți-ai dori să foloseşti un creion de scoatere a petelor pentru a le şterge pe toate femeile din viața mea?

Regret imediat că am adus vorba despre asta. Este clar că nu vrea să revină asupra subiectului. Bree îşi trage mâna dintre palmele mele, acoperindu-şi obrajii.

— Tequila, Nathan. Tequila m-a făcut să o spun!

Râd, sperând să o mai liniştesc, chiar dacă tot ce vreau să fac este să mă ghemuiesc, deprimat, pe podea. Voi fi mai bine mâine, când îmi voi putea reseta creierul şi mă voi trezi fără speranța unei relații reale cu Bree.

— Bine, ascultă, vreau să stai puțin retrasă până când o voi suna pe Nicole. O s-o rog să vadă care sunt efectele negative. Să nu mergi singură acasă, iar dacă trebuie să mergi la băcănie sau undeva în public, o să-mi trimit garda de corp cu tine până când se termină toate astea.

— Efectele negative?! Eu ți-am făcut rău! Doamne, sunt cea mai rea prietenă!

— Bree, este *pentru tine,* nu pentru mine.

Nu sunt eu cel care disprețuieşte lumina reflectoarelor. Sau ideea unei relații romantice între noi.

Umerii ei se relaxează.

— Ah, am înțeles. Acum mi-e un pic mai bine.

Face o pauză şi se uită la teancul de scrisori de la fani de parcă ar încerca să invoce puteri magice şi să le trimită pe toate într-o altă dimensiune. Nu reuşeşte. Capacitățile ei nu sunt suficient de puternice.

— Putem să mergem să mâncăm şi să uităm de toate astea pentru o vreme?

— Sigur. Mă duc să-mi schimb cămaşa, pentru că, în mod ironic, are o pată pe ea.

Râdem amândoi, iar asta risipeşte puțin tensiunea din aer. Îmi scot cămaşa şi mă îndrept spre dulap pentru a lua una curată. Atunci surprind fața lui Bree în oglindă. Încă este aici, privindu-mă din spate, cu gura uşor deschisă. Nu-şi întoarce privirea. Ochii ei sunt lipiți de mine, iar eu trebuie să mă străduiesc din răsputeri să nu mă încordez. Stai, ar

trebui să mă încordez? Nu. Ar fi ridicol, fiindcă atunci ar fi evident că i-am surprins privirea, nu?

Iar ea mă priveşte cu atenție. Şi este o scânteie în ochii ei pe care nu am observat-o până acum. Probabil m-a mai văzut fără cămaşă de aproape o sută de ori şi întotdeauna am crezut că îi este indiferent corpul meu. Nu a părut niciodată impresionată de el. Acum mă întreb dacă nu cumva se uită aşa la mine când nu o observ... Speranța îmi creşte din nou în piept şi mă hotărăsc să transform asta într-un mic experiment. Îmi strecor mâna într-un sertar şi scot un tricou alb, simplu, întinzându-mi gâtul dintr-o parte în alta de câteva ori, ca şi cum muşchii mi-ar fi *foarte* încordați. Ridic tricoul deasupra capului şi îl trag în jos în modul sexy în care am fost pus să o fac în acele reclame de la Jockey. Îmi întind umerii şi ridic brațele, ştiind foarte bine că asta îmi face toți muşchii să se strângă şi să se unduiască. Poate cineva să-mi aducă repede nişte ulei? Ar fi grozav.

Nici măcar nu-mi pare rău, pentru că acest experiment produce nişte rezultate foarte convingătoare. Ochii lui Bree sunt ațintiți asupra mea şi o văd că îşi muşcă buza aproape până la punctul de a-i da sângele. Pleoapele îi sunt grele, parcă spunând că îi place ce vede. Asta nu este privirea unei femei care nutreşte față de mine sentimentele pe care le-ar nutri o soră.

„Nici Un Pic."

Mă întorc, iar în acea fracțiune de secundă se uită brusc în altă parte ca şi cum ar fi fost tot timpul un mieluşel inocent. Totuşi, obrajii ei sunt îmbujorați. Ca nişte căpşune aproape coapte.

— Gata? mă întreabă cu o voce ridicată şi vioaie.

Nu poate să mă privească în ochi şi, deodată, mă întreb dacă nu cumva tequila nu a făcut-o să spună prostii. Poate

că doar a împiedicat-o să se mai cenzureze. Şi poate că băieții aveau dreptate.

Se eliberează ceva din mine. Este posibil să nu mă fi hidratat suficient în timpul antrenamentului de azi sau poate că am o criză timpurie a vârstei a doua, dar brusc simt că îmi asum un mare risc. Şi că nu mai sunt dispus să stau pe gânduri, ci să acționez.

— Bree, încep eu, iar tonul meu spune clar că este pe cale să se întâmple ceva important.

Ochii ei se măresc imediat.

— Da?

Fac un pas mai aproape de ea. Ai crede că aş fi rămas fără cuvinte, dar am repetat asta în minte de atâtea ori încât ştiu fiecare cuvânt pe care trebuie să-l spun.

— Ascultă, Bree, în legătură cu ce ai spus în filmulețul de aseară...

Mă întrerupe o bătaie puternică în uşa de la intrare. Bree pare uşurată şi practic sare pe vârfuri când exclamă:

— Oh, este cineva la uşă! Mă duc să văd cine este!

Grozav! Pur şi simplu, grozav.

CAPITOLUL 11
BREE

Deschid uşa casei şi agenta lui Nathan, Nicole, intră purtând un costum gri fabulos, o geantă uriaşă de piele pe umăr şi o placă mare de spumă sub braţ.

— Ah, ce bine! Eşti deja aici, îmi spune ea în timp ce trece pe lângă mine.

Pantofii ei negri stileto fac zgomot pe podeaua de lemn masiv – nu am idee cum reuşeşte să se mişte atât de repede în asemenea încălţări. Aş cădea direct în nas pe podeaua alunecoasă dacă aş încerca să mă mişc aşa cum o face ea în acele frumuseţi. Dar nu Nicole. Ea alunecă. Pluteşte. Este o femeie care te provoacă să te măsori cu ea. Cred că m-am îndrăgostit de o fată.

Nicole e agenta lui Nathan încă de la începutul carierei lui şi este incredibilă. Femeia asta e o forţă a naturii, directă şi tranşantă, renumită pentru că negociază cele mai dure contracte din NFL. Nicole a preluat cariera sportivă a lui Nathan şi a condus-o spre înălţimi incredibile.

Vreau o Nicole. M-am oferit să o plătesc cu o mulţime de îmbrăţişări şi cuvinte de laudă pentru a-mi ghida şi mie cariera în direcţia cea bună, dar, în mod ciudat, m-a refuzat, apoi a continuat să-i facă programul lui Nathan pe telefon. Este *loială* – pot respecta asta. În plus, mă descurc bine pe cont propriu. Ei bine, cu excepţia părţii în care, în tot acest timp, Nathan m-a susţinut financiar pe linia de plutire fără ca eu să ştiu. Şi încă nu mă pot hotărî să trimit solicitarea pentru The Good Factory, pe care am completat-o de cinci ori. Da, mă descurc bine.

În momentul în care Nicole pregăteşte ceea ce îmi imaginez că este un fel de prezentare pe placa de spumă (sper să implice şi sclipici), Nathan apare din dormitor. Nici nu vreau să mă gândesc la ce se pregătea să-mi spună în camera lui. Nu am fost niciodată mai încântată de o întrerupere neaşteptată. După cum se anunţa, era pe cale să mă dezamăgească uşor. „Ascultă, Bree, în legătură cu ce ai spus

în filmuleţul de aseară... Sunt foarte flatat, dar vreau să mă asigur că suntem pe aceeaşi lungime de undă şi că ştii că vom fi doar prieteni."

Un fior subit îmi străbate tot corpul şi îmi îndrept atenţia spre Nathan şi Nicole.

— Bună, Nathan, îmi pare rău că te deranjez într-o seară ca asta. Am încercat să te sun, dar nu ai răspuns. E clar că erai ocupat.

Ochii ei cenuşii se îndreaptă răutăcios spre mine şi revin asupra lui. Amândoi începem să debităm aiureli, cu speranţa că o vom induce în eroare:

— Oh, noi doar...

— Lasagna!

— Şi apoi o pată pe cămaşa mea.

— O masă de scuze şi apoi am plecat direct acasă!

Nicole ridică o mână, de parcă ar vrea să reducă la tăcere o grupă de grădiniţă.

— Daţi-mi voie să vă scutesc pe amândoi de explicaţii. Nu mă interesează.

Apoi zâmbeşte şi îşi strânge coada de cal blondă şi impecabilă. Părul ei are în vârfuri acea răsucire adorabilă ca a păpuşii Barbie.

— Sunt aici din cauza unei probleme delicate pe care trebuie să o discut cu amândoi.

— Cu amândoi? rostim într-un glas şi îmi vine să trag o palmă – şi lui, şi mie pentru că avem un ton atât de enervant.

Nathan se apropie de mine în timp ce Nicole îşi ajustează placa în poziţie verticală pe măsuţa de cafea, apoi deschide ambele clapete. De data aceasta, atât eu, cât şi Nathan tresărim îngroziţi. *Oh, Nicole*. Biata femeie! Este clar că presiunea acestei slujbe şi-a pus amprenta asupra creierului ei.

Prezentarea are cu siguranță sclipici. De asemenea, are o mulțime de fotografii cu mine şi cu Nathan, smulse din străfundurile Google. Sunt în mare parte fotografii surprinse de paparazzi, cu noi mergând unul lângă altul spre o cafenea sau fotografii individuale tăiate şi lipite pentru a părea că stăm împreună. Foarte multe sunt luate de pe contul meu de Instagram. Surprinzător, dar partea cea mai rea este numărul de inimioare de prost-gust pe care ea le-a desenat în jurul fotografiilor şi o listă cu nume de copii din care putem alege numele bebeluşului nostru inexistent şi nenăscut.

— Nicole... începe Nathan, dar nu ştie cum să continue.

Privirea ei se mută de la unul la celălalt şi observă groaza noastră reciprocă.

— Oh, Doamne, crezi că eu am făcut asta?! Insultător. Nu, acesta este motivul pentru care sunt aici în seara asta. Un fan a făcut acest altar pentru voi doi şi l-a lăsat la agenție mai devreme. Sunt şi altele la fel.

Ei bine, asta schimbă imediat lucrurile. Nathan are acelaşi gând ca mine, iar amândoi ne întoarcem brusc unul spre celălalt şi strigăm:

— Am prezis eu!

Arăt cu degetul spre el:

— Eu am spus-o prima!

El îşi dă ochii peste cap, indignat:

— Nici pe departe. A fost egalitate.

În nici un caz nu trebuie să mă pierd în fața acelei plăci de spumă înfiorătoare.

— De ce ar fi nevoie de asta? Uită-te în jur, amice – nu se potriveşte deloc cu decorul tău.

El ridică o sprânceană:

— Şi se potriveşte cu al tău?

— Nu... Îmi mijesc ochii şi mă prefac că sunt un antreprenor, măsurând placa de spumă cu degetele. Dar are

dimensiunea perfectă pentru a ascunde acea crăpătură mare din peretele dormitorului meu.

Nathan înclină din cap.

— Vom rezolva asta în mod corect: un război cu degetul mare[12].

Izbucnesc într-un râs ironic.

— Da, chiar aşa! Nu o să mă mai las păcălită din nou. Uită-te la chestiile alea uriaşe pe care le numeşti degete. Nu-i corect! Ceea ce vom face este...

Nicole bate scurt din palme, iar umerii noştri tresaltă.

— Sunt prea ocupată pentru aşa ceva, spune ea. O să stabiliţi mai târziu cine merită altarul ăsta groaznic. Acum să ne aşezăm la masă şi eu voi aduce documentele.

O urmăm pe Nicole la masa din bucătărie şi nu mă pot abţine să nu mă simt puţin ca şi cum m-aş îndrepta spre biroul directoarei din liceu. Nathan se aşază lângă mine, iar mâna lui se odihneşte instinctiv pe spătarul scaunului meu. Sunt mai mult decât conştientă de asta. Nimic altceva în afară de braţul său în spatele meu nu-mi poate capta atenţia.

Nicole îşi ridică palmele în faţă, lipindu-le una de cealaltă, cu coatele sprijinite pe masă.

— Fiindcă timpul tuturor este preţios, să trecem direct la subiect! Nu ştiu cât de mult aţi accesat reţelele sociale astăzi. Nathan, ştiu că încerci să te fereşti cât mai mult de ele, dar sunt sigură că, după ce ai văzut altarul din spumă şi toate scrisorile de la fani pe care ţi le-am trimis mai devreme, eşti capabil să înţelegi cât de viral a devenit filmuleţul cu Bree.

---

[12] Numit *pea-knuckle,* lupta cu degetul mare este un joc practicat de doi concurenţi care îşi folosesc degetele mari pentru a simula o luptă. Obiectivul jocului este intuirea degetului adversarului, de obicei, până ce se numără până la 10. (n.tr.)

Simt un gol în stomac. Întâlnirea asta este despre mine în mod special! Oh, Doamne, i-am creat probleme serioase lui Nathan? Oare ea o să spună că Nathan ar trebui să scape de mine? Trebuie să ofer o soluție înainte ca lucrurile să scape de sub control.

— Pot să vorbesc? încep eu, ridicându-mă de la masă ca şi cum aş prezenta un caz la tribunal. Vă rog să-mi permiteți să vă spun cât de rău îmi pare pentru cele întâmplate. Îmi dau seama că este numai vina mea. Îmi asum întreaga responsabilitate şi voi face tot ce trebuie pentru a remedia situația. Sora mea s-a oferit să mă lase să stau la ea câteva zile ca să punem capăt tuturor bârfelor...

Nicole mă întrerupe, râzând înfundat. Clipesc şi mă uit la Nathan. El ridică din umeri, părând la fel de confuz ca mine.

— Crezi că vreau să te scot din peisaj? spune ea şi râde din nou, clătinând din cap. Stai jos, Bree!

Mă conformez rapid şi simt o durere ascuțită în coccis fiindcă m-am trântit pe scaun cu prea multă forță.

— Şi ce crezi că ar trebui să facem? o întreabă Nathan, iar jumătate din creierul meu încă este concentrată la mâna lui care se agață de spătarul scaunului meu.

Când inspir adânc, partea laterală a degetului său mare îmi atinge omoplatul. Mi se pare mie sau m-a atins – cu totul întâmplător – mai des? Sunt aceste mici atingeri accidentale sau...

„Nu, nu contează."

Nicole îşi drege glasul – probabil pentru că îşi simte gâtul iritat de atâta râs.

— Ca să fiu concisă, voi doi ar trebui să vă întâlniți.

Simt că-mi cade falca pe podea cu atâta putere, încât face să se cutremure întreaga clădire.

— Stai... scuză-mă... Ce? Nu cred că am auzit bine.

— Voi doi ar trebui să vă întâlniți.

Îmi frec energic urechea.

— Ha! Îmi pare rău. Cred că am ceva la ureche. Te tot aud spunând că ar trebui să...

— Să ne întâlnim, termină Nathan fraza şi simt cum mi se face pielea de găină la auzul acestor cuvinte.

— *Asta* spune ea. Dar de ce am face asta? o întreabă el pe Nicole.

Ea râde din nou, iar eu vreau să-i fur vocea, aşa cum a făcut Ursula cu Ariel[13], pentru că acum chiar mă calcă pe nervi.

— Păi... Ia câteva foi de hârtie din faţa ei şi le bate de masă, aşezându-le într-un teanc ordonat, apoi continuă: Marile branduri încep, în sfârşit, să înţeleagă că social media este modalitatea numărul unu de a ajunge la publicul tânăr. Cu toţii au început să caute influenceri pe Instagram şi TikTok şi să utilizeze aceste platforme pentru a vinde mai multe produse într-un mod organizat.

Cred că de aceea fluxul meu de Instagram mi se pare mereu ca o plimbare pe culoarele unui supermarket.

— Cei de la Tide, compania care produce detergenţi de rufe, au aflat de filmuleţul tău devenit viral şi au fost încântaţi. Contul lor a avut o creştere de 30% în ceea ce priveşte gradul de implicare de când a fost difuzat videoclipul aseară, iar a spune că sunt impresionaţi ar fi o subestimare. V-au făcut o ofertă, ne anunţă Nicole, după care ridică teancul de hârtii şi le aşază în faţa noastră.

Pare a fi un fel de contract, iar literele sunt atât de mici şi de înghesuite încât nu sunt sigură că sunt făcute pentru a fi citite de oameni.

— Tide are deja un spot publicitar programat în timpul Super Bowl, dar, având în vedere agitaţia masivă din jurul creionului de îndepărtare a petelor, vor ca voi doi să filmaţi

---

[13] Aluzie la două personaje din desenul animat *Mica sirenă,* inspirat de basmul similar al lui Hans Christian Andersen (n.tr.)

unul nou, pornind de la ceea ce a spus Bree în filmuleţul după care este înnebunită toată lumea. Ar fi ceva drăguţ şi ironic şi l-ar avantaja de minune pe Nathan.

Amândoi rămânem tăcuţi preţ de câteva clipe, analizând şi reanalizând situaţia, până când reuşim să dăm un sens acestor informaţii aparent absurde. Tot ce pot să gândesc în momentul de faţă poate fi structurat astfel: 1) Nu am intrat în vreun bucluc, ura! 2) Degetul mare al lui Nathan încă îmi atinge pielea. 3) Un accent pe numărul doi.

Nathan îşi vine în fire mai repede decât mine.

— Deci, de ce ar trebui să ne întâlnim mai exact? De ce nu putem să facem reclama împreună şi gata?

— Cuplurile de la Hollywood fac tot timpul acest gen de lucruri, ca publicitate pentru filmele pe care le promovează. Este acelaşi principiu. Ei vor ca voi să deveniţi un cuplu – real sau fals, în funcţie de preferinţele voastre – până la turnarea reclamei, pentru a continua să stârnim interesul oamenilor faţă de brand. Desigur, Nathan, ei ştiu că acum vei juca în play-off şi că timpul tău este limitat, aşa că îţi cer doar o singură ieşire publică în care poţi fi văzut şi fotografiat în timp ce arătaţi ca un cuplu. Există câteva observaţii legate de postarea pe Instagram de câteva ori şi de hashtagurile pe care ei ar dori să le foloseşti, dar totul pare fezabil în opinia mea. Ah, şi există un acord de confidenţialitate pe care ar trebui să îl semnaţi amândoi.

— Şi după reclamă? întreabă Nathan, aruncându-şi pe furiş privirea către mine.

— Vă despărţiţi, vă căsătoriţi, faceţi orice... Depinde de voi, ridică ea din umeri.

Nu e mare lucru. Doar o conversaţie întâmplătoare între prieteni în care cuvântul CĂSĂTORIE este folosit cu referire la mine şi la Nathan.

— Ar trebui să ştii că, dacă decizi să accepţi afacerea, suma oferită este semnificativă pentru amândoi, dar vei fi

sub contract pentru a respecta termenii. Bineînțeles, am analizat deja totul pentru a mă asigura că solicitările lor sunt rezonabile. Şi nici măcar nu aş fi adus vorba despre asta dacă nu aş fi crezut că este bine pentru cariera ta, Nathan. Acest tip de publicitate pozitivă este exact genul de lucru de care avem nevoie pentru a atrage mai multe contracte de sponsorizare în afara sezonului.

Ochii luminoşi ca două raze laser ai lui Nicole se îndreaptă spre mine.

— Şi Bree, aşa cum am spus, sunt bani foarte mulți la mijloc. Uite, aici este suma!

Mă uit pe foaie, acolo unde ea pune degetul cu o manichiură ireproşabilă şi... DOAMNE SFINTE! O să primesc pentru o singură reclamă suma asta cu multe zerouri plus câteva întâlniri cu Nathan?!

Mă uit în dreapta, încercând să îl privesc pentru a vedea ce părere are despre toate astea, dar fața lui este impasibilă. Aşteaptă ca eu să mă hotărăsc prima, dar cu siguranță ar vrea să se implice. Genul ăsta de lucruri ar fi ceva extraordinar pentru imaginea lui, iar a se preface că se întâlneşte cu mine câteva săptămâni nu ar fi mare lucru pentru el deoarece nu nutreşte sentimente de iubire pentru mine. De asemenea, în joc sunt foarte mulți bani – o sumă care m-ar ajuta să scap de groaznicul meu apartament şi să mă mut într-o locuință fără pereți mucegăiți. Mi-aş putea cumpăra chiar şi o maşină nouă! Sau... Hei! Aş putea să-i achit lui Nathan chiria pe care a plătit-o în numele meu atâția ani. E ceva fantastic. Ştiu că Nathan nu ar ține niciodată problema chiriei ca o sabie deasupra capului meu, dar m-ar face să mă simt mai bine să ştiu că nu am nici o datorie financiară față de el. Motivul pentru care vreau să-i dau înapoi banii nu este mândria sau încăpățânarea. Este ceva mai complicat. E încrederea că pot să mă întrețin singură şi este, de asemenea, o formă de a avea grijă de

prietenul meu. Îmi dau seama că el nu are nevoie de aceşti bani de la mine, dar, încă de când eram în liceu, prietenii şi familia lui Nathan l-au privit întotdeauna ca pe un salvator financiar, ca şi cum singura lui responsabilitate ar fi fost să îi scape de problemele cu banii. Eu refuz să îl tratez vreodată astfel. Aşa că s-ar putea să fiu nevoită să accept „reducerea pentru prieteni şi familie" pe care el o aplică şi în cazul chiriei studioului meu până când voi stabili următorul pas ce trebuie făcut, dar cert este că într-o zi îl voi răsplăti pentru generozitatea lui.

Din păcate, asta înseamnă că trebuie să mă întâlnesc cu cel mai bun prieten al meu aşa cum se întâlnesc doi iubiți. Oare voi reuşi să trec această linie a prieteniei şi să revin în cele din urmă nevătămată? Sunt sceptică. Din cauza îndoielii care m-a cuprins, umerii îmi cad brusc, iar Nathan observă. Ridică privirea spre Nicole şi îi spune:

— Poți, te rog, să ne laşi singuri un minut pentru a discuta?

— Bineînțeles. Cât timp o să discutați, voi ieşi pe balcon, fiindcă oricum am de dat câteva telefoane.

Înainte de a ieşi din cameră, Nicole aşază un mic stilou lângă teancul de hârtii. Apoi uşa se trânteşte în urma ei, iar eu tresar din cauza zgomotului sec. Mă simt nelinişti tă. Piciorul îmi tremură, iar genunchiul îmi tresaltă.

— Bree, spune Nathan pe un ton liniştitor, întinzându-se să îmi calmeze piciorul. Nu este nevoie să facem asta. Rosteşte un singur cuvânt şi îi voi cere lui Nicole să arunce hârtiile la gunoi!

Privirea mi se ridică de pe teancul de contracte, îndreptându-se către Nathan. Este atât de relaxat. Nu-i tremură piciorul şi nici nu-i tresaltă genunchiul. În schimb, ochii lui negri par la fel de liniştiți ca un miez de noapte, când nu poți să dormi, te uiți pe fereastră şi totul este calm şi tăcut.

— Aşadar, laşi alegerea în seama mea? îl întreb, incomodată de greutatea conştientizării acestui fapt.

— Bineînțeles. Sunt deja obişnuit cu această viață. Tu eşti cea care ar fi cea mai afectată de schimbarea bruscă.

— Dar eşti de acord cu... partea cu întâlnirile?

Chipul lui este străfulgerat de o grimasă. Îşi fereşte o clipă privirea, apoi se uită la mine.

— Ei bine, eu...

Începe să bată darabana cu degetul mare în spătarul scaunului meu, iar vibrația îmi face omoplatul să tresară şi simt cum mi se ridică firele de păr de pe braț. Parcă ar asculta atente povestea pe care degetul lui încearcă să o spună.

— Cred că am putea să rezolvăm problema. Dar, ca să fiu sincer, singurul motiv pentru care aş ezita să o fac este că ştiu exact ce ai de gând să faci cu banii ăia.

Ridic bărbia.

— Ba nu, nu ştii.

— Stă scris pe fața ta. Vezi, chiar aici, pe fruntea ta, scrie: DĂ-I BANII ÎNAPOI LUI NATHAN!

Râd şi îl împing blând cu mâna, în glumă. Dar nici măcar nu se clinteşte, fiindcă este un pachet de muşchi.

— Nu ştiu ce să spun. Ar trebui să fim un *cuplu* timp de patru săptămâni întregi.

Se pot întâmpla multe în patru săptămâni.

— Un cuplu *fals*. Doar am juca teatru.

Oh! Ei bine, asta e adevărat...

— În plus, continuă el, spui mereu cât de mult ne comportăm ca şi cum am fi frate şi soră. Aşa că nu ar trebui să existe nici o teamă că vor apărea alte sentimente. Doar dacă...

Ochii mei se măresc deodată şi îi retez imediat vorba:

— Ai perfectă dreptate! De fapt, dacă mă gândesc bine, nu este mare lucru.

Inflexiunile din vocea mea sunt mai uşoare. Totul începe să mi se pară foarte practic şi direct. Da. Asta-i bine. Eu şi Nathan o putem face. Pot să fac asta!

— Şi deja ne simțim bine unul în preajma celuilalt, aşa că nu va fi nevoie de prea mult timp pentru a vinde povestea. În orice caz, vom avea parte de nişte seri distractive împreună, zice el.

Bine, acum cuvintele lui îmi sună vag în urechi ca şi cum aş auzi vocea unui drăcuşor pe umărul meu, dar sunt suficient de convinsă încât să nu-mi pese. Şi poate că sunt un pic entuziasmată să văd cum e să mă întâlnesc cu el într-un mod care nu va avea absolut nici o repercusiune negativă asupra mea. Zâmbesc şi înclin scurt din cap.

— Ai dreptate. Hai să o facem!

Ridică mirat din sprâncene, iar mişcarea degetului mare se opreşte brusc.

— Eşti sigură?

— Da, atât timp cât promiți că vei accepta banii când ți-i voi da înapoi.

Îşi dă ochii peste cap şi suspină adânc.

— Breeee, nu am nevoie de banii tăi!

— Nathaaan, nu-mi pasă! Să-ți dau banii înapoi mi se pare un lucru onorabil. Eu nu mă folosesc de prietenii mei bogați. Aşa că promite-mi!

Îmi înfruntă privirea o clipă, apoi zâmbeşte cu părere de rău:

— Bine. Promit!

Înghit în sec şi simt că un roi de fluturi îmi explodează în stomac.

— Atunci, da! Hai să facem chestia asta! Va fi floare la ureche. Şi poate chiar va fi distractiv.

Privesc mirată cum capul lui Nathan se înclină foarte uşor şi un zâmbet îi înfloreşte în colțul gurii. Este o privire pe care nu am mai văzut-o niciodată – ca şi cum tocmai aş fi

fost păcălită la poker de un cartofor fără scrupule, când eu credeam că am în față un novice.

Îmi întinde stiloul.

— Oh, cu siguranță va fi distractiv! Mă voi asigura de asta.

CAPITOLUL 12
NATHAN

— Nu este suficient de bine! țip cu gura plină de floricele şi cu picioarele goale sprijinite pe masa din bucătărie.

Este vineri seara târziu, iar băieții sunt aici de câteva ore. Jamal se uită la mine peste umăr, cu markerul nepermanent înțepenit pe tabla albă pe care am cumpărat-o acum câteva luni exact pentru un scop ca ăsta. O țin depozitată într-un dulap special şi o scot doar pentru sesiunile de planificare. În partea de sus a tablei, cu litere îngroşate, stă scris NU MAI ESTE ZONA PRIETENILOR. Nu sună prea atractiv. Dar încă lucrăm la exprimare.

Imediat ce i-am spus lui Jamal despre întâlnirea cu Bree şi Nicole de aseară, el le-a trimis un mesaj băieților din echipă, cerându-le să ne întâlnim cu toții la mine acasă după antrenament pentru o sesiune de planificare pe tablă. Nu este prima dată când folosim această tablă. Ultima dată a fost când am pus la cale un plan pentru a o face pe prietena lui Jamal să se împace cu el după ce s-a comportat ca un bădăran la nunta surorii ei. (Însă planul a eşuat – ea

nu l-a mai primit înapoi.) Înainte de asta, am folosit tabla pentru a ne da seama cum să o ținem pe fata cu care se vedea Derek departe de mama lui când aceasta a venit într-o vizită prelungită la fiul ei. Cele două femei nu se puteau suporta. Trebuie să recunosc, nici atunci lucrurile nu au mers prea bine. Să sperăm că a treia oară va fi cu noroc.

— Ce? De ce? Îți spun că va funcționa. Jamal face un pas înapoi şi priveşte jocul fundaşului lateral pe care tocmai l-a desenat. Ridică din umeri şi continuă: Omule, chiar nu ştii? Trebuie doar să te sincronizezi, să vii din partea ei oarbă şi, bum, să o plachezi. Ea nici nu te va observa.

Nu cred că se referă la placare în sensul propriu al termenului. Cel puțin ar fi bine să nu vrea să spună asta. Băieții au învățat pe pielea lor să nu vorbească despre Bree sau despre alte femei în felul ăsta în preajma mea.

Mă uit chiorâş la tablă, ca şi cum nu aş înțelege jocul perfect evident, pentru că întotdeauna este un moment bun să-l tachinez pe Jamal. Deşi modul în care tactica lui se aplică în sens metaforic încă este puțin neclar.

— Dar cine este Bree în această piesă? Fundaşul sau mingea?

— Fundaşul, normal.

— Atunci ce reprezintă mingea? întreabă Price, aplecându-se în față cu coatele sprijinite pe genunchi, alăturându-se jocului meu.

Jamal ne priveşte ca pe două creaturi lipsite de creier.

— Mingea este relația. Iar Nate este...

— El este fundaşul, spune Jamal şi desenează o inimă în jurul unuia dintre X-uri, iar noua brățară cu diamante pe care şi-a cumpărat-o străluceşte în lumină. Băieți, este mai mult decât clar. N-ar trebui să fie nevoie să vă explic aşa.

Price se strâmbă. Joacă puțin teatru, dar Jamal tot se lasă păcălit.

— Eu nu înțeleg. Nate e atacant central – el nu va putea juca în defensivă.

Jamal clipeşte de aproximativ douăzeci de ori şi apoi oftează.

— Este doar o metaforă!

Clatin din cap. Pare complet învins. Totuşi are dreptate, sunt groaznic în apărare.

— Dar dacă nu sunt bun nici metaforic?

— Nu este acelaşi lucru! exclamă el şi strânge markerul de parcă ar stoarce o lămâie. Cine sunt ceilalți doi jucători de linie din joc?

— Eu şi Derek. Evident, vei avea nevoie de ajutorul nostru în această situație, deoarece suntem cei mai experimentați din punct de vedere sexual din grup. Fără supărare, Price şi Lawrence!

— Ba eu chiar mă supăr, spune Lawrence şi se ridică în picioare – este un adevărat uriaş, înalt de aproape doi metri. Se îndreaptă spre Jamal şi îi smulge markerul din mână. Eşti un fraier, amice. Tipii ăştia îşi bat joc de tine.

Noi, Cei trei bufoni[14], îl huiduim pe Lawrence.

— În regulă, este momentul să devenim serioşi. În primul rând, Nate nu are nevoie de experiență sexuală în această situație. Are nevoie de experiență romantică. Şi cu siguranță are nevoie de mai mult de o piesă foarte obscură pentru a-i arăta lui Bree că ar putea fi ceva între ei în afară de o simplă prietenie. Are nevoie de o întreagă...

Cuvintele lui se sting în timp ce îşi termină fraza scriind pe tablă FIȚUICĂ PENTRU IDILĂ.

— Oh, asta e bună, zic înainte de a arunca un popcorn în aer şi de a-l prinde în gură. Port la încheietura mâinii în timpul fiecărui meci o fițuică plină cu scheme de joc; de ce

---

[14] În original, The Three Stooges – grup de comedianți americani, care au evoluat împreună în zeci de filme de succes între 1922 şi 1970 (n.tr.)

nu aş face ceva similar în această situaţie, astfel încât să pot trage cu ochiul la fiţuică atunci când am nevoie de puţină inspiraţie? Îmi place.

— Lawrence a preluat oficial conducerea.

Lawrence se făleşte cu noua sa misiune. Jamal îşi încrucişează braţele la piept şi se îndreaptă spre scaunul de lângă mine pentru a se prăbuşi în el. Îi ofer câteva floricele de porumb, însă el mă priveşte cu dispreţ.

— Nu fi îmbufnat, amice, îi spun în timp ce ronţăi floricelele.

— Nu sunt îmbufnat.

— Ba da, eşti, spunem cu toţii în cor.

Jamal îşi dă ochii peste cap.

— Dar continuă şi spune-ne despre uimitoarea *fiţuică pentru idilă*.

O spune de parcă o fiţuică de sfaturi pentru întâlniri romantice ar fi mai siropoasă decât ce facem noi deja.

— Am de gând să o fac, mulţumesc, zice Lawrence şi se încruntă către Jamal înainte de a se întoarce la tablă şi a şterge cu un gest brutal toată prezentarea acestuia.

— Asta e o relaţie romantică, oameni buni. Nu este fotbal. Nu putem folosi simulări de partide de fotbal şi de jocuri de x şi 0 pentru a portretiza o întreagă relaţie. Şi fără metafore vagi. Avem nevoie de *cuvinte.*

Toţi băieţii fluieră. Parcă tocmai le-a spus că trebuie să se îmbrace în costum şi să danseze un cotilion. Lawrence îşi trosneşte încheieturile pumnilor şi îşi întinde gâtul într-o parte şi-n alta, ca boxerii.

— Bree a spus mereu că te vede ca pe un frate, chiar dacă eu nu cred asta nici măcar o secundă, dar în următoarele săptămâni îi vei arăta altă latură a ta, totul sub siguranţa acestui fals contract de promovare a întâlnirilor romantice.

Bine, sunt convins. Îmi place cum sună. Am câteva săptămâni să îi dovedesc, în sfârşit, lui Bree atracţia pe care

am simțit-o mereu pentru ea şi să văd dacă ea îmi va răspunde cu aceleaşi sentimente. Este o presiune mare să înghesui şase ani de prietenie într-o perioadă mult mai scurtă şi să transformi acea prietenie într-o idilă, dar ce mai contează un pic de stres în plus în viața mea? Mă pot descurca.

— Sună bine. Deci ce trebuie să fac, guru?

Lawrence începe să se plimbe prin cameră, lovindu-se în bărbie cu markerul căruia i-a pus capacul.

— Trebuie să abordăm asta cu grijă. Din moment ce voi abia v-ați atins în ultimii şase ani, va trebui să începi încet. Mişcări mici, blânde, crescând în intensitate pe măsură ce situația o justifică şi numai dacă sentimentul pare să fie reciproc.

Cred că şi-a ratat vocația de consilier în amor, pentru că are perfectă dreptate. Bree nu e genul care să se schimbe brusc. Poartă acelaşi set de brățări de un an şi a adăugat una nouă doar după ce a dezbătut cu mine meritele acesteia timp de o săptămână.

— Dacă am învățat ceva din filmele de pe Hallmark este că nici unei femei nu-i place un bărbat insistent când ea i-a spus deja *nu.* Aşa că, dacă Bree chiar te vede doar ca pe un frate, când toată povestea asta se va termina, va trebui să o laşi să plece şi să mergi mai departe. Din fericire, din moment ce vei acționa doar în numele contractului, la final vei putea să revii la normal fără să strici relația dacă ea nu pare să te placă.

„Da, fireşte.” Din nefericire, am un sentiment sâcâitor care îmi spune că nu voi putea reveni la normalitate. Nu ştiu dacă voi putea să stau deoparte după toate astea şi să o privesc cum se întâlneşte din nou cu alți bărbați sau să fiu lângă ea şi să nu o ating. Este o tortură. Nu vreau să mă gândesc la ce voi face dacă ea nu-şi va dori o relație cu mine.

— Care va fi prima ta întâlnire publică cu Bree? întreabă Jamal, aşezându-se în faţă acum, când nu mai crede că ideea lui Lawrence ar fi total lipsită de sens.

Îmi scot telefonul şi mă uit la calendarul pe care Nicole îl ţine actualizat pentru mine.

— Miercuri trebuie să filmăm reclama. Oh, apropo, este o încălcare completă a contractului să vă spun că vom avea o relaţie falsă, dar chiar aveam nevoie de ajutor.

Cu toţii acceptă să-şi ţină gura în privinţa asta.

— Deci da, nu este chiar o întâlnire, dar trebuie să ne prefacem că suntem un cuplu în faţa echipei în acea zi.

— E perfect, spune Derek, care a dat iama în frigiderul meu pentru a treia oară. Ăsta va fi un loc bun pentru a începe să explorăm nişte atingeri fizice uşoare. Să vedem dacă încep să sară nişte scântei.

Mi se strânge stomacul la auzul cuvintelor *atingeri fizice* şi mă simt imediat ca un puşti de 12 ani, speriat că va merge la prima lui întâlnire. Chiar mai rău, primesc sfaturi de la probabil cei mai necalificaţi instructori.

— Ce se consideră uşoare?

Derek trage cu ochiul peste uşa frigiderului, măsurându-mă cu un rânjet neruşinat:

— Depinde de femeie.

Schiţez o grimasă.

— Bine, nu contează. Nu vreau să aud.

Lawrence clatină din cap, privindu-l pe Derek:

— Pun pariu că mama ta e foarte mândră de cum ai ieşit.

— Vă ţineţi de mână! strigă Jamal de parcă ar fi în emisiunea *Preţul corect* şi tocmai a lansat ultima ofertă. Să vă ţineţi de mână este bine.

Lawrence notează propunerea în dreptul numărului 1.

— Să-i faci cu ochiul, spune Derek în timp ce se sprijină cu dezinvoltură de blatul de bucătărie şi descojeşte o banană.

Nu ştiu ce să zic de asta. Sună cam aiurea.

— Ce vrei să spui? Să-i fac cu ochiul la întâmplare? Nu cred că sunt genul de persoană care face cu ochiul.

— Da, ştii tu, mai întâi îi spui ceva sexy şi apoi... Îmi aruncă brusc cea mai suavă ocheadă pe care am văzut-o vreodată. Încerc să-i întorc gestul, dar el se strâmbă, dezamăgit: Cred că mai ai de lucru la asta.

— Lăsaţi-o baltă cu asta, e ciudat. Trebuie să-i dai de pe faţă o şuviţă rătăcită, propune Price.

Îl privesc chiorâş:

— Explică-mi!

— Amice, nu te uiţi la filme? Trebuie să aştepţi până când îi cade pe faţă o şuviţă de păr şi apoi să îţi foloseşti degetele pentru a o ridica pe tâmplă. Poftim, priveşte!

Se apleacă şi face o demonstraţie pe mine, privindu-mă adânc în ochi, apoi îmi trece încet o şuviţă imaginară de păr după ureche.

— La naiba! spune Lawrence. Am simţit asta până aici.

Îi fac semn, arătând spre tablă, şi îi cer:

— Atunci scrie!

El se supune şi ne apucăm cu toţii de treabă, creionând cele mai romantice idei la care ne putem gândi, dezbătând în toate felurile nivelul de atingere fizică pentru fiecare săptămână şi dacă o bătaie cu mâncare ar fi la fel de sexy în viaţa reală cum este întotdeauna în filme. Există, de asemenea, ideea de a ne preface că se întrerupe curentul electric, aşa că trebuie să umplu camera cu lumânări. Habar nu am cum aş putea face să se întâmple asta.

În cele din urmă, după ce lista noastră este completă, Lawrence scrie „prima ieşire reală” pentru elementul cu numărul 20. Derek ar fi vrut să scrie alt cuvânt în dreptul acestui număr, dar nu l-am lăsat. Nu mă reprezintă. Nu încerc să-mi croiesc drum în patul lui Bree, ci încerc să-i

arăt că vreau o relație cu ea. Vreau să mă dedic ei așa cum nu am făcut-o cu nimeni altcineva.

Mai târziu, în aceeași seară, când tabla noastră albă este absolut plină de notițe și de idei, aud clanța ușii de la intrare zdruncinându-se. Singura persoană în afară de menajera mea care are cheie este Bree și este mult prea târziu pentru ca menajera să vină să facă curat. Mă ridic de pe scaun.

— Este Bree. Ascunde tabla!

Toți băieții sar de pe scaune și încep să se agite și să se ciocnească precum într-un desen animat clasic. Auzim ușa închizându-se în urma ei, iar tabla albă încă este în picioare în mijlocul bucătăriei, ca un fronton luminat.

Îi șuier printre dinți lui Jamal:

— Scapă de tablă!

Ochii lui sunt ca niște bile mari, iar capul i se învârte în toate direcțiile.

— Unde? În sertarul cu tacâmuri? În cămașa mea?! Nu încape nicăieri! Chestia asta e uriașă!

— ATENȚIE, DOAMNĂ ÎN CASĂ! strigă Bree de la intrare.

Zgomotul tenișilor dați jos cu piciorul și trântiți pe podea răsună în toată camera, iar inima mi se urcă în gât. Numele ei este scris pe toată tabla, împreună cu sintagme precum „primul sărut să nu fie prea apăsat” și „ține-o strâns de mână” și „vorbe murdare despre părul ei”.

Nu sunt prea sigur de ultima propunere, dar vom vedea. Practic, totul a fost expus acolo – este cea mai incriminatoare planșă din lume. Dacă Bree vede chestia asta, s-a terminat cu mine.

— Șterge-o! șoptește frenetic Price.

— Nu, fiindcă nu am scris-o nicăieri altundeva! Vom pierde toate ideile.

Aud pașii lui Bree care se apropie.

— Nathan? Ești acasă?

— Ăăăă... da, sunt acasă! În bucătărie.

Jamal îmi aruncă o privire de parcă aş fi un idiot care tocmai ne-a dat pe toţi de gol anunţând locaţia, dar ce era să fac? Să stau nemişcat şi să mă prefac că nu suntem cu toţii înghesuiţi aici, de parcă am reproduce o scenă din Clubul Dădacelor? Ea oricum ne va găsi. Şi i-am face o impresie şi mai proastă dacă am tăcea mâlc.

— Întoarceţi tabla! îi spun oricăruia dintre ei care nu pare că aleargă în cerc ca un motan care-şi urmăreşte propria coadă.

În timp ce Lawrence întoarce tabla, Price ne spune tuturor să ne comportăm firesc. Aşa că, bineînţeles, în secunda în care Bree intră în cameră, eu sar la masă, Jamal îşi sprijină cotul pe perete şi capul pe mână, iar Lawrence se lasă pur şi simplu pe podea şi se preface că se întinde. Derek nu se poate hotărî ce să facă, aşa că este prins în mijlocul cercului. Cu toţii avem pe faţă zâmbete false. Interpretarea noastră e de tot râsul.

Bree îngheaţă, clipind des când ne vede făcând pe actorii, dar eşuând lamentabil.

— Hei, băieţi, ce faceţi aici?

Are părul strâns într-un coc drăguţ şi dezordonat strâns în creştetul capului şi poartă pantalonii de jogging preferaţi şi unul dintre vechile mele hanorace cu glugă, inscripţionat cu *Rechinii din Los Angeles,* pe care mi l-a şterpelit din dulap cu mult timp în urmă. Hanoracul o acoperă cu totul, dar fiindcă tocmai a venit de la studio, ştiu că are pe dedesubt un costum strâmt de balet. Abia o pot găsi în hanoracul amplu şi totuşi ştiu că este cea mai sexy femeie pe care am văzut-o vreodată. Simpla ei prezenţă în această cameră mă face să mă simt ca şi cum aş fi în sfârşit conectat la oxigen după zile întregi în care nu am putut respira bine.

Cu toţii răspundem la întrebarea lui Bree în acelaşi timp, dar dăm răspunsuri diferite. Este extrem de suspect şi

probabil asta o face să îşi îndrepte privirea spre tablă. Simt cum mi se scurge sudoarea pe şira spinării.

— Ce-i cu asta aici? întreabă ea, făcând un pas spre tablă. Sar de pe masă şi mă pun în calea ei.

— Cum? Ah, nu e... nimic.

Ea râde şi aruncă priviri curioase în jurul meu.

Mă prefac că mă întind ca să nu poată vedea ce este scris pe tablă.

— Nu pare a fi nimic. Ce? Desenaţi sâni pe tabla aia sau ceva de genul ăsta? Arătaţi atât de vinovaţi.

— Ah, ne-ai prins! Avem desenate o mulţime de sâni pe tablă. N-ai vrea să vezi aşa ceva.

Ea se opreşte şi un surâs firav îi înfloreşte pe buze. Rămâne cu ochii aţintiţi asupra mea.

— Pe bune, Nathan, ce se întâmplă aici? De ce nu pot să văd ce se află pe tablă?

Este clar că nu crede explicaţia mea despre sâni. Ar trebui să luăm asta ca pe un compliment?

Privirea mea alunecă dincolo de umărul lui Bree când Price iese din raza ei vizuală şi începe să mimeze acţiunea de a-şi scoate telefonul şi de a face o poză la tablă. Acest mic spectacol îi este adresat de fapt lui Derek, care se află undeva în spatele meu. Bree vede că mă uit spre Price şi întoarce capul pentru a-l surprinde. El îngheaţă cu braţele întinse, părând că ţine în mână un aparat de fotografiat imaginar. Apoi transformă asta într-o întindere a antebraţului şi mimează oboseala:

— Am tras foarte tare la antrenamentul de azi.

Ochii ei se îngustează.

— Asta este! Lasă-mă să văd şi cealaltă parte a tablei!

— Nu, mă opun şi mă postez înaintea ei.

— De ce nu? Este ceva legat de mine?

Încearcă să mă ocolească, dar o prind cu antebraţul de abdomen şi o răsucesc spre mine până când spatele i se

lipeşte de pieptul meu, ca şi cum am dansa salsa. Totuşi, este o luptătoare. Lăsându-şi corpul moale, se zvârcoleşte în braţele mele ca un peşte. Şi, mai rapidă decât cel mai bun fundaş al nostru, trece în sprint pe lângă Price şi se năpusteşte în living. Există un mic perete de colţ care are încastrat în el frigiderul şi care separă cele două camere, iar dacă îl ocoleşte, se va întoarce în buclă spre bucătărie de pe partea cealaltă.

— Atenţie, ocoleşte pe partea dreaptă!

Lawrence se îndreaptă spre dreapta, eu spre stânga. Ne întâlnim de cealaltă parte a peretelui despărţitor, uitându-ne miraţi unul la celălalt când nu o găsim pe Bree. O străfulgerare bruscă ne atrage atenţia când Bree sare din spatele canapelei şi fuge prin spatele meu, strecurându-se ca o zvârlugă pe lângă Price, care nu bănuieşte nimic, şi reuşind să intre în bucătărie.

Ajung după colţ la timp pentru a o vedea cu faţa la tablă. Derek se îndepărtează de ea. Nu mai am aer şi palmele îmi sunt inundate de transpiraţie. Asta este. Bree face ochii mari văzând acele dovezi condamnabile, iar mie îmi vine să sar pe fereastră. Cum o să explic asta? Toată această planificare. Toţi aceşti ani de aşteptare răbdătoare... Şi uite aşa află Bree că am sentimente pentru ea.

— Bree... pot să-ţi explic.

Izbucneşte într-un hohot de râs zdravăn, vădind neîncredere, şi arată cu un deget leneş către tablă, apoi ridică privirea şi se uită fix în ochii mei.

— Sâni, nu?

Deschid gura, dar nu spun nimic, pentru că dintr-odată îmi dau seama că mintea mea tocmai a inventat ceva.

— Ceee?

I se ridică sprâncenele, iar ea pare îngrozită, dar şi amuzată.

— Chiar sunt sâni desenați pe toată tabla asta. Atât de mulți... sâni.

Înghit în sec şi mă uit discret la Derek. Din spatele lui Bree, el îşi ridică spre mine degetul mare. Sunt puțin speriat de cât de repede i-a desenat. Răsuflu adânc şi clatin din cap, în timp ce un zâmbet de uşurare îmi curbează buzele.

— Mda... Ei bine, am încercat să-ți spun.

Ea râde.

— Dar de ce sunt sâni aici? Sunteți doar puşti teribilişti?

Derek se oferă ca jertfă.

— Bree, e vina mea. Am încercat să le descriu băieților...

Bree îl întrerupe în timp ce-şi aruncă brațul prin aer:

— NUUU! LA-LA-LA-LA! Nu vreau să aud ce urmează să-ți iasă pe gură.

Se îndepărtează arătând de parcă ar vrea să-şi smulgă globii oculari şi se îndreaptă spre mine, arătând din nou spre tablă.

— Şterge-o, Derek! E scârbos.

— Da, doamnă.

Ea se opreşte în fața mea şi îşi împinge degetul direct în pieptul meu.

— Aici se întâmplă ceva dubios şi am de gând să înțeleg ce anume. Dar mai întâi trebuie să folosesc maşina ta de spălat, pentru că maşina din clădirea mea miroase din nou a muştar.

Deranjant e faptul că nu este nici prima, nici a doua oară când miroase aşa.

O oră mai târziu, băieții au plecat deja, iar eu mut rufele lui Bree din maşina de spălat în uscător pentru că ea s-a întins pe canapea şi a adormit. Nu vreau să o trezesc. În schimb, o voi duce în camera despre care îmi spune mereu, pe un ton agresiv, că este doar cameră de oaspeți şi o voi lăsa acolo peste noapte. Este o cameră de oaspeți pe care nu o foloseşte nimeni în afară de ea. Iar Bree s-ar enerva dacă

ar găsi vreodată în această cameră un oaspete adevărat, pentru că toate lucrurile pe care le-a lăsat aici de-a lungul anilor s-au adunat şi au transformat camera în dormitorul ei adevărat. Chiar înainte să merg la culcare, primesc un mesaj de la Derek, însoțit de imaginea a ceea ce era scris pe tablă înainte să o şteargă: „Asta va funcționa”.

Sper că are dreptate...

CAPITOLUL 13
NATHAN

Stadionul vuieşte.

Este ziua meciului şi suntem toți echipați, umăr lângă umăr, în tunel, adunați dincolo de raza vizuală a suporterilor, şi aşteptăm să intrăm pe teren. Este o partidă cu miză mare – de altfel, fiecare dispută din play-off este importantă –, aşa că suporterii sunt foarte gălăgioşi. Scandările şi huiduielile se împletesc în aerul înghețat.

Jamal freamătă lângă mine. Îi place atmosfera tensionată. E ca şi cum ar avea un contor de energie deasupra capului şi, cu fiecare decibel cu care creşte vuietul mulțimii, energia lui se amplifică. Dimpotrivă, nivelul contorului meu scade. Trebuie să nu mă mai gândesc la asta.

Mă loveşte din greşeală peste mână în timp ce-şi roteşte brațele uriaşe prin aer, din umeri, încercând să se entuziasmeze şi nu ştiu din ce motiv asta mă enervează fără

să vreau. Restul băieților din echipă se află în spatele nostru şi țopăie pe vârfuri, îşi strâng şi îşi relaxează pumnii, îşi întind gâturile când într-o parte, când în cealaltă. Suntem ca o turmă de tauri fioroşi care aşteaptă să ia cu asalt arena.

Ceața începe să umple aerul şi din clipă în clipă ni se va spune să intrăm pe teren. Încerc să-mi limpezesc gândurile, să mă concentrez doar asupra acestui meci şi să nu-mi fac griji cu privire la ce înseamnă el pentru noi. Dar îmi este greu să nu simt presiunea. În ultima vreme, o simt mereu şi se roteşte în jurul meu chiar în acest moment. Oricât de mult aş încerca, nu pot să o îndepărtez. Țin ochii închişi strâns, încercând să blochez orice influență din exterior, dar simt pernele de protecție de pe echipament strânse pe corp. Mult mai strânse decât de obicei. Aproape că mă împiedică să mă mişc.

— Fiți gata! strigă un cameraman cu obiectivul îndreptat în direcția noastră.

„Atât de mult zgomot!" Vuietul mulțimii, muzica, răpăitul miilor de palme pe scaunele stadionului – înainte toate aceste sunete îmi plăceau, mă atrăgeau, dar în ultima vreme îmi vine să fug în direcția opusă lor. Nu-mi pot da seama de ce. Ceva nu mi se pare în regulă, ceva nu este în regulă şi transpir, deşi afară sunt zero grade.

Clatin din cap.

Jamal se întoarce spre mine şi strigă peste zgomotul excesiv:

— Eşti bine, omule? Arăți ca şi cum ți-ar fi rău.

Inima îmi bubuie în urechi. Simt că o să leşin, dar ştiu că nu pot. Trebuie să rămân în picioare. Nu am timp pentru nici un sentiment care mă cuprinde. Nu-mi pierd cumpătul. Trebuie să ajut echipa să ajungă în Super Bowl, nu să leşin în tunel înainte de meci. „Dar aş putea oare să mă aşez repede pe podea şi să trag aer în piept?"

— Da, sunt bine, mint eu, pentru că Jamal nu trebuie să ştie că mă simt de parcă aş fi în interiorul unei tornade.

El depinde de mine. Toți depind de mine. Toată lumea depinde de mine.

Încercând să-mi recapăt calmul înainte de alerga în teren, închid din nou ochii şi mă gândesc la Bree. Îi văd zâmbetul larg şi îi aud râsul zglobiu. Îmi spun că în aproximativ cinci ore voi zbura spre casă şi pariez pe toată averea mea că ea mă va aştepta acolo. Îşi va arunca brațele în jurul taliei mele şi mă va strânge puternic. Va fi linişte acolo.

Pieptul mi se relaxează puțin.

— Bine, toată lumea să se pregătească! strigă din nou cameramanul.

În difuzoarele uriaşe se aude vocea crainicului, care anunță stadionul plin până la refuz că suntem pe cale să intrăm pe teren. Ropotul mulțimii sună ca o ploaie intensă ce se izbeşte de un acoperiş de tablă. Mă îneacă. În acest moment, singurul care mă ține cu picioarele pe pământ este gândul la Bree. Ce mi-ar spune dacă ar fi aici în acest moment? Ar fi ceva perfect. Întotdeauna spune lucrul perfect.

— Trei, doi, unu! Hai, hai, hai!

Ieşim în fugă din tunel prin ceața deasă şi intrăm direct în haos. Singurul mod în care mă abțin să nu fac ca Forest Gump şi să fug imediat către casă este să mi-o imaginez pe Bree: strâmbând din nas, cu limba ieşindu-i dintr-o parte a gurii, cu un mare deget mare în sus, la fel cum a făcut-o prima dată când am intrat pe teren în locul lui Daren, acum patru ani. Aleg să o aud ca pe o şoaptă la ureche în loc să ascult vuietul mulțimii. „Poți s-o faci, Nathan!”

BREE

Îți bați joc de mine?! Doar oamenii extrem de înalți își țin tăvile de copt de 23 x 33 cm pe cel mai de sus raft al dulapului de bucătărie. Nathan și-a renovat apartamentul în urmă cu un an pentru a se potrivi cu persoana lui binecuvântată pe verticală, ceea ce înseamnă blaturi mai înalte decât media și dulapuri care ating cerul. „Ne-am prins, Nathan, ești înalt!”

În mod clar, el nu a luat în calcul faptul că eu, cea mai bună prietenă a lui, voi intra în apartament și îi voi găti negrese în timp ce el zboară spre casă după ce a câștigat un meci din play-off. Da, au câștigat, dar a fost un meci foarte strâns. Nu cred că mai am unghii. Și nu doar scorul m-a ținut pe muchie de cuțit. Nathan a părut să fie foarte absent în prima repriză a partidei. În cele din urmă, s-a acomodat și a reușit patru eseuri, dar tot nu părea să fie el însuși. Am urmărit meciul de pe canapeaua lui și am țipat atât de tare în cea mai mare parte a meciului, încât nu voi fi surprinsă dacă îmi va spune că m-a putut auzi pe stadion. A fost un joc în care s-a prăbușit la pământ în urma unei ciocniri dure cu un adversar, după a patra încercare, iar eu mi-am ținut respirația până când l-am văzut ridicându-se și mergând spre bancă fără ajutor. În afară de acel moment, a jucat un meci solid. Mă îndoiesc că altcineva a putut observa diferența, dar eu am observat-o. De fiecare dată când camera de luat vederi se apropia de el, puteam să văd ceva ce se ascundea în ochii lui, iar asta mă făcea să mă simt neliniștită. Era mai mult decât privirea lui concentrată obișnuită – părea trist. Sau poate că era obosit? Ori îngrijorat?

Îi fac negrese pentru a sărbători și a-l înveseli. Nu va dori să le mănânce din cauza regimului alimentar strict, dar sunt pregătită să fac tot ce este nevoie pentru a-i aminti că există viață, distracție și lucruri dulci și dincolo de fotbal și de broccoli.

Sincer, şi eu eram ca el. Făceam tot ce era nevoie pentru a fi cea mai bună, pentru a da randament maxim. Nu mi-am dat seama cât de epuizată eram până când a trebuit să iau o pauză de vindecare de un an, făcând doar fizioterapie de bază pentru a-mi recăpăta mobilitatea genunchiului după operație. Abia după ce am fost nevoită să mă odihnesc şi să caut noi modalități de a mă distra în viață am reuşit să văd că, de fapt, nu mă mai bucuram de balet. Devenisem un robot axat pe sarcini, obsedat să ajung la nivelul următor, indiferent de preț.

Acum încerc să nu mai iau viața prea în serios. Cred că trebuie să muncesc din greu, dar să fac şi pauze. Să mă odihnesc. Să mă distrez şi să mănânc carbohidrați delicioşi din când în când. Da, aproape întotdeauna se duc direct pe şolduri, dar prefer să cred că asta doar le face mai uşor de strâns. Cuptorul scoate un bip scurt, spunându-mi că este preîncălzit, iar aluatul aşteaptă răbdător pe tejghea. Tot ce-mi mai trebuie este acea tavă de sticlă micuță şi drăguță care stă însă foarte-foarte sus. Hei, Doamne, sunt eu, Bree! Te superi dacă îmi dai vasul de copt 23 x 33 cm de lângă tine? Este în regulă. O să mă urc acolo, aşa cum am învățat să facem noi, toți cei scunzi, când am încetat să creştem la vârsta de 12 ani.

Îmi pun călcâiul pe blat, apoi îmi folosesc fiecare muşchi din corp pentru a mă ridica. Se pare că era mai uşor când aveam 12 ani. Cel puțin atunci corpul meu nu pocnea din toate încheieturile. Tocmai sunt pe punctul de a apuca tava, când aud uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se la loc.

— NU! strig pe un ton dramatic, în timp ce iau repede tăvile de sticlă mai mici din tava de care aveam nevoie, sperând că pot să cobor cu prada înainte ca Nathan să mă vadă aici, sus, şi să râdă de mine.

Nu sunt suficient de rapidă.

El intră în bucătărie, iar eu mă uit la el peste umăr, cu brațele deasupra capului şi degetele strângând tava de copt. Poartă pantaloni de jogging Nike negri şi un hanorac asortat. Pe capul superb are o şapcă cu bor plat şi emblema Rechinilor, al cărei cozoroc este întors spre ceafă. Nathan se îmbracă întotdeauna în cele mai scumpe costume de comandă când se duce la meciuri, dar în zborurile spre casă merge pe ideea de confort. Şi, credeți-mă, confortul îi stă bine. Este un bărbat care nu se străduieşte deloc, dar care emană încredere şi putere, fiind totodată incontestabil sexy. Se vede în felul în care îşi aruncă cu dezinvoltură geanta de voiaj în mijlocul camerei. Pune cheile pe blatul de marmură cu o mişcare leneşă a încheieturii mâinii. Se uită la mine şi îşi înclină capul în timp ce ochii îi coboară spre mica porțiune din bustul meu expus – acolo unde cămaşa mi s-a ridicat puțin.

Oh, Doamne, mă simt mai excitată decât o ducesă văduvă dintr-un roman istoric de dragoste! Nathan ridică o sprânceană şi zâmbeşte.

— Bună. Ce faci acolo, sus?

— Doar o scurtă vizită turistică.

Zâmbetul lui se lărgeşte.

— Întotdeauna te plimbi pe blatul din bucătăria mea când sunt plecat? întreabă el şi, străbătând camera, ajunge chiar în spatele meu.

Simt un curent de aer rece, plăcut, aşa cum se întâmplă întotdeauna când se apropie de mine. „Trebuie să-l ignor!” Problema este că nu ne-am mai văzut prea mult de când am acceptat contractul de sponsorizare, aşa că am reuşit să-mi alung din minte gândul că va trebui să ne întâlnim în următoarele săptămâni. Dar acum, la vederea lui, după un weekend întreg petrecut departe, gândurile mele strigă: „PRACTIC EL ESTE PRIETENUL TĂU ACUM – SARI PE EL!!!”

Mă întorc la misiunea de a scoate tava de copt.

— Tocmai acum, când încercam să te surprind cu negrese pentru că ai câştigat un meci din play-off! Dar ai venit mai devreme. Voiam să fie gata şi să miroasă glorios până ce veneai tu. Am pregătit chiar şi o întreagă sărbătoare cu cântece şi dans. Chiar urma să fie ceva, spun eu pe un ton îmbufnat.

Acum stă chiar în spatele meu. Îi dau tava, iar el o aşază pe blatul din mijlocul bucătăriei, chiar lângă aluat.

— Nu am venit mai devreme. Este ora 21.00.

Simt că-mi ies ochii din orbite.

— CEEE? Nu se poate să fie adevărat.

Mă uit la ceas şi, într-adevăr, este 21.00. Când s-a întâmplat asta?

El zâmbeşte şi se sprijină de blat. Sunt uşurată să văd că faţa lui arată din nou normal – fără acea sclipire *ciudată* pe care o zărisem în ochii lui pe terenul de joc.

— Hm, murmură el cu un surâs răutăcios. Cineva a tras un pui de somn?

— Nu!

„Ba da.” Am vrut doar să mă întind câteva minute, dar acestea s-au transformat cumva în patru ani şi m-am trezit cu senzaţia că am fost teleportată în altă dimensiune. Cred că Nathan are canapeaua îmbibată cu NyQuil[15], fiindcă mi se pare că mi se întâmplă prea des să adorm aici.

El aruncă o privire peste umăr spre living, unde dovezile sunt împrăştiate peste tot, la fel de evidente ca în scena unei crime macabre. O pătură confortabilă mototolită pe canapea. O pernă din camera mea... scuze, din CAMERA DE OASPEŢI, sprijinită de cotieră. Unul dintre încărcătoarele de telefon ale lui Nathan conectat astfel încât cablul să ajungă lângă pernă.

---

[15] Decongestionant nazal printre ale cărui efecte secundare se numără şi inducerea unor stări de somnolenţă (n.tr.)

Bat tare din palme pentru a-i distrage atenția:

— Hei, hei, uită-te la mine!

Dar stratagema mea nu funcționează. El deja chicotește, cu o atitudine superioară, şi îşi încrucişează la piept brațele uriaşe.

— Cu siguranță ai făcut-o. Ai ațipit, ai dormit dusă şi ai pierdut noțiunea timpului pentru că era atât de confortabilă canapeaua mea...

Mâna mi se duce instinctiv pe şold. Mă simt mai puternică aici, cățărată pe blat. De aceea oamenii înalți sunt mereu atât de dominatori? Acum pricep motivul.

— Nu mă cunoşti, spun, imitând-o cât pot de bine pe una dintre îndrăznețele mele adolescente de la cursul de balet.

— Ai dormit buştean!

— Taci din gură!

Şi ce dacă îmi place să moțăi şi apoi mă ia somnul şi dorm dusă?

El face un pas înainte, astfel încât acum stă chiar în fața mea.

— Şi, spune-mi, de ce de fiecare dată când sunt plecat din oraş aflu, când vin acasă, că ți-ai petrecut tot timpul aici dormind şi – se uită în chiuvetă şi observă tigaia în care mi-am făcut ouă jumări la micul-dejun în dimineața asta, după ce am dormit opt ore bătute pe muchie în camera de oaspeți – trăind bine?

Ştiu ce vrea de la mine. Dar nu va primi.

— Pentru că sunt îngrijorată că un hoț va intra în casă şi îți va fura toate lucrurile cât timp eşti plecat, iar eu trebuie să le protejez?

Scoate un bâzâit nesuferit, imitând soneriile de la jocurile televizate de cultură generală.

— Răspuns greşit. Vrei să încerci din nou?

Oftez când îşi înfăşoară brațele în jurul coapselor mele şi mă ridică uşor de pe blat. Se răsuceşte apoi din şolduri şi

mă lasă să alunec încet pe podea. Puterea pe care o simțeam acolo, sus se dizolvă cu fiecare secundă. Fiecare centimetru din mine alunecă pe fiecare centimetru din el în timpul acestei coborâri şi cred că aş putea muri. Este ca un zid de cărămidă acest om. Niciodată nu am mai fost înfăşurată atât de strâns în brațele lui, iar inima îmi zvâcneşte şi parcă mi se precipită în gât. Nu mai poate ține pasul.

Asta este călătoria mea preferată din toată istoria de călătorii. De-a lungul drumului, îmi fac poze mentale cu toate priveliştile. Trec pe lângă părul lui, care iese adorabil de sub şapcă. Ochii lui negri ca antracitul, pe cât de înspăimântători, pe atât de reconfortanți. Curba completă a buzei sale inferioare. Umerii care i se întrezăresc, plini de muşchi, pe sub hanorac. Şi, în cele din urmă, aterizez lin pe pieptul lui lat şi robust. Voi face un album cu toate aceste instantanee superbe.

Vreau să inspir adânc, să adaug un parfum pregnant la aceste amintiri, dar mi-e teamă că va suna nefiresc dacă o voi face. Trebuie să fiu atentă. Din cauza beției cu tequila, merg deja pe gheață subțire. Dacă vreau ca totul să rămână normal între noi, trebuie să mă comport normal. Ridic privirea şi îi întâlnesc privirea.

MARE greşeală! Stăm atât de aproape şi sunt încă în brațele lui vânjoase. Îmi zâmbeşte cuceritor şi simt un vârtej în stomac.

— Eşti mereu aici pentru că urăşti să locuieşti în apartamentul tău oribil. Recunoaşte, ai vrea să te muți aici.

Îmi ridic bărbia şi ripostez:

— Niciodată.

Pentru că nu este adevărat. Stau aici cât timp Nathan este plecat pentru că îmi este dor de el, iar aici totul miroase ca el. Şi da, aş vrea să locuiesc aici, dar numai pentru că şi el stă aici. Nu-mi pasă de obiectele lui de lux, de aşternuturile

moi, de cada foarte adâncă sau... Bine, de fapt, îmi plac şi lucrurile astea. Dar adevăratul motiv pentru care vreau să locuiesc aici este că toate astea înseamnă pentru mine o totală euforie.

Apropo de euforie, de ce braţele lui sunt încă strânse în jurul meu? Ar trebui să încerc să mă scutur? Corpul meu nu se va conforma niciodată. Deja s-a încolăcit şi şi-a găsit un culcuş confortabil aici. Doamne, barba lui de-o zi mi se pare incredibil de sexy! Pun pariu că m-ar gâdila pe gât.

Ochii lui Nathan privesc peste umărul meu, iar zâmbetul îi devine răutăcios. Brusc îmi dau seama că degetul lui este acoperit cu un amestec de aluat pentru negresă, pe care mi-l întinde pe pomeţi încet şi cu grijă.

— Recunoaşte, spune el cu acel zâmbet maliţios.

Inspir zgomotos, lent şi lung, clipind ca şi cum aş zice: „Oh, nu, nu-mi spune că tocmai ai făcut asta!”

Este atât de mulţumit de el însuşi în acest moment!

— Arăţi ca un jucător de fotbal în miniatură.

Bine, este clar că negresele nu vor mai fi pe masă în seara asta pentru că tocmai a declanşat un RĂZBOI!

Mă aplec pe spate, îmi afund degetele în amestec şi apoi i le înfig în faţă. Frumos şi lent.

— Niciodată, şoptesc în faţa buzelor lui, aşa cum fac mereu băieţii răi în filme.

El clipeşte, cu aluatul de negresă agăţat de gene. Nu pot să înghit în timp ce îl privesc cum îşi strânge buzele, dând încet din cap. Mă lasă jos pentru a-şi pune mâinile pe blatul din faţa lui, ghemuindu-se ca o felină care îşi pregăteşte planul de atac.

Nu sunt o amatoare, aşa că înşfac castronul plin cu aluat de negresă şi o iau la fugă. Doar că nu mă pot mişca. Picioarele mele încălţate cu şosete alunecă pe lemnul de esenţă tare, dar nu merg nicăieri. Cine a pus o bandă de alergare pe podeaua asta?! Mă uit peste umăr şi văd că

Nathan mi-a prins între degete partea din spate a tricoului. Şi acum sunt trasă înapoi pe podeaua alunecoasă tot mai aproape de el. Mâna aceea mare se întinde peste umărul meu şi o privesc cum se scufundă – toată palma – în bolul cu aluat pe care îl strâng cu putere în faţa mea. Nu pot face nimic altceva decât să închid ochii în timp ce el îmi întinde încet o bucată de aluat lipicios pe obrazul drept, prinzându-mi şi câteva şuviţe de păr. O să fie amuzant de scos.

Pot să spun că asta este cea mai ciudată şi mai lentă bătaie cu mâncare la care a asistat cineva vreodată? Şi, în mod ciudat, mă face să mă simt foarte excitată, dându-mi furnicături în tot corpul.

Mă răsucesc cu faţa spre el – acum este rândul meu să atac. Iau un boţ de aluat şi îl ung pe ambele sprâncene. Acum arată ca Eugene Levy[16], aşa că trebuie să-mi apăs pumnul pe gură ca să nu râd. Cu un zâmbet subtil, ia aluat cu degetul pentru a-mi pune ruj maro pe buze foarte... înnebunitor de... lent.

„Oh!”

Bine, acum am pielea în flăcări. Nu-i nimic. Sunt bine. Totul este în regulă. Doar că nu sunt bine, pentru că nu ştiu ce naiba ar trebui să fac! Am luat-o razna sau sunt puţin cam înfierbântată? Încerc să ignor felul în care degetul lui zăboveşte pe gura mea de parcă ar avea la dispoziţie tot timpul din lume. Oare stă mai aproape de mine decât cu un minut în urmă sau mi se pare? Mâna lui coboară, iar eu îmi ridic privirea. Se holbează la gura mea. Se apropie tot mai mult. Capul îi coboară.

Mi se opreşte respiraţia. Se apleacă şi şopteşte chiar în faţa buzelor mele:

---

[16] Actor de comedie canadian, renumit pentru sprâncenele sale proeminente (n.tr.)

— Mulțumesc că mi-ai făcut negrese. Păcat că nu am apucat să le gust!

Mă simt ca şi cum cineva mi-ar fi prins un cleşte de rufe de trahee. Chiar a spus asta? Oare încă dorm şi îmi imaginez toată povestea? Pentru că seamănă foarte mult cu unele vise cu adevărat minunate pe care le-am avut cu Nathan.

Am fost întotdeauna cu totul sinceri unul cu celălalt (cu excepția momentelor în care îl mint cu neruşinare în privința sentimentelor față de el), aşa că întrebarea îmi iese pe gură înainte să o pot opri:

— Nathan, flirtezi cu mine?

El nu este şocat de sinceritatea mea.

— Da, exact.

— De ce?

Nu am vrut să par atât de scârbită, dar cred că aşa am dat impresia. Sunt pur şi simplu îngrozită. Mi-am pus inima într-o lesă foarte strânsă. Fără excepții.

— Păi... exersez.

— Exersezi, repet eu, iar privirea mi se opreşte preț de o clipă de slăbiciune asupra buzelor lui cărnoase, revenind însă imediat la ochii lui.

Mi-aş dori să fie descurajator faptul că este acoperit de un amestec de aluat pentru negrese. Dar nu este. Ador negresele.

— Nu crezi că este o idee bună?

Vorbeşte atât de încet şi are vocea atât de gravă, încât mă simt amețită auzindu-l.

— Va trebui să flirtăm în public, aşa că trebuie să ne obişnuim cu asta ca să pară convingător.

Dau acestui răspuns logic replica strălucită pe care o merită:

— Îhî.

Un chicotit scurt îi iese din piept.

— Eşti bine, Bree?

Sună foarte sexy acum. Amuzat. Iar buzele lui se apropie periculos de mult de rujul meu maroniu. Ah! Mâna lui stă pe şoldul meu! Când s-a întâmplat asta?! Stai puțin... ne vom săruta chiar acum? Doi prieteni sunt pe cale să se sărute în bucătăria asta acoperită cu aluat de negresă?

Şi atunci îmi dau seama: pentru el este o călătorie a egoului. Se simte pe cai mari după ce a câştigat încă un meci din play-off, iar eu sunt doar un şoricel cu care pisica se joacă în bucătărie. Nu avem nevoie să ne antrenăm. El este doar un ticălos care flirtează şi se joacă cu mine pentru că asta îi creşte orgoliul de macho. NU. Asta nu se va întâmpla. La fel cum nu vreau o relație din milă cu el, nu vreau nici o aventură de o noapte, de tipul „fiindcă ea tot a fost aici, mi s-a părut convenabil". Probabil el ar putea suporta aşa ceva, dar eu, nu. O prietenie cu beneficii nu va face niciodată parte din descrierea noastră, pentru că m-ar ucide să ştiu că el va pleca de lângă mine după ce totul va fi fost spus şi făcut. Pentru mine este totul sau nimic.

Nathan îşi continuă jocul.

— Aşadar, să ne prefacem că suntem în public şi că toată lumea ne priveşte, spune el şi se holbează în continuare la buzele mele. Chiar trebuie să vindem povestea asta, Bree. Dacă aş spune „Păcat că nu am apucat să le gust", tu ce ai răspunde?

Am cea mai puternică voință din lume. Sunt liberă să îl las pe Nathan Donelson să guste negresele chiar de pe buzele mele, dar, în loc de asta, îmi bag mâna în aluat, scot o lingură întreagă şi îi ung toată fața până când îi ascund complet trăsăturile. Aşa. Acum este Omul Noroiului.

Fac un pas înapoi, îmi şterg mâinile pe un prosop de bucătărie şi zâmbesc cu mândrie.

— Aş zice că acum ai destule de gustat! Poftă bună! Cred că se încruntă sub tot aluatul ăla, dar mi-ar fi greu să spun

dacă o face sau nu. Mă întorc şi fug din bucătărie, strigând peste umăr: Stau în camera de oaspeți în seara asta pentru că este prea târziu să merg pe jos până acasă, nu din alt motiv!

Bum! Statu-quo restabilit. Prietenie salvată.

CAPITOLUL 14
BREE

Complet normal. Totul este absolut şi complet normal. Doar prietenul meu normal Nathan şi normala de mine petrecând o zi normală, în care totul este bine.

Cu excepția ştirii de ultimă oră: NU ESTE BINE.

— Ai de gând să urci? mă întreabă Nathan, stând în fața uşii deschise a vehiculului uriaş şi negru cu care vom merge azi pentru a ajunge la platoul de filmare a reclamei.

Nu am mers niciodată în această maşină imensă cu el. Nathan ia SUV-ul negru doar la evenimente speciale şi în locuri unde ar putea avea nevoie de mai multă intimitate şi securitate, locuri unde refuz să merg cu el pentru că sunt lucruri pe care le fac *iubitele,* nu cele mai bune prietene.

Lângă şoferul drăguț care mă va plimba cu maşina de parcă aş fi regina Angliei stă un bodyguard uriaş, aşteptând parcă din clipă în clipă să sară şi... nu ştiu, să dezlipească un fan turbat de pe corpul lui Nathan dacă va fi nevoie? Acesta este un aspect al vieții lui cu care nu sunt obişnuită.

Încerc să mă conving că este o zi însorită obişnuită şi că pur şi simplu fac o plimbare cu prietenul meu cel mai bun, dar dovleacul ăsta seamănă foarte mult cu o trăsură şi mă face să vreau să fug pe dealuri. Practic, pot vedea creionul uriaş din mintea mea întorcându-se şi trecând cu radiera peste acele linii frumos desenate care ne definesc prietenia.

— Bree? mă trezeşte din nou Nathan din reverie, cu sprâncenele împreunate într-un zâmbet confuz. Eşti bine?

— Hm? tresar eu, clipind des. Da! Oh, da! Sunt foarte bine. Bineînțeles că o să urc. Mă întrebam dacă se curăță sau nu banchetele alea.

Râde, uitându-se la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Da, presupun că o fac din când în când. De ce?

Ridic din umeri.

— Doar că... nu am vrut să urc fără să ştiu sigur. Pentru că sunt atât de spațioase, iar oamenii ar fi putut face cine ştie ce acolo în spate şi...

Nathan face acum un pas înainte şi începe să mă împingă în SUV.

— Aceasta este maşina mea personală, Bree. Este a mea. Nu este nimic ciudat pe scaunele alea, nu-ți face griji! Acum, te rog să te urci, altfel vom întârzia. Şi, te rog, zâmbeşte, iată un paparazzo la colțul ăla care fotografiază fiecare moment al ezitării tale.

Zâmbesc larg, dar zâmbetul mai curând e un rânjet înfricoşător pentru a-l face pe Nathan să râdă şi a-i arăta cât de mult îmi pasă de paparazzi. El îmi răspunde cu surâsul lui larg, cu gropițe în obraji, care-mi umple inima, şi clatină din cap.

— Te distrezi şi îți arde de joacă, până când îți vei da seama că fotoreporterul a surprins în cele mai mici detalii fața ta caraghioasă, iar mâine prim-planurile vor inunda toate chioşcurile de ziare, având deasupra titluri incendiare:

„Bree Camden cedează sub presiunea faimei nou descoperite!”

— Nu cred că s-ar înşela prea mult scriind asta, îi răspund înainte de a mă urca în maşină, de a aluneca pe partea opusă a banchetei şi de a mă lipi de geam.

Doamne, nu este nimic normal în acest vehicul! Pielea este moale ca untul şi există o banchetă alăturată celei pe care stau, având în partea posterioară un televizor cu ecran plat. Degetele mele alunecă peste panoul de butoane de pe cotieră şi, după ce apăs pe unul, lumini calde umplu spațiul (sunt lumini de ambianță), scaunul meu începe să se încline, iar un suport pentru picioare apare înaintea mea. Fac ochii mari către Nathan, iar el râde în tăcere.

— Eşti ca un copil aici.

— Mă *simt* ca un copil aici! Nu ar trebui să am voie în locuri elegante ca acesta. Nathan, o să vărs ceva pe scaunele astea de un milion de dolari.

Îmi aşez din nou scaunul în poziție verticală şi îmi încrucişez mâinile în poală.

— Nu ai nimic de băut, deci n-ai ce să verşi.

— Nu contează. Se va întâmpla cumva. Mă cunoşti – nu pot fi de încredere când am de-a face cu obiecte de lux.

— Sunt doar obiecte, Bree. Nu-mi pasă deloc. Varsă tot ce vrei aici.

Pielea din jurul ochilor lui este ridată, dar îmi atrag în mod deosebit atenția cearcănele aflate sub irisurile negre ca antracitul. Îmi înclin capul şi mă întind spre el, atingându-l uşor cu degetele sub fiecare ochi.

— Nathan, eşti obosit.

Părul încă îi este uşor umed, pentru că abia a venit de la antrenament. A trebuit să se trezească la 5.00 dimineața, să tragă de el o zi întreagă la antrenamentele şi întâlnirile obişnuite, supunându-şi corpul la eforturi intense, iar

acum, la sfârşitul zilei, va filma o reclamă timp de câteva ore, când ar trebui să se odihnească şi să se recupereze.

Îmi ia încheietura mâinii şi îşi înfăşoară delicat degetele în jurul ei. Îi simt atingerea ca şi cum s-ar înfăşura în jurul inimii mele.

— Sunt bine.

— Te suprasoliciți. Nu trebuia să acceptăm această reclamă.

SUV-ul se pune în mişcare. Nathan priveşte încheietura mâinii mele şi o coboară, dar nu-i dă drumul. Suntem la un pas de a ne ține de mână.

— Am vrut să fac reclama. Va fi bine pentru amândoi.

Pentru mine. Va fi bine pentru *mine,* asta a vrut să spună. Pentru că, da, este bine pentru imaginea lui Nathan, dar să fim serioşi, el nu are nevoie de bani. În schimb, eu am mare nevoie. Vreau banii ăştia ca să-i pot plăti datoria.

Dar apoi alt gând îmi vine în minte. Şi atunci *ce* se va întâmpla? Care va fi următorul meu pas după ce îi voi da banii înapoi? Faptul că a cumpărat studioul de balet, iar eu mi-am dat seama într-un final că el mi-a plătit o parte din chirie în toți aceşti ani a trezit o nelinişte în mine. M-a făcut să fiu un pic nerăbdătoare şi să tânjesc după mai mult pentru studioul meu. Ceea ce mă îngrozeşte complet. Nu-mi place să tânjesc după mai mult, pentru că nu-mi place cine eram când tot ce făceam era să aspir la mai mult. Am nevoie să fiu mulțumită de mine însămi. Dacă aş fi avut măcar un pic mai multă mulțumire de sine în liceu, nu mi-aş fi petrecut tot timpul şi energia încercând să intru la Juilliard. M-aş fi dus la petreceri. Mi-aş fi făcut prieteni. Poate chiar aş fi avut un hobby sau dorințe în afara dansului, care m-ar fi împiedicat să cobor într-o spirală atât de întunecată când singurul şi unicul meu vis s-a destrămat.

Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru ajutorul pe care prietenul meu mi l-a oferit şi să găsesc modalități concrete

de a îmbunătăți studioul pe care îl am în prezent. Dar, în schimb, când am încercat să găsesc noi modalități de a nu mai fi nevoită să mă bazez complet pe generozitatea lui, am dat din greşeală peste un nou vis. Unul în care studioul meu nu miroase a pizza pepperoni şi în care ar putea funcționa oficial ca o organizație nonprofit, capabilă să accepte mai multe eleve care, în mod normal, nu şi-ar putea permite cursuri de dans.

Singurul mod în care toate acestea ar fi posibile ar fi să obțin spațiul de la The Good Factory. Problema este că mi-am mai pus toate ouăle într-un singur coş, iar asta nu s-a dovedit a fi în favoarea mea. Sunt îngrozită să îmi doresc din nou ceva la fel de mult. Telefonul lui Nathan sună, iar el dă drumul mâinii mele ca să poată răspunde.

— E mama, spune el, părând puțin obosit înainte de a afişa un zâmbet vag şi de a răspunde: Bună, mamă, ce s-a...

Face o pauză, ascultând vorbele mamei şi întrerupându-le din când în când cu un „Mda" sau „Sigur". Închide ochii strâns preț de o clipă, ca şi cum ar avea o durere ascunsă, apoi îi deschide din nou. Îmi imaginez că mama lui îi solicită ceva ce lui i se pare prea mult.

Nathan are o problemă cu a spune *nu* – mai ales părinților săi. Aceştia au aşteptat întotdeauna mult de la el şi nu au ezitat niciodată să ceară şi mult (şi să nu-i dea nimic în schimb în afară de critici). Îl implică mereu în evenimentele lor de caritate fără să-l întrebe dacă este de acord să participe, îl manipulează să treacă pe la petrecerile lor de sărbători doar ca să fie văzut şi să semneze autografe şi chiar îi cer să meargă în vacanțele lor somptuoase, pentru că ştiu că, atunci când ceva este plătit cu cardul negru al celebrului jucător din NFL, asta îi duce într-o cu totul altă sferă a luxului, mai mult decât pot atinge chiar şi conturile lor grase. Îl plimbă ca pe un tigru la circ şi apoi îl biciuiesc când oboseşte, pentru ca el să performeze mai bine, iar ei să

continue să aibă acel statut social. Încă un motiv pentru care nu vreau ca Nathan să simtă că trebuie să aibă grijă de mine din punct de vedere financiar sau să mă aibă la brațul lui la evenimente speciale. El nu asta este pentru mine.

Vreau să-i smulg telefonul din mână şi să-i spun acestei femei: „Îmi pare rău, Nathan nu mai este disponibil să-i storci constant sufletul. În schimb, încearcă să te apuci de brodat”. Dar nu este treaba mea să-l protejez de mama lui.

După un minut, Nathan închide telefonul şi oftează.

— Ai avut o conversație amuzantă? spun pe un ton sarcastic.

El ridică din umeri.

— Nu-i mare lucru. Voia doar să vadă dacă pot zbura spre casă imediat ce se încheie sezonul ca să fiu prezent la un eveniment caritabil organizat de ei la clubul local.

— Şi i-ai spus că îți vei lua o pauză pentru a te revigora? întreb, deşi ştiu deja răspunsul.

Îşi priveşte mâinile bătătorite.

— I-am spus că vin. Oricum trebuie să-i văd la un moment dat, aşa că aş putea la fel de bine să fac ceva pentru o cauză bună cât sunt acolo.

Urăsc că face asta. Nathan este convins că e Superman, şi... Ei bine, nici eu nu sunt complet convinsă că nu ar fi, dar ştiu că e totuşi un om din carne şi oase ca noi toți, iar povara pe care o poartă nu poate fi susținută mult timp. Nu vreau să-l văd cum se prăbuşeşte şi arde. Vreau să-l leg şi să-l fac să se odihnească.

— Cum este la tine la muncă? mă întreabă el încet.

— Să nu crezi că nu-mi dau seama că încerci să te eschivezi şi nu ții cont de îngrijorarea mea în ceea ce te priveşte.

El zâmbeşte şi îşi sprijină capul de tetieră, privindu-mă fix.

— Sper să nu o fac. Deci ce mai este nou pe la studio? Ce mai fac fetele?

Mă aşez înapoi pe banchetă, mulţumită că o parte din normalitatea noastră a pătruns în ciudăţenia acestui mediu luxos. Mă simt, în sfârşit, mai aproape de intimitatea noastră. Dacă închid ochii, aproape că îmi pot imagina că suntem pe canapeaua lui de acasă.

— Totul a fost bine. Imani are un nou iubit, iar din cauza asta fratele ei şi toată lumea spun că Sierra este geloasă pe ea şi...

Rămân fără suflare la vederea zâmbetului său blând şi sincer. Îi pasă cu adevărat de ceea ce se întâmplă cu fetele din clasa mea, aşa cum îmi pasă mie, iar asta îmi face inima să tresalte.

— ... tatăl lui Hannah a fost concediat din nou, dar am putut să nu-i mai cer taxa pentru ca ea să poată veni în continuare la cursuri, deoarece un anumit binefăcător generos a cumpărat clădirea şi mi-a redus chiria.

Mă uit pe geam şi văd o maşină plină de adolescente, care merge alături de noi, menţinându-se la aceeaşi viteză cu vehiculul nostru. Fata de pe scaunul pasagerului din dreapta ne face semn să coborâm geamul ca să vadă cine este aici. Are tupeu. Presupun că ele bănuiesc că este un senator bătrân şi chel. Privirea îmi alunecă spre Nathan. *Nu* este un senator bătrân şi chel.

— Datorită ţie, aceste fete îşi pot urma visul. Iar acum, ştiind că m-ai ajutat tot timpul cu chiria, îmi dau seama că nu aş fi putut să le ţin uşa deschisă fără tine. Aşa că îţi mulţumesc.

Acum se încruntă. Nu este privirea la care mă aşteptam după acel discurs.

— Mă ucizi cu zile, ştii asta?

— Din pricina frumuseţii mele răvăşitoare? afişez eu un zâmbet larg, de debutantă.

El nu râde la gluma mea.

— Mă ucizi fiindcă nu-ți vezi propria valoare. Bree, acele uşi sunt deschise doar datorită ție. Fetele acelea îşi îndeplinesc visurile în totalitate datorită ție şi muncii pe care o depui în viețile lor. Dacă nu aş fi cumpărat clădirea, ştiu că ai fi găsit, fără îndoială, altă cale de a te descurca pe cont propriu. Probabil ți-ai fi luat o a doua slujbă doar ca să poți continua s-o faci pe prima! Aşa că nu, nu-mi acorda acest credit! Tot ce am făcut a fost să folosesc nişte bani care altfel ar fi stat degeaba şi s-ar fi umplut de praf.

Înghit în sec şi îmi dreg glasul, nefiind încântată de seriozitatea bruscă pe care această discuție a căpătat-o. Ba, mai mult, nu-mi place că vorbele lui pun o grămadă de cărbuni încinşi pe inima mea, care acum este incandescentă şi fierbinte. Nathan mă face să mă simt într-un mod în care nimeni altcineva nu o face. Totuşi, conversația asta pare prea intimă pentru vibrațiile noastre normale, aşa încât chicotesc uşor şi schimb subiectul.

— Eşti cel mai bun prieten al meu. E sarcina ta să spui chestii de genul ăsta.

— Bree...

Îi tai vorba:

— Hei, am ceva ce trebuie să-ți dau înainte să ajungem pe platoul de filmare.

— Acum cine se eschivează?

Îl ignor, scot bucata de hârtie din geantă şi i-o înmânez. Se uită la hârtia împăturită de parcă mi-aş fi şters nasul pe ea. O scutur în fața lui râzând.

— Poftim! Deschide-o şi gata!

— Ce este? E o listă.

Mă priveşte, apoi ia foaia de hârtie, care pare minusculă în mâna lui mare. O desface cu grijă, de parcă ar atinge un fulg de zăpadă, dar apoi se strâmbă înainte de a o citi cu voce tare.

— „Reguli de supraviețuire.”

Îmi aruncă instantaneu o privire supărată.

— Un pic cam dramatic, nu crezi?

Înclin din cap, arătând spre foaie:

— Continuă să citeşti! Este important. Dacă vrem să ieşim din această relație falsă cu prietenia intactă, trebuie să avem nişte reguli de bază.

Am mâzgălit această listă după micul *exercițiu* de antrenament al lui Nathan de aseară. Nu mai pot face față altor situații de acest gen, aşa că este timpul să stabilim nişte parametri pentru a ne asigura că nu se va mai întâmpla. Privesc cu atenție cum ochii negri ai lui Nathan parcurg ce am scris. Maxilarul i se flexează, iar el îşi drege glasul, în timp ce citeşte:

— „Fără sărutări. Fără atingeri când nu suntem în public. Absolut nici o îmbrățişare, niciodată.”

Repet în tăcere cuvintele în timp ce el citeşte.

„Fără să flirtăm când suntem doar noi. Fără...”

După ce rosteşte acest ultim cuvânt, îşi suge puțin buzele, le umezeşte şi continuă să citească:

— „Fără *hanky-panky.”*

Privirea lui se îndreaptă spre mine şi îmi dau seama că încearcă să nu izbucnească în râs.

— Ce înseamnă *hanky-panky?*

Îmi dau ochii peste cap.

— Ştii prea bine ce înseamnă. Chiar şi bunica mea ştie ce înseamnă.

El ridică uşor din umeri, atât de inocent.

— Este un joc? Sau... nu ştiu... o mişcare de dans? Va trebui să mă lămureşti. Şi te rog să fii cât mai precisă!

Îi plesnesc bicepsul încordat:

— Opreşte-te! Ştii ce înseamnă.

Obrajii mei se îmbujorează din nu ştiu ce motiv. El ridică o sprânceană.

— Ei bine, am o idee, dar ştii, lasă multe posibilităţi de interpretare. *Hanky-panky* este un termen foarte vag. Aş putea să cred că înseamnă sex de modă veche, dar dacă este adevărat... înseamnă că a doua bază a echipei adverse este complet disponibilă pentru atacul meu. Poate chiar...

— NATHAN!

Simt cum mi se învârte stomacul în acest SUV pentru că nu vreau să aud ce urmează să iasă din gura lui. Noi *nu* vorbim aşa. Niciodată. Dintr-odată, nu mi se mai pare că suntem pe canapeaua lui şi trebuie să revenim la nivelul solului.

— Nu... sexual... absolut nimic! Mă chinuiesc să rostesc fiecare cuvânt. Şi nu mai fi atât de ironic în legătură cu toate astea! Vorbesc serios!

Nu mă înţelegeţi greşit... Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât un *hanky-panky* cu Nathan, dar ştiu că nu ar însemna acelaşi lucru pentru fiecare dintre noi. N-aş putea niciodată să separ sentimentele mele de actul în sine. El simte asprimea din tonul meu, iar expresia de amuzament i se risipeşte de pe chip.

— Ştiu. Eu doar mă joc. Fără *hanky-panky...* am înţeles. Dar restul...

Mai scanează hârtia o dată, după care scutură din cap şi o RUPE! Într-o clipă, regulile mele nu mai sunt decât confetti care acum cad pe podeaua maşinii. Rămân cu gura căscată de stupoare.

— De ce ai făcut asta?! reuşesc să bâigui într-un sfârşit.

— Pentru că este ridicol. O să ne atingem... O să ne sărutăm, Bree.

Inima mi se opreşte. A spus aceste cuvinte cu atâta naturaleţe! Fără ezitare sau întrebări. Ca şi cum ar fi zis „Buzele astea vor atinge buzele alea, nu-i mare lucru”. Pentru mine ar fi mare lucru.

— Nu. Fără sărutări.

— Cuplurile se sărută. Dacă vrem să vindem această relație, va trebui să ne sărutăm în public la un moment dat.

Suspin, o parte din mine ştiind că are dreptate.

— Bine, doar dacă va fi neapărat nevoie, putem împărtăşi un sărut cu gura închisă. Doar un pupic rapid pentru camerele de filmat.

Nu sunt sigură ce s-ar întâmpla cu contractul dacă s-ar descoperi partea falsă a relației noastre şi nici nu vreau să aflu. Am nevoie de banii ăia. El nu este de acord, doar adună fărâmele din liniştea mea mintală şi le aruncă într-un suport de pahar. Îşi scoate telefonul.

— De fapt, toate astea îmi amintesc că trebuie să facem o poză împreună şi să o postăm. O poză oficială de tipul „suntem un cuplu”, pentru ca rețelele de socializare să se umple de exclamații de uimire la vederea ei.

Are dreptate. Asta era menționat în contract – dovezi abundente de iubire în social media. Nathan întoarce telefonul pe modul selfie şi îndreaptă camera spre fețele noastre. Mă înclin spre el, astfel încât capetele noastre să fie aproape împreună şi surâd larg.

— De ce nu faci poza odată? îl întreb printre dinți, încercând să-mi păstrez zâmbetul.

— Pentru că această postură ne face să părem cei mai buni prieteni.

„Ghici ce? Păi chiar asta suntem.”

Renunț la zâmbet şi îmi întorc fața spre a lui.

— Bun, şi atunci ce ar trebui să facem?

Îşi muşcă buza într-o parte în timp ce se gândeşte la ceva şi apoi îmi desface centura de siguranță.

— Hei! Nu este sigur!

Nathan îşi înfăşoară brațul în jurul mijlocului meu şi, înainte ca eu să pot protesta, mă trage în poala lui. ÎN POALA LUI! Cred că asta aruncă pe fereastră regula mea de a nu mă atinge când nu sunt în public. Îi simt pieptul solid

lipit de spate, iar coapsele lui puternice sub ale mele. Se apleacă, iar respirația lui îmi încălzește gâtul. Corpul meu nu știe cum să reacționeze la asta, așa că pur și simplu izbucnește în flăcări.

— Ce... se întâmplă acum?

— Doar relaxează-te! Prefă-te că mă placi!

„Oh, ce ironie!”

Nathan își lipește nasul de partea laterală a maxilarului meu și îi simt genele cum se apropie de pielea mea în timp ce închide ochii. Ține camera telefonului în fața noastră, iar expresia mea îngrozită mi se oglindește pe ecran. Mi se pare că am ochii imenși. Sunt ca o căprioară în lumina farurilor. Dar Nathan pare atât de natural, ca un bărbat care se bucură că are alături o femeie, nu pe cea mai bună prietenă a lui. Îl aud cum inspiră adânc, iar o urmă de zâmbet îi atinge colțul gurii. Este un actor bun. Înainte să-mi dau seama, capul meu se înclină spre al lui, ochii mi se închid, iar buzele mi se curbează singure.

El miroase bine.

Al naibii de bine!

Aș vrea să umplu o piscină cu parfumul lui ca să pot înota în el toată ziua în timp ce sorb o margarita.

Stând în poala lui, mă simt mică. Mi se pare că ar putea să mă înfășoare în brațele lui și să mă protejeze și de un uragan. Atât de multe senzații îmi trec prin corp în timp ce respirația lui îmi înfierbântă pielea, iar brațul lui se strânge în jurul taliei mele... Buzele lui nu fac nici o încercare de a se apropia. El doar plutește în această apropiere pe care nu am mai avut-o niciodată, cu fruntea și nasul apăsându-se de mine într-o îmbrățișare afectuoasă.

Pielea mi se pârjolește și, înainte de a avea timp să mă îngrijorez că mă bucur prea mult de atingerea lui, SUV-ul în sfârșit se oprește. Nathan își îndepărtează fața de mine, iar aerul rece se revarsă asupra mea. Rolul a fost jucat.

— Cred că am prins câteva cadre bune. Tu ce crezi? întreabă el aproape fără nici o emoție în glas.

Zero indicii că ar fi simțit ceva apropiat de ceea ce simțeam eu.

Cocoțată încă în poala lui, de parcă acesta ar fi noul meu tron, îi iau telefonul şi mă uit cu atenție la fotografii. Nu pot articula nici un cuvânt fiindcă aproape că nu-mi vine să cred la ce mă uit. Nu suntem eu şi Nathan în fotografii. Sunt doi tineri îndrăgostiți până peste cap unul de celălalt.

Ştiu de ce văd expresia de fericire pură de pe fața mea, dar de ce observ exact aceeaşi privire pe chipul lui?

Îmi dreg glasul:

— Da. Trucul funcționează.

Alunec din poala lui şi mă trag de tivul bluzei, încercând să-mi aranjez ținuta înainte de a coborî din maşină.

Şoferul vine să ne deschidă portiera şi, în momentul în care Nathan alunecă afară, un semnal de alertă răsună din telefonul meu. Este o nouă notificare de fotografie etichetată de pe Instagram. O deschid şi văd că Nathan a postat deja poza cu noi doi alături de un text care sună aşa: „Singura femeie pe care o doresc".

Nathan sare primul din maşină şi îmi întinde mâna. Mă uit în ochii lui, încercând cu disperare să nu citesc prea mult în toate aceste lucruri care s-au întâmplat în ultimele minute, dar deja simt cum inima mea încearcă să-şi ia libertăți pe care am jurat că nu i le voi permite niciodată.

— Mai eşti cu mine, Bree Cheese?

„Nu ştiu... mai sunt?"

CAPITOLUL 15

BREE

Nathan mă ține de mână.

„Da. *Ține mâna mea.*”

Cu degetele întrepătrunse, gen „poartă-mi rucsacul în drum spre laboratorul de ştiințe”. Simt un gâdilat în stomac, în timp ce picioarele mele încearcă să țină pasul cu picioarele lui lungi spre scena de sunet unde filmăm reclama. Este ridicol. Pielea lui este atât de bătătorită şi de fierbinte. Asta simte fiecare minge de fotbal când Nathan o ține în mâini? Minunat, de acum voi compara viitorii bărbați şi mâinile lor mai puțin potrivite cu Nathan şi cu palmele lui mari şi sălbatice.

E timpul să mă obişnuiesc cu realitatea. A fost o călătorie tulburătoare, cu fața lui Nathan lipită de a mea, aşa că, în mod natural, sunt puțin dezorientată. Dar e timpul să mă concentrez şi să mă pregătesc să fiu iubita *falsă* a lui Nathan. Pune accentul pe falsă, Bree! Pot să fac asta. Pot să-l țin de mână toată ziua şi senzația asta să nu mi se urce la cap. În plus, probabil nu-mi va plăcea să fiu în lumina reflectoarelor cu el astăzi. Voi lăsa ca această experiență să fie o exemplificare perfectă a motivelor pentru care nu vom fi niciodată un cuplu adevărat.

— Eşti bine? mă întreabă Nathan, simțindu-mi frământările.

— Foarte bine.

El zâmbeşte. Ştie că spun numai prostii. Se întoarce cu fața la mine.

— S-ar putea să fie copleşitor acolo. Vor fi o mulțime de indicații de urmat, oameni care vor dori să-ți capteze atenția. Ține minte doar că toți sunt aici pentru tine.

— Vrei să spui că toți sunt aici pentru *tine.*

El clatină încet din cap:

— Nu sunt eu cel care a rupt gura internetului. Ei au vrut să mă întâlnesc cu *tine.* De aceea suntem aici, pentru că lumea s-a îndrăgostit de Bree Camden. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost altcineva.

Oh, Doamne! Când o spune aşa, toată situația se schimbă şi nu mai sunt sigură că îmi place. Încerc să îndepărtez părțile din mine care se agață de cuvintele lui pentru a supraviețui. Inima mea se simte ca o înghețată de vanilie care se topeşte peste o prăjitură cu ciocolată fierbinte la gândul că oamenii ne vor pe mine şi pe Nathan împreună. Aş vrea să o sun pe Kelsey foarte repede şi să-i strig ceva care să o irite, cum ar fi DACĂ DORMI PE TINE, EŞTI PIERDUTĂ.

Uşile de la platoul de filmare se deschid, iar managerul lui Nathan, Tim, înalt şi uscățiv, iese precipitat. Trebuie să spun însă că el are mereu acelaşi aer grăbit.

— Oh, sunteți amândoi aici! Ce bine!

Se uită la ceasul de la mână, apoi ne face semn să intrăm pe uşă.

— Aproape că au terminat de aranjat luminile, aşa că aveți timp suficient să vă coafați şi să vă machiați.

Îl urmăm pe un hol rece, în timp ce el vorbeşte încontinuu, cu un debit impresionant. Nathan mă strânge de mână.

— Le-am explicat celor din echipă că ai un program incredibil de încărcat şi că au la dispoziție maximum trei ore cu tine. Nici măcar un minut în plus, pentru că dimineață ai antrenament. De asemenea, în vestiar este o cină cu somon fript şi salată kale pentru tine, Nathan. Le-am spus deja

celor de la coafură şi machiaj că trebuie să mănânci în timp ce te aranjează.

„Fără cină pentru mine?" Vezi, deja se întâmplă... Acum îmi dau seama cât de groaznic ar fi să mă întâlnesc cu Nathan. Toată lumea îl va adora pe el, iar eu voi dispărea în umbră. Asta este bine. Ține-o tot aşa, lume!

Tim îşi trage răsuflarea pentru o clipă şi continuă la fel de repede:

— Scenariul complet este în cabinele voastre, dar esența este simplă. Voi doi vă plimbați printr-un restaurant, iar femeile se înghesuie să îşi scrie numele şi numerele de telefon pe tricoul lui Nathan. El se refugiază într-un hol pentru a scăpa de ele, ia un creion de scos petele din buzunarul de la spate şi ți-l întinde. Faceți un schimb de priviri cochete şi apoi Bree şterge numele cu o mişcare bruscă a creionului – în stilul *I Dream of Jeannie*[17].

Oh, Doamne! Mi se pare o chestie de prost-gust, dar îmi dau seama că fanii ar fi încântați. Este un indiciu perfect pentru discursul pe care l-am ținut la beție. Discursul care mă va bântui tot restul vieții mele.

Câteva momente mai târziu, Tim ne lasă la o cabină de probă pe a cărei uşă stă scris numele lui Nathan. Încă ne ținem de mână şi îmi dau seama că mă agăț de Nathan de parcă ar fi o geamandură în mijlocul oceanului.

— Zâmbiți, ne cere Tim, făcându-ne o poză rapidă cu telefonul. O să postez asta în poveştile tale de social media, Nathan.

Uşa se deschide şi apare o blondă drăguță şi zâmbitoare, cu un tricou strâmt şi un decolteu debordant pe care recunosc că sunt sută la sută geloasă.

---

[17] Sitcom science-fiction american din anii '60, avându-i ca protagonişti pe Barbara Eden în rolul unei diavolițe senzuale şi pe Larry Hagman în rolul unui astronaut care se îndrăgosteşte de ea (n.tr.)

Tim pare plictisit, slavă Domnului!

— Nathan, ea este Aubrey. Ea îți va aranja părul şi te va machia.

— Bună, Aubrey, spune Nathan cu un zâmbet şi o înclinare a capului despre care ştiu că este falsă, dar pe care Aubrey realmente o devorează, pentru că porii ei încep să transpire instantaneu şi parcă devine incandescentă.

Da, nu glumesc. Este atât de ridicol de excitată, căci vocea lui senzuală este ameţitoare pentru orice femeie, dar serios, Aubrey, hai, ia-ţi inima de pe podea şi treci la treabă! „El este al meu!” Hei, stai puţin! N-am vrut să gândesc asta.

„Ne prefacem doar că el este al meu.”

Totul este fals, fals, fals, fals. Nu este real. Dacă relaţia noastră ar fi o poşetă, ar fi o *Proda* şi s-ar vinde din portbagajul unei maşini.

Aubrey ţopăie, sprinţară. Abia aşteaptă să-şi pună mâinile pe Nathan.

— Dacă vrei să intri şi să iei loc, putem începe.

Scânteile din ochii ei mă fac să cred că tipa ar vrea mai curând să danseze senzual în faţa lui Nathan decât să se ocupe de părul şi de machiajul lui, iar eu mă gândesc să intervin şi să o împiedic. Da, sunt genul de femeie geloasă. Biata fată încă nu a făcut nimic greşit, iar eu deja plănuiesc să o distrug. Mă simt de parcă ar trebui să-i cer scuze acestei profesioniste pentru că i-am degradat acţiunile. Femeia de cavernă teritorială din interiorul meu scapă de sub control cam des în ultima vreme şi trebuie să mă stăpânesc.

Tim mă scoate din atitudinea mea belicoasă.

— Bree? Să mergem. Tu vii pe aici.

Simt că mi se răsuceşte stomacul în momentul în care trebuie să las mâna lui Nathan. Nu mă aşteptam să fiu atât de neliniştită când aveam să plec de lângă el. Doar că habar nu am ce fac şi nici măcar nu mi se dă şansa să mă uit

înapoi la Nathan înainte ca Tim să mă facă să alerg practic pe hol.

— Ştiu că nu ai un manager, aşa că Nathan m-a pus să fiu eu managerul tău astăzi, dacă nu te deranjează...

Nu-mi dă şansa să răspund cu adevărat.

— Vei lua cina în cabina ta. Nathan m-a pus să îţi comand taco de pui de la Chipotle, cu extrasos guacamole. E bine?

Deschide uşa vestiarului şi mirosul de taco delicios mă plesneşte în faţă. Un mic zâmbet îmi curbează buzele pentru că... *nu am fost uitată*. Nathan s-a gândit dinainte şi le-a cerut să comande mâncarea mea preferată.

— Este perfect.

— Minunat! Iată-l pe Dylan, spune Tim arătând spre un tip zâmbitor care pare cam de vârsta mea şi care aranjează pământufurile de machiaj pe masă. El se va ocupa de părul şi machiajul tău. Joy va veni imediat să-ţi lase hainele. Mănâncă repede – mai avem doar o oră şi trebuie să fii pe platou. Harrison, regizorul, şi Cindy, producătoarea, vor veni la un moment dat să vorbească cu tine despre scenariu. Nu posta fotografii cu nimic din ce se întâmplă azi, lasă asta în seama mea! Şi, dacă ai nevoie de ceva, cere-mi mie, nimănui altcuiva. Ai nevoie de ceva?

Clatin repede din cap, simţindu-mă puţin şocată de discursul acela ca o tornadă.

— Bine. Mă întorc în douăzeci de minute. E a ta acum, Dylan.

Înainte de a ieşi complet din cameră, Tim se opreşte şi se întoarce spre mine:

— Ah, şi încă un lucru, Bree. Mă bucur că tu şi Nathan sunteţi împreună. E mai bine cu tine.

Cred că Tim nu a fost pus la curent cu termenii reali ai relaţiei noastre şi cu faptul că suntem *Proda.*

Tim dispare pe uşă, iar eu răsuflu adânc. Dylan chicoteşte.

— Eşti gata pentru testul de nume? Enumeră-i în ordine perfectă pe toţi cei pe care Tim tocmai i-a menţionat sau vei fi dată afară din platou.

Scânteia din ochii lui îl dă de gol.

— Hm... au fost Sam, Brittney şi Tina? răspund eu greşit în mod intenţionat.

El râde din nou şi face un pas înainte pentru a-mi întinde mâna.

— Ding-ding-ding! Răspuns corect. Şi acum câştigi o cină delicioasă cu taco!

— Într-un fel, speram la o maşină, spun cu o faţă dezamăgită, în timp ce mă ghidează spre scaunul de machiaj.

— Ei bine, ai noroc! Acest sos guacamole pe care ţi l-a comandat iubitul tău este la fel de scump ca o maşină. Ai putea să-l amanetezi pentru bani în plus sau ceva de genul ăsta?

Îl iubesc. Cea mai sigură cale spre inima mea este să faci glume proaste. Aproape că mă ajută să uit că sunt pe un platou de filmare şi că toată lumea mea, aşa cum o ştiu eu, se întoarce cu susul în jos.

— Apropo, eu sunt Bree, mă prezint, în timp ce îmi pune în mână o caserolă de carton care miroase îmbietor.

— Oh, ştiu. Chiar dacă numele tău nu ar fi fost lipit pe uşă şi nici nu mi s-ar fi dat o poză cu tine din timp, tot aş fi recunoscut gropiţele alea din obraji. Ai fost peste tot pe Instagram şi pe Twitter în ultima vreme. Degetele lui încep imediat să alunece prin părul meu, cercetându-l cu atenţie. Nici măcar nu voi pretinde că nu sunt uşor obsedat de tine, de buclele şi gropiţele tale. Aproape că am făcut infarct când m-au angajat să te coafez şi să te machiez. Când i-am spus iubitului meu, a fost atât de gelos, încât pielea lui chiar s-a făcut verde.

Râd şi fac o faţă ciudată pentru că A) nu ştiu cum să primesc complimente şi B) tipul nu poate vorbi serios. Sunt cea mai mediocră persoană care a păşit vreodată pe faţa pământului.

— Astea? întreb şi îmi lovesc buclele cu palma. Bleah! Sunt ridicol de greu de îmblânzit.

Pare jignit în timp ce se bate cu mâna în piept:

— Cine a vorbit despre îmblânzire?! De ce ar vrea cineva să domolească aceste bucle superbe? Nu, plănuiesc să le dau şi mai multă vioiciune.

Dylan se mută în spatele meu, privindu-mi buclele din toate unghiurile în acel mod intens pe care doar un hairstylist îl poate manifesta când îşi imaginează o coafură. Este puţin înspăimântător.

Îşi îngustează privirea şi îşi înclină capul, în timp ce eu iau o îmbucătură uriaşă din taco.

— Ştii? Cred că ne vom focaliza asupra aspectului de fată obişnuită. America te iubeşte, aşa că te vom face să arăţi dulce ca o plăcintă cu mere. Se apleacă şi mai aproape de mine, cu ochii strălucitori. Deşi, dacă te întâlneşti cu Nathan Donelson, nu cred că se aşteaptă cineva să fii prea inocentă.

Aproape că îmi scuip mâncarea la auzul acestor cuvinte. În schimb, o aspir în trahee şi mă mulţumesc cu o criză de tuse care îmi ameninţă viaţa. Faţa mi se înroşeşte puternic, iar Dylan mă bate pe spate, pentru a mă ajuta să-mi revin şi zâmbeşte ca pisica de Cheshire[18] odată ce tusea mea este sub control.

— Ştiam eu, spune el şi începe să-mi aranjeze părul, stropindu-l cu apă, apoi scoate câteva produse de îngrijire din trusa gigantică de machiaj. Fosta iubită a lui Nathan a

---

[18] Personaj de ficţiune popularizat de scriitorul Lewis Carroll în romanul *Alice în Ţara Minunilor* şi faimos pentru rânjetul său viclean (n.tr.)

încercat să-l facă de râs cu articolul, dar nimeni nu a crezut-o, mă lămureşte Dylan. Sunt prea multe bârfe care sugerează contrariul. Aşa că fii sinceră, nu are rost să mă minţi, pentru că pot citi chiar şi o faţă impenetrabilă de la un kilometru distanţă – este un ciudat în aşternuturi, nu-i aşa?

Parcă simt o ghiulea în stomac. Nu ştiu nimic despre Nathan în această privinţă. Nici măcar nu suntem genul de prieteni care să glumească pe tema asta. Ţinem această conversaţie tabu, deoarece cred că în subconştient amândoi ştim că există unele bărci pe care nu ar trebui să le zgâlţâi într-o prietenie. Prin urmare, habar nu am cât de mult se zgâlţâie barca lui Nathan noaptea.

Dar eu sunt „iubita" lui şi este de aşteptat să ştiu.

Fac ochii mari şi afişez ceea ce sper să fie un fel de zâmbet senzual. Ca şi cum mi-aş imagina trupul musculos şi bronzat al lui Nathan înfăşurat în cearşafuri albe, cu soarele strălucindu-i peste umeri. De fapt.... mi-l imaginez destul de uşor.

— Oh, da, este cu totul ciudat în aşternuturi. Un adevărat tigru. Şi-a meritat cu siguranţă dungile. Nimeni nu m-a uimit vreodată ca Nathan Donelson.

— Ei, asta este bine de ştiut.

NU! Acea voce nu mai era a lui Dylan. Era chiar a celui mai bun prieten al meu, care se sprijinea de uşa deschisă a cabinei de probă, arătând ca un drăcuşor îngâmfat. Iar mă înec cu taco şi dintr-odată Dylan îmi ridică mâinile deasupra capului, încercând să se asigure că nu voi muri sufocată în acel vestiar. Dar eu vreau să mor. „Lasă-mă, Dylan! Deja văd lumina!"

Nathan se năpusteşte lângă mine, ghemuindu-se şi chicotind în timp ce mă bate pe spate.

— Eşti bine? Îmi pare rău, nu am vrut să te sperii.

Înghit cu greutate, dregându-mi vocea, apoi mă forțez să întâlnesc privirea lui Nathan. Părul lui este ciufulit şi perfect strălucitor, iar el poartă o cămaşă albă băgată în pantalonii negri, impecabili. Primii nasturi de sus ai cămăşii sunt descheiați, iar eu simt că mă sufoc din nou.

— Da! Sunt gata să mergem. Dylan are mare grijă de mine.

Ochii negri ai lui Nathan sclipesc.

— Nu prea mare grijă, sper. Partea cu grija cade în sarcina mea şi, după cum tocmai am auzit, mă achit de ea foarte bine.

Dylan scoate un țipăt scurt şi ascuțit, apoi se îndepărtează pentru a ne oferi puțină intimitate, mergând să scormonească din nou în trusa de machiaj.

Profit de ocazie pentru a îndrepta către Nathan un deget ferm şi acuzator:

— Să nu mai aduci niciodată vorba despre asta! M-am panicat, bine? El căuta bârfe şi nu voiam să afle adevărul. Ai prefera să spun că eşti un amant prost, aşa cum a făcut Kelsey, şi... Dar CE e cu fața asta?

El ridică din umeri.

— Nu-i nimic. Eşti doar îngrozitor de defensivă.

Simt cum mi se încălzesc obrajii şi refuz să îi las să se înroşească. REFUZ.

— Oricum, de ce eşti aici? Nu ar trebui să fii acolo cu *Aubrey,* să te machieze ori să te bucuri de un dans sexy sau ceva de genul ăsta?

El îşi înclină o sprânceană.

— Acum suntem şi geloşi?

— Bineînțeles că nu, mormăi eu. Nu fi ridicol!

— Bine, bine. Pentru că dansul sexy oricum nu a fost ceva deosebit.

Îl lovesc în glumă cu pumnul în umăr, chiar în momentul în care Dylan vine din nou în spatele meu pentru a-şi

termina treaba. Are fața unui bărbat care încearcă să nu pară că ar trage cu urechea, dar este foarte clar că memorează fiecare cuvânt pe care îl spunem ca să-l poată repeta mai târziu. În mod ciudat, nu mă deranjează. Într-un fel, chiar sper să o facă.

— Glumeam, spune Nathan, privindu-l pe Dylan, după care se întoarce spre mine.

De astă-dată, desluşesc în ochii lui că nu mai glumeşte. Este doar Nathan, care mă examinează cu atenție. Ochii lui se îndreaptă spre una dintre buclele care îmi atârnă pe lângă obraji şi trage uşor de ea.

— Tim te-a luat aşa de repede, iar eu am venit să mă asigur că totul este în regulă cu tine. Ai nevoie de ceva? mă întreabă el.

Înghit în sec, dându-mi seama cât de diferit se simte acest lucru față de ce am anticipat. Ochii lui nu sunt distanți, aşa cum mi se păreau când îşi privea iubitele anterioare în public. Nu pare prea preocupat să verifice cum sunt. Îmi răsuceşte o şuviță între degetul mare şi arătător. „Nu intra în panică, probabil o face doar pentru spectacol!" îmi dictez în gând.

— Da, sunt bine. Sunt puțin dezorientată, dar mă voi obişnui cu asta.

Regret aceste cuvinte imediat ce le spun. Nu mă voi obişnui, pentru că nu voi permite să mă obişnuiesc. Nu mă voi acomoda în viața asta. Nu mă voi bucura de ea.

Nathan zâmbeşte mai larg şi se apleacă încet spre mine, măturându-mi obrazul cu un sărut.

După ce Nathan se întoarce în cabina lui de probă, Dylan înclină din cap spre imaginea mea din oglindă:

— Unde este managerul tău? Am nevoie de o găleată cu gheață în care să-mi scufund fața.

Râd uşor şi îmi îndrept atenția înapoi spre taco, încercând să ignor senzația de apăsare pe care o simt în piept.

Mai târziu în acea seară, după ce oprim în fața apartamentului meu şi cobor în fugă din SUV, strigându-i lui Nathan că nu mă simt bine şi lăsându-l absolut debusolat, o sun imediat pe singura persoană care ştiu că mă va ajuta să-mi domolesc sentimentele bulversate şi căreia nu-i ascund niciodată nimic.

— Alo?

— Lily, s-a întâmplat ceva rău! îi spun, după ce închid uşa de la intrare şi mă sprijin cu spatele de ea.

— Ceee? Ce s-a întâmplat?!

— Am avut o zi fantastică.

Ea mârâie:

— Data viitoare când ne vedem o să te strâng de gât! Mi-ai provocat un atac de cord.

— EU SUNT CEA CARE ARE UN ATAC DE CORD! spun, apăsându-mi ferm mâna pe piept, de parcă ea ar putea să-mi vadă prestația dramatică.

După cum spune doamna Bennet, „ea nu are nici o compasiune pentru bieții mei nervi!"

— Bine, stai puțin! Trebuie să iau nişte îngheţată şi apoi îmi poți spune ce s-a întâmplat. DOUG, MĂ DUC PE VERANDĂ SĂ VORBESC CU B!

După ce se instalează, îi spun totul despre filmarea reclamei. Îi explic cum ar fi trebuit să urăsc asta, să mă simt ca un peşte pe uscat şi să număr minutele până când aveam să ajung acasă şi să-mi pun pijamaua. Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Mi-a plăcut fiecare secundă. Odată ce m-am obişnuit, mi-a plăcut cât de agitat a fost totul. Mi-a plăcut felul cum acei oameni importanți de acolo m-au făcut să mă simt ca şi cum aş fi făcut parte din echipă. Credeam că lumea lui Nathan trebuia să fie ca în *Fete rele* şi că nu avea să mi se permită să stau la masa premianților, pentru că nu sunt unul dintre ei. În schimb, toți s-au arătat incredibil de drăguți şi de serviabili, iar

echipa a fost foarte amuzantă. Toată lumea glumea şi se juca între filmări, iar mie mi s-a părut atât de natural.

Dar să fiu alături de Nathan în tot acest timp... a fost ceva ce abia pot explica în cuvinte. L-am văzut în elementul său de nenumărate ori, dar întotdeauna de pe margine, de foaaarte departe de locul în care se afla. Astăzi, în schimb, am fost cu el în centrul atenției generale şi ne-am concentrat unul asupra celuilalt.

— Nu ştiu, Lily, dar în timp ce filmam, totul a fost uşor. Am lucrat fără probleme împreună şi chiar şi regizorul a comentat cât de bine a decurs fiecare dublă. Totul părea ciudat de... firesc. Şi de amuzant.

— Şi care este problema?

— Problema este că, la un moment dat, în timpul filmărilor, am uitat că ne prefăceam că eram un cuplu! Am uitat, Lily! Şi Nathan era...

Oftez, amintindu-mi de senzația acelor atingeri delicate oferite constant de el. Amintindu-mi de felul în care palma lui se întindea ferm pe spatele meu. Amintindu-mi cum întregul meu corp nervos zumzăia, plin de viață, când Nathan îmi zâmbea ca şi cum aş fi fost singura femeie din lume pentru el.

— Nu a fost deloc aşa cum mă aşteptam să fie. Nu ştiu... a fost aproape ca şi cum simțea ce simțeam eu.

Sora mea rămâne tăcută o clipă înainte de a izbucni în râs. Atât de tare! Atât de exagerat, încât sunt nevoită să-mi îndepărtez telefonul de ureche.

— BINEÎNȚELES CĂ A FOST AŞA, ZĂPĂCITO, PENTRU CĂ ŞI EL TE PLACE!

— Bine, dar nu este frumos să mă insulți.

— Bree, vreau să te scutur chiar acum. Chiar nu te-ai gândit niciodată că Nathan are sentimente pentru tine?

— Niciodată! Dar poți să nu mai fii atât de pătimaşă o clipă, pentru că mă sperii şi nu mă ajuți deloc.

Ea suspină adânc.

— Nu putem să sărim peste această panică, să dai o fugă până acasă la el, să vă potoliți hormonii şi apoi să mă suni mâine-dimineață, spunându-mi că am avut dreptate şi că mă vei asculta de acum încolo?

— Nu, spun eu cu fermitate. Nu mă duc la el acasă şi nici nu va fi vorba de potolit hormonii. Nu voi avea o idilă cu Nathan.

— Hm, îmi pare rău să ți-o spun, dar acum eşti într-un fel de idilă.

— O IDILĂ FALSĂ!

— Acum deja urli. Linişteşte-te un pic! Deci nu vrei o idilă? Bine. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te sperii doar pentru că tu crezi că şi el ar putea avea sentimente pentru tine. Poate că vei folosi această oportunitate cu Nathan pentru a explora unele dintre limitele pe care ți le-ai impus în trecut. Trateaz-o ca pe o relație adevărată, pornind de la zero, şi vezi dacă nu cumva se va dezvolta ceva nou între voi doi în mod natural.

Oftez, recitând în minte o mie de motive pentru care o asemenea relație ar putea merge prost.

— Atunci mi-aş deschide inima, având o speranță, şi tocmai asta mi-am promis că nu voi lăsa să se întâmple în tot acest timp. S-ar putea să se termine prost, iar atunci voi rămâne fără cel mai bun prieten.

— Bree, speranța este sănătoasă. Chiar dacă te pregăteşti pentru ce este mai rău în viață, asta nu va face niciodată căderea să doară mai puțin. Aşa că de ce să nu-ți doreşti asta cu adevărat? Şi apoi, dacă lucrurile se termină prost, te voi ajuta să-ți revii.

Mă gândesc la felul cum s-a comportat Nathan astăzi, iar pielea mi se aprinde ca o placă de circuit, zvâcnind de energie în fiecare loc în care m-a atins. Vreau să cedez în fața speranței despre care vorbeşte Lily, dar sunt prea

speriată. Prefer să aştept până când va fi un lucru sigur – de pildă, până când Nathan va îngenunchea în faţa mea, ţinând în mână un inel.

— Cred că trebuie să fac contrariul. Trebuie să implementez mai multe reguli până când totul se va termina.

Ea suspină, profund descurajată de încăpăţânarea mea.

— Şi atunci de ce mă mai suni pentru chestii de genul ăsta? Data viitoare vorbeşte cu pereţii tăi dacă nu vrei să-mi asculţi sfatul!

— Eşti cam îmbufnată sau mi se pare mie?

— Da! Sunt îmbufnată. Pentru că tu crezi că acum ţi-e bine. Îmi spui tot timpul cât de fericită eşti că ţi s-a schimbat cursul vieţii şi că acum lucrezi în studio în loc să dansezi într-o companie, dar nu vezi ce văd eu. Nu-mi place această schimbare.

Lily nu mă mai tachinează acum, ci chiar vorbeşte serios.

— *Sunt* fericită, Lily. Îmi place să fiu profesoară de dans pentru acele fete, iar viaţa mea este mai plină decât era înainte.

— Ştiu că eşti fericită la studio şi că te bucuri din plin de modul în care s-au aranjat lucrurile, dar eu văd şi altceva. După accident, nu ţi-ai mai permis să visezi aşa cum o făceai odinioară.

Îmi deschide o rană veche, despre care nu ştiam că mai există.

— Ai mers la terapie şi ai învăţat să te desparţi suferind cât mai puţin de viitorul pe care ţi l-ai planificat, iar toate astea au fost minunate şi utile, dar, de fapt, este ca şi cum ai învăţat să te descurci atât de bine încât ai încetat complet să mai speri la ceva. Profiţi la maximum de ceea ce ai acum, dar nu sunt sigură că este complet sănătos. Nu dacă asta înseamnă să nu mai visezi sau să nu te străduieşti niciodată să obţii mai mult de la viaţă.

Reacția mea instantanee este să mă apăr. După accidentul de mașină și operația suferită, m-am închis în mine. Depresia și anxietatea erau grele, îmi era extrem de dificil chiar și să mă ridic din pat dimineața. L-am îndepărtat complet pe Nathan, apoi, după ce a plecat la facultate și totul mi s-a părut și mai greu, mama și tata m-au dus la terapie. A fost cel mai bun lucru pe care ar fi putut să-l facă pentru mine. Am învățat să accept pierderea carierei în balet, așa cum mi-o imaginasem, și încetul cu încetul viața mea a devenit mai luminoasă. Într-o zi, mi-am dat seama că mă simțeam din nou fericită. Am făcut eforturi fizice și emoționale uriașe, pentru ca trupul meu să se miște într-un mod nou. Desigur, aveam limite, dar am învățat să lucrez așa și să apreciez ceea ce corpul meu putea face în loc să mă concentrez asupra a ceea ce nu putea face.

În concluzie, până acum zece secunde, când sora mea tocmai mi-a lansat o bombă direct în inimă, am crezut că rănile accidentului meu s-au vindecat. Am crezut că psihicul meu și-a revenit. Dar dacă ea are dreptate? Oare pot spera să primesc mai mult de la viață?

Gândurile mi se îndreaptă nu doar spre Nathan, ci și spre studio. Am fost atât de puțin dispusă să ating vreun vis legat de el. Acum, când Lily mi-a atras atenția asupra acestui fapt, mă simt ca și cum aș auzi speranța strigând dintr-un dulap încuiat în inima mea. Îmi doresc acel spațiu nonprofit mai mult decât orice, dar am fost îngrozită să sper la el. Îl vreau pe Nathan, dar sunt îngrozită că l-aș putea pierde.

Îmi dau seama că sora mea are dreptate, dar nu știu cum să pocnesc din degete și să-mi schimb sentimentele. Cicatricile îmi amintesc de acea dezamăgire zdrobitoare pe care am simțit-o la 17 ani și cât de greu mi-a fost să mă adun după aceea. Nu vreau să trec din nou prin asta. Așa că, da, poate că îmi lipsește un pic de speranță, dar pentru

mine este un preț mic de plătit dacă ştiu că astfel voi evita să mă dezintegrez din nou.

În ce ne priveşte pe Nathan şi pe mine, trebuie doar să rezist şi să trec peste această relație falsă până când ne vom întoarce la stadiul de cei mai buni prieteni care nici măcar nu se ating. Apoi, după aceea, voi fi gata să încep o nouă relație cu altcineva, o relație din care, orice s-ar întâmpla, nu voi avea atât de multe de pierdut.

CAPITOLUL 16
NATHAN

— Domnule Donelson! mă strigă cineva chiar când cobor din maşină.

Mă întorc spre clădirea studioului de dans al lui Bree şi văd un adolescent stând în fața uşii care duce la bucătăria pizzeriei de sub studio.

— Cine este? Cine te strigă? se aude din telefon vocea mamei, cu care vorbesc deja de cincisprezece minute.

Nu m-ar deranja să discut cu ea dacă ar vrea într-adevăr să *discute* cu mine. În schimb, conversația noastră este mai curând un lung monolog monoton despre toate modurile în care ea crede că aş putea să-mi îmbunătățesc imaginea (ca să dau un singur indiciu, a fost menționată o zi de golf pentru copii la clubul ei de la țară) şi apoi îmi analizează fiecare mişcare din ultimul joc. În rarele ocazii în care mă

întreabă cum a fost săptămâna mea, am mereu impresia că nu face decât să caute modalități de a comenta ce anume am greşit. În concluzie, am învățat să nu vorbesc despre viața mea privată şi îi voi mai acorda zece secunde înainte de a încheia apelul şi de a evita alte încercări de comunicare încă o săptămână.

— Cred că este doar un fan, îi spun, mijindu-mi ochii pentru a-l vedea mai bine pe adolescentul aflat la vreo şapte metri distanță.

— Există vreun fan în sala de antrenament?

Vocea ei devine enervant de înaltă. Se pregăteşte să lanseze un comentariu critic. Închid portiera, ridic mâna şi îi fac un semn rapid puştiului.

— Nu, nu mă aflu în sală acum. Antrenamentul s-a încheiat ceva mai devreme azi din cauza unei şedințe la care antrenorii noştri au fost nevoiți să asiste, aşa că am oprit puțin la studioul lui Bree.

Câteva clipe se aşterne tăcerea, apoi ea îşi drege uşor glasul.

— Chiar crezi că este înțelept să îți iroseşti timpul în loc să te antrenezi, când eşti atât de aproape de alt meci din play-off în acest weekend? Poate că ar fi trebuit să petreci timpul ăsta cu fizioterapeutul sau...

— Mamă, sunt un om matur, dar şi un sportiv profesionist. Mă pot descurca cu propriul program de antrenament.

Uau, chiar m-am simțit bine spunându-i asta! De asemenea, simt că era ceva ce nu ar fi trebuit să rostesc cu voce tare. Ofensată, ea nu ezită să mă ia în derâdere:

— Ah, scuză-mă că am încercat să te ajut să reuşeşti!

— Faptul că am renunțat la o oră de antrenament într-o zi din timpul sezonului pentru a sta cu Bree nu-mi va afecta cu nimic reuşita.

De când eu şi Bree am început să ne întâlnim (ea nu ştie că totul este fals), mama a făcut o mulțime de comentarii pasiv-agresive despre Bree. Poate să spună tot ce vrea despre jocul meu, despre nutriție sau despre faptul că arăt cam rotofei într-o revistă, dar eu nu voi suporta nici măcar un cuvânt negativ despre Bree.

— Oh, dragul meu, nu te amăgi! Fata aia s-a strecurat în povestea ta de succes încă de când erai în liceu. Te-am văzut cum aproape că ai renunțat la tot pentru ea atunci, dar crede-mă că nu am de gând să privesc impasibilă cum faci asta a doua oară.

Mă opresc şi mă întorc brusc cu spatele la adolescent – care aproape că a ajuns lângă mine, ținând în mâini o foaie de hârtie şi un pix – pentru ca el să nu poată auzi ce îi voi spune mamei.

— În primul rând, este o femeie, nu o fată. În al doilea rând, da, dacă m-ar fi lăsat, aş fi rămas acasă pentru ea fără să mă gândesc. Şi încă aş face-o. Pentru mine, fotbalul nu va fi niciodată la fel de important cum este ea, aşa că poți fie să-mi susții relația cu Bree, fie să renunți la o relație cu mine. Tu decizi, dar să ştii că nu am de gând să mă răzgândesc în privința asta.

Mama mormăie ceva şi pufneşte, neîncrezătoare, apoi îmi închide telefonul. Da, pur şi simplu încheie apelul fără să mai zică nimic, pentru că Vivian Donelson nu ştie cum să reacționeze când cineva o pune la punct. Sunt sigur că peste o oră voi primi un telefon de la tata, care mă va ruga să-i cer scuze mamei şi îmi va povesti că nu a mai ieşit din camera ei de când am vorbit, pentru că era foarte rănită sufleteşte. „În definitiv, ea m-a născut! A făcut tot ce a putut pentru ca visurile mele să devină realitate. Cum îndrăznesc să nu o las să-mi controleze întreaga viață până la cel mai mic amănunt?” De aceea evit conflictele cu ei. Este mai uşor să fiu de acord cu ea şi să o las să mă calce în picioare decât

să intru într-o discuție în contradictoriu care îmi va devora toată energia. Dar, în ce o privește pe Bree, este o luptă pe care mi-o asum în fiecare zi.

Mă întorc spre studio și îl găsesc pe adolescent, care îmi zâmbește larg. Pixul îi tremură în mână. Mă străduiesc să-i zâmbesc cât se poate de plăcut, deși nu mă simt absolut deloc confortabil. Această mască pe care trebuie să o port face parte din meserie. Nu pot să-i dezamăgesc pe fani. Nu pot dezamăgi echipa. Nu pot dezamăgi pe nimeni.

— Hei, omule, îi spun, apropiindu-mă. Îmi pare rău pentru asta. Vrei un autograf?

El tremură ca o frunză în timp ce îi semnez bucata de hârtie, îmi mulțumește întruna, o bagă înapoi în șorțul de pânză și se întoarce în pizzerie. Mă grăbesc să urc scările abrupte ale studioului înainte ca puștiul să poată spune cuiva din pizzerie că sunt aici.

În momentul în care deschid ușa studioului, aud vocea lui Bree numărând pașii în camera principală. Aici, sus, este foarte cald din cauza văpăii pe care o degajă cuptoarele de pizza și miroase a drojdie și a transpirație. Nu este o combinație prea bună. Imediat, mintea mea începe să conceapă modalități prin care aș putea îmbunătăți acest spațiu pentru ea, dar nici măcar în imaginație Bree nu mă lasă să merg prea departe. Simt o ciupitură fantomatică într-o parte și mi-o imaginez cum mă țintuiește cu privirea: „Nici să nu te gândești la asta, Donelson!”

Studioul are forma unei cutii lungi. După ce intru pe ușa din față, mă trezesc pe holul lat de un metru și jumătate, care se întinde pe toată lungimea studioului. Dacă aș continua să merg înainte, următoarea ușă m-ar duce direct în studioul propriu-zis. În stânga mea este un hol lung de opt metri, care dă într-o baie cu o singură cabină, iar în dreapta sunt încă opt metri de hol care se termină cu biroul lui Bree.

Urmez ritmul muzicii şi pocnetele făcute de picioarele balerinelor, care lovesc sacadat podeaua, până când ajung la studio şi îmi strecor capul pe uşă. Descopăr douăsprezece adolescente care ţopăie, se rotesc în aer şi aterizează la loc, în timp ce Bree stă în faţa lor, cu spatele la mine. Poartă costumul meu preferat de azi, cel care arată o mare parte din spatele ei tonifiat. În momentul în care ochii mi se îndreaptă spre posteriorul meu preferat de pe planetă, dansatoarele încep să mă observe una câte una. Ca nişte piese de domino care se prăbuşesc, fetele se împiedică unele de altele şi se lovesc de podea. Bree ţipă văzând această scenă neprevăzută şi opreşte muzica, apăsând pe telecomandă.

— Imani! Hannah! Fetelor, voi aţi...

Se opreşte când una dintre fete arată, cu gesturi ample, în direcţia mea.

— Este EL!

Jur că sunetul scos de capul lui Bree, care se răsuceşte în direcţia mea, face un zgomot ca de tunel aerodinamic. Ochii ei cad asupra mea şi, BAM!, privirea aceea mă loveşte direct în inimă. Dar şocul iniţial se risipeşte, iar pe chipul ei se aşterne în schimb un zâmbet larg. Îmi vine să-mi încolăcesc braţele în jurul taliei ei. Îmi vine să-mi cobor gura pe gâtul ei şi să-mi croiesc drum cu sărutări, în susul şi în josul lui. Arată periculos de sexy în costumul mulat şi în colanţii scurţi de dans. Îmi place când poartă acel coc de balet frumos aranjat, pentru că ştiu cum arată părul ei când nu este legat aşa de strâns. Întotdeauna există un moment la sfârşitul zilei când îşi scoate agrafele, iar toate acele bucle sălbatice îi cad în jurul umerilor – priveliştea asta mă ucide de fiecare dată.

Ieri, pe platoul de filmare, am simţit ceva între noi. Nu a fost ceva unilateral. Bree reacţiona la gesturile mele şi, de fiecare dată când o atingeam, roşea sau se apleca puţin mai

mult către mine. Deşi era în numele unei idile false, a fost un flirt reciproc serios care nu părea *fals.* A fost perfect.

Până când ea a fugit.

Abia parcasem maşina când Bree a sărit afară şi mi-a strigat să nu o urmez, deoarece nu se simțea bine. „Ce s-a întâmplat?" am întrebat-o. „Sunt în acea PERIOADĂ a lunii!" mi-a spus ea şi apoi a fugit ca şi cum acesta ar fi fost un răspuns real. Doar că uitase că, fiind o persoană care împărtăşeşte prea mult, îmi spusese deja cu o săptămână şi jumătate în urmă că era la ciclu.

Deci, da, evident că era speriată după prima noastră zi ca un cuplu. Astăzi sunt aici ca să mă asigur că totul este în regulă între noi şi să îndeplinesc punctul 18 de pe fițuică: „Îi faci o vizită-surpriză la cursurile ei de balet ca să-i arăți că ții la ea".

— Nathan? Ce cauți aici? E totul în regulă? întreabă Bree, părând puțin neliniştită în timp ce îşi plimbă privirea între mine şi fetele aliniate, care se holbează la mine.

Rareori am ocazia să o vizitez la studio, aşa că înțeleg de ce e îngrijorată. Una dintre balerine îşi aruncă dramatic antebraţul în față, ca şi cum ar încerca să-şi ferească ochii.

— Repede, să-mi aducă cineva nişte ochelari de soare – bărbatul ăla este atât de sexy, încât îmi arde pupilele.

Toată clasa chicoteşte la gluma celei care conduce, în mod evident, grupul, iar Bree se uită fix la ea.

— Hei, tu, încetează! Şi să nu mai spui pupile în felul ăsta. E ciudat!

Fireşte, toate încep să repete cuvântul „pupile", iar eu mă străduiesc să nu râd.

Bree îmi surprinde surâsul şi se îndreaptă încet spre mine, liniile trupului său zvelt părând la fel de grațioase şi letale ca ale corpului unei pantere. Se opreşte chiar în fața mea şi îşi îngustează ochii mari şi căprui spre mine.

— Ți se pare amuzant că mi-ai întrerupt ora şi le-ai făcut pe adolescentele astea pline de hormoni să intre într-o criză de isterie?

O privesc şi-i zâmbesc:

— Nu, absolut deloc.

Ea ridică o sprânceană şi murmură, ca şi cum ar fredona:

— Nu cred că te voi crede...

Privirea ei se fixează asupra gurii mele, iar zâmbetul mi se estompează încet. Stăm aşa câteva secunde, în echilibru pe această coardă tensionată, neştiind ce să spunem sau ce să facem în continuare.

— Oh! strigă una dintre eleve. Sunați la pompieri! Ăştia doi sunt pe cale să incendieze studioul!

Bree se răsuceşte pe călcâie:

— Să nu mai scoateți nici un cuvânt, fetelor! Trebuie să mă duc să vorbesc un minut cu domnul Donelson în biroul meu. Continuați salturile cât timp sunt plecată.

Mă uit la Bree cu un zâmbet malițios şi cu sprâncenele ridicate în timp ce îi spun pe un ton scăzut:

— Domnul Donelson?

Ea îşi dă ochii peste cap, apoi şopteşte:

— Nu le provoca! Fetele astea sunt nemiloase. Mă sâcâie de luni întregi să mă întâlnesc cu tine, iar eu le amintesc încontinuu că suntem doar prieteni. De când s-a aflat în sfârşit despre... relația noastră, ironiile lor au devenit aproape imposibil de controlat.

Au încercat să o convingă pe Bree să se întâlnească cu mine? Această veste nu face decât să-mi valideze instinctul că eu şi Bree am arăta perfect împreună, făcându-mă şi mai dornic să flirtez.

— Deci n-ar trebui să te ciupesc de fund în fața lor?

— NATHAN!

Îmi place cum i se înroşesc obrajii în ultima vreme.

Bree îmi aruncă o privire de avertisment, ca şi cum ar vrea să-mi spună „Ai grijă cum te comporţi”, înainte de a se întoarce să se adreseze din nou clasei:

— Bine, acum aliniaţi-vă şi luaţi poziţia de start. Cât timp discut cu domnul Donelson, ar fi bine să aud sunetul unor salturi graţioase.

— Hm, se duce să discute cu domnul Donelson, spune altă fată, adresându-se colegelor şi subliniind cuvântul „discute” cu degetele ridicate în aer ca nişte ghilimele.

Fetele astea sunt o pacoste. Acum înţeleg de ce le iubeşte Bree atât de mult. Sunt exact ca ea.

— Salturi! strigă Bree în timp ce apasă pe telecomandă, pornind o piesă de muzică clasică.

Toate fetele flutură din gene şi cântă:

— La revedere, domnule Donelson!

Bine, asta mă face să mă simt ciudat. Notă pentru mine: poate că a o surprinde pe Bree la serviciu când are o cameră plină de adolescente nu este cea mai bună idee.

Bree îmi citeşte gândurile:

— Da. Şi tu ar trebui să nu mai pozezi în atâtea reclame fără cămaşă! Ar trebui să vezi toate pozele cu tine pe care le-au salvat pe telefoanele lor.

Asta e deranjant şi, de asemenea, ceva ce aş fi putut să nu aflu vreodată.

Bree mă prinde brusc de mână şi mă trage după ea în hol. Nu eram pregătit pentru acest contact piele pe piele, iar atingerea îmi face tot corpul să se concentreze asupra acelui punct de contact. Bree se opreşte când ajungem de cealaltă parte a peretelui studioului, în afara câmpului vizual al fetelor. Îmi dă drumul la mână pentru a mă privi în faţă, dar tare aş vrea să îi iau palma într-a mea. Îmi bag mâinile în buzunare pentru a nu da curs impulsului.

— Deci ce se întâmplă? întreabă ea în timp ce acordurile maiestuoase ale muzicii clasice se rotesc în jurul nostru.

Înghit în sec, simțind brusc că mi-e inconfortabil să recunosc că am venit până aici doar ca să o văd. Aşa mi-au spus băieții să fac, dar... nu ştiu dacă pot să mă hazardez atât de mult. Nu i-am mai zis aşa ceva până acum şi nu sunt sigur cum va reacționa. Mă balansez de pe un picior pe celălalt.

— Aveam ceva ce... ce... ce aş fi vrut să...

— Dumnezeule, bărbatul ăla uriaş se bâlbâie?! Este aşa de adorabil!

Bree se uită peste umărul meu spre locul de unde a venit comentariul şoptit.

— Întoarceți-vă în studio sau veți face toate zece minute de flotări înainte ca ora să se termine!

Ce sergent de instrucție straşnic! Mă întreb dacă aceste fete o găsesc amenințătoare. Vreau doar să o sărut. Bree se întoarce şi îmi face semn să o urmez. Se pare că acum ne vom înghesui în biroul ei micuț. Sunt atât de obişnuit ca Bree să nu vrea să ne aflăm în nici un fel de spațiu strâmt, să nu fie prea aproape de mine, încât, în timp ce mă uit la cei doi metri pătrați de spațiu disponibil, îi arunc fără să vreau o privire ezitantă. Ochii ei se măresc de nerăbdare şi îmi face semn să intru.

— Haide, grăbeşte-te! Acesta este singurul loc în care putem vorbi în particular. Trebuie să mă întorc repede la fete.

În timp ce păşesc în biroul ei cât o cutie de carton, îmi amintesc de senzația de a face în sfârşit ceva legal. Ştiți cum e? Este sentimentul pe care îl ai când îți comanzi prima bere în ziua când împlineşti 21 de ani, barmanul îți studiază actul de identitate şi, pentru o fracțiune de secundă, transpiri pentru că eşti atât de obişnuit să oferi mereu unul fals. Dar acesta este absolut real, iar barmanul îți pune o bere pe masă şi tu o bei fără teama că ai putea fi pedepsit.

Exact aşa mă simt când sunt invitat să stau în această cameră minusculă cu Bree.

Biroul ei ocupă cea mai mare parte a spațiului, iar Bree se lipeşte cu picioarele de el, pentru a-mi face loc să pot închide uşa. Totuşi, nu reuşesc să o închid întinzând mâna în spate, aşa că nu am altă soluție decât să mă apropii de Bree până când ne atingem. NU AM ALTĂ SOLUȚIE, VĂ SPUN! Bărbia mea se odihneşte deasupra capului ei. Acum mireasma dulce de nucă-de-cocos îmi domină toate celelalte mirosuri. Abia când piepturile noastre sunt aproape lipite reuşesc să trag uşa în spatele meu. Lemnul uşii îmi zgârie spatele şi sper să lase un semn ca să-mi amintesc mereu de acest moment.

Uşa se închide cu un clic scurt şi, nu ştiu de ce, dar nu mă dau laoparte. Nici Bree nu mă împinge înapoi. În schimb, se uită în sus, căutându-mi ochii. O şuviță de păr i-a căzut din coc şi îi atârnă pe obraz. Fără să stau pe gânduri, ridic mâna şi îmi trec vârful degetelor peste pometele ei, aşezând uşor după ureche şuvița rebelă. Ea trage cu aviditate aer în piept, iar buzele i se întredeschid. Este atât de drăguță! Moale şi dulce, dar şi vibrantă, şi aprinsă. Oare sărutul ei are acelaşi gust?

Îmi las mâna să cadă în jos, de la ureche, pe lateralul brațului ei. Genele ei coboară pentru a urmări calea pe care o ia palma mea până când aterizează chiar lângă a ei, iar încheieturile noastre se ating uşor. Ochii ei căprui şi adânci se ridică din nou spre ai mei şi parcă timpul stă în loc. Suntem înghețați împreună. Ceva din felul cum mă priveşte îmi spune că, dacă m-aş apleca să o sărut chiar acum, m-ar lăsa. Nu ştiu cine are primul inițiativa, dar degetele noastre se ating şi urcă până când se împletesc lejer.

Inima mi s-a aşezat parcă în gât. Nu, de fapt este în mâinile mele. O țin aici, ca Bree să o ia.

Deodată, aerul se umple cu notele de început ale piesei *Let's Get It On* a lui Marvin Gaye, iar dincolo de perete izbucnesc chicoteli vesele.

Bree scoate un mârâit ascuțit şi face un pas într-o parte, astfel încât să poată lovi cu lateralul pumnului în perete. Mâinile noastre se desprind.

— Hei! Opreşte muzica aia!

Fetele nu se supun, ci chicotesc şi mai tare. Îmi muşc buza ca să nu zâmbesc, iar Bree nu apreciază asta.

— Nu e amuzant! spune ea pe un ton trist şi învins.

— Pe bune? E atât de amuzant! spun eu zâmbind cu toată fața.

Bree cedează, răspunzând cu un surâs şi clatină din cap.

— Bine, este puțin amuzant.

Încă nu sunt dispus să las momentul nostru să se încheie. Iar dacă aceste fete vor să mă ajute, nu am de gând să strâmb din nas la un asemenea gest. Întind mâna spre Bree.

— Vino aici, să dansăm! Sprâncenele ei se strâmbă şi îmi priveşte mâna de parcă ar fi mucegăită.

— Ceee?

Izbucneşte într-un râs nervos şi forțat şi se uită în jur de parcă s-ar aştepta să descopere camere video ascunse.

— Aici? Nu se poate. E o prostie.

O iau de mână şi o trag spre mine. „Vino aici, femeie!" Ea nu se împotriveşte. În schimb, se aruncă în brațele mele, iar eu o trag mai aproape – îi pun o mână pe mijloc, iar cu cealaltă îi țin mâna lipită de mine, palmă lângă palmă, piept lângă piept. Clipeşte de câteva ori şi îşi pune, cu un gest timid, mâna liberă pe umărul meu.

— Te porți ciudat, îmi spune, deşi degetul ei mare mă mângâie cu o mişcare tandră, în sus şi în jos, la baza gâtului.

— Da. Foarte ciudat.

Îmi apăs palma şi mai tare pe talia ei şi începem să ne legănăm într-o parte şi în alta pe ritmul melodiei. Fiind atât de aproape, sunt impregnat de mirosul şamponului ei şi, datorită body-ului decoltat la spate, pot simți textura moale şi catifelată a pielii ei. Am impresia că am prins în brațe raiul însuşi. Nu există nimic în afara acestor pereți pentru mine.

— Nathan, de ce eşti aici acum? Am de predat un curs de balet.

Îmi spune asta în timp ce se apropie şi mai mult de mine. O revelație tot mai solidă creşte în sufletul meu pe măsură ce văd că vorbele îi sunt în conflict direct cu acțiunile. Care dintre ele sunt false?

— Voiam să te întreb dacă eşti liberă mâine-seară.

— Ai fi putut să faci asta printr-un SMS, spune ea, căutând mai mult un răspuns.

— Aş fi putut.

Îşi aruncă scurt ochii în jos, ca şi cum nu ar vrea să îi văd expresia, zâmbetul moale, iar o parte a feței ei îmi atinge pieptul.

— Da, sunt liberă.

— Grozav! *Pro Sports Magazine* organizează o mare petrecere pentru a aniversa zece ani de la apariție. Este un eveniment cu covor roşu şi sperам să mergi cu mine.

În trecut, Bree a refuzat întotdeauna să participe cu mine la orice eveniment legat de carieră. De fiecare dată îmi spunea să mă duc mai curând cu una dintre fetele cu care mă întâlneam, pentru că prietenii nu merg cu prieteni la astfel de evenimente de lux. Îşi ține privirea în jos.

— Ei bine, cred că trebuie să merg, nu? În calitate de falsa ta prietenă oficială.

— Nu. Dacă nu vrei să mergi, voi planifica altceva mai discret pentru una dintre ieşirile noastre impuse prin contract.

— Oh! face ea şi-i simt în voce o mică dezamăgire.

Cred că vrea să îi spun că trebuie să vină cu mine. Vrea să fac alegerea în locul ei, dar trebuie să văd dacă este dispusă să vină cu mine de bunăvoie.

— Aşadar, ce părere ai? o întreb, oprindu-ne din balans pentru ca ea să se uite la mine.

Îmi rotesc degetul mare pe pielea de pe spatele ei.

— Bine, spune ea, ridicându-şi genele. Voi merge cu tine. Dar nu am cu ce să mă îmbrac.

Inima mi se izbeşte de stern. Îmi vine să-mi înfăşor braţele în jurul ei şi să o strâng cât mai puternic. În schimb, mă mulţumesc cu o apăsare subtilă a degetelor pe spatele ei.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta şi încearcă să fii acasă mâine pe la ora 17.00.

— Am emoţii legate de ce înseamnă asta.

Mă întind în spate şi deschid uşa, nevrând să o las să plece din braţele mele, dar ştiind că trebuie să se întoarcă la clasa ei de mici creaturi infernale. În timp ce mă îndepărtez, încerc să mai bifez un element de pe fiţuica de mână.

Uitându-mă la ea peste umăr, zâmbesc şi îi fac cu ochiul.

— Ar trebui să ai emoţii.

Ea rămâne încremenită o secundă şi mă gândesc: „Derek, drăcuşor magnific, a funcţionat!” Apoi ochii ei se măresc, iar Bree izbucneşte în râs.

— Tocmai mi-ai făcut cu ochiul?!

Bine, deci se pare că a face cu ochiul intră în categoria lucrurilor non-sexy pentru Bree. Privirea ei mă arde până la ieşire, iar eu mă gândesc că îl voi ucide pe Derek la antrenamentul de mâine.

CAPITOLUL 17
BREE

Abia a trecut de ora 17.00, şi mă grăbesc să urc scările lipicioase ale blocului în care locuiesc, răsuflând cu dificultate şi poate gâfâind un pic. Probabil astea sunt efectele faptului că am trăit prea mult timp într-un apartament plin de mucegai.

Când ajung la etajul meu, mă opresc şi mă încrunt la priveliştea care mi se oferă înaintea ochilor. Dylan stă pe podea, înconjurat de ceea ce pare a fi suficient bagaj pentru o croazieră de o săptămână. Cinci valize se află în jurul lui, împreună cu o grămadă de pungi de haine aşezate deasupra. Cum a ajuns cu toate astea aici, sus? Mă uit în spatele meu, întrebându-mă dacă nu cumva există un lift secret pe care toată lumea îl ascunde de mine. Dar, când văd că pieptul lui se ridică la fel de mult ca al meu, îmi dau seama că a cărat singur toate astea. *Bietul de el!*

— Dylan? bâigui eu, apropiindu-mă şi întrebându-mă dacă nu cumva va trebui să-l resuscitez.

Privirea îi ţâşneşte în sus, şi el zâmbeşte larg, în ciuda respiraţiei sale greoaie.

— Bună, Gropiţe! Ai întârziat!

— Îmi pare foarte rău! spun, încă bulversată că-l văd acolo. Îmi imaginez că la asta se referea Nathan când zicea: „Lasă asta în seama mea”. Traficul a fost groaznic astăzi. Dă-mi voie să te ajut să te ridici! Pe de altă parte, nu vreau să te sperii, dar rişti să iei vreo boală venerică stând pe podeaua aia.

El scoate un ţipăt alarmat şi sare în sus fără ajutorul meu.

— Va trebui să ard hainele astea?

— Probabil ar fi mai bine dacă ai face-o.

— O, Doamne! De ce locuieşti aici? oftează el şi priveşte în jur de parcă ar fi văzut peste tot gândaci.

De fapt, pentru mine nu ar fi o surpriză atât de mare dacă chiar aşa ar fi. Râd şi mă întorc să deschid uşa apartamentului meu.

— Este vorba despre un mic lucru numit bani. Vezi tu, nu prea am bani.

— Hmm, practic, tipul cu care te întâlneşti este o bancă. De fapt, are probabil mai mulți bani decât o bancă. Du-te şi mută-te cu el! Uite, te ajut eu! Împachetăm lucrurile tale, şi te vei muta chiar acum.

Îmi stă pe vârful limbii să-i spun lui Dylan că Nathan este doar prietenul meu cel mai bun şi că nu vreau ajutorul lui financiar, când sunt întreruptă de priveliştea apartamentului meu. Dylan intră după mine, trăgând două dintre valizele lui, şi oftează.

— Doamne sfinte, ce de flori! Presupun, Domnişoară Nu-am-bani, că nu te-ai dus să-ți cumperi singură toate aceste buchete magice, nu?

Clatin încet din cap şi simt că am rămas fără cuvinte. Sunt zeci de buchete care îmi umplu livingul. Inflorescențe mari, glorioase, roz şi verzi, pretutindeni. Nu am o floare preferată, pentru că este prea greu să mă limitez la una singură, dar am o combinație de culori de flori preferată. Se pare că i-am spus asta lui Nathan la un moment dat. Şi el şi-a amintit. *Roz şi verde*. Mi se strânge stomacul.

— Hei, ai un bilet aici!

Dylan deja îl ridică şi deschide biletul, ca şi cum am fi prieteni buni de douăzeci de ani şi nu am avea secrete unul față de celălalt. Cu o privire mustrătoare, i-l smulg din mână şi mă întorc să îl citesc singură.

Sper că nu te superi, dar am găsit o modalitate de a face ca apartamentul tău să miroasă mai bine. Vin să te iau la ora 19.00.

Nathan

Bătăile inimii mele sunt sălbatice, şi mă străduiesc din greu să nu încep să guiț ca un purceluş entuziasmat în living. Ce se întâmplă cu mine? Ce se întâmplă cu noi? Eu şi Nathan suntem prieteni de un milion de ani, şi nu mi-a cumpărat niciodată flori... şi cu siguranță nu mi-a cumpărat niciodată o florărie întreagă. Gândurile încep să mi se rotească prin cap şi mă întreb ce înseamnă asta. *Speranța* despre care vorbea Lily înfloreşte în pieptul meu fără ca eu să o fi cerut.

Dar sunt prea speriată ca să mă cufund în ea. Probabil el încearcă doar să mă aducă în starea potrivită pentru a mima cât mai bine o întâlnire diseară. Încearcă să mă facă să-l privesc drăgăstos, cu inimioare în ochi. Din nefericire, inimioarele erau deja acolo chiar înainte de toate astea – şi acum, îmi este mult mai greu să nu permit sentimentelor mele să se amplifice. Iar ieri, în biroul meu...

— *Du-te la întâlnire, Bree!*

— Ai spus ceva? mă întreabă Dylan.

— Nimic. Nu contează.

Deodată, îl aud oftând:

— Fir-ar să fie, am ceva lipicios pe fund! Ce crezi că este? De fapt, nu, nu vreau să ghicesc. Vreau să schimbi apartamentul. Chiar acum.

Râd şi îl trag după mine în dormitor, unde scot o pereche de pantaloni de trening şi i-i arunc:

— Poftim, poți să-i porți pe ăştia.

— Ăăă... mulțumesc!

Ies din cameră pentru ca Dylan să se schimbe, iar când se întoarce în sufragerie în pantalonii de trening gri-deschis, pentru jogging, arată cu degetul spre scrisul de pe fund:

— Hei, doamnă, ia priveşte, pe ăştia scrie *Juicy*[19] pe fund.

Îmi înăbuş râsul cu o floare pe care o ţin apăsată pe nas şi din care inspir ca o dependentă.

— Ştiu.

— Nu aveai altceva care să mi se potrivească?

— Chiar n-aveam.

Strâmbă din nas, bosumflat, şi ia de pe canapea o pernă cu care aruncă în mine.

— Şi când te gândeşti că am făcut cumpărături toată dimineaţa ca să-ţi găsesc rochia perfectă. Ar fi trebuit să-ţi găsesc doar un tricou pe care să scrie *Skank*[20].

— Ai făcut cumpărături pentru mine? îl întreb cu ochi mari şi rotunzi, ca de căţeluş.

Îmi aruncă o privire peste umăr în timp ce se duce să deschidă fermoarul genţii trântite pe canapeaua mea şi care conţine mai multe rochii FABULOASE.

— Ce credeai că sunt ăştia? Saci cu cadavre? Ca şi cum mi-aş căra după mine victimele oriunde mă duc?

— Ar trebui să mă sperie faptul că te-ai gândit atât de repede la asta?

Singurul lui răspuns este să scoată o rochie lungă până în podea şi să o ţină ridicată, în timp ce mă priveşte cu mândrie.

— OK, deci nu ştiam mărimea ta exactă şi am fost puţin sceptic că omul tău o ştie cu precizie... dar se pare că a avut dreptate! Rochia asta o să-ţi vină mănuşă!

---

19 Suculent (în limba engleză, în original) (n.tr.)

20 În jargon, femeie cu comportament promiscuu (n.tr.)

Iau rochia de la Dylan şi mă uit pe etichetă. Cu siguranță este mărimea potrivită. Sunt îngrozită de faptul că Nathan a ştiut asta, pentru că eu în mod cert nu i-am spus niciodată. Un alt lucru pe care îl găsesc este o etichetă de preț care mă face să mă sufoc.

— Te rog, spune-mi că acesta nu este prețul real al acestei rochii!

El ridică din umeri şi se ocupă cu despachetarea acelor valize, care, se pare, sunt pline de produse de firmă pentru păr şi machiaj. Sephora a explodat în sufrageria mea, şi este o privelişte frumoasă. Lily ar fi atât de invidioasă! Îi trimit o poză pe telefon, ca o surioară enervantă şi malițioasă ce sunt.

— Crezi ce vrei. Tot ce ştiu este că Nathan m-a pus să-ți cumpăr cincisprezece rochii din care să alegi, toate însumând prețul casei mele. Pe lângă toate astea, mi-a plătit banii pentru o zi de filmare... Dar de ce te-ai schimbat la față?

Mi-am acoperit fața cu palmele pentru că lucrurile pe care le aud mă îngrijorează. Este foarte, *foarte rău*. Tot ce am evitat vreodată în relația cu Nathan se întâmplă acum într-o avalanşă grăbită. Întâlnire publică sofisticată. Gesturi grandioase. Propriul meu anturaj. Cadouri scumpe. E prea mult, şi totul se va termina pentru mine la fel de repede ca în cazul celorlalte iubite ale lui. Doar că, spre deosebire de celelalte femei, mie nu-mi vor lipsi toate astea – îmi va lipsi el.

Dylan se apropie şi începe să mă mângâie pe spinare, trasând un cerc, exact cum ar face Lily.

— Ce s-a întâmplat? Nu asta este reacția pe care mă gândeam că o voi primi când ți-am spus că iubitul tău ți-a cumpărat rochii de mii de dolari şi că a angajat cel mai bun specialist să te aranjeze în seara asta.

Rosteşte ultimele cuvinte zâmbind.

Aş vrea să-i dezvălui lui Dylan adevărul, aş vrea să-i spun că nimic din toate astea nu este real, că ne prefacem şi că am evitat să mă arunc în această viaţă cu Nathan timp de şase ani tocmai pentru că nu am vrut niciodată să o experimentez – nu am dorit niciodată să mă bucur de ea sau să mă obişnuiesc cu ea, deoarece ştiu că mă va durea mult mai mult când va fi doar o amintire. Şi, da, mă bucur şi de această latură a lui. Sunt un om viu, care respiră, aşa că, fireşte, îmi place să fiu răsfăţată de o celebritate. Cui nu i-ar plăcea? Dar nu-i pot spune lui Dylan nimic din toate astea, pentru că am semnat un acord de confidenţialitate foarte înfricoşător, prin care promit că nu voi dezvălui nimănui nimic. I-am povestit deja lui Lily, aşa că nu-mi mai pot permite alte scăpări.

Mă mulţumesc cu o parte din adevăr.

— Îmi este greu să primesc lucruri de genul ăsta de la Nathan. Mi se pare prea mult.

— Ei bine, nu îţi bate capul! Este clar că are destui bani de prisos şi vrea să te răsfeţe puţin. Lasă-i plăcerea asta! Şi, dacă te face să te simţi mai bine, voi returna toate rochiile pe care nu le vrei.

Îmi las mâinile în jos.

— De fapt, asta chiar mă face să mă simt mai bine. Mulţumesc!

— Bine. Acum, încearcă să îţi permiţi să te bucuri de acest moment! Admiră-mi abilităţile incredibile de stilist şi alege o rochie pentru diseară. Nu este ca şi cum va trebui să trăieşti în ea pentru tot restul vieţii sau să te transformi într-o adevărată casnică din Long Beach. Este doar o seară distractivă. Doar pune un pantof înalt strălucitor în faţa celuilalt.

Respir adânc. Are dreptate. Este doar o noapte. Nu e cazul să mă pripesc. Nimic nu trebuie să se schimbe; trebuie doar să mă gândesc la asta ca la o farsă amuzantă, pe care le-o

vom juca tuturor. Să mă prefac. E firesc să te bucuri de ceva când ştii că nu este decât un joc. Floare la ureche. Pot să fac asta.

În următoarele zece minute, eu şi Dylan studiem fiecare dintre rochiile pe care le-a selectat, şi este foarte greu să-mi aleg preferata, căci toate sunt deosebit de frumoase. În cele din urmă, aleg una care îmi aminteşte de şampania efervescentă. În seara aceasta, nu trebuie să port o ținută la fel de elegantă ca la o decernare de premii, dar nici una suficient de *casual* pentru pantalonii mei de trening *Juicy.* Rochia aleasă este una mulată şi lungă până sub genunchi, cu mâneci lungi, un volan transparent strălucitor şi o căptuşeală din mătase de culoarea şampaniei. Cea mai spectaculoasă parte este spatele. Căptuşeala de mătase coboară pe toată lungimea coloanei mele, iar volanul transparent, presărat cu paiete fine, care par diamante, se întinde peste tot spatele. Este sexy şi elegantă în acelaşi timp. Mama mea nu va fi îngrozită dacă o va vedea mâine în tabloide, ceea ce este întotdeauna un avantaj.

În ceea ce priveşte părul meu, Dylan vrea să îl las despletit. Adaugă tot felul de produse până când buclele mele sunt lucioase, strălucitoare şi elastice. Îmi face o cărare mult în partea dreaptă şi îmi prinde părul cu o agrafă cu diamante. „Sper din tot sufletul că diamantele alea sunt false." Mă machiază cu un fard de pleoape discret, cu „ochi de pisică" scoşi în evidență de dermatograf şi un ruj de un roz-deschis. Când mă privesc în oglindă, îmbrăcată într-o rochie fermecătoare, cu machiaj de designer şi părul aranjat ca la carte, încă mă văd pe mine, iar asta îmi face inima să se umfle. Cel puțin, nu mă simt de parcă aş deveni o cu totul altă persoană pentru a merge cu Nathan la acest eveniment. Orice altceva ar putea fi fals, dar nu şi eu.

Dylan apare peste umărul meu, şi un zâmbet larg şi nesuferit i se întinde pe toată fața.

— Am pus rujul în geanta ta, astfel încât, atunci când Nathan îl va strica, vei putea să ți-l reîmprospătezi.

— Dar Nathan nu o să...

Mă opresc, fiindcă îmi dau seama că, da, orice iubit care m-ar vedea aşa mi-ar strica, negreşit, rujul.

— ... Poată să-şi țină buzele departe de mine. Bună propunere, Dylan!

— În schimb, nu-l lăsa să-ți atingă părul! Este perfect aranjat, iar, dacă-l atinge, îl va distruge.

Imaginea sfrijitului Dylan, îmbrăcat în pantalonii mei de trening, provocându-l pe masivul Nathan la un meci de box îmi vine în minte – şi, sincer, este exact genul de distragere a atenției de care am nevoie acum. Îmi tremură mâinile şi simt că o să vărs.

— Îți mulțumesc pentru toate astea, Dylan. Ai făcut o treabă incredibilă!

El îmi face semn că pot pleca.

— Eşti o pânză uşoară pentru un pictor. Şi eu ar trebui să fiu cel care îți mulțumeşte. Iubitul tău mă plăteşte mai mult decât ar trebui să permit. De fapt, mă simt un pic josnic fiindcă am acceptat. Îşi încrețeşte buzele, gânditor, înainte ca ele să se curbeze într-un zâmbet răutăcios. Bine, am trecut peste. O să plec de aici până să ajungă el, ca să fiți câteva momente singuri înainte să înceapă nebunia din seara asta. Trimite-mi un mesaj mai târziu şi spune-mi cum a mers!

Mă sărută pe obraz, după care îşi înşfacă gențile şi pleacă.

Încă mă privesc în oglindă, încercând să nu am un atac de panică, atunci când aud uşa închizându-se în spatele lui Dylan. Apoi, câteva minute mai târziu, uşa se deschide din nou. Inima îmi bate de două ori mai repede, pentru că ştiu cine a intrat. Nu mă strigă, dar îi aud pantofii eleganți bocănind pe podeaua de lemn masiv în timp ce se apropie de camera mea. Nu mă pot abține şi mă uit în oglindă. Nu

am o reacție de tip luptă sau fugi, ci îngheț. Îmi doresc cu disperare să văd pe cineva care nu se simte în largul său şi care are senzația că totul este greşit, dar nu. Totul pare corect, minunat şi interesant. *Sunt speriată.*

Sunt speriată pentru că vreau, mai mult decât orice, să plec de aici.

Sunt speriată pentru că abia aştept să merg cu Nathan în seara asta şi să-l țin de mână.

Sunt speriată pentru că toate aceste sentimente pe care le-am ținut la distanță atât de mult timp mă lovesc precum o furtună cu grindină.

Pocniturile se apropie tot mai mult, iar acum îl văd, cu coada ochiului, pe Nathan stând în fața uşii de la baie şi privindu-mă. Nu-mi vorbeşte, şi nici eu nu-i vorbesc.

Aerul devine fierbinte şi dens în timp ce intră în baie şi umple spațiul din spatele meu. Acum, văd şi reflexia lui, purtând un costum gri-deschis care îi vine ca turnat pe bicepşi şi pe umeri. Maxilarul său pătrat este ras perfect, iar eu aş vrea să beau apa de colonie cu care se dă el. Ochii lui negri îi fixează pe ai mei în oglindă, iar eu îi simt căldura radiind prin spatele transparent al rochiei.

Îmi zâmbeşte.

Îi zâmbesc.

Şi apoi, se apleacă să mă sărute uşor pe obraz. La fel ca întotdeauna – dar complet diferit de data asta. Brațele îi rămân pe lângă corp, însă ochii lui alunecă peste fiecare centimetru al trupului meu. Rămân total nemişcată, încercând să continui să respir, în ciuda lipsei de oxigen din încăpere.

— Eşti frumoasă, îmi şopteşte la ureche, şi simt cum un fior îmi provoacă furnicături dulci pe şira spinării. Încă eşti alături de mine?

Încuviințez din cap.

CAPITOLUL 18
NATHAN

Am vorbit la telefon tot drumul până la petrecerea aniversară a revistei. Tot ce vreau este să mă concentrez asupra lui Bree, dar agentul meu trebuia să discute despre un contract de sponsorizare pe care îl negociază pentru extrasezon, iar această discuție a fost urmată de un monolog în cadrul căruia Tim mi-a vorbit despre toți cei pe care trebuie să-i linguşesc după ce ne facem intrarea. Apelurile telefonice s-au succedat imediat.

Deşi Bree mă cunoaşte de suficient de mult timp încât să mă vadă vorbind la telefon minute întregi nu mai reprezintă nicidecum un şoc pentru ea, tot urăsc asta. Este nepoliticos să-mi petrec tot drumul cu maşina având telefonul lipit de ureche. Majoritatea femeilor nu pot face față acestei părți a vieții mele, ceea ce a contribuit adesea la despărțiri premature. În unele zile, pot să le spun managerului şi agentului meu să se retragă şi să-mi lase puțin spațiu, dar, în zile precum cea de astăzi, în care am trecut de la o întâlnire programată, un antrenament şi o şedință de terapie fizică la alta, trebuie să fiu neapărat în contact cu oamenii care îmi dirijează viața, chiar şi în momentele mele libere.

— Aşa că Paul va fi cu siguranță acolo în seara asta şi va trebui să te asiguri că îl cauți şi că veți avea o conversație publică, spune Tim, ca şi cum ar fi posibil să nu ştiu deja, din anii de experiență, că trebuie să fiu prietenos cu patronul echipei noastre.

— Da. Am înțeles.

— De asemenea, Jacob Nelson ar putea încerca să te încolțească. M-a contactat în legătură cu programarea unui interviu cu tine, iar eu i-am spus că nu este momentul. Încă nu am văzut un articol pozitiv din partea lui, şi nu vreau să te apropii de el. Mulțumeşte-te să-i zâmbeşti şi să-i aminteşti că de program se ocupă exclusiv managerul tău.

— Hmm... sună bine!

— Măcar mă asculți? mă întreabă Tim pe un ton supărat.

Nu, nu. Chiar deloc. Mă holbez la picioarele lungi şi goale ale lui Bree.

Nu vreau s-o spun, dar, la naiba, arată mortal în seara asta. Arată mortal în fiecare seară, dar acum iese cu totul în evidență, în rochia asta mulată şi strălucitoare, cu părul lung şi sălbatic, dar şi cumva perfect coafat. Şi ochii ei... uau! Nu cred că am mai văzut-o vreodată dată cu dermatograf până acum, iar asta face ca ochii ei deja vibranți să mă apuce practic de gulerul costumului şi să îmi ceară să îmi golesc buzunarele şi să îi dau tot ce am. „Poți să iei tot, Bree." Habar nu are că ochii mei sunt efectiv lipiți de ea, pentru că atenția ei e îndreptată asupra telefonului. Nu cred că am văzut-o clipind în ultimele două minute.

— Nu, nu te mai ascult, Tim. Poți să-mi trimiți un SMS cu o listă cu oamenii pe care vrei să îi linguşesc şi cu cei pe care trebuie să îi evit?

Oftează, ştiind că m-a pierdut. Sincer să fiu, chiar dacă Bree nu mi-ar fi furat atenția, tot cred că l-aş fi ascultat doar pe jumătate pe Tim. Sunt obosit. Nu, mai degrabă, sunt epuizat. Dacă aş închide ochii chiar acum, aş leşina. Şi, deşi Bree arată ca o zeiță de aur la propriu, tot aş prefera să fiu acasă pe canapea cu ea, în pantaloni de trening, uitându-ne la televizor la ceva amuzant.

— Bine, încă un lucru şi te las în pace, spune Tim.

— Ai cincisprezece secunde.

— Nicole mi-a spus să-ți transmit că trebuie să o săruți pe Bree pe covorul roşu în seara asta. Doar ceva cast şi dulce pentru ştiri, ca relația voastră să rămână în centrul atenției şi să fie în trend.

Ochii mei se îndreaptă spre Bree, şi pulsul mi se întețeşte. Primesc permisiunea oficială de a o săruta pe Bree. De fapt, mi se spune că nu am de ales decât să o sărut. Buzele noastre se vor întâlni în doar câteva minute, iar mintea mea nu se poate împăca cu ideea. Dintr-odată, încep să transpir. Nu mă simt în formă. Atât de multe depind de acest sărut. Dacă o dau în bară? În general, am primit rapoarte pozitive în acest domeniu, dar aici este vorba despre Bree. Trebuie să-i dau tot ce am mai bun, astfel încât cuvântul *frate* să nu mai apară niciodată în mintea ei cu referire la mine.

— Am reținut. O vom face.

Şi apoi închid înainte ca Tim să-mi mai dea vreo sarcină. Bree trebuie să fi sesizat hotărârea din vocea mea, pentru că îşi ridică pentru prima oară privirea din telefon, iar ochii ei obsedanți mă privesc pe sub gene.

— Ce vom face?

Încă nu sunt pregătit să-i spun, aşa că mă feresc.

— Hei, îmi pare rău că am vorbit atât de mult la telefon! Nu e întotdeauna aşa, dar faptul că suntem la jumătatea play-offului face ca timpul meu să fie...

Ea râde şi ridică o mână.

— Nathan, te rog! Sunt eu... nu trebuie să-mi explici cât de ocupat eşti în play-off. De fapt, chiar îți sunt recunoscătoare pentru timpul pe care mi l-ai oferit în această călătorie.

— Da? Zâmbesc şi fac semn din cap spre telefonul ei. Ce ai făcut?

Îşi muşcă buza inferioară cărnoasă, şi mă întreb dacă ar fi prea mult să o muşc şi eu, în timpul primului nostru sărut.

— Nimic.

Obrajii ei se îmbujorează. Mă amuză faptul că îşi înclină imediat telefonul ca să nu pot vedea ecranul.

— Asta înseamnă în mod clar că pui ceva la cale. Hai, dă telefonul încoace!

— Nu!

Genele ei lungi şi întunecate îi ating practic sprâncenele, la cât de mult deschide ochii.

— O să râzi de mine, adaugă ea.

— Normal că o să râd, spun cu un rânjet larg. Dar asta nu-i ceva nou, aşa că dă-mi să văd!

Ea oftează, nemulţumită, apoi îmi înmânează telefonul. Acum, mă uit la o pagină de căutare pe Google plină cu imagini cu „celebrităţi pe covorul roşu”.

Nu râd, fiindcă îmi dau seama că Bree este cu adevărat stânjenită.

— De ce te uiţi la asta?

— Uite-aşa! Am nevoie să găsesc idei despre cum să pozez. Tu eşti atât de obişnuit cu toate astea, dar... eu sunt aici încercând să nu mă sperii că în vreo două minute voi fi PE UN COVOR ROŞU PENTRU PRIMA DATĂ ÎN VIAŢA MEA!

Mă simt prost acum. Am uitat complet să îi spun cum ar trebui să se comporte odată ajunsă pe covorul roşu. Bineînţeles că este emoţionată. Îmi aduc aminte că eram convins că aveam să cad direct în nas la prima mea fotografie făcută acolo, şi nici măcar nu purtam tocuri de zece centimetri, aşa cum poartă ea. Probabil nu este cel mai bun moment să-i spun că trebuie să ne sărutăm în public pentru prima dată pe acelaşi covor roşu.

— Bree, nu ai de ce să te temi! Voi fi acolo tot timpul şi voi avea grijă să nu te împiedici sau să cazi. În ceea ce priveşte pozatul, trebuie să le oferi tuturor fotografilor şansa să prindă un unghi bun. Ţine-ţi umerii cât mai drepţi, traşi spre spate, şi pieptul în faţă, cu mândrie, apoi prefă-te că încerci să configurezi recunoaşterea facială pe iPhone.

Ea izbucneşte în râs, şi umerii i se relaxează.

— Ce înseamnă asta?

— Ştii, când trebuie să-ți întorci fața în toate direcțiile pentru ca telefonul să poată învăța fiecare detaliu al feței tale şi numai tu să-l poți debloca. Procedează la fel cu aparatele foto ale jurnaliştilor. Uită-te în stânga, în dreapta, înclină bărbia uşor într-o direcție şi apoi repetă pe partea cealaltă.

Ea încuviințează din cap, concentrându-se la instrucțiunile mele.

— Bine, şi cu mâinile ce trebuie să fac?

— O să mă ții de mână cu mâna stângă, iar mâna dreaptă ți-o vei sprijini pe şold. Nu-ți face griji pentru când să mergi şi când să te opreşti. Eu te voi ghida tot drumul.

Ea inspiră adânc, iar eu nu-mi las privirea să alunece pe partea de decolteu care i se întrezăreşte sub acea bucată de stofă transparentă strălucitoare. Deşi aş vrea să o fac.

— Îți mulțumesc. Este... este rău că sunt puțin nerăbdătoare să fac asta?

Cuvintele ei îmi mai diminuează, cumva, apăsarea pe care o simt în piept. Este încântată? Bree a ținut mereu să-mi spună cât de mult i-ar displăcea să fie implicată în această parte a vieții mele. Îmi ling buzele în loc să mă năpustesc asupra afirmației ei.

— Mă bucur că eşti nerăbdătoare. Pentru că îmi place să fii aici, cu mine.

Ochii ei luminoşi mă privesc, şi, dintr-odată, uriaşul SUV mi se pare mic. Ca o superbă cutiuță de cadouri.

— Trebuie să ne sărutăm, îi spun, fără să dau dovadă de pic de tact.

Instantaneu, expresia ei degajată dispare, iar crisparea i se citeşte pe față.

— Poftim?

Îmi dreg glasul şi mă înjur în gând fiindcă nu am ştiut să fiu delicat.

— Pe covorul roşu. Asta îmi spunea Tim la telefon. Nicole consideră că ar fi bine pentru imaginea noastră de cuplu dacă ne-am săruta uşor în timp ce reporterii ne fac poze.

Ochii lui Bree sunt atât de mari, încât mă tem că o să-i iasă din orbite. Îşi frământă mâinile în poală. Dacă ar fi fost afară, în picioare, şi nu pe bancheta maşinii, ar fi luat-o, cu siguranță, la fugă.

— Nu pot să te sărut acolo! Mie mi-e teamă şi de felul cum am să zâmbesc! Sărutul o să... Doamne, Nathan! Primul nostru sărut nu poate avea loc în fața unor paparazzi!

Stomacul mi se strânge la auzul cuvintelor ei: *primul nostru sărut*. De parcă ar fi sigură că o să mai existe şi altele.

— Vrei... vrei să te sărut acum?

URĂSC să fiu atât de nervos şi de neliniştit precum mă simt acum. „Nu-ți lăsa vocea să-ți tremure ca a unui prostănac.”

— Nu! Categoric nu!

Ea tace apoi, se uită pe geam câteva clipe, după care îşi îndreaptă privirea înapoi către mine.

— Sau... poate că da. De fapt, da.

Încă o pauză, urmată de o mişcare hotărâtă a capului.

— Stai, nu! E mai bine să ne sărutăm doar în public, ca să nu simțim că ar fi ceva real.

— Dar va fi real.

Se uită fix la mine.

— Nu. Nu va fi.

— Buzele mele foarte reale vor fi pe buzele tale foarte reale, Bree. Asta este însăşi definiția cuvântului „real”. Nu va fi ceva care să existe doar în mintea noastră.

Este la un pas să-şi acopere faţa cu palmele, dar se opreşte în ultima clipă, amintindu-şi că nu poate să-şi strice machiajul. În schimb, scânceşte:

— Off, Nathan... Ochii ei alunecă spre mine, şi Bree pare speriată. Este... prea mult. Toate astea sunt prea mult. Noi doi...

— Ştiu.

Aş vrea să-mi aşez mâna pe coapsa ei pentru a o consola, dar ştiu că asta n-ar face decât să înrăutăţească situaţia. În schimb, simt că ar trebui să mă aşez pe mâinile mele, ca să nu le vină vreo idee. Ar trebui să o împing pe Bree spre această schimbare în relaţia noastră, nu să o arunc de pe barcă fără vestă de salvare.

— Bree, uită-te la mine!

O face, iar ochii sunt plini de atâtea emoţii pe care nu le pot citi.

— Sunt doar eu. Noi doi. Nathan şi Bree Cheese. Sărutul nu va schimba asta.

Va face ca toate aceste lucruri să fie mai bune.

Apăsarea din privirea ei se risipeşte uşor, şi Bree îmi zâmbeşte.

— Ai dreptate. Este doar un sărut. Nu e mare lucru.

Ei bine, nu am vrut să spun chiar asta.

Nu apuc să dezvolt ideea şi nu avem timp să exersăm sărutul chiar dacă am vrea. SUV-ul încetineşte şi în cele din urmă se opreşte, iar ochii frenetici şi îngroziţi ai lui Bree ţâşnesc spre mine. Oh, nu! Arată de parcă i-ar veni să vomite. Acum, mă întind şi îi strâng coapsa cu palma. Simt sub vârful degetelor pielea ei caldă şi netedă. Nu-mi las creierul să înregistreze cât de bine mă simt atingând-o pe Bree. Nu pot să o fac chiar acum, căci risc să îmi pierd minţile.

Ea înghite în sec, apoi portiera de pe partea ei se deschide. Imediat are loc o explozie de urale din partea fanilor care

pândesc dincolo de funia aurită, şi suntem orbiți de blițurile aparatelor fotografilor care vor să surprindă momentul exact în care păşim pe covorul roşu. Îi fac lui Bree un semn rapid din cap. Ea îmi răspunde tot cu o înclinare discretă a capului. Şi atunci, chiar facem asta. Împreună. Este visul meu devenit realitate, şi sper doar să nu ajungă să fie coşmarul lui Bree.

Imediat, această seară devine altfel decât toate celelalte evenimente pe care a trebuit să le îndur fără ea alături. Energia este diferită, iar Bree mă prinde de mână şi se lipeşte de mine ca un fluture de o lampă, în timp ce păşim pe covorul roşu. Mă tot uit înapoi la ea ca să mă asigur că nu vomită în timp ce merge, dar, după vreo zece paşi, zâmbetul ei se transformă. Nu mai este forțat şi terifiat, ci tot mai relaxat şi mai încrezător.

Cunosc acest sentiment. Este la fel ca atunci când sari prima oară de pe o trambulină. Cea dintâi secundă de după salt este şi cea mai rea, dar, de acolo, totul devine mai uşor. Nu mai ai nimic de făcut decât să te bucuri de căderea liberă.

Mâna lui Bree o strânge pe a mea, şi mă uit înapoi ca să o văd cum îşi încrețeşte nasul la mine când îmi oferă surâsul ei caracteristic. Privirea ei parcă îmi spune: „Hei, îți vine să crezi?” Simt că inima îmi explodează. Este larg deschisă, este cu totul în stăpânirea lui Bree. Întotdeauna a fost aşa.

— Nathan! Uită-te aici!

— Hei, Nathan! Bree!

Paparazzi sunt zgomotoşi, şi blițurile sunt puternice, dar abia dacă le sesizez când eu şi Bree ne oprim în fața fundalului cu logoul revistei *Pro Sports Magazine* imprimat peste tot. Pentru că acum este momentul când trebuie să o sărut pe Bree. Îi las palma din palma mea, pentru a-mi înfăşura brațul pe după şoldul ei, şi mă înclin un pic mai mult spre ea, asigurându-mă să păstrez cea mai mare parte

a corpurilor noastre cu fața spre fotografi. Dintr-odată, urăsc faptul că acesta trebuie să fie primul nostru sărut. Este cât se poate de rău. Se simte rigid. Calculat. Sunt atât de departe de a fi romantic, încât am putea la fel de bine să ne aflăm într-o groapă de gunoi, iar eu să am pe cap o coajă de banană putredă. Dar în nici un caz asta nu o va face să îi tremure genunchii, iar eu nu vreau să mă mulțumesc cu mai puțin.

O simt pe Bree cum inspiră adânc în timp ce îşi lărgeşte zâmbetul, privindu-mă. Mai mulți fotografi strigă.

— Oferiți-ne un sărut! țipă unul, iar Bree deschide larg ochii, ca şi cum m-ar îndemna din priviri.

Şi acum, toți scandează că vor să vadă un sărut. Nicole avea dreptate – toată lumea este înnebunită după aşa ceva. Şi eu sunt înnebunit după aşa ceva. Dar aş fi vrut să avem parte de acest sărut în intimitatea casei mele, unde să îi pot oferi lui Bree atenția pe care o merită. Unde să o pot lipi de perete. Unde să îi pot adora gura aşa cum am visat de ani buni să o fac.

Asta este singura mea şansă, şi o s-o dau în bară. Ar trebui să-i prind buzele într-un sărut dur? Ori poate ar trebui să-l las să se rostogolească lent? Ar trebui să fie un pupic? La naiba! Nu pot. Acum, inima îmi bate dureros, palmele îmi transpiră, iar noi stăm în locul ăsta de prea mult timp. Femeia care are în mâini o planşetă pe care sunt scrişi invitații şi un walkie-talkie ne spune că trebuie să înaintăm. Deja am monopolizat covorul roşu, şi vrea să dispărem cât mai grabnic din peisaj, pentru ca următorul SUV, care tocmai a sosit, să-şi poată deschide portierele. Dar eu nu pot să mă mişc. Simt în palme ciupituri şi furnicături, iar fața îmi este fierbinte. Luminile intermitente ale blițurilor mi se par brusc dureroase, iar strigătele abrazive se strâng în jurul meu. Ce se întâmplă? Este

aceeaşi senzaţie pe care am simţit-o în tunel înainte de ultimul meci. Cred că o să leşin.

Zâmbetul lui Bree zăboveşte doar pentru o secundă asupra mea. Probabil a văzut pe chipul meu ceva ce n-aş fi vrut să arăt. Mâna ei delicată se apropie de bărbia mea, şi Bree îmi zâmbeşte cu adevărat. Este moale ca o pătură. Ca un zâmbet al lui Bree şi al lui Nathan.

— Mai eşti cu mine? mă întreabă pe un ton scăzut, făcându-mă să mă concentrez doar asupra ei.

Mă las să mă afund în imaginea ei, iar pulsul mi se calmează puţin. Încuviinţez din cap şi înghit în sec cu greutate. Ea se ridică pe vârfuri şi depune un sărut moale şi rapid pe buzele mele. O strâng de şold, dornic să o ţin lângă mine, să absorb fiecare clipă cât gura ei este lipită de a mea, dar, mult prea repede, ea se îndepărtează. Se răsuceşte din nou spre fotografi şi îşi înclină faţa, teatral, în alte două direcţii, ca şi cum asta ar fi făcut toată viaţa ei. Aparent mulţumită de numărul de fotografii făcute, trece prin faţa mea, mă ia de mână şi mă trage după ea, zâmbindu-mi ca o regină seducătoare. Toată lumea ar trebui să se încline în faţa ei când trece. Eu o urmez, ca un căţeluş pierdut. Îmi strânge degetele de câteva ori în timp ce mergem, aşa cum am făcut eu pentru ea la intrare. Sunt încă ameţit, nu reuşesc să înregistrez tot ce ne înconjoară, dar sunt sigur că mai târziu, când voi fi singur, o să mă iau la palme pentru că am stricat primul nostru sărut.

CAPITOLUL 19
BREE

Îl împing pe Nathan în cort şi îl trag repede într-o parte. Totuşi, el nu este genul de bărbat uşor de ascuns. Practic, e ca şi cum aş încerca să strecor un urs uriaş la un ceai dansant. „Poftim, dragă grizzly, pune-ți pălăria asta drăguță, şi nimeni nu te va remarca!” Evident, toată lumea îl observă. Imediat ce intrăm, de peste tot capetele se răsucesc spre noi, ceea ce înseamnă că avem la dispoziție cam treizeci de secunde până ce unul dintre cei de față va decide că trebuie să devină nesuferit şi să-l monopolizeze pe Nathan. Atât de mulți oameni s-au adunat deja aici, sportivi profesionişti şi celebrități din belşug. Este un amalgam de personalități pe care îmi place să le urmăresc pe rețelele de socializare. Dar nu mă pot concentra la asta acum.

Îmi agăț brațul de al lui Nathan şi îl ghidez cale de zece paşi în lateral față de intrarea în cort, înainte de a ne răsuci în loc, astfel încât el să fie cu spatele la mulțime şi cu fața la mine. Sper că voi reuşi să-i ofer măcar câteva secunde departe de ochii curioşilor. Privirea lui încă pare cam sticloasă, iar acele cearcăne pe care le-am observat zilele trecute s-au agravat. Nu mă pot abține să nu mă gândesc că n-ar fi trebuit să fim aici în seara asta. Nathan este epuizat.

— Hei, Nathan!

Mă apropii şi mai mult de el şi îmi aşez mâna pe pieptul lui, astfel încât toată lumea să ştie că aceasta este o conversație intimă, pe care nu ar trebui să o întrerupă. Şi, de asemenea, pentru că – *ghici ce?* – chiar îmi place să-l ating. Îi simt trupul atât de musculos şi de solid sub degetele mele.

— Eşti bine? Ar trebui să mergem acasă? Este în regulă dacă spui da.

Ochii îi alunecă spre palma mea, apăsată peste pieptul lui ferm, şi mi-o acoperă cu mâna. Atingerea îmi face venele să tresalte. Îmi aminteşte de faptul că tocmai l-am sărutat. Pe covorul roşu. În fața tuturor.

A fost ceva atât de scurt, încât abia am înregistrat momentul, mai ales că erau o mulțime de curioşi care ne examinau. Şi apoi, în secunda în care m-am îndepărtat, m-am simțit dezamăgită. Nu pentru că ar fi lipsit scânteile, ci pentru că nu am avut ocazia să fiu atentă la ele. Eram prea îngrijorată de atacul de panică pe care cred că îl avea el acolo şi m-am concentrat să îl scot de pe covorul roşu înainte ca fiecare fotografie din revistele de cancan de mâine să-l prezinte pe Nathan arătând ca o căprioară în bătaia farurilor. Tabloidele ar fi avut o zi plină de minciuni prin care să explice expresia lui: *Nathan Donelson pierde lupta cu pastilele narcotice!*

Respiră adânc, iar eu îi simt pieptul cum i se umflă.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat acolo! Sunt bine acum.

Mi se pare normal ca Nathan să treacă atât de nonşalant peste o asemenea situație.

— Eşti sigur? Mi s-a părut că ai avut un atac de panică.

El face o grimasă şi îşi înclină capul spre stânga, iar gestul îi evidențiază colțul ascuțit şi puternic al maxilarului.

— Nu... eu nu am aşa ceva.

Râd, pentru că el vorbeşte foarte serios. De parcă ar fi o rasă de supraom care pur şi simplu nu poate să aibă căderi psihice din când în când. „Atenție, ştiință, am găsit un om care nu se simte niciodată stresat!”

— Dar nu trebuie neapărat să suferi de anxietate ca să ai un atac de panică. Uneori, atacurile de panică pot să apară din cauza unui stres prea mare, a unei suprasolicitări sau...

— Bree, te asigur că sunt bine, mă întrerupe Nathan cu voce rugătoare.

Chiar nu vrea să vorbească despre asta acum, şi, judecând după felul în care s-a înroşit la față, cred că este de-a dreptul jenat de situație.

— Hai! Să mergem să ne distrăm!

Încuviințez din cap şi simt că mi se face milă de el şi de sentimentul de jenă care l-a cuprins. Putem vorbi despre toate astea mai târziu, când vom fi singuri.

— Bine, hai să facem chestia asta!

Nathan mă ia de mână, şi ne întoarcem spre încăpere. Este momentul în care privesc cu adevărat mulțimea pentru prima dată, iar acum este rândul meu să îngheț. Acest cort de petrecere strălucitor şi extravagant este plin de oameni celebri. Sportivi din toate domeniile. Actori şi cântăreți. Mă îndoiesc sincer că există o singură persoană obişnuită aici. Corecție: există *o* singură persoană obişnuită, şi aceea sunt eu.

— M-am răzgândit, vreau să merg acasă.

Dau drumul brațului lui Nathan şi fac cinci paşi înapoi, dar intru direct într-un afiş uriaş.

Aş vrea să pot spune că m-am lovit uşor şi totul este în regulă. Dar nu. Lucrurile se derulează cu încetinitorul. Simt hârtia subțire în spatele meu, dar tocul meu înalt se blochează în suportul de susținere. Simt cum cad pe spate şi văd cum Nathan face ochii mari şi mă strigă pe nume. Îşi întinde brațele ca să mă prindă, dar nu este suficient de rapid. Mă prăbuşesc cu spatele în afiş şi îl aud cum se rupe exact pe mijloc. Partea bună este că nu mă prăbuşesc la pământ. Reuşesc cumva să mă echilibrez şi să rămân în picioare. Partea nefericită este că acum mă aflu în mijlocul unui afiş înalt de trei metri, pe care tocmai l-am despicat, şi toate privirile celor prezenți sunt ațintite asupra mea.

Da, o să vomit. Mă răsucesc repede, apucând fiecare parte a afişului rupt, într-o încercare disperată de a-l pune la loc. Şi acum, îmi dau seama cu întârziere că afişul pe care l-am rupt este o imagine de mărimea unui Goliat a lui Nathan Donelson dezbrăcat, iar mâinile mele îi țin direct mâinile – vreau să spun mâinile de pe afiş –, în care are mingea ovală, aşezată exact deasupra părților sale delicate, tocmai pentru

ca fotografia să nu fie interzisă minorilor. Am o revelație când mă uit în jur şi văd multe afişe similare cu alți sportivi, toate conținând una dintre fotografiile acestora din numărul special al revistei dedicat la un moment dat fiecăruia. Apoi, observ într-un colț o cabină foto, cu un fundal pe care scrie „CELEBRAREA A 10 ANI DE NUMERE DEDICATE FORMEI CORPORALE". Sunt desenați şi muşchi pe care îi poți folosi ca decor. *Drăguț!*

Grozav! Sunt prinsă, de la față la coapse, în mijlocul fotografiei cu Nathan dezbrăcat, părând cea mai perversă creatură din toată sala. Timpul începe iarăşi să se scurgă normal. Scot un țipăt ascuțit şi ies din afiş. Nathan cel gol se ridică, preț de câteva clipe, plutind în aer, şi într-un final cele două bucăți de hârtie sfâşiate cad fără vlagă, dezvăluind cum am distrus complet ceea ce a fost probabil un afiş de câteva sute de dolari. Aud câteva râsete în spatele meu şi câteva icnete, dar, în rest, se lasă o tăcere grea. Fața mea este atât de fierbinte, încât am impresia că o să mi se topească de pe oase.

Nathan păşeşte lângă mine, îşi înfăşoară mâna în jurul bicepsului meu şi îşi lipeşte pieptul de spinarea mea, în timp ce se apleacă şi îmi şopteşte:

— Eşti bine?

Clatin din cap, cu câteva mişcări rapide.

— Cât de repede poți să mă duci pe un alt continent?

Nathan încă râde de mine cât timp urcăm cu liftul până la apartamentul lui. Râde de când am plecat de la petrecere, şi, de fiecare dată când cred că ar vrea să vorbească, ridic spre el un deget amenințător. „Să nu cumva să îndrăzneşti!"

Per total, distrugerea afişului nu a fost mare lucru. Nathan – sufletul enigmatic al oricărei petreceri – a întors cu uşurință întreaga situație, pentru ca ea să fie încadrată într-o lumină simpatică. A înfruntat mulțimea şi, după ce a schițat unul dintre acele zâmbete cuceritoare, care-i sunt

atât de specifice, şi-a făcut vocea să răsune în întreaga sală: „Deci... cred că iubita mea ar vrea să împacheteze afişul ăsta şi să-l ia acasă... Îi putem da o mână de ajutor?”

Toată lumea a explodat în hohote de râs, iar eu am făcut o mică plecăciune pe scenă, şi, cumva, asta ne-a transformat în cel mai de succes cuplu al evenimentului. Eu şi Nathan am pozat chiar lângă afişul rupt, şi, când am postat fotografia pe pagina mea de Instagram, am adăugat şi o explicație: „Dacă creioanele corectoare ar putea şterge şi situațiile jenante...” Postarea a primit 4 000 de like-uri în prima oră.

Toată seara, abia dacă am avut un moment pentru noi, pentru că absolut toți invitații voiau să discute cu Nathan şi să-i ureze succes în play-off. Dar asta nu m-a deranjat. M-am simțit chiar bine să-l țin de mână şi să fiu prezentată atâtor oameni drept iubita lui. A fost, de asemenea, profund satisfăcător să-l văd pe Nathan oferindu-le tuturor zâmbetul său de complezență. Acesta nu-i cuprinde niciodată şi ochii, dar numai eu ştiam asta, pentru că acum îmi oferă mie zâmbetul *lui* total. Cel pe care l-am văzut încă din liceu.

Nathan îşi smulge cravata de la gât şi îşi desface nasturele de sus al cămăşii în timp ce păşim prin holul apartamentului său. Îmi dau jos pantofii cu toc, iar el îşi aruncă haina şi cravata pe masa de la intrare, iar acum suntem doar noi şi valurile de la fereastra lui, care se sparg la țărm. Pot să respir. Un fior mă străbate când îmi dau seama că de data aceasta eu sunt cea care intră pe uşă cu Nathan după un eveniment. *Eu.* Am fost cu el în public şi... mi-a plăcut la nebunie. Ceea ce este rău. Foarte rău.

Cum să îndes această figurină cu arc înapoi în cutia ei?

Rămân înlemnită lângă uşă, iar Nathan continuă să meargă. Îi ia câteva secunde să conştientizeze că nu mai sunt lângă el, apoi se uită înapoi peste umăr cu un zâmbet stins.

— Ce s-a întâmplat?

„Oh, nimic deosebit. Doar un atac intern de panică pentru că înțeleg cât de mult mi-am dorit această viață cu tine. Nu este mare lucru.”

— Nu s-a întâmplat nimic.

Picioarele mele goale se dau înapoi. Sceptic, Nathan îmi aruncă o privire piezișă.

— *Bree...*

Pantofii mei sunt în colțul de lângă uşă, dar ştiu că nu am timp să îi iau. Dacă intenționez să o iau la fugă, trebuie să mă mişc repede. Mă răsucesc pe călcâie şi dau să fug, dar Nathan e lângă mine în două secunde, îmi saltă picioarele şi mă ia în brațe.

— Nici să nu te gândeşti! Nu vei ieşi de aici atât de repede.

Mă poartă până la canapea şi mă lasă pe o pernă, apoi îndreaptă spre mine un deget sever.

— Rămâi aici! Nimic nu este diferit. Suntem complet normali.

Apoi, dispare în bucătărie pentru a lua ceva de mâncare.

Luminile sunt încă discrete când se întoarce, şi aş vrea să aprindă cineva becurile mari din centrul încăperii, pentru că altfel totul arată prea suav, prea ca din filmele cu James Bond în această lumină romantică, cu oceanul întunecat care vuieşte pe fundal. Şi, după felul cum mă priveşte Nathan, simt că prietenia noastră este o bombă cu ceas. Ştiu doar că îmi voi pierde, cumva, cel mai bun prieten.

Cămaşa lui Nathan este acum scoasă din pantaloni şi atârnă liber. El se opreşte chiar în fața mea şi îmi aruncă în poală un pachet de bomboane Starburst nedeschis.

— Îl păstrez pentru urgențe. Cred că acest moment reprezintă una.

Zâmbesc când văd un cub cu aroma mea preferată, iar umerii mi se relaxează puțin. Cum de ştie el întotdeauna exact ce trebuie să facă pentru a avea grijă de mine?

— Acum, fug până la baie. Te rog să fii aici când mă întorc.

Cuvintele lui sunt blânde şi dulci, şi, dintr-un motiv oarecare, asta îmi mută mintea înapoi la senzația trăită când buzele lui s-au lipit de ale mele. Cât Nathan este plecat, închid ochii şi încerc să-mi amintesc fiecare detaliu, dar totul este prea neclar. Ca un vis delicios din care te trezeşti şi pe care îl simți cum îți alunecă printre degete. Oare sărutul ăla chiar s-a întâmplat? Nathan nu l-a menționat nici măcar o dată, aşa că nu trebuie să fi însemnat mare lucru pentru el. În definitiv, cum ar fi putut? A durat poate două secunde.

„Dar a însemnat ceva pentru mine."

Nathan se întoarce în cameră chiar în momentul în care îmi bag un cub roz în gură. Arată incredibil în pantalonii lui de costum şi în cămaşa de pânză desfăcută. Simt cum gura mi se umple de salivă, dar nu e de la bomboană. Se aşază la capătul celălalt al canapelei şi zâmbeşte.

— Eşti mai bine?

Încuviințez din cap şi mut guma moale sub obrazul meu drept. Sunt o veveriță care adună în fălci provizii de Starburst roz.

— Mai bine.

— Vrei să te uiți la televizor? Să continuăm să vedem emisiunea aia amuzantă?

Deja se întinde după telecomandă, şi privirea mea se agață de antebrațul lui expus şi musculos. Sunt hiperconştientă de el, în moduri în care nu mi-am dat voie până acum. Televizorul se deschide, şi un comediant spune o glumă despre clătite. Apoi, ca şi cum nimic pe lume nu s-ar fi schimbat, mâna lui Nathan îmi înfăşoară piciorul gol şi îmi răsuceşte întregul corp, pentru a-mi trage picioarele în poala lui. Rămân cu gura căscată în timp ce degetele lui se împing şi alunecă în scobitura tălpilor mele. Degetele lui puternice

şi bătătorite îmi frământă, cu o precizie de expert, tălpile care mă dor, trecând apoi de glezne şi apăsând pe gambe. Şi, oricât de fierbinte mi-ar fi pielea, mâinile lui sunt cumva mai fierbinți. Sunt ca nişte pietre proaspăt scoase din foc şi care îmi topesc pielea.

Tot ce pot face este să privesc, să clipesc, să savurez. Mă atinge într-un mod intim, cum nu s-a mai întâmplat niciodată de când suntem cei mai buni prieteni. Dar, deşi în acest moment sunt practic o tamale[21] fierbinte şi vie, Nathan nici măcar nu se concentrează asupra masajului pe care mi-l face, care îmi schimbă viața. Se uită la emisiunea de comedie, relaxat şi cu picioarele goale. Da, nu-i mare lucru. Suntem doar genul ăsta de prieteni acum? Prieteni care se întâlnesc ocazional? Prieteni care se ghemuiesc unul în brațele celuilalt? Prieteni care...

— Nathan, ne-am sărutat în seara asta, izbucnesc eu.

„Uşurel, Bree! Ține-ți firea! Ia lucrurile încet şi cu calm!"

Mâinile lui Nathan îngheață pe pielea mea, şi el ridică întrebător din sprâncene. Opreşte televizorul, apoi îşi îndreaptă privirea spre mine. Mi-aş fi dorit să fi lăsat televizorul pornit, ca să umple liniştea incomodă, dar acum suntem singuri cu vorbele pe care tocmai le-am rostit, şi ele licăresc ca nişte lumini intermitente între noi.

— Sunt surprins că vrei să recunoşti asta, spune el, iar răspunsul lui mă pune în dificultate.

— Tu nu vrei să recunoşti?

Colțul gurii i se curbează în sus.

— Vorbesc despre orice vrei, oricând vrei. Putem vorbi chiar şi despre cum ai distrus afişul în care eram dezbrăcat

---

[21] Fel de mâncare tradițional mezoamerican cu o umplutură (carne, brânzeturi, fructe, legume, ardei iute sau alte ingrediente) învelită într-o frunză de porumb sau de banană (n.tr.)

din simplul motiv că erai atât de geloasă că altcineva mă vedea astfel.

Oftez şi arunc în el o bomboană portocalie. El râde când aceasta se loveşte de bicepsul lui.

— Nu-i adevărat! Nu am distrus intenționat acel afiş! Nici măcar nu l-am văzut înainte să intru cu fundul în el! De fapt, ai fi putut să mă avertizezi că mergem să sărbătorim o revistă dedicată formei fizice!

El chicoteşte, cu capul căzut pe spate pe canapea, şi îmi loveşte uşor tibia de două ori, aşa cum obişnuieşte să se lovească peste coapsă atunci când râde prea tare.

— Fața ta a fost de neprețuit! Roşie ca un semafor!

Îmi trec mâinile peste obraji, de teamă că încă sunt aprinşi.

— OPREŞTE-TE! Eşti atât de rău!

El însă hohoteşte în continuare, şi umerii i se cutremură, iar muşchii de pe abdomen i se încordează de atâta râs.

— Nu ştiam că goliciunea mea te va afecta atât de mult. Nu este ca şi cum nu ai mai fi văzut imaginea aia. Şi încă imaginea aia nu este nimic în comparație cu restul fotografiilor din numărul ăla al revistei.

Îi arunc o privire grăitoare, simțind că ne îndreptăm tiptil spre ceva ce nu ar trebui să existe, dar în acelaşi timp dorindu-mi cu disperare să o facem.

— Eu... chiar n-am mai văzut poza aia.

Încerc să-mi fac de lucru, trăgând în jos de tivul rochiei mele scurte pentru a adăuga puțină clasă acestui decor. Când îmi ridic privirea, zâmbetul lui Nathan mi se pare încărcat de curiozitate.

— Cum adică nu ai mai văzut-o?

Ridic din umeri:

— Nu m-am uitat niciodată în revistă.

— N-ai făcut-o?

— Ei bine, nu trebuie să pari atât de neîncrezător. Este adevărat: unele femei *se pot* abține să se uite la poze nud cu tine.

Cu greu, totuşi.

— Nu ai fost nici măcar un pic curioasă?

Vocea lui face ceva nou. Ceva care simt cum creşte în mine. Ceva care îmi face stomacul să se strângă şi să se răsucească.

— *Nu.*

Este o minciună sfruntată.

— Prietenii nu-şi văd prietenii dezbrăcați. Este cea mai elementară regulă a umanității. Nathan îşi ține picioarele lungi aşezate în unghi drept în fața lui. Sunt ca nişte trunchiuri solide de copac prinzând rădăcini. Îşi mişcă brațul pentru a se întinde peste spătarul canapelei, iar vârfurile degetelor lui ating uşor umărul meu, în timp ce cealaltă mână se odihneşte, într-un final, pe glezna mea. Degetul lui mare se mişcă în sus şi în jos. În sus şi în jos. În sus şi în jos. Dar cel mai curios lucru este modul în care, muşcându-şi buzele, mă săgetează cu privirea.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb, simțind cum se mişcă pământul sub mine. De ce faci fața asta? continui şi îl împung cu degetul în obraz.

— Hmm? A, nu e nimic.

— Eşti *cel mai slab* mincinos, Nathan. Serios, sper să nu joci niciodată poker, altfel îți vei pierde toți banii. Spune tot acum!

Ochii lui negri alunecă spre mine.

— Dacă spun, o să-ți doreşti să nu o fi făcut.

Inima îmi bate cu putere.

— Bine, acum, chiar trebuie să-mi spui. De fapt, îți cer.

Expiră adânc, dezumflându-şi obrajii, în timp ce îşi întoarce capul dintr-o parte în alta ca şi cum ar vrea să-şi dea curaj.

— Te-am... te-am văzut goală. Uite, am spus-o!

Dintr-un motiv oarecare, la auzul acestor cuvinte, instinctul meu natural este să mă ridic şi să azvârl cu o pernă de canapea în el.

— Nu, nu ai făcut-o!

Râsul lui Nathan mi se pare suprarealist. E ca şi cum aş visa.

— Ba chiar am făcut-o. A fost un accident. Ieşeai de la duş şi... uau! Eşti bine? Bree, stai jos! Arăţi de parcă o să leşini.

Aşa este. Sunt sută la sută pe cale să leşin. Nathan Donelson m-a văzut dezbrăcată şi eu habar n-am avut! Asta nu este în regulă. Ce am făcut? Oh, Doamne, te rog spune-mi că nu dansam sau ceva oribil! Poate că de asta Nathan nu a făcut niciodată vreun gest sentimental faţă de mine. M-a văzut goală şi nu a simţit nimic!

Nathan mă ia de braţ şi mă trage lângă el pe canapea. Şi iată care este problema cu toată această situaţie: Nathan este cel mai bun prieten al meu, la care apelez mereu în astfel de cazuri, aşa că, deşi el este cel în preajma căruia mă simt stânjenită, tot el este bărbatul în pieptul căruia îmi îngrop faţa ca să mă consolez. Braţele lui lungi mă cuprind şi mă lipesc de trupul său. Sunt ancorată de el. Apa lui de colonie mă învăluie, iar acum ştiu că a fost o greşeală. Nu mă va lăsa să mă desprind din această îmbrăţişare.

— Vezi, exact de asta nu ţi-am spus. Ştiam că o să te sperii şi mi-era teamă că o să-mi iei cheia apartamentului tău.

— Bună idee! Îmi vreau cheia înapoi!

— Nici o şansă. Bree, putem fi adulţi în privinţa asta.

— Nu, nu putem! Nu suntem adulţi în legătură cu nimic – de ce te-ai aştepta la asta acum? Mă simt atât de umilită. Ai zăbovit cu privirea? Te-ai holbat? Cât de mult te-ai uitat? Şi... din ce... unghi?

De fapt, nu vreau să ştiu nimic din toate astea, dar, în acelaşi timp, sunt şi disperată să aflu. Este ca şi cum ai asista întâmplător la deraierea unui tren. Nu poți să nu te uiți la aşa ceva.

Nathan scoate un fel de mârâit, iar eu simt cum îşi înclină capul pe spate, ca şi cum s-ar uita la tavan.

— Bine. Nu, nu am zăbovit, pentru că nu sunt un pervers. Şi... a fost cumva la 360 de grade, pentru că ai ieşit din baie şi apoi... nu ştiu, ai uitat ceva de care aveai nevoie şi te-ai răsucit ca să te întorci înăuntru.

Ei bine, hai să o spunem, oameni buni. „Ora morții lui Bree Camden: 22.30. Cauza morții: supradoză de umilință."

Gem şi scâncesc succesiv, afundându-mi şi mai tare fața în pieptul lui. Mă voi îngropa aici şi nu voi mai ieşi niciodată. Sigur, voi rămâne ataşată de el pentru totdeauna, dar cel puțin astfel nu va mai apuca să se uite la mine niciodată.

Mâna lui îmi mângâie uşor părul.

— Trebuie să recunosc, nu te văd genul care umblă dezbrăcată prin casă. Nici măcar nu porți bikini la piscină.

— Probabil aşteptam să se usuce loțiunea autobronzantă.

Nathan tace atât de mult timp, încât cred că a adormit. Mă uit la el şi îi văd ochii sticloşi privind în depărtare. Şi apoi, conştientizez ce se întâmplă.

Bat tare din palme în fața lui.

— Oh, nu, nu-i adevărat! Nu ai voie să îți imaginezi cum arăt dezbrăcată.

— Îmi pare rău, spune el în şoaptă şi clipeşte des, părând ruşinat. Ai pomenit despre autobronzant şi apoi... nu mai contează.

Strâng din dinți.

— Este complet inacceptabil.

Zâmbetul lui trădează o profundă şi sinceră compătimire.

— Bree, îmi pare foarte rău! Ce pot să fac ca să fie mai bine? Să nu mai vorbesc despre asta? Să-ți spun ce am crezut când te-am văzut?

— NU! LA NAIBA, NU!

Mă împing din brațele lui şi mă ridic. Mă plimb ca o panteră într-o cuşcă de la grădina zoologică. O idee mă loveşte imediat, şi nu mă gândesc nici măcar o secundă înainte de a o transpune în cuvinte.

— Poți să te dezbraci, şi atunci o să fim chit!

Nathan clipeşte la mine. Uimit.

De fapt, îl înțeleg. Nici eu nu mă aşteptam să spun asta. Dar este o cerere întemeiată! El a ajuns să mă vadă goală într-o situație mai puțin favorabilă, iar acum eu ajung să-l văd pe el dezbrăcat în acelaşi gen de situație. El înghite în sec.

— Sau ai putea să te duci să iei una dintre revistele alea şi să arunci, în sfârşit, o privire.

— Nu, ripostez eu şi scutur din cap, ca un copil sfidător. În pozele alea eşti plasat în cele mai avantajoase poziții, sub luminile ideale ale reflectoarelor, ai trupul uns cu uleiuri, şi – fii sincer – fotografiile au fost şi modificate pe computer. Este de aşteptat ca acolo să arăți ca un zeu coborât printre oameni, dar nu este corect să-mi ceri să mă uit în revistă, când tu m-ai văzut într-o lumină puternică şi fâțâindu-mă prin casă.

Încearcă să-şi înăbuşe un zâmbet. Asta mă înfurie şi mai tare. Mişc rapid din degete în sus, îndemnându-l să-şi ridice fundul arogant de pe canapea. El geme, îşi lasă capul în jos, apoi se ridică încet, cât este de înalt. Dumnezeule mare, este ca un turn. Ochii negri ca antracitul îi întâlnesc pe ai mei, de la un metru distanță, iar el îşi arcuieşte sprâncenele.

— Eşti sigură că este o idee bună?

— Este o idee grozavă! Treci la treabă!

Probabil ochii mei par sălbatici. Ca ai unei veverițe turbate, pe care nu ai vrea să o întâlneşti în parc.

Dar Nathan nu roşeşte, aşa cum sperasem. Nu pare nesigur sau speriat de ceea ce voi găsi sub hainele lui. Pur şi simplu, începe să-şi descheie cămaşa. Mâinile lui sunt ferme în timp ce o face, iar mie îmi tremură picioarele precum cele ale unui pui de căprioară abia fătat. Cu fiecare nasture descheiat, îmi pun la îndoială sănătatea mintală fiindcă i-am cerut să facă asta, dar nu-i spun să se oprească.

Trei nasturi desfăcuți, şi văd un triunghi de piele bronzată. Patru nasturi. Cinci, şi acum se vede un mic smoc de păr.

Nathan se opreşte şi-mi aruncă o privire superioară, tachinându-mă:

— Vrei o țigară sau altceva? Poate vrei să-ți pui picioarele pe masă, ca să stai mai confortabil?

— Şşşttt! Aşa este corect.

Este singurul motiv pentru care fac asta. *Singurul motiv.*

Degetele lui Nathan ajung la ultimul nasture, apoi el lasă cămaşa să-i alunece de pe umeri şi o aruncă pe canapea. L-am mai văzut de atâtea ori fără cămaşă, dar acum este... diferit. Umerii lui sunt parcă tăiați în granit, iar claviculele par doi drugi de fier care apasă pe pielea lui aurie şi catifelată. În jurul crestelor muşchilor de pe abdomenul lui se conturează umbre, făcându-le să pară nişte trepte care coboară spre o talie perfect conică. Centura Adonis dispare în pantalonii de costum bine călcați, susținuți de o curea neagră mată. El este numai muşchi, tendoane, vene... şi aproape dureros de frumos. Este superb într-un mod în care nici un om nu ar trebui să fie. Magnetic şi electric în acelaşi timp. Mă atrage, şi mă tem că mă va electrocuta dacă îl ating.

De ce am încercat să mă mint? Felul cum cade lumina reflectoarelor pe el nu contează deloc pentru un trup ca al lui Nathan. Ar putea sta şi sub lumina fluorescentă a unui cabinet medical, şi tot aş rămâne să-l privesc cu gura căscată şi cu limba scoasă.

Din ochii lui negri sar scântei în timp ce-şi desface cureaua, iar acum mă simt ameţită. Nu m-am gândit bine la asta. Ce se întâmplă după ce se dezbracă? Mintea umple golul ăsta pentru mine, iar sunetul curelei lui alunecând prin găicile pantalonilor îmi răsună ascuţit în urechi. Pulsul îmi bate cu putere în gât, şi urmăresc fiecare detaliu al muşchilor lui care se ondulează în timp ce Nathan azvârle cureaua lângă cămaşa de pe canapea. Sunt brusc conştientă că îmi doresc prea mult acest lucru. Că mâinile mi se agaţă de ţesătura rochiei. Acest lucru va schimba totul, iar eu VREAU asta. Îl vreau pe Nathan aşa. Nu prietenos. Un pic periculos. Puţin batjocoritor. Foarte sexy.

Vreau să fac un pas mai aproape şi să-mi trec palmele peste abdomenul lui. Să-mi înfăşor braţele în jurul gâtului lui şi să-l las să mă ţină lipită de silueta lui masculină.

Nathan face o pauză, oprindu-se cu mâna pe nasturele de la pantaloni, iar, când îl deschide şi pot vedea banda chiloţilor lui negri, realitatea mă izbeşte în faţă. Chiar are de gând să o facă. O să se dezbrace chiar aici, în sufragerie, punând în practică fantezia fiecărei femei din America (inclusiv a mea). Aerul din jurul meu arde, şi, înainte ca el să mai poată face vreo mişcare, îmi arunc mâinile în faţa mea.

— Opreşte-te!

El îngheaţă, ridicând privirea spre mine, cu buzele întredeschise de surpriză şi cu pectoralii flexându-se din cauza sperieturii. Nu spune nimic, iar respiraţia îmi iese tremurat. Scutur din cap. Ce-a fost în mintea mea? Nu pot

să fac asta. Ar fi o schimbare de viață similară cu o săritură din avion fără paraşută.

Trebuie să dau înapoi.

— Hei, eu glumeam!

Izbucnesc într-un râs nervos, ca şi cum totul nu ar fi fost decât o farsă uriaşă. „Ha-ha! Te-ai lăsat păcălit!”

Râd şi îmi întorc faţa de la Nathan doar ca să pot da drumul unei guri mari de aer. Am 2,1 secunde să salvez asta înainte să devină ciudat pentru toată lumea. Am lăsat ca această seară să ia ce este mai bun din mine şi încep să pierd din vedere planul.

„Rămâi puternică, Bree! Eşti orbită de relaţia falsă.”

Stând cu spatele la Nathan, repet în minte regulile mele secrete pentru o prietenie de succes.

1. Păstrează sentimentele acoperite precum sunt salatele de ouă la o reuniune la biserică – de fapt, nu sunt bune pentru nimeni.

2. Nathan este predispus în mod natural la flirt. Nu te face de râs interpretând greşit tendinţa lui către flirt.

3. Nu te uita la pielea lui goală sau vei arde de vie!

Am încălcat pe jumătate această ultimă regulă şi de acum încolo voi suferi consecinţele. Adun toate aceste sentimente care îmi bâzâie în jurul corpului ca un cuib de viespi şi le pun într-un borcan. Înşurubez capacul. Îl sigilez cu cel mai bun adeziv, doar pentru a fi sigură că nu scapă nici un sentiment rătăcit. Şi apoi, mă întorc spre Nathan. O, Doamne, trebuie să-mi ţin mâna în faţă ca să nu-i văd corpul.

— Deci... glumeai? întreabă el, iar nesiguranţa adolescentină de pe faţa lui aproape că mă ucide.

— Da! Râd, un pic prea tare. Oh, Doamne, în nici un caz nu te-aş lăsa să îţi dai jos pantalonii. Nu am nevoie să văd toate astea. Am vrut doar să mă joc cu tine şi să văd cât de departe ai merge.

— Destul de departe, spune el, despărțindu-şi buzele într-un surâs amuzat.

Cuvintele lui îmi fac stomacul să se întoarcă pe dos ca o jachetă cu două fețe. Mă mai holbez o clipă la tot ce este el, apoi îmi dreg glasul şi mă îndrept spre uşă, ca o femeie care încă este în deplinătatea facultăților mintale. Trebuie să încep să port la mine săruri antileşin.

— Ei bine, asta a fost distractiv! Dar, uf, uite cât este ceasul! Trebuie să mă trezesc devreme, ca să fac fursecurile pentru săptămâna asta! Cine se scoală de dimineață departe ajunge!

— Bree? zice Nathan pe un ton amuzat. Eşti bine?

Mă opresc doar pentru o clipă şi fără să vreau fac ochii mari privindu-l. Doamne sfinte, trupul lui... pare din argilă modelată, numai linii moi sau încordate, fiecare muşchi fiind perfect conturat.

— *Moi?* întreb eu, ducând mâna dreaptă spre inimă. Sunt foarte bine. Dar de ce mă întrebi?

Acum, dansez ca un bondar în zbor, bâzâind prin cameră şi adunându-mi lucrurile. „Pantofii. UNDE SUNT PANTOFII MEI?!" Mă învârt de trei ori în cerc, de parcă aş fi un câine care-şi urmăreşte coada.

Brusc, palma mare a lui Nathan îmi acoperă umărul. Mă trag într-o parte, ferindu-mă de atingerea lui, ca şi cum aş fi personajul din *Matrix* care evita gloanțele. El pare complet şocat în timp ce îmi întinde în tăcere pantofii cu toc.

— Atunci, mă bucur că eşti bine.

Tonul lui îmi transmite că nu păcălesc absolut pe nimeni. Îmi iau pantofii şi îmi strecor rapid unul în picior, în timp ce țopăi în celălalt picior. Mâna lui Nathan țâşneşte şi se înfăşoară în jurul antebrațului meu, pentru a mă stabiliza. Îmi vine să gem/plâng/râd, pentru că mă simt extrem de sensibilă la atingerea lui. După ce mi-am pus pantofii, încep să mă clatin. Abia acum îmi dau seama că am încălțat

invers pantofii. Sunt ca o fetiță care s-a furişat în dulapul mamei şi a încercat să o şteargă apoi rapid de acolo încălțată cu cei mai frumoşi pantofi cu toc. Totuşi, nu am timp să mă opresc şi să încalț normal pantofii. Trebuie să plec de aici cât mai grabnic.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, ca întotdeauna, cel mai bun prieten al meu! A fost un lucru ciudat de spus într-un asemenea moment, dar continui, netulburată: Succes la meciul din acest weekend! O să te sun ca să...

Simt cum mâna lui alunecă peste a mea şi mă trage înapoi. Țip când Nathan mă învârte, cu o sclipire periculoasă şi jucăuşă în ochi.

— O clipă, doar, cea mai bună prietenă a mea!

Îmi țin respirația, căci mă aflu acum la doar cinci – poate zece – centimetri de pieptul lui gol. Palmele mă dor, aplatizate pe pectoralii lui. Dar apoi, pieptul lui dispare din raza mea vizuală când Nathan se lasă în genunchi. „O, DOAMNE, DOAR NU VREA SĂ MĂ CEARĂ ÎN CĂSĂ...”

Palma lui mare îmi înfăşoară glezna şi mi-o ridică puțin de la pământ. Apoi, pantoful îmi alunecă uşor din picior – ca într-o poveste a Cenuşăresei jucată invers.

— O să-ți scrânteşti gleznele dacă mergi aşa.

Îmi coboară piciorul gol pe pământ, apoi îmi saltă cealaltă gleznă. Scoate pantoful din picior şi îl vâră în schimb pe cel corect. De data asta, mâna lui îmi atinge uşor partea din spate a gambei, şi Nathan îmi face semn să ridic din nou celălalt picior – şi, dacă bănuiți că am murit deja în acel moment, aveți dreptate.

Nathan îmi pune pantofii în picioare aşa cum trebuie, şi remarc ceva ciudat înainte ca el să se ridice din nou – se uită fix la picioarele mele timp de două respirații. În acele două respirații, idei NEBUNEŞTI, pe care nu am de ce să mi le imaginez, îmi trec prin minte. Se uită din nou în jos şi apoi dă să se ridice, dar până să se salte cu totul, eu sunt

deja întoarsă spre uşă şi ies în fugă, promiţându-i că îl voi suna mâine şi poate şi că îi voi face o prăjitură. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar mi-e clar că ovarele mele simt că i-ar datora ceva.

CAPITOLUL 20
BREE

Mă mişc ca un zombi până în holul clădirii. Ochii mei nu mai pot focaliza, şi sunt sigură că doamna care lucrează la recepţie presupune deja că sunt drogată. Paşii mei răsună puternic pe holul larg şi pustiu, şi sunt conştientă de fiecare sunet. Este ca şi cum, atunci când voi privi în urmă la ziua de azi, acesta va fi lucrul pe care mi-l voi aminti cel mai mult – pocnetele ascuţite ale tocurilor pe coridor.

Nu-mi permit să mă gândesc încă la ce s-a întâmplat în acel apartament. Categoric nu o să răscolesc lucrurile, nu o să le descos şi nici nu le voi diseca în vreun fel. În schimb, plutesc spre uşile glisante ale intrării principale. Aerul condiţionat rece se ciocneşte cu briza blândă a oceanului, iar eu încă plutesc. Aleg să mă concentrez întru totul la ceea ce simt şi la ceea ce văd acum, doar pentru a nu-mi lăsa gândurile să se întoarcă pe furiş la acele clipe petrecute la etaj. Afară, pe trotuar, găsesc oprit SUV-ul cu care am venit mai devreme împreună cu Nathan şi îmi aduc aminte că el i-a cerut şoferului său să aştepte în parcare până când voi fi

gata să plec acasă. Din fericire, nu am avut prea multe probleme cu paparazzii indiscreți sau cu fanii obsesivi, dar nici nu mi-am asumat prea des riscul de a merge singură. În seara asta însă, am nevoie de o plimbare pentru a-mi limpezi mintea.

Robert, același șofer de mai devreme, oprește motorul și sare de pe scaunul lui ca un pilot NASCAR oprit la standuri.

— Domnișoară Camden, așteptați! Domnul Donelson m-a rugat să vă conduc acasă.

Îl privesc și apoi mă uit în lungul drumului, pe Cherry Avenue, unde, la doar cinci străzi distanță, pot zări blocul meu. Desigur, este noapte, dar blocul este bine luminat și străzile sunt destul de goale. Mi se pare puțin exagerat să merg cu mașina pe o distanță atât de mică, până acasă.

— Este în regulă. Mulțumesc, dar aș vrea să merg pe jos.

Nu am nevoie să mă urc în SUV-ul de lux al lui Nathan și să fiu plină de fiecare amintire a nopții. Mi-e teamă că voi face un scurtcircuit. Am nevoie să mă plimb pentru a-mi domoli nervii și a reveni cu picioarele pe pământ, deoarece cu siguranță aproape că tocmai s-a întâmplat ceva între noi doi și habar nu am ce să simt în legătură cu asta. Nu sunt sigură că *vreau* să simt ceva în legătură cu asta.

Continui să merg, iar Robert se urcă în SUV și merge cu viteză mică, alături de mine. Arunc o privire într-o parte, încercând să-mi dau seama dacă mă urmărește sau nu. Iuțesc pașii, și el accelerează. Mă opresc brusc, și el face la fel. Mă întorc, cu mâinile în șolduri.

— Robert! Deschide geamul!

El se conformează, și acum îi pot vedea fața dulce și zâmbitoare. E greu să fii supărat pe Robert cu șapca lui drăguță de șofer.

— Ce faci?

— Vă conduc acasă. Domnul Donelson a spus clar că trebuie să mă asigur că veți ajunge acasă în siguranță.

Oftez.

— Deci ai de gând să mă urmăreşti ca un hărţuitor până la mine acasă?

— Aş prefera să-mi spuneți bodyguard. Şi, da, o să vă conduc până acasă, spune el şi schițează un zâmbet drept scuză.

Ştie că este enervant, dar şeful lui îl plăteşte mult prea bine ca să nu îi îndeplinească orice ordin.

— Doar dacă nu cumva vreți să vă duc în altă parte?

Mă gândesc la asta o clipă, apoi îmi dau seama: *Desigur!* Există un loc unde aş vrea să mă ducă. La singura persoană care întotdeauna face ca totul să fie mai bine.

— Bine, dar voi sta pe scaunul de lângă tine, pentru că sunt prea multe lucruri despre care vreau să discut ca să fiu înghesuită pe bancheta din spate, ca un politician snob.

Arunc o pietricică în fereastră. Nimic. Aşa că mai arunc una. Se aude un trosnet sec, ca de crăpătură, şi mă sperii că am spart geamul. Asta nu se întâmplă niciodată în filme! Credeam că lucrurile astea ar trebui să fie indestructibile!

Sunt pe cale să mă întorc şi să fug, când perdelele se trag într-o parte şi-n alta, iar sora mea mă priveşte de la fereastra de la etajul al doilea. Îi pot vedea şocul pe chip. Gesticulez frenetic, dându-i de înțeles că trebuie să deschidă fereastra, ca şi cum poate nu s-ar fi gândit să o facă. Ea glisează geamul, şi eu îi strig cât mai discret:

— Hei, Rapunzel, dă-ți drumul la păr!

— Bree?! Ce mama naibii faci aici?

Lily este atât de drăguță! Ea nu înjură niciodată ca un birjar. Arăt agresiv spre uşa ei din față.

— Coboară!

— E atât de ciudat! Am impresia că visez.

— Nu este nici un vis, spun, cu o voce sinistră. Eu sunt fantoma Crăciunului...

— Doamne, cobor imediat!

Două minute mai târziu, stau pe veranda din față cu sora mea mai mare şi îmi sprijin capul pe umărul halatului ei roz pufos. Ea înclină din cap, arătând spre marginea trotuarului, unde este parcată maşina.

— Cine este tipul?

— Bob. Şoferul meu.

Doar prietenii lui adevărați îi spun Bob. Am stat în față cu el tot drumul până aici şi am împărțit o pungă de bomboane de la magazinul din colț în timp ce el mi-a povestit cum şi-a cunoscut soția, pe Miriam, acum patruzeci de ani. Deci, da, cei mai buni prieteni.

— De ce ai un Bob?

— Pentru că Nathan nu m-a lăsat să merg singură acasă.

— Sigur. Sună logic.

Rămânem tăcute pentru un minut.

— Nu că nu mi-ar plăcea să te am aici, alături de mine, dar poți să-mi spui, te rog, de ce ai mers în noaptea asta două ore cu maşina ca să-mi arunci cu pietricele în geam şi să stai pe veranda mea?

— M-am gândit că pietricelele ar fi drăguțe. Exact ca în filme. Dar cred că ți-am spart geamul.

— Vorbeşti serios? întreabă ea pe un ton ridicat, care îmi dă de înțeles că nu i se pare nici pe departe ceva la fel de amuzant cum mi s-a părut mie.

Fac o grimasă.

— Nu. Doar glumeam.

Bine, s-ar putea să fiu nevoită să-i cer o favoare lui Nathan şi să-l rog ca albinuțele lui muncitoare magice să înlocuiască geamul acela înainte ca sora mea să afle adevărul.

— Uff, oftează ea uşurată.

Sper din tot sufletul să nu se apuce să verifice mai târziu.

— Vrei să mă duc să pun nişte apă pentru ceai?

— Nu, mulțumesc! Trebuie să-l duc pe Bob acasă cât mai repede, altfel Miriam o să mă vâneze fără milă.

Lily râde neîncrezătoare.

— Bineee, hai, spune! Serios... doar nu ai bătut atâta drum pentru o îmbrățișare. Ce se întâmplă? S-a întâmplat ceva?

Mă smiorcăi şi mă lipesc mai bine de trupul moale al surorii mele, lăsând ca realitatea pe care am evitat-o până acum să se prăbuşească, în sfârşit, peste mine.

— Cred că eu şi Nathan aproape era s-o luăm razna în seara asta.

— CEEE? EU...

Îmi înalț capul şi o măsor cu o privire severă.

— Dacă ai de gând să mă iei cu „Ți-am spus eu", o să-ți fur halatul ăsta roz şi o să-l arunc într-o baltă cu noroi.

— Urât din partea ta! Bine, n-o să-ți zic nimic. Dar să ştii că asta gândesc.

Îmi zâmbeşte, iar eu simt cum slăbeşte puțin din greutatea care-mi apasă pe umeri.

— Presupun însă că, din moment ce eşti aici, în loc să fii acolo, cu el, înseamnă că nu ați luat-o chiar razna, aşa cum te-ai exprimat atât de imatur?

— Aşa este. Mi-am controlat complet emoțiile şi am fost capabilă să opresc lucrurile într-un mod calm, înainte de a merge prea departe.

Ea tuşeşte.

— Te-ai panicat.

Şi tuşeşte din nou.

O bat încetişor pe umăr.

— Da, bine, bine?! Am intrat cu totul într-o spirală. Aproape că am fugit din apartamentul lui şi i-am promis că-i voi face o prăjitură. Sunt un dezastru total.

— Un pic, dar tocmai de asta te iubim. Aşa că spune-mi ce s-a întâmplat, de la început până la sfârşit.

Şi chiar îi spun. Îi povestesc despre ruperea afişului (râde în hohote ascuțite, ca o hienă, şi nu apreciez deloc asta) şi apoi îi vorbesc despre întoarcerea în apartamentul lui şi despre cum m-a văzut dezbrăcată (oh, Doamne, am uitat complet de partea asta până acum) şi apoi despre cum i-am cerut şi eu să se dezbrace, ca apoi să o zbughesc.

În acel moment, ea mă ciupeşte tare sub braț.

— Au! Pentru ce a fost asta?!

— Pentru că ai fugit de el chiar în mijlocul numărului de striptease!

Obrajii ei sunt foarte roşii. Este într-adevăr foarte supărată pe mine.

— Nu spune striptease în felul ăsta! O faci să sune ca şi cum pe acolo ar fi zburat cu hainele prin aer.

Ea clatină din cap.

— Data viitoare, aşa ar trebui să fie. Doamne, un bărbat ca Nathan Donelson să-ți ofere un număr de striptease! Şi tu să-l opreşti! Cum de poți să fii sora mea?

— O să mă duc să-l trezesc pe Doug şi o să te pârăsc dacă nu încetezi să mai fii atât de înfiorătoare.

— Doug m-ar susține! Sunt cu adevărat supărată pe tine. Am nevoie de un minut să mă calmez.

Încrunt din sprâncene şi îmi încrucişez brațele, aşteptând ca sora mea să-şi revină din criza de nervi. În cele din urmă, ea inspiră adânc, eliberată.

— Bun, sunt gata!

— Eşti bine?

— Hmm.

— Grozav, acum, putem să nu mai vorbim despre cât de furioasă eşti, te rog? Pentru că eu sunt pe punctul de a lua o decizie importantă în viață şi am nevoie de sprijinul tău.

— Bine, da, îmi pare rău! Continuă!

Îşi strânge cu un aer afectat cordonul roz al halatului, ca şi cum nu tocmai m-ar fi încurajat să-l transform pe Nathan într-un dansator Chippendale.

— Cred că... cred că vreau să-mi reneg regulile şi să văd ce se întâmplă între mine şi Nathan. Ştii cum spun puştii din ziua de azi? Să te laşi dus de val! M-am săturat să fiu doar prietenă cu el. Sunt gata să sper la mai mult.

Lily ridică mâinile, ca şi cum s-ar fi aflat în biserică şi i-ar fi vorbit însuşi Duhul Sfânt.

— Slavă Ţie, Doamne! Cu toţii am aşteptat destul de mult!

Închid ochii şi îmi las în sfârşit mintea să se întoarcă la acel moment din sufrageria lui. A venit vremea să disec fiecare trăsătură minusculă a feţei lui, pentru a mă asigura că iau decizia corectă. Mă folosesc de această amintire pentru a urmări mişcările corpului său, nu din dorinţă (deşi există şi asta), ci ca şi cum aş studia o limbă nouă, încercând să-i descifrez sensul.

În această amintire, Nathan nu ezită. Nu-şi întoarce privirea de la mine nici măcar o dată atunci când îi cer să înlăture tot ce-l protejează şi să stea în faţa mea complet gol. Văd încredere în ochii lui. Mă folosesc de sistemul de supraveghere sofisticat de nivel CIA din creierul meu pentru a mări imaginea pielii lui. MĂREŞTE! Pe braţe, pielea îi este înfiorată. Iar când, în sfârşit, se uită la mine în timp ce mă ajută să-mi pun pantofii, mâna lui îmi înfăşoară glezna – aici, pun imaginea pe pauză şi arăt spre ecran –, şi pot citi pe chipul lui expresia unui om dominat de *sentimente.* Nu ştiu cât de intense sunt aceste sentimente, dar ele sunt chiar acolo, la suprafaţă.

Deschid ochii, şi curajul mă umflă ca un balon. Nu mă mai pot ascunde de riscuri, căci risc să stau în interiorul acestor ziduri protectoare, singură şi dezamăgită pentru tot restul vieţii mele. Mă uit la Lily şi ridic din umeri.

— Ştii ce concluzie am tras? Că este momentul să sper la mai mult legat de relația cu Nathan, deoarece speranța este sănătoasă. Chiar dacă mă pregătesc pentru ce este mai rău în viață, asta nu va face niciodată căderea mai puțin dureroasă.

Lily deschide gura şi rămâne câteva clipe încremenită, apoi mă loveşte peste braț.

— EU SUNT CEA CARE ȚI-A SPUS ASTA.

Strâmb din nas.

— Nu prea cred.

— Ba da. Eu am fost.

— Cred că mai curând a fost un însemn inspirațional pe Instagram.

— BA A FOST GENIALA TA SORĂ MAI MARE!

Râd, îmi înfăşor braţul în jurul acestei pufoşenii rozalii care este sora mea şi o sărut pe obraz.

— Mulțumesc, sora mea mai mare! Eşti un geniu.

— Să nu uiți asta!

Mai stăm puțin aşa, vorbind despre viață, şi despre băieții ei, şi despre recenta promovare a lui Doug, şi despre viitoarea petrecere aniversară pe care o organizează pentru nepotul meu cel mare (bineînțeles că voi fi acolo). Lily este cu adevărat fericită, iar asta mă umple de o nesfârşită bucurie.

În cele din urmă, mă întreabă:

— Şi ce urmează? Ai de gând să-l suni mâine pe Nathan şi să-i spui că simți ceva pentru el?

— Să-l sun?! S-ar putea să fi avut o revelație în seara asta, dar încă nu sunt pregătită să-mi pun inima pe tocător cu totul. Am de gând să-mi exagerez comportamentul de iubită, sub protecția relației noastre false, ca să văd mai întâi cum reacționează el.

Lily pare îngrozită.

— Cum adică să exagerezi?

Mă holbez la ea.

— Adică să flirtez cu el în mod fățiş! Să fiu cât mai sexy, explic eu, mişcând sugestiv din umeri când rostesc ultimul cuvânt.

— Mă tem însă că nu ştii să faci nimic din toate astea, judecând după fraza pe care tocmai ai folosit-o şi după felul în care ai dat din umeri.

— Opreşte-te! Este atât de sexy! Hei, Bob! Oare Miriam a exagerat vreodată?

Noul meu prieten mă va susține. Îşi coboară geamul cu un zâmbet radios.

— Oh, da! Întotdeauna exagerează când pune maioneză în sendvişurile mele cu şuncă.

La auzul acestor cuvinte, eu mă strâmb, iar Lily jubilează. Bine. Mai am de lucrat la exprimare, când vine vorba despre senzualitate.

Chiar înainte de a mă ridica să plec, îmi amintesc ceva.

— Oh! Stai, am ceva pentru tine! îi spun lui Lily în timp ce scormonesc prin geantă.

— Este un *breebelou?!* Te rog, spune-mi că este! Nathan a început să adune mai multe decât mine, şi vreau să-l strivesc data viitoare când ne vom compara colecția.

Scot o minusculă păpuşă Barbie. Este îmbrăcată într-un...

— Halat roz! strigă Lily, cu un zâmbet uriaş, în timp ce-şi trece degetele peste micuța haină de pluş.

— Am văzut-o la supermarket zilele trecute când m-am abătut pe culoarul cu mărunțişuri şi mi s-a făcut atât de dor de tine, încât a trebuit să o cumpăr.

Brațele lui Lily îmi cuprind umerii şi mă strâng cu putere.

— Mulțumesc, îmi place la nebunie. Şi acum, o să fiu mai tare decât bărbatul tău.

— Încă nu este *bărbatul meu.*

Ea râde.

— Bree, scumpo, este bărbatul tău de ani în şir.

CAPITOLUL 21
NATHAN

— Bătaie cu mâncare? Chiar ai făcut-o? întreabă Jamal, ridicându-şi privirea de la o foaie de hârtie cu toate propunerile noastre. Am tăiat de pe ea lucrurile pe care le-am încercat deja, punând o bifă lângă lucrurile care au mers bine şi un X lângă cele care s-au dovedit un eşec.

— Cum a fost? Înclin din cap, arătând spre foaie. Ce crezi că înseamnă acel X?

Derek îl loveşte în glumă pe Jamal în piept cu dosul mâinii.

— Ţi-am spus că n-o să meargă!

— Nu ai de ce să te bucuri, spun eu, aşezându-mă în faţă ca să-l pot vedea pe Derek. Chestia cu făcutul cu ochiul a eşuat cu brio.

Lawrence se apleacă pe lângă Derek ca să poată smulge hârtia din mâinile lui Jamal.

— Lasă-mă să văd asta, spune el şi îşi trece degetul pe listă, iar eu ştiu ce caută. Faţa i se luminează de un zâmbet victorios când găseşte. Ştiam că un blues dansat pe neaşteptate va funcţiona. Poţi avea încredere că tot ce se întâmplă în *Jurnalul*[22] este al naibii de romantic. Trebuie să mă ascultaţi mai des.

---

[22] În original, *The Notebook*, film american de dragoste regizat de Nick Cassavetes, bazat pe romanul omonim scris de Nicholas Sparks (n.tr.)

— Îmi plăceai mai mult când erai cel tăcut şi morocănos, îi spune Jamal lui Lawrence, bătând cu degetele în cotieră, cu un aer arogant.

Price intervine din stânga mea.

— De ce? Pentru că-ți ia fața?

Jamal mijeşte ochii, cu un zâmbet ironic.

— Continuă aşa, şi o să vin acolo ca să-ți stric oja de pe unghii.

— Cu siguranță nu este o amenințare pe care mă aşteptam să o aud vreodată în viața mea.

Mă uit în jos la propriile picioare, sprijinite pe un prosop împăturit, pentru ca unghiile mele negre cu argintiu să se usuce. Da, am venit astăzi la un salon de cosmetică, pentru că, după ce Bree ne-a vopsit unghiile la primul meci din play-off şi am câştigat, am devenit destul de superstițioşi în privința asta. Atât timp cât vom continua să câştigăm, vom continua să ne facem unghiile de la picioare. Aş fi rugat-o să le vopsească din nou astăzi, dar trebuia să mă sfătuiesc cu băieții. Aşa că iată-ne aici, doar cinci tipi voinici care distrug stereotipurile, ne vopsim unghiile de la picioare în culorile echipei noastre şi ne distrăm de minune. Ştiați că se serveşte şampanie în aceste locuri? Sincer, sunt dependent. Trebuie să o aduc şi pe Bree aici.

Jamal reuşeşte cumva să-i smulgă lista lui Lawrence. Vrea să-şi recupereze tronul.

— Deci, judecând după această listă, este timpul să intensificăm atingerea fizică. V-ați ținut de mână. I-ai atins brațul în timp ce vorbeai, spune el, ridicând câte un deget la fiecare enumerare. I-ai dat o şuviță de păr laoparte. I-ai făcut un masaj la picioare... da, aş spune că este timpul să o iei la sărutat dacă ea pare dispusă.

Punctul numărul 20. Da, le-am memorat. Şi, da, îl aşteptam pe acesta mai mult decât pe toate celelalte. În principal, am sperat că voi reuşi să ajung la asta fără ca

Bree să se închidă în fața mea şi să fiu nevoit să renunț la tot planul. Până acum, toate semnele par să indice că, da, *şi ea simte asta*. Niciodată nu am fost atât de plin de speranță. Sau de teamă, în cazul în care totul va merge bine şi va trebui să-i spun că am acționat tot timpul conform unei fițuici. Însă vom putea trece peste acest pod când vom ajunge la el.

— Dar cum? Nu prea pot să mă sărut cu ea pe canapeaua de acasă folosindu-mă de scuza relației false dintre noi. Şi nu mai avem nici un eveniment în zilele următoare.

— O să dau eu o petrecere, intervine Derek, de pe scaunul din capăt. După meciul de mâine. Dacă vom câştiga, o vom numi petrecere de victorie. Dacă vom pierde, îi spunem petrecere de consolare. Petrecerile sunt nişte scuze perfecte pentru a ieşi. Întotdeauna, la asemenea ocazii, cuplurile se pierd prin câte-un colț întunecat.

Strâmb din nas, simțind că ar fi grosolan să premeditez cum să o sărut pe Bree.

— De fapt, nu vreau să planific asta. Dacă între noi se va întâmpla ceva, aş vrea să se întâmple în mod firesc, nu planificat. Nu vreau să fie ceva forțat.

Derek îşi dă ochii peste cap. Crede că sunt o mironosiță.

— Bine. Dar este totuşi un punct de pornire pentru alte câteva dintre aceste idei.

— De fapt, tu vrei doar o scuză ca să dai o petrecere, comentează Jamal, cu un zâmbet grăitor.

Derek este playboy-ul/încurcă-lume/magnetul media al echipei. Mereu intră în bucluc uri, motiv pentru care, în timpul sezonului, prefer să-i țin pe băieți cât mai din scurt. Nu-i pot opri dacă vor să se distreze, dar, din anumite motive, ei țin cont de ce le spun. Vor aprobarea mea. Şi de aceea el pare acum nerăbdător să intre într-o mică aventură.

Derek îşi împreunează mâinile sub bărbie, ca un copil care vrea o jucărie.

— Lasă-mă să dau o petrecere, *tati!*

— De fapt, cred că Derek are dreptate, spune Jamal, lovind cu pumnul în foaia de hârtie. O petrecere este locul potrivit pentru a scurtcircuita pe neaşteptate o siguranţă şi a fi nevoit să aprinzi pe urmă o grămadă de lumânări.

Mă uit la fiecare dintre feţele de căţeluş aliniate în jurul meu, şi pe toate se citeşte speranţa.

— Bine, atunci, să fie o petrecere! Însă una restrânsă. Şi ar fi bine să nu deveniţi subiectul tuturor emisiunilor de ştiri de a doua zi.

Derek şi-a scos deja telefonul din buzunar, iar degetele îi zboară pe ecran. Jamal chicoteşte lângă mine şi începe să citească din nou lista.

— Stai – chiar aţi rămas blocaţi într-un lift?

Mă înclin spre el şi îi şoptesc:

— De fapt, l-am plătit pe paznicul de la bloc să oprească liftul în timp ce eu şi Bree eram înăuntru.

Ochii lui Jamal strălucesc. Aceasta era încă una dintre ideile lui.

— Şi? Te-ai făcut confortabil?

— Bree avea nevoie la toaletă, şi a început să fie obsedată de gândul că va fi nevoită să urineze într-un colţ al liftului. Aşa că i-am trimis un mesaj paznicului şi i-am spus să îl repună în funcţiune rapid.

El oftează.

— Să nu-i spui despre asta lui Lawrence.

Este duminică seara, iar eu şi Bree ne îndreptăm spre petrecerea dată de Derek în cinstea *victoriei.* Aşa este, am câştigat meciul. Mai trebuie să obţinem o singură victorie ca să ne asigurăm un loc în Super Bowl. Dar, lucrul şi mai important, indiferent dacă vom câştiga sau nu următoarea partidă, Super Bowlul tot va avea loc, ceea ce înseamnă că

reclama va fi difuzată în continuare, iar această relație falsă nu va mai avea nici un motiv să continue. Nici un motiv, doar dacă nu cumva... n-ar mai fi falsă.

În acest moment, Bree stă în maşina mea, pe scaunul din față, şi citeşte cu glas tare toate mesajele scandaloase pe care le-a primit de la fanii curioşi de pe Twitter, în timp ce ne îndreptăm spre petrecere. Mai am doar câteva săptămâni la dispoziție pentru a o convinge pe Bree că am putea forma un cuplu grozav şi trebuie să particip la toate evenimentele publice posibile, ca să am suficiente scuze pentru a o curta.

— ... Şi DUPĂ ACEEA, tipa mă întreabă dacă aş putea să fac o poză cu tine la duş şi să i-o trimit! Îți vine să crezi aşa ceva?! Bineînțeles, am întrebat-o cât ar fi dispusă să plătească pentru asta.

Îi arunc o privire, iar Bree doar râde şi citeşte mai departe. Continuăm aşa încă douăzeci de minute, pentru că Derek locuieşte într-o comunitate suburbană cochetă, plină de vile, la periferia Long Beach. Sunt epuizat după jocul de astăzi şi mi-aş dori să ne întoarcem la mine acasă în loc să mergem la o petrecere, unde va trebui să fiu în formă, dar evenimentul este important. De fapt, punctul cu numărul 20 de pe listă este important. Nu am planificat ceva anume, doar că sunt deschis la orice posibilitate, dacă se va ivi.

Poate vă întrebați dacă sunt neliniştit în legătură cu seara asta şi cu perspectiva de a mă săruta, în sfârşit, cu femeia pe care o iubesc de când aveam 17 ani. Este adevărat că am ieşit până acum cu o mulțime de femei, dar... în seara asta sunt SPERIAT. Îmi transpiră aşa rău palmele, că abia mai pot răsuci volanul. Inima îmi izbeşte coastele atât de tare, încât simt că stă să le rupă. Sunt sigur că şi Bree o poate auzi. Probabil crede că este genul de zgomot făcut atunci când încrețeşti ambalaje de bomboane, dar, nu, sunt doar oasele mele care se dezintegrează.

Sper ca în seara asta să trec de nişte linii majore cu cea mai bună prietenă a mea, iar dacă ea nu-mi va răspunde, dacă tot mă va privi ca pe un frate şi după aceea, voi arunca prosopul. Nu vreau să forţez ceva între noi şi nu vreau să ne distrugem prietenia. Dacă încerc să mă apropii de ea, dar se va închide în sine şi va fugi, aşa cum a făcut-o după episodul meu de striptease ratat de noaptea trecută, mă voi obliga în mod oficial să uit definitiv de posibilitatea unei relaţii sentimentale între noi.

Dar mai întâi trebuie să reiau controlul asupra corpului meu. Cum aş putea să o ating cu palmele astea transpirate? O să las pete de grăsime pe rochia neagră sexy pe care o poartă. „Nu, Nathan, nu te gândi la rochie! Nu te uita la rochie! Nu-ţi lăsa privirea să alunece spre ţesătura strâmtă care îmbrăţişează coapsele lui Bree...” – ei bine, tot m-am uitat. M-am uitat toată seara, şi asta nu mă ajută deloc să-mi păstrez calmul. Sunt atât de departe de calm, încât par mai curând un vulcan activ.

— Deci ce fel de petrecere va fi asta? întreabă Bree, iar în vocea ei se simte o urmă de nelinişte.

Măcar ştiu că nu sunt singurul neliniştit şi nervos, chiar dacă agitaţia noastră are cauze diferite.

— Va fi mai degrabă o reuniune discretă. Nimic important. Derek mi-a promis că nu va fi ceva exagerat, nimic care ar putea să le creeze probleme băieţilor din echipă.

Dar se pare că nu ar trebui să pun mare preţ pe cuvântul lui Derek, deoarece, pe când trecem de poarta păzită care duce spre proprietatea lui, văd ceea ce par a fi sute de maşini. Este de-a dreptul un carnaval. Superba vilă a lui Derek este luminată ca de 4 Iulie, cu becuri colorate care strălucesc prin ferestre, iar ritmul muzicii mă izbeşte imediat ce cobor din maşină.

— Saaau... poate că va fi o petrecere monstruoasă, spun, după ce ocolesc maşina pentru a-i deschide portiera lui Bree şi a o ajuta să coboare.

Bree este îmbrăcată de-a dreptul criminal în seara asta. Este ca un asasin în libertate, cu rochia ei neagră precum cărbunele. O rochie strâmtă şi despicată în lateral până la jumătatea coapselor. Buclele i se răsucesc şi i se revarsă pe unul din umeri, iar eu sunt înmărmurit. Ochii aceia mari, căprui privesc scena din faţa noastră, şi simt mâna ei alunecând încet într-a mea. Degetele noastre se împletesc. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc când îmi dau seama că şi palmele ei sunt puţin transpirate.

Ea înghite în sec atât de tare, încât o aud.

— Să nu mă laşi singură, te rog! Rămâi cu mine!

— Întotdeauna, zic şi îi zâmbesc.

Este lume multă şi mare aglomeraţie aici. Luminile sunt slabe, iar muzica – tare până la refuz. Dacă o persoană nu se află chiar în faţa ta, ţi-e greu să-i desluşeşti chipul. Nu-mi place asta. Bree mă strânge de mână şi îmi aruncă priviri care spun: „Nu am ce căuta aici!" O strâng la rândul meu de mână. „Ba da, ai."

— Vrei ceva de băut? o întreb, dar trebuie să mă aplec şi să-i strig la ureche ca să mă audă.

Parcă ar fi mai degrabă un club aici decât o casă. Am să-l omor pe Derek. Ea încuviinţează frenetic din cap, iar părul ei îmi gâdilă buzele. O împing uşor către bucătărie, unde îi găsim pe Derek şi pe Jamal împreună cu cea mai mare selecţie de băuturi alcoolice pe care am văzut-o vreodată. Suficient cât să ne bage în bucluc întreaga echipă.

Jamal mă vede primul – are într-o mână o sticlă de whisky, iar în cealaltă – paharul lui roşu, plin deja pe jumătate. Îl lasă imediat jos şi face un pas foarte mare înapoi, apoi arată cu un deget acuzator spre Derek.

— I-am spus să nu o facă.

Mă uit la Derek, care îl săgetează cu *o privire ucigaşă* pe Jamal.

— Credeam că ai spus că va fi o petrecere discretă.

Derek afişează un zâmbet pervers şi îşi întinde larg braţele în lateral.

— Am încercat, dar oamenii m-au copleşit.

Jamal râde.

— Nu-i adevărat. Minte. Am văzut lista de invitaţi, şi cu siguranţă el i-a chemat intenţionat pe toţi.

Arunc o privire în jur şi reuşesc să disting câţiva dintre băieţii singuri din echipa noastră. Toţi beau şi flirtează cu femei pe care eu nu le cunosc. Sigur, încă nu fac nimic greşit, dar noaptea este abia la început, iar noi avem antrenament dimineaţă. Simt că tensiunea arterială mi-o ia razna. De ce se comportă toţi aşa? Oare nu-i pasă nimănui că suntem în play-off? Ce se întâmplă dacă unul dintre titularii noştri se îmbată şi ajunge să se bată? Dacă va fi chemată poliţia? Dacă asta duce la o suspendare? Am fost de acord ca Derek să dea o petrecere mică şi relaxată, dar asta pare neglijenţă. Chiar nesăbuinţă.

— Avem antrenament dimineaţă, Derek. Dacă le dai tuturor prea mult alcool...

— Nathan, mă întrerupe Bree, punând o palmă uşoară pe pieptul meu.

Creierul îmi înregistrează această atingere ca pe un senzor de declanşare a jocului Operaţiunea. Mă furnică pielea acolo unde se odihneşte mâna ei şi mi-e teamă că mi se va înroşi nasul. O privesc, iar zâmbetul ei blând îmi învăluie imediat inima, care îmi bate năvalnic, şi o linişteşte.

— Hai să ne relaxăm un pic, continuă ea. Nu-ţi face griji pentru băieţi! Ei pot să facă propriile alegeri şi să se descurce singuri cu consecinţele faptelor lor dacă intră în necazuri. În seara asta, doar dă-ţi voie să te distrezi!

Stai, asta este o opțiune? Timp de patru ani, am fost un tip echilibrat. Cel care se asigura că toată lumea făcea exact ceea ce trebuia să facă. Recunosc, este obositor.

Bree mă bate uşor pe piept.

— Hai să bem ceva şi apoi poate îmi arăți împrejurimile?

Mă holbez la ea, întrebându-mă cum naiba a făcut asta. Am simțit cum începea să-mi cuprindă pieptul acea strânsoare, acea senzație sufocantă care se instala din nou în mine. O panică scăpată de sub control se îndrepta pe nesimțite spre mine, apoi o atingere şi câteva cuvinte blânde din partea lui Bree m-au tras brusc înapoi în corpul meu. Mă simt în siguranță cu ea. Gândurile mele sunt acum mai liniştite.

Jamal îi întinde băutura pe care tocmai i-o pregătise şi mimează un „Mulțumesc”, ca şi cum ea tocmai l-ar fi salvat de un dragon care scuipă foc. Derek fuge ca un laş. „Da, mai bine că fugi, nătărăule!” Văd peste umărul lui Bree un tip care o măsoară din creştet până în călcâie şi se trage înapoi într-un mod care nu-mi place deloc. Citesc în ochii lui lucruri dezgustătoare, iar instinctul meu este să-mi rețin furia şi să-mi strâng pumnul pe lângă corp, deşi nu pot face nimic, pentru că sunt doar prietenul lui Bree. Şi apoi, conştientizez – suntem în public! Practic, Bree este iubita mea în acest moment, aşa că toate pariurile sunt anulate.

Îmi strecor mâna în jurul taliei ei şi îi simt pliul şoldului pe palma mea. Stabilesc contactul vizual cu tipul şi mă asigur că ştie că această atingere posesivă este un deget mijlociu îndreptat către el. „Nu în seara asta, amice. Nu te mai holba!” Obişnuința mă face să aştept ca Bree să mă fulgere cu privirea pentru că o ating aşa. Dar, când o văd cum îşi coboară genele, înregistrând atingerea, şi apoi se apropie mai mult de mine, în loc să se îndepărteze, pulsul mi se accelerează instantaneu. În cele din urmă, mă priveşte, şi zăresc ceva aparte în ochii ei. Ceva nou. Ceva

scânteietor şi ofertant, şi nu e doar în imaginația mea, nu-i aşa? Trebuie să îndrăznesc să aflu ce este.

— Este în regulă? o întreb.

Ea ridică timid un umăr şi-mi adresează un mic zâmbet cochet. DE ASEMENEA, CU TOTUL NOU!

— Da, sigur. Vreau doar să ştii că, dacă tu te vei comporta posesiv în public, o voi face şi eu.

Se ridică pe vârfuri pentru a-mi săruta bărbia. Inima mi se opreşte. Acel sărut micuț are o semnificație uriaşă. Felul în care Bree mă priveşte, felul în care corpul ei se lipeşte de al meu... toate îmi sugerează ceva. Acel mic sărut a fost un avertisment, şi nici măcar o dată în seara asta Bree nu a făcut vreo mişcare care să-mi amintească de zona prieteniei. Nu a făcut nici măcar o referire la *frate, amigo, cel mai bun prieten* sau *incest*.

Dimpotrivă, în momentul de față, ochii îi sunt arzători, şi nu am de gând să mă prefac a nu vedea că acele flăcări sunt acolo. Nu *voi trece peste* şi nu voi ignora semnele în seara asta. Punctul numărul 20 este în curs de desfăşurare. Am de gând să stimulez flăcările din ochii ei pentru a arde prietenia noastră platonică până la temelie.

O strâng mai tare de şold, şi ne îndreptăm spre ieşirea din bucătărie.

— În cazul ăsta, vino cu mine!

CAPITOLUL 22
BREE

Nathan îmi apasă o mână pe şold, în timp ce mă trage după el afară din bucătărie, lăsând baltă băuturile şi deschizând drumul către ringul de dans aglomerat din living. Canapelele au fost mutate pe marginea vastei încăperi, şi o mulțime de invitați sunt înghesuiți în centru, cu paharele în mână şi dansând de parcă s-ar afla într-un club underground. Primul meu sentiment este de uşurare. *Dansez! Da!* Asta sună grozav. Faptul că Nathan a spus „În cazul ăsta” m-a făcut să mă gândesc la alte consecințe. Consecințe pe care cu siguranță mi le doresc, deşi sunt şi puțin îngrozită să le accept. Aşa că, da, hai să dansăm!

Oh, acum, trecem pe ringul de dans. O femeie mă atinge cu spatele, iar rochia ei cu paiete îmi zgârie brațul gol. Nathan mă strânge mai aproape de el şi mă conduce spre un hol. Un hol întunecat. Este în regulă. Nu-i nimic. Totul este bine.

— Hmm, chiar trebuie să mergem pe aici? Pare cam... întunecat, încerc să îl conving, dar el doar rânjeşte calm şi continuă să se îndrepte spre acel hol interzis.

De fapt, nu ştiu dacă este interzis, dar nu mai este nimeni altcineva pe el, aşa că sigur pare interzis.

Asta primesc pentru că am vorbit mult cu Lily! Am crezut că voi putea să exagerez cu flirtul, dar acum vreau doar să cad lată şi inconştientă, deoarece simt schimbarea în aer. O simt cum se transmite de la vârful degetelor lui Nathan prin țesătura rochiei mele şi mi se infiltrează în vene.

Păşim pe hol, şi ştiu că nu vom mai ieşi de aici aceleaşi persoane ca până acum. Este, de asemenea, important de menționat că Nathan este singurul bărbat din lume în care aş avea încredere să mă conducă spre un asemenea coridor înfiorător şi întunecat – şi, dacă asta nu spune ceva despre caracterul lui şi despre ceea ce simt pentru el, nu ştiu ce altceva ar putea spune.

Cu fiecare pas pe care-l fac mă simt mai entuziasmată, mai emoționată şi mai îngrozită.

— Ce hol minunat! Este atât de... întunecat... şi... este ca un tunel.

Nu ajungem la capătul lui, aşa cum am crezut că avea să se întâmple. Nu deschidem nici una dintre uşile închise ale dormitoarelor. Ne oprim la jumătatea lui, acolo unde încă ajung luminile colorate de la petrecere, dar este totuşi un loc suficient de discret pentru a nu fi văzuți. Trag aer în piept când Nathan mă roteşte brusc, astfel încât omoplații mei ating peretele. Îmi zâmbeşte, privindu-mă de sus, tot fără să scoată un cuvânt, apoi mă zăpăceşte cu adevărat făcând un pas înapoi. Doi paşi. Trei. Spatele lui se loveşte de peretele opus, iar noi arătăm ca doi copii care au intrat în belele la şcoală pentru că s-au jignit unul pe celălalt. Cu siguranță nu este direcția în care credeam că aveam să ne îndreptăm...

Poate că am interpretat greşit purtarea lui de seara trecută. Poate că nu are nici un fel de sentimente de iubire față de mine. Poate că...

— Îți dau un avertisment serios, spune el, pe un ton profund, care mă atrage în cel mai plăcut mod cu putință.

Este ca şi cum cineva şi-ar plimba degetul pe pielea ta pentru a-ți face firele de păr să se ridice. Ochii lui strălucesc în întuneric.

— Ştiu că schimbarea te sperie, aşa că am să-ți spun ce urmează să se întâmple, ca mai întâi să mă asigur că eşti de acord.

M-a auzit cineva cumva cum tocmai am înghițit în sec de emoție?

Încerc să spun că este în regulă, dar nu reuşesc să articulez nici un cuvânt. Buzele mele se mişcă doar de formă.

— O să fac trei paşi înapoi spre tine şi o să-ţi pun mâinile pe şolduri. Privirea lui mi se plimbă peste trup şi ochii i se îngustează când ajunge să-mi examineze bărbia. Sau poate pe bărbia ta ori poate pe ceafă... Vom vedea. Şi apoi, te voi săruta.

„Nu pot să îmi simt degetele de la picioare."

Când vocea mea îşi găseşte calea de ieşire, ceea ce spun sună mai curând ca un horcăit:

— De ce?

Îşi înclină cu eleganţă capul într-o parte şi surâde, dar nu-mi răspunde.

Acesta este momentul în care instinctul îmi spune că trebuie să pun PUNCT. Micul meu pedagog imaginar, care îmi impune autoconservarea, suflă într-un fluier şi spune: „Încetează imediat!" Dar lucrurile se schimbă pe aici, iar eu vreau să se schimbe, aşa că îl împing pe pedagog într-un fişet. (Dar apoi, mă simt prost din cauza asta, aşa că îl scot din nou, îi mulţumesc pentru serviciul adus, îi dau un baton de ciocolată şi îi spun să îşi ia o vacanţă la plajă. O merită, după toate eforturile depuse pentru mine).

Oare mi-ar fi plăcut ca Nathan să-şi recunoască dragostea nemărginită pentru mine şi APOI să mă sărute? Da. Dar am de gând să mă străduiesc să fac ceva nou şi să sper la ce este mai bine. Nathan a avut atâta grijă de mine în ultimii şase ani, şi, în adâncul sufletului meu, ştiu că acum pot avea deplină încredere în el.

— Mai eşti cu mine, Bree Cheese? mă întreabă el.

Încuviinţez din cap.

Aşa cum a promis, Nathan face unul, doi, trei paşi, iar acum este în faţa mea. Trebuie să-mi înclin bărbia atât de mult pe spate pentru a-l vedea, încât ajung să-mi sprijin capul de perete. O mână se mişcă în faţa mea şi mi se aşază pe şold. Mă simt ca un băţ de chibrit frecat de banda de fosfor de pe lateralul cutiei. Am încercat să-mi reprim toată

fascinația simțită pentru acest bărbat, încă de pe băncile liceului, iar acum, când în sfârşit o pot elibera... chicotesc.

Oh, Doamne, chicotesc! Nu! Nu este momentul să fac precum Rachel Green! Nathan îngheață şi se încruntă când mă vede râzând. Sunt îngrozită că o să sabotez din nou potențiala noastră idilă, aşa că îmi pun o mână peste gură. La început, pare nesigur şi învins, dar apoi încruntarea i se şterge, şi zâmbeşte.

— Rachel Green? întreabă el, pentru că, desigur, a înțeles ce se întâmplă cu mine.

Am urmărit împreună de mai multe ori întregul serial F.R.I.E.N.D.S., aşa că ştie că, atunci când Ross Geller are, în sfârşit, o idilă cu buna şi vechea lui prietenă, Rachel Green, ea nu se poate abține să nu chicotească de fiecare dată când el o atinge. Şi nu-mi vine să cred că exact asta mi se întâmplă şi mie acum. Oare să fie o boală reală?

— Îmi pare rău! spun, ascunsă după dosul palmei. Îmi pare rău că distrug asta!

— Ce anume distrugi? întreabă el, incitat, încercând să mă facă să admit că există „ceva" de distrus între noi.

Nu muşc momeala.

— Fațada. Oricine se uită acum la noi va putea să vadă că acest lucru ne este total străin. Înşelătoria asta va fi dată curând în vileag.

Mi se pare o porcărie totală. Nimeni nu ne poate vedea acum şi nimeni de la petrecere nu dă doi bani pe ce facem noi.

Nathan fredonează, cu un murmur adânc, o melodie şi se apropie încet de mine, prinzându-mi celălalt şold cu mâna liberă. Mă lipeşte de perete şi îşi sprijină capul pe gâtul meu. Respirația lui îmi zgârie pielea, iar el îmi şopteşte:

— Va trebui să te prefaci că nu este nimic nou.

Îmi țin respirația în timp ce buzele lui moi şi calde îmi acoperă gâtul cu sărutări. Simt cum pielea îmi explodează de atâtea furnicături.

— Prefă-te că te-am sărutat deja aici de o mie de ori, şopteşte el, şi mâinile lui alunecă de pe şoldurile mele, în sus, pe trup, ajungând într-un sfârşit la bărbie. Îmi înclină capul într-o parte şi îmi atinge, cu buze fremătătoare, gâtul, pe partea opusă. Prefă-te că am cartografiat deja fiecare centimetru al pielii tale şi o cunosc ca pe propria piele. Mâna lui îmi alunecă pe spinare şi coboară încet, până deasupra posteriorului meu. Prefă-te că ştiu că ai aici un semn de cinci centimetri, din naştere.

Realitatea se ciocneşte cu fantezia, pentru că, într-adevăr, chiar am un semn din naştere acolo. Sunt pe punctul de a mă lăsa pradă amețelii când îmi aduc aminte că m-a văzut dezbrăcată, dar Nathan trece repede mai departe. Buzele lui se desprind de pielea mea, şi el îmi prinde între degete câteva bucle, ridicându-le la nas pentru a le inspira cu nesaț.

— Prefă-te că eu ți-am spălat părul cu şampon cu nucă de cocos înainte să venim aici în seara asta.

„O, Doamne!” Nu mai pot să respir, să înghit, să gândesc, să mă mişc sau *să trăiesc*. Sufletul meu a ajuns în Nirvana, şi nu mă mai întorc. Nathan este copleşitor. E puternic şi totuşi *atât de blând*. Cum de mi-a luat atât de mult timp să cunosc această latură a lui? Iar dacă totuşi se preface, trebuie să recunosc că interpretarea lui este desăvârşită.

— Prefă-te, spune el pe un ton grav, suficient de încet pentru ca doar eu să-l aud, în timp ce îşi plimbă degetul mare peste buza mea de jos. Sunt îndrăgostit până peste cap de tine, şi tot ce vrei acum este să te sărut.

Îşi coboară capul, astfel încât buzele lui să planeze doar pentru o fracțiune de secundă peste ale mele. Mă doare sufletul pentru el. Mor de dorința ca gura lui să aterizeze pe

a mea şi SĂ PUNEM ODATĂ LUCRURILE LA PUNCT. Închid ochii, îmi despart buzele şi simt cum el abia dacă le atinge, în timp ce îmi spune:

— Nu mai chicoteşti.

Inspir adânc, apoi şoptesc:

— Nu, nu mai chicotesc.

În cele din urmă, buzele lui Nathan se apasă pe ale mele. Le simt moi ca petalele unui trandafir care se despart rând pe rând. Ca o catifea care se freacă de mătase. Ca şi cum ţi-ai înmuia degetele de la picioare într-o cadă cu apă fierbinte şi ţi-ai strecura trupul în acea cadă încet, foarte încet, ca să nu te frigi.

Am visat la acest sărut ani buni, dar, în imaginaţia mea, nu am reuşit niciodată să evoc cu exactitate textura bogată a pielii lui sau forţa pe care el se străduieşte, vibrând, să o stăpânească sub palmele lui puternice.

Tot spaţiul dintre noi se închide în timp ce Nathan mă trage mai tare spre el. Şoldurile noastre se întâlnesc, şi acum sunt în braţele lui pe deplin, inspirând profund, dinăuntrul lui în plămânii mei. În venele mele. În sufletul meu. Nu mă pot sătura de el.

Chiar se poate întâmpla asta?

Da, spun buzele lui în timp ce se apasă pe ale mele, iar şi iar. Căutând. Explorând. Îndemnând. Palmele mele alunecă peste pieptul lui, spre a se înlănţui, într-un sfârşit, în jurul gâtului său. Dacă tot sunt aici, aş putea la fel de bine să-mi iau câteva libertăţi. Îmi afund degetele în părul lui, chiar la ceafă, acolo unde acesta se ondulează în şuviţe delicioase. El scoate un geamăt stins, de plăcere, şi totul prinde viteză. Acum, atingerea dintre noi mi se pare ca un răpăit de tobe, într-un tempo din ce în ce mai rapid. El îmi desparte buzele. Îl gust şi el mă gustă.

Nu mă surprinde faptul că Nathan îşi controlează pe deplin mişcările. Este precis şi meticulos pe terenul de

fotbal, iar acest lucru se transpune şi aici. Este disciplinat. Dar simt că există o altă latură a lui, una care se lasă învinsă şi capitulează. Tânjesc după această nesăbuinţă din el, aşa că îi muşc uşor buza de jos şi trag de ea ca pentru a-i aminti, într-un mod subtil, că nu sunt aşa delicată pe cât crede el.

El reacţionează imediat, iar palmele lui se strâng în jurul trunchiului meu. Picioarele mele părăsesc podeaua. Mă ridică uşor, iar eu îmi înfăşor picioarele în jurul taliei lui, ca un înecat agăţat de un colac de salvare. „Este el. Este Nathan. Prietenul meu dulce", devorându-mi flămând gura, ca şi cum aş fi tot ce are nevoie pe lumea asta şi vrea să mă ia cu totul.

Îmi apăs degetele în umerii lui, savurând muşchii care se flexează sub atingerea mea. Trupul lui este devastator. Glorios. Şi este ataşat de sufletul lui, aşa că îl ador chiar mai mult. Mă agăţ şi mai tare, pentru că sărutul nostru este atât de intens, încât mă ameţeşte. Dorinţa pulsează prin amândoi până când se simte ca un şuvoi de energie. Ani întregi cât am tânjit unul după celălalt se aprind şi ard acum cu văpăi.

— *Bree...*, şopteşte Nathan, lipit de gâtul meu, întrerupând sărutul.

Mă sărută pe gât, mă muşcă uşor, dar imediat calmează durerea provocată, dăruindu-mi un alt sărut. Vibraţii îmi străbat corpul, şi simt arsuri oriunde mă atinge gura lui. Cum de este real ce se întâmplă? Cum de ne aflăm aici?

Îi prind din nou buzele, iar sângele îmi zvâcneşte cu putere în vene. Acum, după ce i-am gustat sărutul, sunt dependentă de el. Voi urmări şi voi dori această senzaţie pentru tot restul vieţii mele.

Suntem smulşi de pe hol şi transportaţi într-o altă realitate, printre stele. Aici, sus, nu există alte sunete în afară de bătăile inimilor noastre şi de respiraţiile care se

învolburează între noi ca nişte valuri. Căldura trupului lui Nathan şi atingerile sale sunt singurele mele călăuze în întuneric, iar totul este *corect,* sigur şi aşa cum trebuie să fie. Trupurile noastre au fost făcute unul pentru celălalt – aceasta trebuie să fie explicația faptului că mă simt atât de bine.

Dintr-odată, totul se întunecă şi devine surprinzător de tăcut. Urmează, într-o succesiune rapidă, un potop de țipete speriate şi de înjurături. S-a întrerupt curentul.

Buzele lui Nathan se desprind de ale mele, şi mă doare fizic că trebuie să îmi iau rămas-bun de la ele. Cred că mă smiorcăi, iar el chicoteşte adorabil şi mă sărută pe obraz.

— Ce crezi că s-a întâmplat? îl întreb, strângând partea din față a cămăşii lui, în caz că un criminal în serie a fost cel care a tăiat luminile şi muzica şi acum este pe cale să ne vină de hac.

Nathan scoate un oftat morocănos şi mă coboară încet cu picioarele pe duşumea.

— Se pare că a sărit o siguranță, spune el printre dinți.

Ce sincronizare teribilă! Mă simt de parcă cineva ne-a aruncat brusc într-un lac cu apă înghețată. Momentul nostru magic s-a terminat. În clipa următoare, auzim vocea lui Jamal răsunând prin casă. Sună ciudat de monotonă, robotizată şi aproape exersată.

— Oh, nu! Se pare că a sărit o siguranță! Cred că va trebui să aprindem nişte lumânări. Nathan, eşti pe aici? Ai nevoie de o lumânare, amice?

Nathan murmură, ca pentru el:

— Mda, iată măgarul care caută tunetul!

Încă mă ține în brațe. Degetele lui sunt încă prinse de mine ca şi cum ar fi colții metalici ai unei capcane pentru urşi. Există o disperare în strângerea lui care se potriveşte cu cea din inima mea. Vreau să-i pun un milion şi încă două întrebări. Vreau să-l bombardez cu declarații. Dar gura mea

nu vrea să se deschidă, iar realitatea prinde viață în jurul nostru.

Sufletul meu se cutremură.

Cunosc acum o cu totul altă latură a lui Nathan şi nu vreau să mă întorc niciodată la ceea ce am fost noi doi până azi.

CAPITOLUL 23
NATHAN

— Trezeşte-te, frumoasă adormită!

Deschid ochii şi o văd pe Bree aplecându-se peste marginea patului meu. Buclele ei sunt legate într-o coadă spre creştet şi i se revarsă pe o parte a feței. Obrajii îi sunt presărați cu roz, iar eu mă întreb dacă încă visez. Aşa trebuie să fie. De ce ar fi Bree în camera mea chiar acum? Soarele nu este pe cer. Totul a fost o născocire a imaginației mele.

Mă holbez la ea. Ce-o să facă Bree-cea-din-vis?

Îmi zâmbeşte, iar eu îi întorc zâmbetul. Dacă ea ridică mâna, o ridic şi eu pe a mea. Sprâncenele ei moi se încrețesc, la fel şi cele, mult mai stufoase, ale mele. Asta o face să râdă.

— Hei, deja eşti ciudat. Hai, ridică-te! Este marți.

Sper din tot sufletul ca visul ăsta să se termine cu faptul că nu mergem să alergăm. Mă uit la ceasul de pe noptieră,

care arată ora 5.00. Acum, ştiu că încă dorm. Bree încearcă întotdeauna să mă facă să mai dorm puţin după ce m-am trezit, aşa că nu m-ar scula din pat înainte de 5.30.

Cel mai bine este să stau şi să văd ce se întâmplă. Îmi pun braţele la ceafă şi o privesc cum traversează camera mea ca să scotocească prin comodă. Alege un tricou Nike negru şi pantaloni scurţi sport, de culoare gri. O pereche de şosete strânse ghem mă loveşte în faţă. Nu tresar. Bree se mută la picioarele patului meu, urmărindu-mă cu privirea. Nu poate vedea decât pieptul şi abdomenul meu, dar lui Bree-cea-din-vis îi place ceea ce vede. Petele roz din obraji devin roşii ca nişte mere. Soiul: *Delicios*. Ea poartă perechea mea preferată de pantaloni scurţi de alergare, turcoaz, şi un maiou negru, cu un sutien de sport galben neon pe dedesubt. Îşi pune mâinile pe şoldurile ei fantastic de curbate.

Îmi place să visez. Pentru că în vis nu există limite. Nu există zone de prietenie. Doar eu şi Bree, aşa cum ar trebui să fim.

— Arăţi de parcă un sclav ar trebui să-ţi facă vânt cu frunze de palmier şi să te hrănească cu boabe de strugure. Ce mai aştepţi? mă întreabă ea curioasă.

— Vino încoace şi află!

Sunt sexy în visele mele. Ochii aceia căprui se măresc, dar ea se conformează. Pantofii ei de sport scârţâie puţin la fiecare pas. Apoi, ea se aşază lângă mine, iar eu mă întind şi o iau de mână. Îi simt pielea caldă.

Oh, nu.

ACEASTA ESTE PIELE ADEVĂRATĂ, OAMENI BUNI!

Aceasta nu este Bree-cea-din-vis. Aceasta este Bree-cea-din-viaţa-reală, şi vor exista consecinţe reale dacă o voi trage în patul meu. Şi trebuie să mă retrag rapid.

Îmi ridic privirea şi o văd cum înghite în sec, neliniştită. Îi simt mâna tremurândă în mâna mea. Poate că ne-am sărutat seara trecută, dar asta este ceva diferit. Acum,

suntem singuri. În camera mea. Nu am nici o scuză să îi vorbesc murdar sau să o țin de mână – şi ceea ce plănuisem chiar acum cu siguranță nu se regăseşte pe fițuica romantismului.

O trag puțin în jos, astfel încât umerii ei să se aplece spre mine, iar apoi mă prefac că apuc ceva cu degetele.

— Am crezut că ai un păianjen pe tine. Era doar o scamă.

— Dacă ai crezut că este un păianjen, aveai de gând să aştepți toată ziua, până m-ar fi muşcat? mă dojeneşte ea şi-mi plesneşte umărul gol. Halal prieten mai eşti!

Uff, am reuşit să evit criza. Iar acum, este momentul să schimbăm vitezele. Creierul meu este în ceață, dar mă forțez să-l limpezesc. Mă ridic şi arunc pătura, legănându-mi picioarele peste marginea patului şi frecându-mi fața cu palmele. Simt că respirația mea miroase urât. Acesta ar fi trebuit să fie indiciul numărul unu că sunt în viața reală.

— Ce faci aici atât de devreme? o întreb, frecându-mă zdravăn la ochi.

Apoi mă ridic în picioare şi mă întind.

— N-am putut să mai dorm, aşa că m-am gândit că am putea merge la alergat mai devreme.

Toate cuvintele ei par să mi se înghesuie în urechi.

Răsucindu-mă spre ea, îi văd privirea neclintită, fixată asupra trupului meu. Mda. Am dormit îmbrăcat cu o pereche de boxeri foarte strâmți. Am cam uitat de asta când m-am ridicat. Bree arată de parcă ar durea-o ceva. Gura i-a rămas întredeschisă, de parcă ar mai vrea să spună ceva, dar nu reuşeşte. Fac un pas spre ea, încercând să nu pufnesc în râs.

— Bree?

Acum, este ca un tablou faimos. Nu se mişcă, dar ochii ei mă urmăresc prin cameră.

— N-ar fi trebuit să te văd aşa.

— Probabil că nu.

În mod normal, nu mă simt jenat în lenjerie intimă. Sunt destul de obişnuit cu propria nuditate. Am făcut reclame pentru lenjeria intimă Jockey şi, de asemenea, ştiți prea bine, am pozat pentru revista aceea cu numere dedicate *formei fizice,* în care apăream complet dezbrăcat. Dar aceasta este Bree, femeia visurilor mele, care îmi priveşte trupul într-un mod intim, aşa cum nu cred că altcineva a mai făcut-o până acum. Este ca şi cum ea ar potrivi piesele de puzzle pentru a vedea, în sfârşit, imaginea de ansamblu. „Lui Nathan îi plac bomboanele Twizzlers cu căpşune + ah, acolo se ascund liniile de bronzare[23] de pe trupul lui." Este enervant.

— Tu eşti...

Cuvintele ei se termină brusc. Încă nu şi-a ridicat ochii către fața mea.

Simt că ruşinea mă cuprinde, înainte de a apuca să o împiedic să se manifeste. Simt cum mi se încălzeşte fața.

— Îmi dai, te rog, hainele? o întreb, întinzând mâna spre mănunchiul de haine pe care îl strânge la piept, însă ea îl ține în sus şi îl îndepărtează de mine.

— Nu încă.

Izbucnesc într-un râs nervos, fiindcă nu ştiu ce altceva să fac. Văd cum îmi cercetează din priviri trupul, cât se poate de fățiş. Este ceva nou, şi nu ştiu cum să procedez. Asta nu era trecut pe listă.

— Crezi că o să le primesc în curând?

— Presupun că da, însă juriul încă nu s-a pronunțat, chicoteşte ea, pe un ton care îmi dă impresia că tocmai a lovit-o cineva cu o săgeată tranchilizantă.

---

[23] O linie de bronzare este o diviziune vizuală clară pe pielea umană între o zonă cu o nuanță mai deschisă şi alte zone care au fost bronzate prin expunerea la radiații ultraviolete de origine naturală sau artificială. (n.tr.)

— Bine, destul!

Fac un pas înainte pentru a-mi lua hainele, dar ea le ține la spate. N-are de gând să mă lase să le iau.

— Hei, ce faci? o întreb, iar tonul meu reflectă perfect amuzamentul şi confuzia care m-au cuprins simultan.

— Nu ştiu.

Ochii ei sunt strălucitori. Emoționați. Înfricoşați.

Sărutul nostru de noaptea trecută încă zumzăie intens între noi.

— Aş putea să...

Ea ezită din nou să vorbească şi-mi dă impresia că încearcă să țină tot aerul în plămâni.

— Vreau doar să...

Trag aer în piept cu zgomot atunci când Bree se apropie de mine, îşi ridică mâna şi o apasă pe muşchiul meu pectoral. Palma ei caldă se află direct deasupra inimii mele, şi ştiu că o simte bătând. Ridic dintr-o sprânceană şi încerc să îi dictez întregului meu corp să NU REACȚIONEZE. Bree înghite în sec, privind fix locul în care mâna ei mă atinge, apoi se desprinde brusc de mine, îmi aruncă hainele în brațe şi se grăbeşte să iasă din cameră.

— SUPER! ATUNCI, NE ÎNTÂLNIM JOS! îmi aruncă ea peste umăr şi trânteşte uşa dormitorului.

Apoi aud trântindu-se şi uşa de la intrare.

Clipesc şi mă uit în jos la hainele mele de alergare mototolite.

— *Ce naiba a fost asta?*

CAPITOLUL 24
BREE

Mă plimb pe trotuarul din faţa apartamentului lui Nathan. Merg în sus şi în jos, înainte şi înapoi. Mă gândesc să o iau la fugă şi să nu mă mai întorc niciodată, pentru că... tocmai l-am atins. *Pe Nathan*. Trupul gol al lui Nathan. Mi-am întins mânuţa lacomă şi l-am pipăit pe acest bărbat. La ce mă gândeam?! (Mă gândeam că era extenuat, asta este!) A fost atât de îndrăzneţ din partea mea! Aş fi putut la fel de bine să vopsesc cu spray peretele din dormitorul lui şi să scriu „TE IUBESC, NATHAN!" în interiorul unei inimi imense!

Soarele se întrezăreşte la orizont chiar în momentul în care Nathan iese din blocul unde locuieşte. Îmi întorc privirea dinspre el. Nu pot să-l privesc în ochi încă. Ştiu că ar trebui să fiu matură şi să-mi cer scuze pentru ce am făcut acolo, dar prefer să fiu copilăroasă şi să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

— Eşti gata? îl întreb, privind oriunde şi peste tot numai spre faţa lui nu. Să mergem!

Pornesc într-o alergare rapidă, iar el nu are de ales decât să mă ajungă din urmă. În fix două secunde, este lângă mine. Privirea lui mă apasă greu pe o parte a feţei, o simt, şi-mi vine să strig „NU ŞTIU, BINE?!" Nu ştiu ce făceam acolo, în camera ta! Sunt îndrăgostită de cel mai bun prieten al meu şi i-am ascuns asta timp de zece trilioane de ani, iar acum, dintr-odată, mă decid să nu mai ascund şi să văd ce se întâmplă, dar sunt prea speriată ca să o recunosc şi să mă întreb ce va fi dacă el nu mă iubeşte! *Inseraţi aici o gură uriaşă de aer!

Vedeţi? Îmi pierd minţile! Sunt cam bătută în cap.

— Hei, poate vrei să încetineşti, spune Nathan, prinzându-mi antebraţul şi trăgându-mă uşor în spate. O să ne consumăm rapid bateriile dacă pornim în sprint. Dar atingerea lui se simte ca o sursă de energie pentru bateria

mea moartă – mă trezeşte la viaţă, şi acum vreau s-o iau la goană ca Speedy Gonzales.

— Serios, Bree, spune el. Ia-o mai încet! Nici măcar nu ne-am băut cafeaua încă. Şi, oricum, de ce alergăm înainte de cafea şi gogoşi?

Bună întrebare! Răspuns: pentru că azi am făcut totul greşit şi pe dos. M-am trezit în această dimineaţă ca şi cum ar fi fost Crăciunul. MARŢI! Au trecut două nopţi întregi de la sărutul nostru de pe hol, când a fost şi ultima dată când l-am văzut pe Nathan. Eu am fost ocupată cu dansul, iar el a fost ocupat cu antrenamentul şi cu o şedinţă foto după antrenamentul de ieri, aşa că, practic, am simţit că mor de dorul lui. (Nu vreau să par dramatică.) Dar, când am deschis ochii în această dimineaţă (la 4.30), nu am mai putut aştepta – trebuia să-l văd. Trebuia să văd dacă toată căldura şi vibraţiile pe care le-am simţit în timpul acelui sărut erau încă acolo sau dacă el doar se prefăcea, ca pentru o idilă de faţadă. Totuşi, mă îndoiesc foarte tare de asta. Nathan nu se pricepe deloc să trişeze – şi de aceea este atât de amuzant să joci poker cu el –, aşa că mă gândesc că într-adevăr îi place de mine.

Cândva, o asemenea revelaţie m-ar fi făcut să ţip, înnebunită de fericire, şi să supraanalizez fiecare mişcare a lui. Dar noua Bree este altfel. Noua Bree nu este îngrijorată că Nathan o place doar dintr-un capriciu trecător. Noua Bree nici măcar nu se gândeşte la asta (ba da, mă gândesc). Noua Bree se lasă purtată de val! Să văd unde mă duce această *mică aventură sexy*. SĂ EXAGEREZ CU FLIRTUL!

Mă forţez să încetinesc ca să-i pot arunca un zâmbet normal. Se încruntă, aşa că probabil zâmbetul meu nu a fost chiar atât de normal.

— Pur şi simplu, nu aveam chef de gogoşi.

— Nu te simţi bine, afirmă el categoric şi pare de-a dreptul şocat.

Nici că puteam să spun o minciună mai proastă.

— Hai să o luăm mai uşor azi şi să mergem spre plajă!

El coteşte spre stânga, iar eu nu am de ales decât să îl urmez. Alergăm împreună pe o pasarelă din lemn şi ne dăm jos pantofii de alergare când ajungem la nisipul plajei. Este atât de devreme, încât aerul este încă rece, iar plaja e pustie. Nu este nimeni aici să ne privească sau să facă fotografii – ceea ce face ca totul să fie cu atât mai surprinzător când Nathan îmi cuprinde palma cu degetele şi mă trage cu el în jos, spre ocean. Intrăm amândoi în apă, iar undele fluxului ne spală tălpile şi gleznele. Apa înghețată îmi înțeapă pielea, dar nu este nimic în comparație cu senzația pe care mi-o provoacă atingerea palmei puternice a lui Nathan. El scoate un oftat adânc, făcându-mă să îl privesc. Părul şaten şi ondulat îi flutură în jurul frunții, iar aerul sărat face ca şuvițele de la ceafă să i se răsucească, accentuând înfățişarea lui de rebel. Vântul îi împinge tricoul, lipindu-i-l de abdomen, ceea ce îmi atrage din nou atenția asupra formelor sale parcă sculptate. Un surâs blând îi înfloreşte în colțul gurii în timp ce priveşte oceanul, spre punctul de unde soarele abia îşi începe ziua.

— Mi-e dor de ocean, şopteşte el, apoi îşi coboară privirea spre mine. Nu venim aici suficient de des. Trăsăturile sale întunecate formează un contrast pregnant cu cerul albastru din spatele lui, şi totuşi, cumva, se completează reciproc perfect. Amândoi suntem atât de ocupați...

Ei bine, el chiar este un om ocupat, mai mereu. Şi eu sunt, dar într-un alt fel. Am pauze şi zile când mă relaxez şi mă uit la televizor ore în şir, fără nici un motiv întemeiat, în mijlocul amiezii. Nu muncesc până la epuizare, aşa cum face el.

Clipesc, întorcându-mi privirea spre apă.

— Trebuie să-ți mărturisesc... că am venit aici pe jos ieri-dimineață.

— Cum? Ai fost aici? se miră el şi, văzând că ridic din umeri, continuă: De ce nu mi-ai spus?

Vocea lui pare tristă. Îmi îndrept arătătorul spre faţa lui.

— De-aia! Fiindcă te transformi într-un căţeluş trist când afli că am făcut lucruri amuzante fără tine. Nu-mi place să te pisez la cap când ştiu că eşti atât de ocupat.

Îmi strânge puternic palma şi se roteşte uşor, coborându-şi privirea către mine.

— Asta este foarte drăguţ din partea ta – şi mă face să mă simt groaznic fiindcă nu-ţi pot oferi mai mult timp.

Eu chicotesc.

— Nu-ţi place să fii lăsat pe dinafară. Nu este nimic rău în asta.

Mă uit în ochii lui, simţind cum spaţiul dintre noi se micşorează o idee. Aceiaşi magneţi care ne-au atras împreună în holul întunecat s-au pus şi acum în funcţiune. Degetul lui mare alunecă în sus şi în jos pe mâna mea. Mă doare să-i spun cât de bine mă simt graţie acestei mângâieri.

— Nu te deranjează defectele mele? mă întreabă el, pe un ton cât se poate de serios.

— Nu văd asta ca pe un defect. Este vorba doar despre tine. Nici tu nu-mi spui vreodată să sortez grămezile de prostioare risipite la întâmplare prin tot apartamentul meu.

El zâmbeşte uşor.

— Cine sunt eu să-ţi stric rutina?

— Vezi, de aceea lucrăm atât de bine împreună. Cel mai bun prie...

Mă opresc brusc. Gata cu amintirile constante despre prietenia noastră! Vreau mai mult. Şi sunt destul de sigură că primul pas este să nu apelez la o etichetă veche.

El începe să fredoneze, amuzat, dar şi circumspect, din cauza întreruperii atât de neaşteptate. Apoi, colţurile ochilor i se încreţesc, şi îmi spune, pe un ton tranşant:

— Ei bine, ai dreptate. Nu-mi place să ratez distracția cu tine. Hai să mergem să înotăm!

Propunerea îmi provoacă un țipăt de surprindere.

— Nici vorbă! Apa este atât de rece şi... Aaa!

Nathan m-a luat deja în brațe şi acum aleargă cu toată viteza spre largul oceanului. Țip şi dau din picioare, gândindu-mă că se va opri în ultimul moment şi îmi va spune că glumeşte, apoi mă va duce înapoi pe plajă. Dar nu. Mă cufundă, odată cu el, în apa rece. Temperatura nu poate fi mai mare de cincisprezece grade, iar eu îl voi ucide! Dar, când ieşim la suprafață şi el afişează zâmbetul lui solar, toată furia mea se risipeşte. El este fericirea întruchipată. Şi este, de asemenea, senzualitatea întrupată. Tricoul întunecat şi umed i se mulează pe trup, iar picăturile de apă alunecă din părul lui pe maxilarul pătrat.

Pun pariu că eu acum arăt ca o pisică udă.

Nathan se uită la mine şi la trupul meu tremurând, şi mi se confirmă suspiciunile în legătură cu felul în care arăt în ochii lui atunci când începe să chicotească.

— Ți-e frig?

Mă uit fix la el.

— Nu, mi-e incredibil de c...c... cald, ticălosule!

— Au, îmi pare rău! Vino aici!

Îşi întinde brațul lung şi încordat şi mă trage lângă el, înlănțuindu-mi trupul, în timp ce suntem legănați de valuri. Sunt lipită de marginile dure ale corpului său, iar acum nu mai simt atât de tare frigul. Este un miracol! Înghit în sec, întrebându-mă pentru a suta oară în decurs de câteva zile ce este asta, ce înseamnă...

— Hei, spune Nathan, destrămându-mi gândurile şi îndepărtându-mi de pe față câteva şuvițe de păr umede şi lipicioase. Eşti fericită, Bree?

Ochii lui îmi urmăresc linia gurii. Nu ştiu ce anume înseamnă acest moment, dar mi se pare important. Simt că inima îmi vibrează.

— Foarte. Tu eşti?

Privirea mea se îndreaptă spre gura lui şi înapoi în sus.

— Chiar acum? Da. Sunt întotdeauna fericit când eşti lângă mine.

Buzele mele se despart pentru a inspira. Ne vom săruta din nou. O pot vedea în ochii lui, o pot simți în vârful degetelor lui care mă trag mai aproape de el. Valurile se izbesc de trupurile noastre, iar eu îmi înfăşor brațele în jurul gâtului lui, ridicându-mă pe vârfuri pentru a ajunge la el. Buzele noastre sunt pe punctul de a se întâlni, când capul lui se întoarce brusc într-o parte.

Pentru o secundă teribilă, cred că tocmai m-a respins. Sunt gata să mă îndepărtez de el şi să înot în ocean, pentru a nu mă mai întoarce niciodată, când Nathan ne roteşte pe amândoi, astfel încât el să stea cu spatele la mal. Observ în ochii lui o furtună de furie.

— Paparazzi! Ne-au găsit! Un tip cu un obiectiv lung este cocoțat pe pasarelă şi ne fotografiază.

— Oh! bâigui eu, dintr-odată uşurată şi fericită să ştiu că nu trebuie să devin regina crustaceelor.

— Asta este rău? Credeam că vrem ca paparazzi să ne vadă *formând un cuplu?*

Nathan mă întoarce în spatele lui, ferindu-şi capul şi protejându-mă cât de mult poate, în timp ce ne îndreptăm spre țărm. Lucru pentru care îi sunt mai mult decât recunoscătoare, deoarece acum hainele îmi sunt practic pictate pe trup, şi nu este chiar imaginea pe care aş vrea să o vadă tata când va merge mâine-dimineață să cumpere lapte de la băcănie.

Când vocea lui Nathan ajunge la mine, joasă şi liniştită, aproape că mă gândesc că l-am auzit greşit.

— Da, dar asta a fost pe când ne prefăceam.

Eu şi Nathan uzi leoarcă alergăm înapoi la apartament. Acel paparazzo a fost necruțător, urmărindu-ne tot drumul pe faleză şi continuând să facă poze chiar şi după ce Nathan i-a cerut să se oprească. Maxilarul lui Nathan se flexa într-un mod care m-a făcut să mă îngrijorez pentru dinții lui, iar el şi-a ținut brațul înfăşurat protector în jurul meu până când am ajuns pe trotuarul principal şi am putut să o luăm spre apartamentul său.

De data aceasta, pare hotărât să alerge cu o viteză amețitoare, aşa cum îl încurajasem mai devreme să o facă, pentru a ne întoarce la intimitatea noastră. Singura problemă este că acum port nişte haine care se strâng pe mine şi care sunt sigură că îmi vor provoca o iritație teribilă pe interiorul coapselor. Mă simt de parcă aş alerga cu greutăți. Sigur, Nathan, care este uriaş şi voinic ca un Thor, aleargă în veste cu greutăți tot timpul. Dar nu şi fata pe nume Bree – astfel că sunt groaznic de nepregătită pentru acest nivel de rezistență fizică. Nu mă ajută nici faptul că mă tot gândesc la ceea ce a spus Nathan în apă. „Asta a fost pe când ne prefăceam."

Pentru că acum nu ne mai prefacem?

Următorul lucru pe care îl ştiu este că mă împiedic în propriile picioare şi mă lovesc *puternic* de trotuar. Instinctul mă face să-mi protejez genunchiul cu probleme, căutând să aterizez în principal pe cel bun, pe mâini şi pe coate. Totul mă ustură – dar nimic la fel de rău ca mândria mea. Mă ghemuiesc şi îmi înfăşor brațele în jurul genunchiului dureros, în timp ce Nathan se prăbuşeşte lângă mine.

— Bree! Eşti bine? mă întreabă el şi-mi cercetează cu îngrijorare fiecare centimetru de piele. Sângerezi. Ce-ți face celălalt genunchi?

Îl evaluează imediat, de parcă ar fi doctor şi ar şti ce caută.

— Este în regulă. Nu am căzut pe el.

Lacrimile îmi umplu ochii, făcându-mă să mă simt ca o idioată. Nu vreau să plâng în public pentru câteva zgârieturi, dar corpul meu pare să aibă alte planuri.

— Sunt bine, Nathan! Uită-te în altă parte pentru o secundă!

— De ce? Vocea lui este tandră, ceea ce nu face decât să-mi amplifice starea emoțională.

Îmi acopăr fața cu palmele. Ca să pot plânge ca un bebeluş. El nu râde, dar zâmbeşte uşor. Îmi ia fața în mâinile lui şi îmi forțează ochii înlăcrimați să-i întâlnească pe ai lui.

— Bree, poți plânge întotdeauna cu mine.

Mai târziu, înapoi în apartament, stau întinsă pe canapea precum regina Cleopatra (dacă ar fi fost transpirată, sângerândă şi ar plânge). Genunchiul îmi sângera puternic şi mă ustura prea tare ca să mai pot merge, aşa că, după ce Nathan şi-a dat jos cămaşa şi a folosit-o drept noul meu bandaj favorit, m-a luat în cârcă până la el acasă, unde am fost aşezată ca o păpuşă delicată de porțelan pe canapea, în ciuda protestelor mele că hainele îmbibate şi membrele însângerate îi vor păta canapeaua.

— O să cumpăr una nouă. Nu te mişca! mi-a spus el, pe un ton aspru.

Nu am intrat în polemică şi nici nu am căutat să evidențiez inutilitatea afirmației sale, pentru că am mai văzut această privire a lui Nathan: este cea pe care o are atunci când este îngrijorat până în măduva oaselor. Nu vreau să-l necăjesc atunci când este aşa.

Câteva minute mai târziu, se întoarce în living cu o trusă de prim ajutor şi o pungă de gheață. Şi-a pus un tricou alb curat, iar eu aş putea jura că aud un cor de femei din întreaga lume gemând colectiv de indignare. Toate disprețuim acel material opac.

Nathan se aşază pe o margine şi îşi răsuceşte şoldurile pentru a sta cu faţa la mine. Îmi ia piciorul şi mi-l trage uşor în poala lui. Mă ustură în timp ce îmi îngrijeşte rana care are vreo şapte centimetri lungime, dar nu bag în seamă durerea, pentru că sunt prea ocupată să mă holbez la el. Din când în când, degetele lui alunecă peste pielea sănătoasă a picioarelor mele, iar asta îmi declanşează scântei şi furnicături în tot corpul. Se ocupă apoi de coatele mele julite, iar eu arăt şi mă simt acum ca un copil stângaci şi neîndemânatic, purtând trei bandaje maro urâte şi având bucle care se umflă în jurul capului meu pe măsură ce părul mi se usucă. Sunt sigură că am pete de lacrimi. „Tipa asta a arătat şi mai drăguţ, oameni buni!”

După ce sunt complet bandajată, Nathan se dă un pas înapoi şi poziţionează punga de gheaţă peste genunchiul meu rănit. Se uită încruntat la el.

— Ce este? întreb cu precauţie, temându-mă că sângerez sau ceva de genul ăsta şi, culcată cum sunt, nu pot vedea.

În timp ce piciorul meu se află încă în poala lui, degetul lui arătător trasează o linie delicată în jurul bandajului. Simt veneraţia din atingerea lui.

— Nimic. Dar... faptul că îţi văd genunchiul bandajat îmi trezeşte amintiri.

— Despre accidentul meu?

El încuviinţează din cap, fără să-şi ridice încă ochii spre mine.

— Niciodată nu m-am simţit mai îngrozit sau mai neajutorat decât în acea săptămână.

Într-un sfârşit, privirea lui se îndreaptă spre mine. Apăsătoare. Serioasă. Plină de durere. Rareori vorbim despre acea perioadă din viaţă – deşi nu sunt sigură de ce. Este ceva ce evităm din motive pe care nu cred că vreunul din noi le ştie cu adevărat.

— Am vrut să... nu ştiu. Când mi-ai spus că baletul este un capitol încheiat pentru tine şi ai plâns la telefon... Pare îndurerat. Bree, mi-aş fi vândut sufletul ca să pot recupera, în acel moment, visurile tale.

Zâmbesc, urmărind linia dură a maxilarului său. Sprâncenele lui aspre, curbate peste ochii negri. Umerii lui sunt rigizi, de parcă ar putea să sape un munte şi să-l dărâme, dar presiunea degetului său care se mişcă leneş pe pielea mea este ca o pană. Un sărut tandru.

Mă face să vreau să îi răspund. Să fiu la fel de vulnerabilă ca atingerea lui.

Îi răsucesc uşor şuvița de păr de la ceafă.

— Mă bucur că nu ai făcut-o. Pentru că... îmi place sufletul tău.

Degetul lui se opreşte subit, şi Nathan se uită la mine. Ochii noştri se ciocnesc timp de două respirații întretăiate. Sunt înfierbântată. Pielea mă furnică din cap până în vârful degetelor de la picioare. Oare el ştie cât de mult mă afectează apropierea lui? Ştie că mor de nerăbdare să mă cufund în acei ochi frumoşi şi să-i văd toate gândurile ascunse? Trebuie să ştiu dacă există vreo şansă ca el să mă iubească vreodată aşa cum îl iubesc eu.

Suntem prieteni?

Sau suntem mai mult decât atât?

Inima mea bate din ce în ce mai puternic cu cât stăm mai mult timp uitându-ne unul la celălalt. El nu spune nimic. DE CE?! De ce nu vrea să vorbească? „Şi ție îți place sufletul meu?” M-aş mulțumi şi cu un compliment pentru bluza mea. Cu o exclamație banală, de genul „Pantalonii tău sunt drăguți”. Cu orice! Doar spune ceva, te rog!

Dar, cu cât tace el mai mult, cu atât mă întreb dacă nu cumva încearcă să formuleze răspunsul perfect pentru a nu mă dezamăgi. „Sufletul tău este în regulă, cred. Am văzut şi altele mai bune.”

Nu-i dau şansa de a răspunde – intru în panică.

— Instagram!

Se încruntă.

— Poftim?

Mă desprind din braţele lui, simţind cum toate tăieturile şi juliturile mă ustură groaznic când îmi îndoi genunchii şi îmi recuperez telefonul de pe măsuţa de cafea.

— Nu am mai postat o poză drăguţă de ceva vreme, iar asta făcea parte din înţelegerea contractuală, nu? Ei au vrut să postăm chestii de cuplu cu hashtagurile lor atent alese...

— Da, aşa este...

— Atunci, hai să ne apucăm de postat! Am putea pune la punct o imagine cu noi jucând dame sau ceva de genul ăsta. Ai o tablă de dame? Sau cărţi? Am putea să jucăm cărţi... Şi te las să câştigi. De ce zâmbeşti aşa?

Izbucneşte într-un hohot de râs, după care mă întreabă:

— De ce trăncăneşti despre toate astea?

Îl săgetez cu privirea şi îi spun adevărul, rostind tranşant:

— Pentru că ţi-am spus că îmi place sufletul tău şi nu mi-ai răspuns.

Jumătate din gura lui se curbează într-un zâmbet.

— Aveam de gând să o fac, dar nu mi-ai dat nici o şansă.

— Ţi-a luat prea mult timp. Dacă am fi fost la *Ştii şi câştigi,* soneria ar fi sunat cu mult înainte să intervin eu.

— Nu mi-am dat seama că există o limită de timp.

— Ba există. Întotdeauna există o limită de timp. Şi acum, ştiu că îmi urăşti sufletul.

Îmi ia telefonul din mână, se joacă cu el şi îl aşază cu grijă înapoi pe măsuţa de cafea.

— Unii oameni au nevoie de mai mult timp pentru a da răspunsul corect. Nu este cinstit să impui o limită de timp.

— Îmi pare rău, dar asta-i viaţa, amice. Nu poţi aştepta la nesfârşit.

Îmi dau seama acum că a înclinat telefonul pe măsuța de cafea, aşezându-l astfel încât să fie cu ecranul îndreptat spre noi. Se uită din nou la mine. Nu sunt de acord. Cred că pentru unele lucruri merită să aştepți, oricât de mult durează. Nathan se apleacă şi apasă pe butonul de pe partea laterală a telefonului, iar o lumină începe să clipească pentru cronometrul de zece secunde. Înainte de a avea un moment să înțeleg ce se întâmplă, îmi pune o mână pe umăr şi mă împinge uşor, astfel încât spatele meu să cadă la acelaşi nivel cu perna canapelei. *Asta este ceva nou.* Nathan pluteşte deasupra mea, țintuindu-mă cu privirea, în timp ce flash-urile subtile ale numărătorii inverse continuă să scânteieze lângă noi.

— Bree, vreau să te sărut. Este în regulă?

Tot ce pot face este să încuviințez din cap.

Se apleacă încet şi mă sărută dulce şi apăsat pe gură. Simt că în stomac mi se aprinde o văpaie. Nu suntem în public. Şi numărătoarea inversă a camerei telefonului continuă. Sărutul ăsta nu este pentru nimeni altcineva în afară de Nathan şi de mine. Nu mai este ca atunci când doar mimam că ne sărutăm. Buzele lui sunt ca nişte mângâieri calde, moi, vulnerabile. Şi sărutul se termină mult prea repede.

— Sufletul tău este preferatul meu, din toată lumea asta, răspunde Nathan încet, chiar în momentul în care aparatul de fotografiat trimite ultimul flash luminos, semnalând imortalizarea momentului.

Sunt şocată. Sunt atât de speriată că visez, încât aş putea plânge. Nu a fost chiar o declarație, dar aşa am simțit. Inima îmi bate. *Speranță. Speranță. Speranță.*

Îi prind bărbia între degete.

— Nu te mişca! îi şoptesc.

— De ce? chicoteşte el, ştiind că, dacă sunt pricepută la ceva, atunci acel ceva este să transform orice moment într-unul ciudat.

— Fiindcă nu ştii să-ți menții chipul impasibil, şi vreau să văd dacă pot găsi răspunsul la o întrebare care mă frământă.

Zâmbetul lui se estompează într-o expresie ceva mai serioasă şi, când îi înclin uşor faţa într-o parte, el se conformează. Simt bărbia lui aspră sub vârfurile degetelor. Îi înclin capul în direcția opusă, evaluându-l din toate unghiurile. Mă lasă să mă joc cu el aşa cum a făcut-o în fiecare zi a prieteniei noastre. Nu se strâmbă şi nu-şi fereşte ochii. Mă lasă să înot prin acele irisuri adânci şi întunecate şi, exact când sunt aproape de răspunsul strălucitor de la capătul tunelului, sună alarma telefonului lui.

Nathan răsuflă adânc şi îşi sprijină capul de gâtul meu, şi-i pot simți întreaga greutate a trupului său magnific sprijinindu-se de mine, înainte ca el să se dea jos de pe canapea pentru a-şi lua telefonul. Alarma este redusă la tăcere. El priveşte ecranul telefonului de parcă ar avea o dorință neostoită de a-l zdrobi în palmă şi de a arunca resturile pe fereastră.

— Asta este alarma care îmi spune că a venit timpul să merg la antrenament.

— Bine, zic eu, cu o voce şoptită, care abia străpunge aerul.

Dar, serios, cum ar trebui să răspund după un moment precum cel pe care tocmai l-am împărtăşit? Suntem pe punctul de a schimba totul, dar încă nu suntem în stare să facem saltul. Ne privim unul pe celălalt pentru câteva clipe lungi, apoi el suspină şi clatină din cap.

— Îmi pare rău, trebuie să plec. Putem vorbi mai târziu? Despre... tot?

Zâmbesc.

— Da.

CAPITOLUL 25
BREE

Ştii ce este ciudat la a fi o persoană normală şi a nu trăi într-un film de pe Netflix? După momente semnificative, nu ai parte de o scenă palpitantă. După ce prietenul tău cel mai bun, după care tânjeşti în secret de ani şi ani, gândindu-te că poate şi el împărtăşeşte aceleaşi sentimente, recunoaşte în sfârşit că te place, tu nu ai parte de un *flash-forward*[24].

Nu. Viața mea merge mai departe, dureros de lent şi la fel de plină de incertitudini. Trebuie să trăiesc în gri timp de trei zile întregi. Ai crede că, la cât de des port gri, mi-ar plăcea să trăiesc în el, dar NU! Nu-mi place. Vreau să iau toate lucrurile gri, să le adun într-o grămadă în parcare şi să le dau foc. Apoi, să dansez ritualic în jurul focului, pentru a alunga dominația griului asupra vieții mele. Voi ridica pancarte şi voi intona: „CE VREM? NU MAI VREM GRI!”

În orice caz, ziua de marți a fost dură. După ce Nathan a plecat la antrenament, a trebuit să mă duc să predau balet

---

[24] Procedeu narativ postmodern prin care este întreruptă cronologia firească dintr-un roman, film, piesă de teatru etc. *Flash-forward*-urile sunt adesea folosite pentru a reprezenta evenimentele aşteptate, proiectate sau imaginate să apară în viitor. (n.tr.)

la noua mea clasă de copii mici cu unul din genunchi şi cu coatele zdrelite, şi, de fiecare dată când le îndoiam, mă simțeam de parcă mi-ar fi dat cineva pe ele cu cioburi de sticlă. Şi ghici ce? La balet te îndoi, nu glumă! Practic, asta este tot ce facem. Ne îndoim corpul şi brațele peste tot.

Am predat restul orelor în acea zi şi apoi speram să-l văd seara pe Nathan, dar el avea un eveniment caritabil la spitalul de copii, şi nu aveam de gând să fiu fata care îl roagă să renunțe la a transforma în realitate visurile unor copii mici, aşa că am trimis câteva mesaje (să trimiți mesaje într-un cadru gri este super-ciudat, în caz că vă întrebați) şi apoi m-am dus la culcare devreme.

Miercuri, rănile mele prinseseră coajă şi am putut să-mi scot bandajele. De ce vă spun această informație neimportantă? Pentru că a fost singurul lucru interesant care s-a întâmplat în acea zi. Ah, şi am găsit perechea de la jambierele mele preferate, pe care o căutam de luni întregi. Nu ştiu cum de ajunsese în spatele unei cutii cu lapte din frigiderul meu. Hip-hip-uraaa pentru comoara îngropată şi scoasă la iveală!

Antrenamentul lui Nathan s-a prelungit mult în acea zi, şi apoi el a avut o altă întâlnire protocolară, care ne-a împiedicat să ne vedem. Viața în timpul play-offului este incredibil de agitată, şi se pare că zilele lui Nathan devin, cumva, din ce în ce MAI pline. Nu sunt sigură cum este posibil, când încă de la început erau deja pline până la refuz. Îmi fac griji pentru el. Când îl întreb dacă este obosit sau dacă a dormit, pur şi simplu parcă refuză să mă ia în seamă. „Sunt bine. Nu-ți face griji pentru mine!” Bine, sigur, atunci, n-o să te mai întreb. Floare la ureche!

În această dimineață (joi), am făcut în sfârşit un lucru mare! Mi-am depus cererea de înscriere la The Good Factory. Am făcut-o, şi acum lucrurile nu mai depind de mine, iar acest gând este pe cât de emoționant, pe atât de

înspăimântător. Încă încerc să-mi temperez aşteptările, dar, în general, mă forțez să sper. Să mă gândesc la cât de minunat ar fi dacă studioul meu ar primi un spațiu acolo. Am fost chiar şi la fabrică şi am făcut un tur doar pentru a putea visa mai exact la cum aş putea aranja totul – pe ce perete aş pune oglinda, unde ar urma să fie instalată bara. I-am făcut poze lui Nathan cu fiecare colțişor din clădire, iar el mi s-a alăturat în visare prin mesaje pe telefon. M-am simțit incredibil de eliberată.

Acum, este ora 21.30 şi, chiar când mă târăsc spre pat pentru somn, văd numele lui Nathan luminându-mi ecranul telefonului. Ca să iau telefonul, mă arunc spre pat atât de tare, încât simt că-mi sucesc un muşchi şi, din greşeală, zbor peste margine şi mă prăbuşesc pe podea.

— SALUTARE! HEI! Mi-a fost dor de tine! îi spun, frecându-mi gâtul care mă doare şi uitând complet că ar trebui să fiu detaşată.

Chicotul lui aleargă prin eter şi îmi gâdilă micii receptori din urechi.

— Salutare, şi mie mi-a fost dor de tine, răspunde el, fără să se sinchisească să facă pe detaşatul.

Fiori reci îmi inundă brațele. Îmi doresc mai mult decât orice să fiu acolo, cu el, în acest moment. Mă urc din nou în pat şi mă sprijin de căpătâiul lui, apăsându-mi telefonul între ureche şi umăr, ca să îmi pot ridica plapuma. Merită să menționez că am un zâmbet dezgustător de visător pe față. M-am cufundat complet în țara iluziilor, în care totul este frumos, şi tristețea este doar o idee mitică.

— Da?

— Da.

Nathan oftează greu, şi, cumva, ştiu că şi el stă întins în pat. Îl aud cum respiră adânc şi îmi imaginez mâna lui odihnindu-se deasupra capului. Dacă aş fi fost acolo, mi-aş

fi trecut degetele prin părul lui până când ochii i s-ar fi închis şi ar fi gemut de încântare.

— Îmi pare rău că am fost atât de ocupat!

Nu spune asta în felul în care o spun majoritatea oamenilor – ca pe o flecăreală, din care tu înțelegi, „Ştii, de fapt, nu-mi pare rău şi nu m-am gândit la tine nici măcar o dată până acum". O spune într-un mod dureros şi gutural, iar eu ştiu că vorbeşte serios. Mi se pare mai delicat ca untul topit pe pâine prăjită, iar îngrijorarea mea pentru el se intensifică din nou.

— Nu, Nathan, este în regulă! Înțeleg cum este în play-off.

— Dar nu aş vrea să fiu prea ocupat pentru tine.

Inima mea fragilă ca un avion de hârtie se lansează spre cer.

— Voi fi tot aici când se termină play-offul.

Aud un foşnet în receptor şi îmi imaginez că se întoarce pe o parte.

— Ştiu că trebuie să vorbim despre ziua aia când am stat pe canapea... Nu am vrut să amân aşa mult timp. Abia am avut vreme să mă uit la telefon în ultimele zile. Vrei să vorbim despre asta acum?

Imaginează-ți GIF-ul cu Michael Scott[25] în care el strigă *NOOO.* Asta este ceea ce spune creierul meu. În nici un caz nu vreau să am o potențială discuție despre definirea relației cu cel mai bun prieten acum, la telefon, când el este şi pe jumătate adormit. Sau... o, Doamne, mai rău, dacă el a avut timp să se gândească şi şi-a dat seama că nu ar fi trebuit să-mi sugereze nimic? El nu mă place aşa. Nu mă place.

— Bree?

Vocea lui Nathan îmi întrerupe gândurile îngrozite.

„Nu renunța la speranță!"

---

[25] Personaj fictiv, protagonistul sitcomului NBC, *The Office*, interpretat de actorul Steve Carell (n.tr.)

— Îmi pare rău, sunt aici. Dar nu, aş prefera să vorbim despre asta faţă în faţă.

— Bine. Asta simt şi eu. Deci suntem de acord să mai amânăm puţin lucrurile deocamdată?

— Sună dureros.

— Va fi dureros pentru mine.

Zâmbetul meu devine atât de larg, încât mă simt ca şi cum colţurile gurii mi-ar atinge lobul urechilor. Dacă a existat vreodată un motiv care să-mi permită să sper la ceva, declaraţia lui ar fi acel motiv.

— Ce faci mâine-seară? Poate o să reuşesc să plec puţin mai devreme de la antrenament şi să luăm cina împreună?

— Da! Asta ar fi..., încep eu, entuziasmată, dar mă opresc brusc, amintindu-mi de planurile pe care le aveam deja. Ah, la naiba! Nu pot. Am uitat că mâine-seară este petrecerea aniversară a nepotului meu. Împlineşte şase ani. I-am luat o muzicuţă nouă, doar ca să o fac pe Lily să se enerveze.

— Te duci la o petrecere de familie mâine-seară?

Rosteşte cuvântul „familie” cu o voce impregnată de dor, dar şi de dezamăgire. Nu pentru că ar fi dezamăgit că mă duc, ci pentru că îmi iubeşte familia şi ar vrea să meargă şi el.

— Da... ştiu că eşti ocupat.

— La ce oră pleci la petrecere?

Nu ştiu de ce ar putea să mă întrebe asta.

— Petrecerea începe la 18.00, cred. Se ia cina şi se proiectează un film în aer liber. Vor veni şi părinţii mei!

Abia aştept. Îmi iubesc familia, iar, de când părinţii mei s-au pensionat, nu i-am mai prea văzut. Acum, şi-au luat o rulotă şi îşi petrec cea mai mare parte a anului călătorind prin America. Atunci când ne adunăm cu toţii, lucrurile devin zgomotoase în cel mai bun mod cu putinţă. De asemenea, mama mea este foarte pasionată de dansurile de pe TikTok şi ne roagă mereu pe mine şi pe Lily să dansăm

cu ea. Totuşi, nu sunt sigură că îmi voi reveni vreodată după ce am văzut-o dansând pe muzica lui Cardi B[26]. Să-l văd pe tata dansând pe acea melodie a fost şi mai rău.

Dar este bine aşa. După ce i-am văzut muncind din greu aproape toată viaţa lor, ziua în care au putut să se retragă la pensie a fost ca o rază de soare pentru sufletele noastre. Mi-e dor de ei şi abia aştept să îi îmbrăţişez mâine.

— Voi fi acolo, spune Nathan, iar anunţul lui este urmat de un declic de întrerupător.

Probabil a stins lumina la el în cameră.

Nu-mi doresc nimic mai mult pe lumea asta decât ca Nathan să vină cu mine la un eveniment de familie. Părinţii mei îl adoră, şi este întotdeauna amuzant să o văd pe mama încercând să-l dădăcească, aşa cum face cu noi toţi, chiar dacă este cu muuult mai înalt decât ea, dar aud epuizarea din vocea lui. De fapt, am tot auzit-o în ultima lună.

— Nathan, dacă ai timp liber mâine-seară, ar trebui să ţi-l petreci acasă, pentru a te odihni. Uită-te la acel documentar pe care vrei să-l vezi. Bea un ceai fierbinte şi fă o baie cu spumă!

El tace pentru o secundă.

— Faci băi cu spumă? întreabă el, şi tonul i se schimbă foarte uşor.

— Fac când sunt acasă la sora mea. În apartamentul meu nu am decât duş.

El scoate un oftat prelung, ca şi cum ar fi căzut pe gânduri.

— Eu am cadă aici. Una mare.

Înghit în sec şi şoptesc:

— Ştiu... am văzut-o.

---

[26] Pe numele adevărat Belcalis Marlenis Almanzar, Cardi B este o foarte populară cântăreaţă de rap, ale cărei melodii au devenit virale în ultima vreme. (n.tr.)

— Poți să o folosești oricând dorești.

Râd, simțindu-mă neliniștită și însufletită în același timp.

— Bineee, Nathan, dar nu vorbeam despre mine. Vorbeam despre tine și despre cum ar trebui să folosești seara de mâine pentru a te odihni. Cred că ți-ar plăcea o baie cu spumă!

Dacă Chandler Bing[27] le iubește, oricine le va iubi.

— Cred că singurul mod în care m-ai putea băga într-o baie cu bule ar fi dacă...

Cuvintele lui se sting, iar eu sunt lăsată să completez singură spațiile goale. Inima îmi bate din nou cu putere. *Speranță. Speranță. Speranță.*

Nathan își drege glasul.

— Nu contează. Sunt bine, totuși. Am destulă energie, spune el, dar vocea lui sună ca a unui om epuizat și deshidratat, care trebuie să fie cărat pe brațe ca să treacă linia de sosire a unui triatlon. Lasă-mă să vin cu tine! *Te rog!*

Niciodată nu pot spune nu la rugămințile lui. Acestea sunt făcute din nenumărate fire minuscule, care se înfășoară în jurul inimii mele și o strâng.

— Bineee, poți veni cu mine. Dar te avertizez că va fi mult haos. Țipete, dansuri, prăjituri care zboară pretutindeni – și toate astea vin doar din partea *mea*.

El chicotește, și o imagine cu gropițele lui din obraji îmi apare în minte. Îmi amintesc felul în care arăta, întins în patul lui, înainte de a-l trezi în acea dimineață. În mintea mea, merg acolo, în camera lui, așa cum am mai făcut-o de o sută de ori, doar că acum am o imagine perfectă care să mă însoțească. Intru în vârful picioarelor și ridic ușor pătura. Mă strecor înăuntru, și este ca o saună acolo,

---

[27] Personaj fictiv din serialul *Prietenii tăi,* interpretat de actorul Matthew Perry (n.tr.)

pentru că Nathan funcționează întotdeauna la o mie de grade. Mă simte cum mă mişc lângă el şi zumzăie prin somn înainte de a-şi înfăşura braţul în jurul meu şi de a mă trage strâns la pieptul lui. Respirația lui îmi gâdilă părul, iar pielea lui este fierbinte în jurul meu.

— Am fost avertizat, spune Nathan, destrămându-mi fantezia.

— Noapte bună, Nathan!

— Noapte bună, Bree!

Nathan trebuia să vină să mă ia după antrenament şi urma să mergem împreună la petrecerea aniversară. Din nefericire, nu a putut să plece mai devreme, aşa cum spera, şi mi-a trimis un mesaj în după-amiaza asta, spunându-mi că ar fi bine să merg înainte şi că va ajunge şi el cât de repede va putea. Problema este însă că locuința lui Lily nu se află la o azvârlitură de băţ, la colțul străzii. Este la două ore de mers cu maşina, iar petrecerea nepotului meu, care împlineşte azi şase ani, reprezintă un motiv complet ridicol pentru ca Nathan să conducă două ore, după o zi extenuantă de antrenament. Îi transmit asta prin SMS cu multe, multe semne de exclamare, dar el răspunde la fel cum a făcut-o şi aseară: „Voi fi acolo”.

Ajung la casa lui Lily cu aproximativ o jumătate de oră înainte de începerea petrecerii. Este un lucru bun, pentru că intrarea mea este atât de epică, încât i-ar ruşina pe toți ceilalți invitați şi i-ar face să se simtă îngrozitor pentru existența lor mediocră. Eu sunt Mătuşa Distractivă. Adică, nu am copii încă şi, prin urmare, încă îmi place să alerg sălbatic prin casă, țipând şi fluturând din brațe ca un monstru la vânătoare de băieței, în timp ce sora mea se ascunde în baie, să-şi soarbă paharul de vin pe care i l-am turnat. Deschid uşa de la intrare şi îmi ridic mâinile, arătându-mi bijuteriile.

— Holaaa! Mătuşa Bree a ajuns!

Degetele mele sunt pline de inele cu acadele Ring Pops. Trei coliere de bomboane îmi împodobesc gâtul, iar pe umeri port o pelerină de supererou. Pungile de cadouri pline de piese Lego, pistoale cu apă şi gumă de mestecat (cărui copil nu-i place guma de mestecat?) îmi blochează circulația la nivelul antebrațelor.

Aud hărmălaia făcută de nepoții mei înainte de a-i vedea. Mă pregătesc pentru impact în timp ce ei aleargă pe scări, ovaționează şi îmi îmbrățişează picioarele, iar apoi, unul câte unul, mă jefuiesc de pradă. Nu mă lasă nici măcar cu un Ring Pop! Micuții bandiți fug, şi tot ce văd atunci când trec pe lângă sora mea, care vine acum pe hol cu un zâmbet înfricoşător, este un covor de pungi. Lily mă priveşte cu o privire înghețată.

— Ai adus dulciuri în casa mea, când deja aveam prăjituri şi înghețată?!

— Nu, zic şi scutur agresiv din cap. Ai înțeles greşit ceea ce ai văzut. De fapt, erau acadele de broccoli.

— Şi colierele de bomboane?

— Vitamine.

Ea schițează un zâmbet superb şi îşi deschide brațele.

— Vino aici şi îmbrățişează-mă, copil teribil, *teribil* ce eşti!

La jumătatea îmbrățişării, aud uşa deschizându-se în spatele meu, şi vocea mamei mele străpunge aerul:

— Copiii mei se îmbrățişează!!! HAROLD, IA SINGUR BAGAJELE! FETIȚELE MELE SE ÎMBRĂȚIŞEAZĂ!

Mama se năpusteşte asupra noastră şi ne strânge cu toată puterea ei maternă. Se agață mai întâi de Lily şi o plesneşte peste fund.

— Nu ai mâncat destul. Dar nu-ți face griji, o să rezolv eu asta cât stau pe aici. Se uită peste umăr şi îl strigă pe tatăl nostru, pe care încă nu l-am văzut: HAROLD, ADU CASEROLA!

Bineînțeles că mama a pregătit o caserolă.

Apoi, ochii ei albaştri şi pătrunzători se îndreaptă spre mine, şi mă întreb ce predică voi primi de data asta. Se apropie – este deja mai mult decât aproape – şi îşi îngustează ochii de parcă s-ar uita într-un glob de cristal.

— L-ai sărutat pe Nathan.

— De unde ştii asta?! mormăi eu, cu un oftat.

Ea flutură dintr-o mână, cu un aer superior.

— Sunt mamă, draga mea. Întotdeauna am ştiut totul şi voi şti mereu. Se numeşte intuiție maternă.

Lily chicoteşte şi apoi strigă:

— Bologna[28]! Se numeşte Twitter! Mama şi-a făcut un cont fictiv acum câteva săptămâni şi nu ne-a spus. Dar a văzut sărutul vostru de pe covorul roşu.

Mama se arată jignită:

— Da, ai crezut că nu am observat, nu-i aşa? Ei bine, am observat, doamnă *Brightstone!*

— *Nu ai observat*, spun eu, uitându-mă la mama, care are deja o mină vinovată.

Doamna Brightstone era numele pe care îl folosea mereu când ne jucam de-a îmbrăcatul în copilărie. Era o femeie foarte bogată, care mergea mereu la baluri îmbrăcată cu blănuri de nurcă. (Nu aruncați cu vopsea în mine, de fapt erau doar nişte pături de lână uzate.)

— Nu credeam că-ți vei aminti! Şi a trebuit să o fac! Ştiam că vei începe să-ți selectezi audiența pentru postări dacă vei şti că te urmăresc.

— Ce? Nici vorbă, mamă. Eşti tare, şi am ştiut asta dintotdeauna.

Ea zâmbeşte şi se întoarce cu geanta ei supradimensionată, care-i loveşte şoldul în timp ce se îndreaptă spre bucătărie. În acel moment, eu şi Lily ne

---

[28] Termen de jargon care înseamnă „prostii, aiureli” (n.tr.)

privim una pe alta cu ochii mari şi ţinem degetele încrucişate. Mama strigă din bucătărie ca un fel de fiinţă supranaturală:

— Desfaceţi degetele alea încrucişate, doamnelor, şi adunaţi băieţii! Este timpul pentru TikTok!

În acel moment, tata apare pe uşa din faţă, încărcat ca un catâr cu suficiente bagaje cât să le ajungă pentru o lună, cu perle de sudoare care-i curg pe frunte şi cu o caserolă sub braţ.

— Te rog, spune-mi că e şi Nathan aici! El este singurul care va putea să o convingă pe mama ta să renunţe la costumele aduse pentru filmarea pe care vrea să o facă.

Mă îndoiesc foarte tare de asta, dar nu ezit să-i dau o speranţă tatei:

— Nathan a spus că va fi aici în seara asta.

CAPITOLUL 26
NATHAN

Aproape am ajuns la casa surorii lui Bree şi am întârziat două ore. După antrenament, mă aşteptam deja să întârzii o oră, dar apoi am stat în trafic, pe autostrada I-605, încă o oră. Sunt epuizat. Sunt extenuat. Şi chiar îmi doresc să lovesc dubiţa din faţa mea ca să o fac să meargă mai repede, deşi cred că abţibildul de pe lunetă, cu o familie ai cărei

membri au urechi de şoarece, ar trebui să mă descurajeze. *Nu reuşeşte*.

Probabil ar fi trebuit să apelez la serviciile şoferului meu, dar... nu ştiu. Uneori, când sunt obosit şi mă gândesc că ar fi grozav să trag un pui de somn, simt nevoia să mă forţez mai tare. În plus, urăsc să iau SUV-ul la evenimente personale. Mă simt ca şi cum aş apărea cu un girofar pe care scrie: „UITAŢI-VĂ LA MINE, SUNT SPECIAL!"

Dau drumul volanului şi mă masez pe piept. Îmi simt muşchii încordaţi, iar ritmul meu cardiac este încă ridicat de la antrenament. Bree avea probabil dreptate – ar fi trebuit să mă duc acasă în seara asta. Totuşi, nu am putut. Lucrurile par să se întâmple în sfârşit în favoarea noastră, şi vreau să-i demonstrez că pot fi alături de ea şi totodată pot avea o carieră în NFL. Nu vreau ca ea să se simtă neglijată sau dată laoparte. Ştiu că preţuieşte familia şi evenimentele de acest gen, aşa că vreau să fiu prezent la petrecere pentru ea. Nu ştiu dacă e din cauză că mă simt groaznic de obosit, dar aş putea să jur că şi Bree şi-a dorit la fel de mult ca mine acel scurt sărut de pe canapea de zilele trecute (şi cu siguranţă şi pe cel de pe coridor, la care încă mă gândesc). Mă dorea – *pe mine.*

Metoda mea de a o curta dă roade, şi nu-mi vine să cred asta. Toate chestiile idioate pe care băieţii m-au sfătuit să le fac funcţionează al naibii de bine. Eu şi Bree suntem... Nici măcar nu mă pot gândi la asta încă. Până când nu voi auzi cuvintele „Nathan, nu te mai văd doar ca pe un prieten" venind direct din gura ei, nu voi putea accepta că lucrurile stau, într-adevăr, astfel.

În cele din urmă, pe la 20.00, intru pe aleea unde se află casa lui Lily. Este întuneric, dar toate ferestrele casei sunt luminate şi, din când în când, o umbră mică trece în fugă prin dreptul lor. După ce deschid portiera, aud un haos absolut venind dinăuntru. Zâmbesc în sinea mea, deoarece,

fiind singur la părinți, casa familiei mele a fost întotdeauna liniştită. *Iubesc* asta. Îmi doresc asta.

Bătăile mele în uşa din față rămân fără răspuns, aşa că deschid singur uşa. Haosul mă loveşte ca un tsunami.

Pretutindeni sunt copii.

Atât de mulți, în toate formele şi mărimile. Râd în hohote, țipă, aleargă pe coridoare cu mici pistoale cu gloanțe de burete şi aruncă cu bile de spumă unii în alții. I-am întâlnit pe băieții lui Lily de câteva ori, iar Bree şi-a adus întreaga familie la câteva meciuri, aşa că nepoții ei mă recunosc imediat. Levi, sărbătoritul de azi, mă vede primul şi se năpusteşte spre mine. Sunt pregătit pentru impact, dar se opreşte chiar în fața mea şi îmi arată zâmbetul lui fără dinți.

— Hei, Nathan! Uită-te la noul meu pistol de jucărie!

Este entuziasmat, iar eu mă comport ca şi cum nu aş mai fi văzut ceva mai grozav în toată viața mea. Nu ştiam ce să-i iau, aşa că am tras câteva sfori şi i-am pus pe majoritatea băieților din echipă să-i semneze o minge de fotbal. Când el o scoate din pungă, îmi dau seama că am eşuat lamentabil, deşi puştiul face tot posibilul să pară impresionat.

— Oh! O minge de fotbal. Super! Mersi!

Mi-e clar însă că pentru el mingea este un gunoi. O urăşte. Îmi place totuşi că nişte oameni maturi şi-ar vinde un rinichi pentru mingea aia, iar copilul ăsta o aruncă pur şi simplu pe canapea, ca pe o vechitură care nu prezintă interes.

Şi apoi, puştii strigă cu toții:

— Săriți pe atacant!

Imediat, mă trezesc asaltat de zece lipitori mici şi nu mă pot debarasa de ele. Chiar dacă nu mă simt bine acum, mă hotărăsc să alerg totuşi prin îngustul hol principal, mormăind ca un urs, până la bucătărie, deoarece ştiu că jocul şi distracția fac parte din tradiția acestei familii. În bucătărie îi găsesc pe toți adulții. Prea mulți adulți, de fapt.

Devine imediat clar că aceasta nu este doar o petrecere în familie, ci o aniversare în toată regula, la care şi părinţii copiilor au fost invitaţi să rămână. Mişto, mişto, mişto! Mi se pare că vacarmul e şi mai intens aici şi că toată lumea râde la un volum mai mare decât în mod obişnuit. „Linişteşte-te, Nathan, este o petrecere – bineînţeles că se râde tare."

Un tip care stă pe un scaun de bar la tejghea mă vede primul. Se uită de două ori, de parcă nu i-ar veni să creadă.

— Tipul ăsta este chiar Nathan Donelson?

Poartă tricoul Rechinilor din Los Angeles, aşa că ştiu că nu poate să iasă ceva bun din asta. Chiar nu sunt în starea de spirit potrivită pentru a avea de-a face cu fanii în această seară.

Ridic mâna, schiţând un salut scurt, şi o caut cu privirea pe Bree prin încăpere. Stă lângă chiuvetă şi umple o carafă cu apă. Când îmi aude rostit numele, capul ei cu bucle lungi şi superbe se roteşte spre mine. Poartă o rochie galbenă din bumbac, cu un şir lung de nasturi de lemn în faţă. Bree arată ca o rază de soare şi este o privelişte binecuvântată pentru ochii mei, după această săptămână lungă şi obositoare. Aş vrea să-i cuprind braţele goale cu palmele şi să mă bucur de toată atenţia ei. Aş vrea să o fur de aici şi să o ţin numai pentru mine.

Privirile noastre se întâlnesc şi, pentru o clipă glorioasă, tot ce-i în jur dispare. Suntem doar eu şi ea aici. Zâmbetul i se lărgeşte pe chip, iar gropiţele mele preferate îi marchează obrajii. În clipa următoare, mă simt lovit puternic în stomac de unul dintre puşti şi mă răsucesc, icnind printre dinţi o înjurătură nu tocmai potrivită pentru urechile lui. Acum, haosul pare să se fi intensificat dintr-odată.

— Nathan! Oh, Doamne, îmi pare atât de rău! Copii, opriţi-vă!

Nici măcar nu sunt sigur cine a spus asta. Părinţii se agită prin bucătărie, încercând să-şi desprindă de pe mine

odraslele îndopate cu dulciuri. Este un roi de adulți şi copii care îmi invadează spațiul personal în această porțiune îngustă a bucătăriei care face legătura cu holul principal. Bree încearcă să-şi croiască drum prin mulțime, dar eu sunt prins în capcană, iar ea nu poate ajunge la mine.

Capul lui Lily se iveşte de nicăieri, dar ea se comportă ca şi cum această scenă haotică ar fi ceva complet normal.

— Bună, Nathan! Mă bucur să te văd!

Trece pe sub brațul meu pentru a se strecura printre oameni şi a intra în bucătărie.

— Nathan e aici?!

Aceasta este mama lui Bree. I-aş recunoaşte vocea oriunde, dar nu o pot vedea, pentru că trei tipi înalți vor să ajungă la mine, trecând pe lângă soțiile lor, care se străduiesc să-i țină în frâu pe copii. „Pe bune? Vreți o strângere de mână chiar acum, oameni buni?" Bree este dincolo de toți, încă încercând să se descurce. Cineva îi pune în brațe un copil mic, şi ea încearcă să i-l dea înapoi.

Doug vine din spatele meu şi mă bate pe umăr.

— Mă bucur să te văd, Nathan! Ai făcut un meci pe cinste săptămâna trecută.

Zâmbesc – sau cel puțin aşa cred – şi încerc să răspund la felicitările tuturor celor care vor să se prezinte, în timp ce un puşti îmi fură portofelul. (Am zis că vreau o familie mare? M-am răzgândit.)

Totul se învârte.

Sunt conştient că mi se strânge maxilarul, că dinții mi se încleştează dureros. Nici măcar nu am ajuns în bucătărie. Sunt încă blocat în acest hol blestemat şi încontinuu luat cu asalt de oameni. Aproape că mă copleşeşte impulsul de a-mi flutura brațele frenetic şi de a urla „DAȚI-VĂ ÎNAPOI!" Aş vrea să dau din coate, într-o parte şi-n alta, până când toți se vor împrăştia. Dar nu pot – ştiu că nu pot. Trebuie să

stau aici, cum fac de obicei, şi să accept totul cu un zâmbet de învingător.

Trebuie să mă concentrez asupra vocilor, dar toate mi se par joase, amestecate – aproape în surdină. Nu le pot urmări. Nu pot să înghit. Inima îmi bate cu putere, şi mă simt ca şi cum aş fi fost scufundat în apă îngheţată. „Unde este Bree?” Nu o pot găsi.

De ce îmi simt membrele grele şi amorţite? Am o senzaţie de cădere, iar faptul că ştiu că nu cad cu adevărat nu face decât să-mi accelereze bătăile inimii. Ceva nu este în regulă. Nu pot să respir. *Pieptul* meu. *Degetele* mele. *Respiraţia* mea. Ce se întâmplă cu mine?

Trebuie să...

Nu pot...

Eu doar...

CAPITOLUL 27
BREE

O, nu... Ceva nu este în regulă.

Mă uit cum toată lumea îi solicită atenţia lui Nathan, şi deodată faţa lui devine palidă. Ochii lui par distanţi şi sticloşi. Umerii i se lasă în jos, şi el îmi dă impresia că se îndepărtează de toată lumea. Este atât de mult zgomot în acest hol micuţ, încât abia reuşesc să-l aud spunând: „Îmi pare rău, trebuie să...”

Se îndepărtează de toată lumea şi o ia la fugă pe hol. Între mine şi Nathan sunt vreo douăsprezece corpuri, şi mă împing printre ele cu entuziasmul unui cumpărător de Black Friday care se luptă pentru ultimul televizor la reducere.

— Mă scuzați! Îmi dați voie să trec... MIŞCĂ-TE, Doug!

Ies din mulțime şi văd holul de la intrare pustiu. Nu-l găsesc nicăieri pe Nathan. Alerg în living, dar nu-l văd. Nu e aici. Mă uit pe geam. Maşina lui este încă parcată în fața casei, dar el nu e nici afară. Sunt disperată acum, de parcă mi-aş fi pierdut copilul în mall. Nathan arăta groaznic chiar înainte de a dispărea, şi trebuie să-l găsesc.

Mă hotărăsc să merg la etaj şi să caut prin toate camerele. În cele din urmă, văd uşa de la spălătorie întredeschisă, cu lumina stinsă. Înăuntru, îl găsesc pe cel mai bun şi mai voinic prieten al meu ghemuit într-un colț, tremurând. Nathan – imperturbabilul meu Nathan – îşi ține genunchii strânşi la piept şi are brațele mari înfăşurate în jurul picioarelor, iar capul i se sprijină pe coapse. Îi pot auzi de aici respirația gâfâitoare.

Mă grăbesc spre el şi mă las în jos, sprijinindu-mi mâna cu putere pe spinarea lui.

— Nathan, hei, şşşttt! Este în regulă. Sunt aici.

— Nu pot...

El încearcă să tragă din nou aer în piept. Umerii îi sunt încovoiați parcă sub o imensă povară. Îmi pun mâna pe pieptul lui şi îi simt inima bătând ca şi cum tocmai ar fi fugit de un urs grizzly.

— Nu pot să respir. Simt că o să leşin. Rosteşte toate aceste cuvinte cu o cadență frenetică, de parcă ar fi cuprins de disperare. Oare sunt pe moarte? mă întreabă, complet sincer şi îngrozit, iar acum ştiu sigur ce se întâmplă.

Mă ghemuiesc mai aproape şi îmi întind picioarele în jurul lui, astfel încât să-l pot trage cu spatele spre pieptul meu. Înfăşurându-mi braţele în jurul lui, îl strâng cu putere.

— Nu, nu eşti pe moarte, îţi promit! Tocmai ai un atac de panică.

El tremură din cap până în picioare, iar inima mi se răsuceşte dureros. Ştiu ce simte acum.

— Doar ascultă-mi vocea, bine? Eu sunt aici. Eşti în siguranţă. Simţi că eşti pe moarte, dar nu este aşa. Acum, tot ce vreau este să te concentrezi asupra felului cum simţi braţele mele în jurul tău. Sunt strânse sau lejere?

El lasă să-i scape o expiraţie tremurătoare şi, după o lungă pauză, răspunde:

— Strânse.

— Corect. Nu te las să pleci. Acum, ce miros simţi? Aştept răspunsul lui şi, când acesta nu vine, întreb din nou, cu blândeţe: Nathan, ce miros simţi?

— Hmm... de prăjitură, murmură el în cele din urmă, cu vocea răguşită.

— Da, miroase atât de bine! Este o prăjitură de vanilie cu fulgi de ciocolată. Preferata mea. Mai simţi ceva?

Simt cum respiraţia i se mai domoleşte puţin şi cum tensiunea din corpul lui slăbeşte. Îmi repoziţionez unul din braţe astfel încât să îmi pot trece mâna cu tandreţe de-a lungul braţului lui, în sus şi în jos.

— Mentă, spune el încet.

Da, aveam în gură o gumă cu gust de mentă, dar cred că am înghiţit-o. Pare total învins şi stânjenit de situaţie. Cunosc din proprie experienţă teama şi senzaţia de mortificare pe care le resimte cineva când are un atac de panică şi se ştie văzut de alţii atât de scăpat de sub control şi de înnebunit. Aş vrea să-l asigur pe Nathan că nu-l voi privi niciodată diferit sau nu-l voi desconsidera doar pentru că l-am văzut acum atât de descumpănit.

— Este în regulă, îi spun. Am mai făcut asta. Adică, de atunci am reuşit să simt doar gustul de pepene roşu cu mentă, dar nu este aşa rău.

Primesc un chicot minuscul din partea lui, aşa că ştiu că trebuie să se apropie din nou de mine. Îmi las capul pe omoplatul lui şi îl sărut pe umăr. El se lasă pe spate, sprijinindu-se pe trupul meu un pic mai mult, iar tensiunea din braţele sale se reduce uşor. Stăm aşa câteva minute, şi vorbesc cu el până când respiraţia lui pare din nou normală şi îi simt trupul masiv sprijinindu-se în mine. Îi apăs pieptul cu palma, şi, când mâna lui o acoperă pe a mea, ştiu că se simte, în sfârşit, din nou el însuşi. Mă strânge în braţe.

— De unde ai ştiut ce mi se întâmplă şi ce trebuie să fac? întreabă el, cu voce răguşită.

— Pentru că, după accident, aveam tot timpul asemenea stări. În primele săptămâni de la accident, de fiecare dată când mă urcam într-o maşină, mă copleşea panica. Este cel mai rău sentiment. Ca şi cum toate lucrurile şi fiinţele se apropie de tine, şi nu poţi scăpa de asaltul lor. Ca şi cum ai fi dispus să te scoţi cu ghearele din propria piele doar pentru a obţine un minut de uşurare.

— Da, spune el pe un ton firav. Exact asta simt.

Tăcerea se întinde între noi. Cămăşile atârnă deasupra capetelor noastre pe suportul de rufe, şi simt sub tălpi podeaua rece de gresie. Mâna lui Nathan alunecă pe tibia mea şi deodată o strânge cu putere, ca o demonstraţie tăcută de recunoştinţă.

— Te simţi mai bine acum?

Mă uit peste umărul lui ca să-i văd faţa, dar el se răsuceşte într-o parte.

— Da, spune, deşi vocea îi tremură.

— Nathan?

Îmi lipesc gâtul de umărul lui, dar el tot nu se uită la mine. Umerii lui încep să tremure din nou, dar nu este genul de tremur frenetic de mai înainte.

— Te rog, nu... nu mă privi acum!

Îşi ridică mâna pentru a-şi presa degetul mare şi arătătorul pe ochi.

— De ce nu?

Preț de câteva clipe, se lasă liniştea, urmată de o inspirație întreruptă.

— Pentru că... o să plâng ca un copil, spune el, ca un ecou al sentimentului pe care l-am avut eu după căderea pe trotuar, acum câteva zile. Bree, poți să te întorci la ceilalți! De-acum sunt bine. Du-te şi gata!

Ştiu că nu vrea să fie răutăcios, ci doar încearcă cu disperare să-şi păstreze demnitatea.

Dar îl prind şi mai strâns în brațe.

— Poți plânge oricând cu mine, Nathan. Suntem în siguranță unul cu celălalt.

Cuvintele mele îl fac să se deschidă dintr-odată. Îşi lasă capul în mâini, şi un plâns îi scutură trupul uriaş. Mă agăț de el, apăsându-mi palmele pe pieptul lui, să simtă că-i sunt alături, că nu plec nicăieri, că ar putea vărsa destule lacrimi cât să umple oceanul şi eu tot aş crede că este cea mai puternică persoană pe care o cunosc.

Brusc, se răsuceşte, îşi înfăşoară brațele în jurul taliei mele şi mă trage în poala lui. Picioarele mele se află de o parte şi de alta a lui, dar nu este absolut nimic senzual în acest moment. Eu sunt ancora lui. Îşi înfăşoară strâns brațele în jurul meu şi îşi îngroapă capul în gâtul meu, plângând cum sunt sigură că nu a mai făcut-o niciodată. Îmi trec mâinile prin părul lui şi-i mângâi cu blândețe zulufii de la ceafă.

— Nathan, vorbeşte cu mine!

Are nevoie de câteva clipe, dar în cele din urmă răspunde:

— Sunt atât de obosit! Am această apăsare în piept de săptămâni întregi, iar acum este prima dată când s-a mai atenuat. Mă simt sfâşiat în bucăți. De obicei, mă descurcam cu totul, dar...

— Dar acum, nu mai faci față?

Nathan încuviințează din cap.

— Nu eşti sfâşiat în bucăți. Faptul că ai un atac de panică sau anxietate nu influențează deplinătatea ființei tale. Eşti doar epuizat, iar asta este de înțeles. Te forțezi mai mult decât oricine altcineva pe care l-am văzut până acum, şi este normal să ajungi în acest punct.

— Nu... nu pot, şopteşte el, scuturând din cap. Ar trebui să pot gestiona lucrurile. *Trebuie* să le pot gestiona.

— Cine spune asta?

El nu-mi răspunde. Mă trag puțin înapoi şi îi prind fața între palme, pentru a-l face să se uite la mine. Chiar şi în semiîntunericul încăperii pot vedea că ochii lui sunt roşii şi umflați de plâns, iar el este profund stânjenit. Încearcă să-şi întoarcă fața, dar nu-l las, pentru că vreau să ştie că nu mi-e ruşine de această latură a lui. Probabil nu a plâns niciodată în fața nimănui în toată viața lui, în mare parte din cauza culturii în care este îmbibat zi de zi şi care îi spune că masculinitatea lui este definită de capacitatea de a rămâne impenetrabil la emoții.

— De ce trebuie să gestionezi tu toate lucrurile, Nathan? De ce nu-ți permiți să te odihneşti? îl întreb, privindu-l adânc în ochi. Strânge tare din pleoape, şi lacrimile i se rostogolesc pe obraji.

— Pentru că nu merit.

— *Ceee?* întreb şi expir scurt.

— Bree, nu a trebuit să muncesc pentru nimic în viața mea. Pentru nimic! Totul mi-a fost oferit. Mi-a fost servit pe tavă. Am vrut să lucrez în liceu, dar părinții mei nu m-au lăsat. Chiar şi poziția mea actuală în echipă am obținut-o

pentru că mi-a fost oferită. Daren, omul care şi-a câştigat locul pe drept, s-a accidentat, iar eu am preluat postul lui după ce stătusem pe banca de rezerve timp de doi ani. Vezi? Mi s-a *oferit* tot acest succes, aşa că de ce să mă plâng? Ce drept am eu să fiu epuizat? Nici unul. Sunt doar un puşti bogat căruia i s-a oferit tot ce a avut nevoie vreodată şi căruia i s-au dat pe o tavă de argint mai mulți bani şi mai mult succes decât şi-ar putea imagina cineva.

Habar nu aveam că se simțea aşa.

— Deci acesta este motivul pentru care te antrenezi atât de intens? De asta nu le spui niciodată „Nu” oamenilor care te solicită? Încerci să-ți dovedeşti valoarea?

El coboară privirea, ruşinat.

— Doar când muncesc din greu şi sunt epuizat simt că sentimentul de vinovăție care mă apasă în piept se mai diminuează.

Vreau să discutăm despre asta, dar el continuă să mi se confeseze, cu noi lacrimi care-i zdruncină vocea.

— Nu a trebuit să trec prin situații grele în toată viața mea. Nu am cunoscut niciodată ceva apropiat de sărăcie sau de luptă pentru supraviețuire ori fie chiar şi doar chestiuni legate de buget. Am un bucătar, un şofer, un manager, un agent – tot ce aş putea avea nevoie –, aşa că spune-mi... ce motiv aş avea să mă plâng? Lacrimile îi curg pe față, iar în ochii lui se citeşte furia amestecată cu un sentiment de înfrângere. Ce drept am eu să urăsc toate astea? Să vreau să scap vreodată de orice parte din viața mea? Nu. Nu merit să primesc ajutor pentru anxietatea de care nu pot scăpa. Nu am dreptul să mă simt suprasolicitat. Trebuie să-mi păstrez calmul şi să dau cât de mult pot din mine, pentru că altfel toată lumea va vedea că nu merit să mă aflu acolo unde sunt.

Nathan îmi dă drumul din brațe pentru a-şi strânge fața în mâini. Pentru o clipă, rămân nemişcată, cuprinsă de uimire.

Îl privesc fix pe acest om pe care credeam că îl cunosc mai bine decât oricine altcineva pe lume şi îmi dau seama că tot timpul şi-a înăbuşit sentimentele, rănile, anxietatea şi stresul, deoarece a simţit că trebuie să poarte pelerina de erou. Iar dacă poate să-mi mărturisească toate astea chiar acum, eu pot face acelaşi lucru pentru el. Îi trag în jos palmele de pe ochi, ca să mă pot uita în ei.

— Ascultă-mă! Nu lucrurile pe care le faci te fac demn, ci faptul că ai o inimă care bate în piept. Ai un suflet, ceea ce înseamnă că ai voie să te simţi rănit, obosit, stresat, trist, furios. Îţi este permis să simţi aceste lucruri. Toţi oamenii au voie să le simtă, îl asigur eu şi îmi adun toate puterile pentru cuvintele pe care am de gând să i le spun în continuare. Capacitatea ta de a purta orice povară pe umeri, de a da două sute la sută din tine tot timpul, de a fi perfect în tot ceea ce încerci... toate acestea nu sunt atribute care să te facă o fiinţă umană valoroasă. Mă opresc, trag aer în piept şi o spun: Şi nu ele constituie motivul pentru care m-am îndrăgostit de tine şi pentru care te iubesc.

Ochii lui negri se ridică spre mine. Îi zâmbesc. Povara acestei taine grele, păstrate atâta vreme în mine, cade în sfârşit, şi mă simt uşurată să continui:

— M-am îndrăgostit de tine pentru că eşti mereu pus pe glume. Eşti amuzant. Inima ta este atât de mare, încât nici nu ştiu cum încape aici, spun, apăsându-mi palma pe pieptul lui. Eşti un cântăreţ groaznic. Îmi faci supă când sunt bolnavă. Mi-ai cumpărat tampoane atunci când zăceam întinsă pe canapea cu crampe şi nu mă puteam mişca. Şi nici măcar nu ai trimis pe altcineva după ele. Te-ai dus chiar tu!

Râde încetişor, iar eu mi-aş dori să fie aici mai multă lumină ca să-i pot vedea mai clar zâmbetul.

— Uite, Nathan, nu-mi pasă dacă nu vei mai ridica nici măcar o zi din viaţa ta o minge de fotbal sau dacă nimeni

din lume nu va mai ataşa vreodată cuvântul „succes” de numele tău.

Acum, eu sunt cea care varsă lacrimi, iar mâinile lui Nathan s-au ridicat pentru a-mi mângâia faţa. Degetele lui trec peste pomeţii mei. Îmi scutur uşor capul şi încerc să-mi înghit suficient de bine lacrimile pentru a termina de vorbit.

— Aşa că nu spune că nu meriţi sau că nu eşti demn, căci pentru mine eşti. Întotdeauna vei fi.

Nathan mă trage mai aproape şi mă striveşte de pieptul lui. Braţele lui puternice mă apasă pe omoplaţi, iar faţa lui este îngropată în părul meu.

— Şi eu te iubesc, îmi şopteşte, iar şi iar. Te iubesc, Bree! Te iubesc! Întotdeauna te-am iubit.

CAPITOLUL 28
BREE

Îl conving pe Nathan să mă lase să îl conduc acasă cu maşina lui, iar el aranjează ca o persoană din anturajul lui să meargă să-mi ia maşina şi să mi-o ducă înapoi în seara asta. „Ei, ce vreţi, avantaje ale celebrităţii!” Plecăm aproape imediat, chiar dacă Nathan este foarte îngrijorat că asta îi va supăra pe toţi.

— Lasă-mă să am grijă de tine, îi spun, zărindu-i ezitarea în privire. Te rog, vrei?

El cedează şi îmi întinde cheile maşinii.

— Mulțumesc!

Primesc un sărut pe obraz, dar simt impulsul să fac acea mişcare în care îți întorci fața foarte repede şi primeşti în schimb un sărut pe gură. Totuşi, acum nu e momentul.

Pe drumul spre casă, ne simțim amândoi epuizați fizic şi emoțional. Nathan pune muzică lentă, mă ia de mână şi ne împletim degetele. Îmi sărută încheieturile degetelor cu o tandrețe dureroasă, care îmi pătrunde până în suflet. Mergem timp de două ore fără să spunem un cuvânt, doar ascultând muzica într-o linişte confortabilă.

— Vrei să rămâi la mine în seara asta? mă întreabă el, rupând în cele din urmă tăcerea, în timp ce virez către parcarea locuinței sale. Am stat în apartamentul lui de o sută de ori, aşa că această întrebare nu ar trebui să mi se pară grea sau importantă. Dar este, pentru că nu mi-a fost pusă niciodată în timp ce el mă ține de mână şi cuvintele „Te iubesc” plutesc între noi. Cu toate astea, mi-e uşor să spun da. Cât se poate de firesc.

Când, în sfârşit, intrăm în apartamentul lui, îşi trânteşte cheile pe masa de la intrare. Mă descalț şi mă duc în bucătărie pentru a lua câte un pahar cu apă pentru fiecare. Totul este atât de normal, dar şi uşor impregnat cu altceva. Nici unul din noi nu vorbeşte, întrucât nu suntem siguri ce cuvinte ar fi suficient de potrivite pentru a urma după caruselul emoțional în care tocmai ne-am plimbat împreună. Aşa că ne luăm paharele şi pornim pe holul lung care duce spre dormitoarele noastre. Mă pregătesc să mă despart de Nathan şi să intru în camera mea, aşa cum fac de obicei, dar el mă prinde de mână, trăgându-mă înapoi. Câțiva stropi de apă se împrăştie pe podea.

— Nu vrei să stai cu mine?

Rosteşte aceste cuvinte nu ca pe o cerere, ci ca pe o întrebare a unui om lipsit de apărare. Ca pe o nevoie. Ca pe o ultimă speranță. Seara asta a descojit toată poleiala falsă

cu care îmi închipuisem că era Nathan acoperit, iar acum văd în fața ochilor un om la fel de speriat ca mine. Şi îl iubesc şi mai mult.

Înclin uşor din cap şi păşesc în vastul lui dormitor. Nathan închide uşor uşa în urma noastră, iar inima îmi tresaltă când o aud cum se încuie încet, cu un declic. Fereastra, care se întinde din podea până la tavan, se află la zece paşi distanță, iar eu fac aceşti paşi cu un calm măsurat, apoi privesc cea mai incredibilă privelişte a oceanului. Nimic nu obstrucționează întinderea întunecată a apei şi crestele albe ale valurilor care se sparg de nisip. Pare liniştit şi totuşi periculos acolo, afară. Exact aşa se simte şi aici, înăuntru.

— Bree? spune Nathan din spatele meu, iar eu mă răsucesc precum o tornadă rămasă brusc fără direcție.

— Sunt emoționată, spun pe nerăsuflate.

Sprâncenele lui Nathan se ridică, apoi el răsuflă adânc şi surâde.

— Şi eu sunt la fel.

— Serios? Atunci, e perfect! Pentru că aşa ştiu, logic, că suntem amândoi prezenți, spun şi izbucnesc într-un râs forțat. De fapt, este un vis devenit realitate! N-ar trebui să fiu nervoasă – ar trebui să te plachez, ca la fotbal.

— Este mai greu de realizat decât crezi, spune el, făcând o glumă care îmi diminuează instantaneu înțepăturile resimțite în piept.

— Dar ceea ce mă nelinişteşte – sau mai bine zis mă sperie – este că eu am spus că te iubesc, iar tu ai repetat acelaşi lucru doar ca să-mi faci pe plac.

Acum, am ochii mari şi umezi, ca personajele din desenele animate japoneze, şi simt că am spus adevărul.

Nathan zâmbeşte într-un mod care trădează un amuzament abia stăpânit.

— Să-ți fac pe plac? Se îndepărtează uşor nervos şi îşi trece o mână stângace prin păr. Ai crezut că ți-aş declara că te iubesc doar ca să îți fac pe plac?

— Da. Nu trebuie să tot repeți.

— Ba da. Pentru că, dacă ai fi pătruns în mintea mea, ai fi văzut cât de greu de înțeles este acest concept. Bree, eu...

Vocea lui se întrerupe şi apoi se blochează. Îl văd cum se dezumflă, cu o respirație ascuțită.

— Stai jos! îmi cere el pe un ton ferm, apoi dispare în dressingul său uriaş.

Mă aşez pe pat şi bat agitată din picior. Apoi, îmi dau seama că stau pe patul lui Nathan – lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată – şi sar brusc în sus, de parcă tocmai am simțit o arsură pe spate. Mă forțez să mă aşez la loc şi să procesez asta ca un adult. Sunt în patul lui Nathan. În camera lui. El mă iubeşte. „Nici vorbă, nu vezi?" Nici una dintre aceste idei abstracte nu îmi pătrunde cu adevărat în minte. Am petrecut prea mult timp crezând că nu-i pasă de mine, că mă consideră doar o prietenă. Asta este tot ce am ştiut. Cum ar trebui să-mi reorientez gândurile?

Nathan intră înapoi în cameră şi, deşi observă că abia îmi las fundul să se odihnească pe patul lui, nu arată asta. Atenția îi este ațintită la cutia de pantofi pe care o ține în mâini. Pare nelinişti t, ba chiar îmi dă impresia că se simte rău, în timp ce întinde cutia spre mine. Când mă apropii şi încerc să o iau, el nu se mişcă. Strânge atât de tare acea cutie...

— Nathan, vrei să mă uit înăuntru sau nu? mormăi eu, deranjată.

— Nu, spune el, foarte serios. Adică, da. Dar nu.

Mă dau puțin înapoi.

— Ei bine, acum, sunt îngrozită. Ce ai aici? Oase? Fotografii nenumărate cu lobi de urechi? O să mi se facă frică de tine după ce o deschid?

— Probabil, şopteşte el, tresărind uşor, apoi renunță la cutie.

O aşez cu grijă pe pat (căci cine ştie ce este înăuntru sau cât de fragile sunt oasele vechi de mii de ani) şi ridic cu grijă capacul. Îmi oțelesc coloana vertebrală, aşteptându-mă ca vreun arlechin haios să iasă de acolo, pentru că Nathan nu m-a pregătit deloc pentru ceea ce se află, de fapt, înăuntru. Oare sunt şopârle? Poate că ține în dressing o cutie plină cu molii, şi, când o voi deschide, acestea se vor năpusti şi îmi vor invada căile respiratorii.

Nu este nimic din toate acestea.

După ce scot capacul, îmi ia o secundă să pricep la ce mă uit. Nathan se îndepărtează de mine cu o mână strânsă pe ceafă. Îmi bag degetele înăuntru şi îmi scot... *elasticul*. Elasticul galben ca soarele pe care credeam că l-am pierdut cu câteva săptămâni în urmă. Ridic privirea şi stabilesc contactul vizual cu Nathan. El arată de parcă ar fi pe cale să vomite. Îşi ține pumnul strâns, lipit de gură, iar ochii îi sunt încremeniți. Bietul de el, chiar trece prin chinul vulnerabilității în seara asta.

— Acesta este elasticul meu de păr, spun, ridicându-l pentru a obține confirmarea lui.

El încuviințează din cap.

— L-ai scos şi l-ai lăsat pe masă în acea seară. Eu l-am păstrat, îmi explică el, coborându-şi apoi privirea asupra cutiei. Continuă!

Nathan începe iar să străbată dormitorul, uitându-se din când în când la mine, aşa cum cineva ar urmări o operație chirurgicală la care a fost obligat să asiste. Găsesc în cutie un şervețel de cocktail cu amprenta buzelor mele date cu ruj din noaptea epică în care am distrus afişul. Apoi, pachetul de Starburst roz pe care i l-am aruncat pe canapea. Cu cât mă adâncesc mai mult în cutie, cu atât recunosc mai multe lucruri pe care nu le-am mai văzut de ani buni. Un bilet la

un concert al lui Bruno Mars, unde Nathan m-a dus de ziua mea (şi a făcut rost de acces în culise, susţinând însă că a găsit întâmplător biletele pe trotuar, fiindcă ştie că nu-i permit niciodată să-mi ofere lucruri extravagante). Către fundul cutiei, găsesc un ambalaj de gumă de mestecat pe care este mâzgălit numărul meu de telefon din liceu. Îmi amintesc acea zi de parcă ar fi fost ieri. Alergaserăm împreună pentru prima dată în acea dimineaţă, înainte de cursuri. În după-amiaza aceea, în sala de sport, m-a întrebat dacă aş vrea să mai alergăm împreună cândva. Bineînţeles că i-am răspuns afirmativ şi am făcut schimb de numere de telefon. Dar eu nu am păstrat bucata de hârtie pe care el şi-a scris numărul, iar acum mă simt ca un monstru oribil de lipsit de romantism!

După ce am răscolit fiecare obiect din cutie şi le-am întins pe toate pe pat, în jurul meu, întâlnesc privirea lui Nathan. Într-un final, el se apropie de mine şi îmi smulge din mâini elasticul pe care îl strâng de parcă ar fi o bancnotă de un milion de dolari.

— Elasticul ăsta miroase exact ca părul tău. Miroase a *nucă de cocos*. Ar fi trebuit să ţi-l dau înapoi, dar nu am putut, mărturiseşte el şi aruncă elasticul în cutie.

Niciodată nu voi mai primi acel elastic înapoi. Apoi, mă apucă de mâini şi mă ridică de pe pat, ca să stau mai aproape de el.

— Acum, înţelegi? Tu îmi dai mereu lucruri care îţi amintesc de mine, dar eu sunt aici şi fur lucruri care îmi amintesc de tine. Nu am spus că te iubesc doar fiindcă vreau să-ţi fac pe plac, Bree. Nu tratez această situaţie cu uşurinţă. Sunt atât de devastator de îndrăgostit de tine, încât uneori simt că iubirea mă doare fizic – şi asta încă din liceu.

Speranţă, speranţă, speranţă – aud răsunându-mi în urechi.

— Muream de nerăbdare să aflu că mă iubeşti şi tu – dar nu am crezut niciodată că ar fi posibil. Îți amințeşti când ai aflat că sunt singur şi ți-am spus că asta este pentru a mă menține în formă pentru joc? A fost o minciună. Eram singur pentru că sunt atât de îndrăgostit de tine, încât nu puteam nici măcar să suport gândul că o altă femeie s-ar apropia de patul meu. Niciodată, nici una nu ar fi fost ca tine, spune el şi îmi mângâie fața. Te iubesc cu tot ce sunt, şi asta nu se va schimba niciodată pentru mine. Cred că eu ar trebui să îmi fac griji că-mi spui că mă iubeşti doar ca să-mi faci pe plac.

Nu mai pot suporta spațiul dintre noi. Mă împing spre el, pentru a-i depune pe buze un sărut moale, simțind că ăsta trebuie să fie un vis – şi pot face orice vreau în visele mele.

— Te-am iubit din ziua în care mi-ai legat şiretul de la pantofii de sport, pe pistă. Nu mi-ai spus că este dezlegat, pur şi simplu l-ai legat.

Muşchii maxilarului îi tresaltă, ca şi cum Nathan şi-ar înghiți lacrimile.

— Bree, asta a fost chiar în prima zi în care ne-am întâlnit.

Tonul lui spune: „Nu te juca cu mine, femeie”.

— Ştiu. A fost însă şi ziua în care a început totul pentru mine.

Umerii lui masivi se ridică şi coboară într-o singură respirație uriaşă, iar apoi ochii i se închid, ca şi cum ar suferi.

— Vrei să-mi spui că... ne-am iubit amândoi în tot acest timp şi nu ne-am spus niciodată nimic?

Râd, chiar dacă nu este deloc amuzant. Îmi trec un deget peste una din sprâncenele lui.

— Da, aşa cred.

— Dar cum rămâne cu facultatea? M-ai îndepărtat complet atunci. Am crezut că am făcut ceva greşit.

Oh! Asta.

Îi netezesc cu palma cămaşa, brusc foarte îngrijorată de cutele de pe ea. Cred că, dacă tot ne golim rezervoarele emoționale, aş putea la fel de bine să merg mai departe şi să mai storc ceva de la el.

— Îmi pare atât de rău, Nathan! Te-am respins pentru că eram îngrozită. Vedeam că te gândeai să refuzi bursa de la UT pentru a sta acasă cu mine şi, deşi nu ți-am spus niciodată, eram foarte deprimată după accidentul de maşină. Mi-era teamă că eşti pe cale să renunți la visurile tale pentru mine şi că, după ce îmi vei fi alături în acea stare mohorâtă, de om furios şi înfrânt, în care mă aflam, îți vei da seama că nu mai merit timpul tău şi vei avea resentimente față de mine. Mă temeam că mă vei vedea la pământ şi cu inima frântă şi că nu mă vei mai dori aşa. De aceea te-am îndepărtat. Îmi pare rău, Nathan! Te-am dezamăgit.

Mâna lui îmi mângâie tandru fața.

— Niciodată nu aş fi simțit aşa. Întotdeauna am vrut să fiu eu cel care să aibă grijă de tine.

— Acum, ştiu asta. Dar atunci depresia îşi spunea propria poveste, şi-mi era greu să aud adevărul din cauza ei.

Îşi lasă capul în jos şi oftează, lipit de gâtul meu.

— Ei bine, ascultă-mă acum: te ador, Bree. Indiferent că eşti fericită sau tristă, eu tot te iubesc.

Nathan mă sărută suav pe gât şi urcă încet spre gura mea. Simt o fierbințeală în stomac şi îmi las capul într-o parte pentru a-i primi buzele. Uşor, acestea se lipesc de ale mele. Îmi gustă colțul gurii, iar eu îmi despart buzele pentru a-i răspunde. Sunt topită. Atât de moleşită, încât el trebuie să mă sprijine ca să nu mă prăbuşesc lângă pat. Sărutările sunt prin ele însele frumoase; dar sărutările după o declarație de dragoste sunt capabile să-ți schimbe viața.

Simt cum sunt luată pe sus şi aruncată parcă în joacă pe patul lui. Izbucnesc într-un râs prelung, ca un tril, până când Nathan îşi apucă poalele cămăşii şi o trage peste cap. Ochii lui sunt la fel de întunecaţi precum cerul din spatele lui. Înghit în sec în timp ce el se mişcă lent, părând să plutească deasupra mea. Greutatea lui. AH! Pielea aurie şi întinsă. OFF! Acel abdomen brăzdat de pătrăţele de muşchi, pe care, în sfârşit, reuşesc să-mi plimb degetele ca într-un dans. HMMM.

Nathan îmi zâmbeşte în timp ce îi explorez fiecare centimetru de piele expusă. Mă ridic şi îi sărut pieptul într-o parte. Apoi, în cealaltă. Îi muşc uşor bicepsul, iar el râde.

— Deci aşa o să fie?

Flutur inocent din gene, iar el se lasă în jos, pentru a-şi apăsa gura pe a mea. Aceasta nu este moale sau tandră. Sunt ani şi ani de aşteptare. Este ca o respiraţie disperată la suprafaţa apei când eşti salvat de la înec. Mă agăţ de el de parcă viaţa mea ar depinde de asta. Mă sărută profund şi generos. Palma lui alunecă pe sub cămaşa mea, iar pielea aceea bătătorită îmi aprinde un foc delicios pe spinare. Mă simt de parcă aş fi fost atinsă de un fier înroşit, care-mi lasă pe piele un stigmat.

Nathan este peste tot. Iar eu sunt plină de dorinţă. M-am îndrăgostit atât de mult de acest bărbat, iar acum suntem în sfârşit aici, împreună, răsuciţi în aşternuturile lui, sărutându-ne de parcă îmbrăţişarea ne-ar putea fi întreruptă în orice moment, pentru totdeauna. Sărutându-ne ca şi cum ne-am iubi unul pe celălalt. El îmi mângâie pielea cu buzele şi-mi şopteşte cuvinte pe care n-am să le repet aici. Sunt pentru mine şi numai pentru mine.

Deodată, Nathan se îndepărtează, şi îi surprind privirea speriată când îmi netezeşte firele de păr de pe faţă. Cu respiraţia întretăiată, scoate un geamăt gutural, ca şi cum ar fi ajuns, în mintea lui, la un fel de concluzie pe care nu o

vrea neexprimată. Se ridică într-un cot, lângă mine, şi-mi mărturiseşte:

— Bree, îmi doresc să fac totul cu tine, acum, mai mult decât orice altceva, dar... la naiba! Nu-mi vine să cred că o să spun asta. Cred că ar trebui să mai aşteptăm...

Cuvântul „şoc" nu descrie nici pe departe felul cum mă simt la auzul acestor cuvinte, mai ales că el a fost celibatar atât de mult timp. Dar n-am de gând să mint: o parte din mine îi este într-un fel recunoscătoare. Sunt o fată căreia îi place să fie pregătită pentru astfel de lucruri, atât mental, cât şi fizic, iar seara asta a venit cu totul pe neaşteptate; ştiu că nu sunt încă în starea de spirit potrivită pentru aşa ceva. Am nevoie de puțin timp să diger toate cele întâmplate.

Dar apoi, Nathan mă şochează într-un mod mai puțin plăcut când continuă:

— De fapt, eu... vreau să aştept până vom fi căsătoriți.

CEEEE!? Creierul meu se opreşte. A spus „căsătoriți"?! M-a cerut în căsătorie la un moment dat, în seara asta, şi eu am ratat momentul?

Ochii mei trebuie să-mi fi transmis deja gândurile, pentru că zâmbetul lui Nathan se lărgeşte, şi el îşi plimbă degetul pe gâtul meu, coborându-l apoi, în mici rotocoale, pe claviculă. „Ai un limbaj al corpului contradictoriu, amice", îl dojenesc în gând.

— Nu-ți face griji, nu te cer încă în căsătorie. Dar ştiu că nu-ți place să fii surprinsă de lucruri şi de aceea aş vrea să-ți spun din timp că te voi cere în căsătorie la un moment dat. Şi sper că eşti de acord ca acel moment să fie destul de curând, pentru că mă simt de parcă avem deja o idilă de şase ani, doar că nu a fost ceva oficial până acum.

Are dreptate, iar eu îi spun asta. Nu am cunoscut niciodată mai intim vreun bărbat decât îl cunosc pe Nathan, iar cei mai buni prieteni, ca noi, nu încep întâmplător o relație. A fost un fel de acord tacit că, declarându-ne

sentimentele, ne-am spus, de fapt: „Sunt întru totul alături de tine, căci tu eşti fiinţa făcută pentru mine”.

— Sunt de acord, şoptesc, în timp ce el mă tachinează cu sărutări şi ciupituri uşoare pe buza de jos. Dar de ce să aşteptăm până ne căsătorim? Asta mi se pare atât de...

— ... De modă veche? întreabă el, iar degetele îi coboară pe braţul meu, până ajung la degetul inelar, lipsit de orice bijuterie.

Nathan apasă un sărut ferm pe tâmpla mea.

— Ştiu. Nu voi minţi, asta face parte din farmecul vieţii. Dacă am învăţat ceva în ultimele săptămâni este faptul că nu trebuie niciodată să urmăreşti cu adevărat o idilă dinainte. Ştii? Trebuie să savurezi micile atingeri – şi, când spune asta, degetele lui îmi ating pielea de pe abdomen, care se strânge, înfiorată – în loc să te grăbeşti să iei totul.

Un drăcuşor gelos se ridică în mine, fiindcă ştiu că Nathan *a luat totul* de la atâtea femei înainte, dar îl alung din minte. Ştiu că eu sunt alături de el acum şi sper că voi fi pentru totdeauna. Se uită în ochii mei cu un zâmbet larg.

— Vreau doar să fac lucrurile altfel cu tine, Bree.

Îi inspir mirosul şi îmi las inima să se umple de el.

— Bine. Vom aştepta. Îi zâmbesc şi îl împung în obraz. Eşti atât de moale!

— Cu tine, da.

Mă sărută din nou, de data asta încet, dulce, recunoscător. Se ridică într-un cot, sprijinindu-se în braţul musculos, apoi se apleacă peste mine şi stinge lumina. Imaginea aceea puternică şi masculină de muşchi, tendoane şi carne este ultima pe care o voi vedea în seara asta şi nu face nimic pentru a mă răcori. Nathan se lasă jos lângă mine şi mă trage pe pieptul lui. Îl sărut.

— Doar să nu răspândeşti zvonul că sunt moale ca o bezea, spune el, tachinându-mă. O să-mi distrugă imaginea.

— Care imagine? Cea în care tu strecori pe ascuns bancnote de o sută de dolari în cutia poştală a vecinei mele văduve? Sau cea în care cumperi o întreagă clădire pentru ca micile balerine să-şi poată permite în continuare să se antreneze?

Mă sărută pe creştet, şi nu ratez momentul în care inspiră parfumul părului meu. Suntem acasă, unul în braţele celuilalt. Mă ghemuiesc ca o pisicuţă la pieptul lui puternic. Înţelegerea este ca încheiată. M-aş căsători cu el în cinci minute dacă aş avea această opţiune.

— Fac toate astea pentru tine, Bree.

CAPITOLUL 29
NATHAN

Sâmbătă, eu şi Bree dormim până la ora 10.00. Nu-mi amintesc când am făcut asta ultima oară. În liceu, poate? Mă trezesc de câteva ori şi nu simt nici măcar o dată nevoia să mă scol şi să-mi încep ziua. Tot ce îmi doresc este chiar aici, în braţele mele. Gemând de plăcere în somn.

În cele din urmă, va trebui să o părăsesc Bree pentru câteva întâlniri şi apoi să ajung la aeroport pentru zborul spre Houston, unde vom juca ultimul nostru meci din play-off.

Sâmbetele sunt singurele zile din timpul sezonului pe care le pot considera ca fiind mai libere, pentru că atunci nu

merg la sala de forță – în schimb, trebuie să particip la o mulțime de întâlniri şi evenimente. Ceea ce, dacă mă gândesc bine, înseamnă că nici sâmbetele nu sunt chiar libere... În dimineața asta însă, am renunțat la o întâlnire devreme pentru a o admira cu ochi de fanatic pe Bree în timp ce dormea. Pentru întâlnirea anulată va trebui să înfrunt mânia lui Nicole, dar simt că merită. Cred că ăsta poate fi considerat un progres pentru mine.

Unul dintre firele de păr ale lui Bree îi este prins în gură, şi, când încerc să îl extrag, ea se trezeşte brusc. Sare din pat ca o figurină pe arc dintr-o cutie, cu părul nepieptănat şi zbârlit, care parcă îi face capul mult mai mare decât în mod normal. Se întoarce spre mine cu ochii mari, de parcă tocmai s-a trezit dintr-un somn prin criogenare.

— AM DE PREDAT UN CURS DE BALET LA 10.30!

Are o voce cam stridentă dimineața, dar nu-i nimic, tot am de gând să o păstrez.

Aruncând pătura de pe ea, se dă jos din pat şi iese din cameră în viteză. Mă holbez la uşa goală, până când, două secunde mai târziu, o aud venind înapoi, tot în fugă. O străfulgerare de păr şi tentacule de caracatiță este tot ce văd înainte ca ea să mă placheze pe pat. O văd plutind deasupra mea, cu gropițele din obraji ieşite în evidență, şi îmi dă un sărut zgomotos, pe buze.

— Bună dimineața. Te iubesc!

Zâmbesc şi mă aplec pentru a o săruta mai mult, dar ea îşi lasă bărbia în piept.

— O, nu. Nici unul din noi nu s-a spălat pe dinți aseară, iar respirația de dimineață este groaznică. Nu primeşti decât un pupic cu buzele țuguiate şi... NATHAN, OPREŞTE-TE CHIAR ACUM!

Râde şi țipă în acelaşi timp, pentru că o gâdil fără milă.

— Vrei să spui că respirația mea miroase urât? O să plăteşti pentru asta.

— Dă-mi drumul! Am curs de balet!

Dar râde atât de tare, încât abia mai poate vorbi.

— Nu trebuia să te întorci. Asta a fost prima ta greşeală, iar acum, ai fost prinsă.

Mă opresc din gâdilat suficient de mult cât să mă întind până la noptieră, să apuc spray-ul Listerine şi să iau o doză. Aproape că rămâne cu gura căscată în faţa îndrăznelii mele de a ţine aşa ceva pe noptieră, dar ce pot spune – nu sunt chiar un amator. Cum are gura deschisă ca un peşte, reuşesc să-i dau şi ei un strop de spray.

Aproape se îneacă de râs, şi eu reuşesc să o sărut, aşa cum mi-am dorit. Nu mă grăbesc.

Bree îmi trimite mai apoi un mesaj pe telefon, anunţându-mă că a întârziat la curs şi că este numai vina mea. Îmi asum cu plăcere acest eşec.

*

Mă las pe spate în cada uriaşă, de porţelan, cu gheare de bronz şi o sun pe Bree prin FaceTime. Apelul începe exact când un balon se sparge lângă umărul meu. Faţa ei zâmbitoare îmi umple ecranul, cu luminile aspre ale studioului plutind deasupra capului ei. Se strâmbă, după care un zâmbet îi înfloreşte pe faţă.

— Eşti în baie!!!

— O baie cu bule, o anunţ eu şi ridic un pumn de spumă.

Niciodată nu am văzut-o mai încântată. Pot vedea bretelele roz-deschis, subţiri ca nişte spaghete ale body-ului ei şi câteva şuviţe de păr, lipite de transpiraţie pe gât. Când ia telefonul pentru a se sprijini cu spatele de oglindă, îmi dau seama, din reflexie, că este singură în sală. Respiră greu.

— Şi? Complet minunat, nu-i aşa?

— Habar n-aveam ce pierdeam.

Sincer, sunt destul de plictisit, dar aş sta aici în fiecare seară pentru tot restul vieţii mele dacă asta o va face să zâmbească astfel. De asemenea, după discuţia cu Bree de

aseară, sunt gata să încep să fac ceva pentru a mă îngriji de sănătatea mea mintală. Mi-am programat şi o întâlnire cu un terapeut pentru săptămâna viitoare. Şi nu pot să mint, am ceva emoţii în legătură cu asta...

— Singurul mod în care ar putea fi mai bine ar fi dacă ai fi aici...

— NICI POMENEALĂ! strigă Jamal de cealaltă parte a uşii de la baie.

Avionul nostru a ajuns la Houston cu câteva ore în urmă, şi, din cauza programului strict pe care echipa îl impune în noaptea dinaintea fiecărui meci, sunt deja în camera mea de hotel. Când jucăm în deplasare, suntem cazaţi câte doi jucători în fiecare cameră, şi, de obicei, colegul meu este Jamal.

— Nu începe cu toate astea! Nimeni n-are chef să audă discuţiile tale murdare din baia cu spumă, spune el din camera aflată de cealaltă parte a uşii, unde sunt sigur că stă întins pe pat, pe faţa de pernă de mătase pe care şi-a adus-o de acasă.

— Bună, Jamal! strigă Bree în telefon.

— Pune-ţi căştile pe urechi, îi spun lui Jamal.

— Nu. Tot voi şti ce se întâmplă acolo şi nu sunt de acord cu asta.

Îmi dau ochii peste cap.

— Eşti doar supărat că am ocupat cada înaintea ta.

— DA, sunt supărat! spune el, pe un ton indignat. De ani buni îmi fac o baie cu spumă în fiecare seară şi mă bucur de ea la nebunie şi, dintr-odată, noua ta prietenă îţi spune cât de glorioasă este şi tu îmi sabotezi timpul dedicat îngrijirii. Nu-i frumos, omule!

Bree pare încântată.

— Şi Jamal are una dintre măştile alea verzi şi crăpate, cum porţi şi tu, îi dezvălui lui Bree, fără să catadicsesc să vorbesc mai încet.

— Da, am, dar să ştii că nu apreciez tonul tău arogant. Şi bărbaţii pot aprecia să aibă o piele bună. De fapt, ai putea urma şi tu un tratament pentru pori, Nathan. Îţi pot vedea punctele negre şi prin uşă, ripostează Jamal.

„Porii mei sunt în regulă."

— Ignoră-l, îi spun lui Bree, cufundându-mă puţin mai mult în apă. Deci ce faci la studio?

— Oh, lucrez la coregrafia unuia dintre dansurile spectacolului care urmează.

— Da? Pot să văd?

Obrajii ei se îmbujorează. În afară de momentele în care am tras cu ochiul când a predat un curs sau două de-a lungul anilor, nu am mai văzut-o dansând cu adevărat din liceu, de dinaintea accidentului. Nu ştiu din ce motiv, dar dansul este întotdeauna ceva ce ţine doar pentru ea. Sper că acum, când lucrurile s-au schimbat între noi, mă va lăsa să pătrund din nou în această parte a vieţii ei.

Bree strâmbă din nas.

— Nu ştiu. Este încă greu. Nu sunt prea multe de văzut. Umerii încă îi zvâcnesc şi capul continuă să îi tremure, după atâta efort, făcând-o să arate ca un extraterestru care încearcă să imite o Fiinţă Umană Normală.

— Breeee, îi întrerup explicaţiile neconvingătoare, iar ea îmi aruncă o privire.

— Naaathaaan.

— Hai, te rog! Lasă-mă să te privesc cum dansezi! Cât vei dansa, o să-mi acopăr faţa cu spumă, ca să te simţi mai puţin jenată.

Jamal intervine din nou:

— BLEAH, SUNTEŢI SCÂRBOŞI!

— Vezi-ţi de treaba ta! îi strig, aruncând cu un săpun în uşă, după care mă concentrez din nou asupra discuţiei cu Bree. De ce nu vrei să dansezi în faţa mea?

Ochii ei se plimbă prin sală, iar dinții i se înfig în buza de jos. La naiba, aş fi vrut să fiu acolo să o sărut! Nu am avut suficient timp aseară şi nici în această dimineață. Am nevoie de săptămâni întregi cu ea... ba nu, de ani întregi, ca să recuperez timpul pierdut.

— Nu mai sunt la fel de bună precum îți aminteşti.

— Ai noroc – nu-mi amintesc nimic. Ce-i acela balet? Este chestia aia în care faci mult zgomot cu pantofii?

Ea râde şi îmi aruncă o privire care spune „Bună încercare".

— Bree, uită-te bine la mine! Îți trimit un mesaj pe FaceTime dintr-o baie cu spumă chiar acum. Nimeni nu ar putea fi într-o situație mai vulnerabilă decât asta.

— Biiiineeee, ai câştigat. Se recunoaşte învinsă şi îşi aşază telefonul pe podea, înclinat în sus, ca să pot vedea întregul studio. Bree se apleacă spre ecran şi îşi îndreaptă arătătorul spre mine: Dar să ştii că nu mai sunt la fel de fluentă sau de grațioasă ca înainte. Iar la coregrafie trebuie să mai lucrez mult. De aceea am stat până târziu în seara asta.

Ridic o mână plină de spumă.

— Va fi ca şi cum nici măcar nu aş fi aici.

Buzele ei se curbează.

— Hmm, sigur.

Sunetele moi ale unui pian umplu aerul, iar Bree stă în mijlocul sălii, pe podea. Salopeta roz ca o gumă de mestecat îi este mulată pe corp, făcând-o să pară moale şi delicată, dar pantalonii ei preferați de jogging, de culoare gri şi supradimensionați, îi înghit jumătatea inferioară a corpului, contrastând cu jumătatea superioară, care este elegantă şi aşa cum trebuie să fie. Este o reprezentare perfectă a personalității ei. Poartă pantalonii aşa cum o face întotdeauna: lăsați pe talie şi strânşi pe gambe. Pantofii cu poante sunt legați cu şireturi în jurul gleznelor, un curcubeu de brățări i se îngrămădeşte la încheietura unei

mâini, iar părul ei este prins într-o împletitură franțuzească de şuvițe care îi atârnă pe spate.

Brațele lungi şi slabe se întind pe lângă ea şi îi alunecă deasupra capului. Bree se ridică pe vârfuri cu o naturalețe uimitoare şi începe o serie de paşi delicați, care se transformă într-o serie de viraje impresionante. Stau înmărmurit, privind corpul puternic şi totodată grațios al lui Bree cum se roteşte, sare şi mă captivează complet, până când apa din cadă se face rece ca gheața. Însă nu-mi pasă, pentru că n-aş vrea să mă mai uit niciodată în altă parte.

În tot acest timp, nu vorbim deloc. Îmi este clar că ea este hiperconcentrată asupra mişcărilor pe care le face şi nu aş îndrăzni pentru nimic în lume să stric această scenă paradiziacă. O încredere calmă îi pulsează prin vene în timp ce sare. Unghiurile corpului ei sunt concomitent sticlă ascuțită şi catifea moale. Creează iluzia că este la fel de delicată ca o dantelă, dar, când sare de la sol cu picioarele perfect întinse în direcții opuse şi apoi aterizează – abia scoțând vreun sunet –, îți dai seama că forța ei nu trebuie subestimată. Bree este puternică şi feroce în pielea ei delicată. Viața a încercat să o doboare la pământ şi să o țintuiască acolo, dar ea i-a arătat degetul mijlociu şi s-a ridicat din nou, triumfătoare. Această fată este tot ce aspir să am, tot ce iubesc, tot ce îmi doresc. I-am încredințat inima mea, cu tot ce sunt, şi sper să nu mi-o dea niciodată înapoi.

CAPITOLUL 30
BREE

Este duminica în care are loc Super Bowlul, dragilor! Şi, da, Rechinii au reuşit! Au câştigat campionatul NFC în urmă cu două săptămâni, iar acum suntem cu toţii aici, în Las Vegas, unde Rechinii (sau, mai bine zis, cea mai bună echipă de pe planetă) va juca împotriva Măgarilor (glumesc doar – de fapt, se numesc Armăsarii, dar nimănui nu-i pasă, iar noi vrem ca ei să muşte din ţărână). Lily şi-a lăsat copiii cu Doug pentru a mă putea însoţi. Nathan ne-a plătit biletele ca să zburăm la clasa întâi aseară, şi i-am permis să o facă, deoarece în contul meu bancar mai sunt doar vreo doi dolari şi o gumă de mestecat, dar nu aveam cum să ratez afurisitul de Super Bowl. De asemenea, acum, că suntem împreună în mod oficial, a trebuit să devin mai îngăduitoare şi să-l las să plătească pentru lucruri. Se pare că îi fac o mare bucurie când îl las să mă răsfeţe, aşa că încerc să spun „Da” cât mai des.

Ca, de exemplu, când am fost înştiinţată pe e-mail că studioul meu de dans a fost selecţionat pentru spaţiul disponibil de la The Good Factory (încerc să mă prefac, dar să ştiţi că sar în sus de bucurie). Nathan m-a întrebat imediat dacă îl las să plătească pentru renovările pe care va trebui să le facem ca să transformăm spaţiul într-un studio de dans şi am făcut un compromis. În loc să îi dau banii pe care i-am câştigat făcând reclama, aşa cum plănuisem, îi voi folosi pentru renovări. „Vedeţi, este un progres.”

Nu l-am mai văzut de când am ajuns în Vegas, pentru că a fost ridicol de ocupat cu echipa şi cu evenimentele media, aşa cum a fost şi în ultimele săptămâni, după ce Rechinii au câştigat campionatul NFC. Dar înţeleg pe deplin situaţia şi am profitat cât am putut de mult de fiecare moment pe care l-am putut petrece cu el. În curând, totul se va termina şi vom putea, în sfârşit, să petrecem câteva luni împreună, în afara sezonului, fără a fi presaţi de programul său riguros.

Totuşi, am primit mesaje non-stop, care au trecut la nivelul următor. Întotdeauna propoziţii şi fraze scurte, ca această conversaţie pe care am avut-o la scurt timp după aterizarea de aseară.

Eu: *Bună, frumosule. Suntem în Vegas!*

Nathan: *Mi s-a părut mie că ziua este brusc mai luminoasă.*

Eu: *Opreşte-te! (Doar glumeam, afară e atât de urât, dar îmi place. Continuă tot aşa!)*

Nathan: *Mi-e dor de tine. Te rog să nu te îmbeţi şi să nu fugi cu vreun tip ciudat în seara asta.*

Eu: *Doamne, ce pretenţios eşti!*

Nathan: *La naiba! Singurul bărbat cu care poţi fugi în Vegas sunt eu.*

Eu: *Ah, bine. Pentru că tu eşti singurul cu care vreau să fug. Ce zici de diseară?*

Nathan: *Nu pot în seara asta. Sunt ocupat. Ce zici de mâine-seară? Am ceva de rezolvat între 18.30 şi 22.30, dar, după aceea, sunt liber.*

Eu: *Sigur! Sună bine!*

Acum, eu şi Lily ne îndreptăm spre loja noastră de la stadion, încălţate cu pantofi cu toc înalt, incomozi, şi îmbrăcate cu rochii de designer la modă *à la Marshalls*.

Doar că, deoarece eu sunt eu şi nu se poate conta pe mine să mă conformez în totalitate normelor de modă ale societăţii, mi-am asortat rochia mea drăguţă, albă, mulată pe corp, cu un jerseu negru (cu numărul 8 al lui Nathan, bineînţeles) prins cu un mic nod în faţă.

Un lucru pe care l-am învăţat devreme în cariera lui Nathan: soţiile şi iubitele jucătorilor din NFL trăiesc după un cod vestimentar strict, iar acel cod implică să fii teribil de sofisticată în orice moment. Dar ca prietenă a lui am fost liberă să merg la meciuri în adidaşi şi tricou. Ca iubită a lui

însă... De fapt, cui îi pasă? Voi merge la meciuri îmbrăcată tot în ce vreau eu. Azi, am vrut să port tocuri şi să mă îmbrac elegant. La meciul următor, s-ar putea să port o salopetă cu glugă. Nimeni nu poate prezice cu adevărat ce se va întâmpla cu alegerile mele vestimentare.

După ce am fost conduse la lojă, am urcat în ea şi am găsit-o pe Vivian, mama lui Nathan, care se afla deja acolo, absorbind tot oxigenul cu egoul ei imens. Învârte măslinele în paharul ei cu Martini, arătând de parcă ar avea cel puțin zece comentarii snoabe pe vârful limbii.

— Bună ziua, doamnă Donelson, mă bucur să vă revăd!

Zâmbesc şi îi întind mâna ca un vânzător de maşini. „Vrei să cumperi porcăria asta?" Oamenii normali se îmbrățişează în astfel de situații. Dar să ne amintim cu toții că Vivian Donelson este departe de a fi o femeie normală şi că m-a văzut întotdeauna ca pe o amenințare la adresa carierei lui Nathan. Cu alte cuvinte, mă urăşte.

Ochii aceia întunecați – asemănători cu ai lui Nathan, dar într-un mod obsedant, care te fac să crezi că nu se închid niciodată – coboară până la mâna mea întinsă.

— Data viitoare, ai face bine să-ți îngrijeşti manichiura înainte de un meci important, la fel ca soțiile şi iubitele celorlalți jucători. Şi să laşi brățările de prost-gust acasă. Nu se potrivesc în lumea asta. Vivian Donelson îşi ridică apoi privirea şi refuză să-mi strângă mâna. Nimănui nu-i place o tipă hippy care stă în loja soțiilor celor din NFL.

Lily face un pas înainte de parcă ar vrea să-şi smulgă cerceii din urechi şi să o lovească pe această femeie în stilul *Wreck-It Ralph*[29]. O apuc de antebraț şi o opresc, pentru că

[29] Comedie americană de animație pe computer, produsă în 2012 de Studiourile Walt Disney. Filmul spune povestea unui personaj din jocurile Arcade care se revoltă împotriva rolului său de „băiat rău" şi visează să devină erou. (n.tr.)

nu am nevoie ca ea să ducă această bătălie pentru mine. Nici măcar nu mă simt jignită de cuvintele lui Vivian Donelson. Tot ce simt acum este tristețe pentru Nathan. Să fie crescut de o mamă atât de exigentă şi de pretenţioasă a fost, probabil, chinuitor. Nu-i de mirare că el se simte copleşit de presiune şi de aşteptări. Sunt, de asemenea, impresionată de Nathan şi îl admir pentru că a depăşit influența ei şi a devenit o persoană atât de generoasă şi de bună, în ciuda unei asemenea mame. Aceasta îmi dovedeşte că banii nu definesc o persoană, ci doar îi accentuează firea.

Ei bine, este momentul ca doamna Donelson să fie luminată în privința firii ei şi a efectului pe care acesta îl are asupra oamenilor din jurul ei. Nathan s-a îndepărtat cu adevărat de părinții săi în ultimele săptămâni, ca urmare a sugestiei terapeutului său, şi s-a angajat să impună noi limite. Mi-a vorbit deschis despre evenimente din copilăria lui despre care habar nu aveam şi, de asemenea, a vorbit sincer despre atitudinea mamei sale față de mine în mod special. El s-a exprimat clar, încă de la începutul noii noastre relații, că nu trebuie să îmi pun lacăt la gură în preajma mamei sale. Sunt liberă să-mi spun părerea şi să mă apăr, cu sprijinul lui deplin şi neclintit. Aşa că, păzea toată lumea, sunt pe cale să devin cel mai mare coşmar al acestei femei.

— Doamnă Donelson, încep, cu un zâmbet măsurat. În primul rând, ar fi trebuit să încetați să-mi mai spuneți astfel de lucruri nepoliticoase!

Am impresia că se încruntă, dar fața ei este mereu dură, aşa că mi-e greu să spun dacă într-adevăr s-a încruntat sau nu auzindu-mă. Continui:

— După cum cred că ştiți deja, sunt aici pentru a rămâne. Şi puteți fi complet sigură că, dacă veți continua să vorbiți cu mine sau cu iubitul meu aşa cum ați făcut-o în trecut, zilele dumneavoastră în aceeaşi lojă cu noi se vor sfârşi.

Doar pentru că l-ați născut şi l-ați împins spre succes pe Nathan nu înseamnă că aveți un loc garantat în viața noastră comună.

Aşa cum am mai spus, nu sunt o amenințare pentru femeile din viața lui Nathan – până când nu-l fac să aleagă. El mă va alege pe mine de fiecare dată, iar acum, că ştiu de ce o face, intenționez pe deplin să las această putere să mi se urce la cap. Îl voi proteja la fel de aprig cum mă protejează el pe mine.

— Nu voi vorbi în numele lui Nathan, chiar dacă am o listă foarte lungă de probleme pe care mi-ar plăcea să le comentez. Dar, în ceea ce priveşte modul în care mă tratați, sunteți arogantă şi nepoliticoasă, iar eu nu voi accepta asta.

Ochii lui Lily se deschid larg, şi o văd că îşi strânge buzele pentru a se împiedica să izbucnească în râs. Ochiul stâng al doamnei Donelson tresare, abia perceptibil. Bărbia i se ridică, iar eu sunt pregătită pentru cuvintele ei tăioase. De fapt, sunt pregătită să încasez o palmă la propriu peste față.

Dar nici unul dintre aceste lucruri nu se întâmplă.

— Băutura asta este oribilă. Mă duc să văd dacă nu au şi ceva mai bun, mormăie ea şi trece pe lângă noi, iar un fior străbate aerul odată cu ea.

Îi mulțumesc stelei mele norocoase că Nathan nu este prea apropiat de această femeie şi că nu trebuie să o suport decât de câteva ori pe an.

După ce iese şi uşa lojii se închide în urma ei, Lily se întoarce spre mine.

— Niciodată în viața mea nu am fost mai mândră de tine, surioară!

Încurajarea ei îmi prinde bine, căci tremur la propriu, acum, că totul s-a terminat.

— Tot ce-i mai trebuia acestei femei era o haină de blană, şi ar fi fost un personaj malefic din desenele animate Disney. Dar unde este tatăl lui Nathan? se interesează Lily.

— Mâine are o întâlnire importantă, pentru care vrea să fie odihnit. I-a spus lui Nathan că va urmări o parte din meci la televizor.

Lily clipeşte, nedumerită.

— Cred că glumeşti!

— Aş vrea eu. Nathan a muncit atât de mult pentru a-şi mulţumi părinţii, şi iată-l aici, la Super Bowl pentru a doua oară, iar tatăl său nici măcar nu se oboseşte să apară, deoarece trebuie să se spele pe cap şi să îşi facă somnul de frumuseţe.

Eu şi Lily coborâm cele trei trepte mici care duc din zona recreaţională a loji la scaunele din piele din faţa geamului. Stadionul se umple rapid de fani, toţi îmbrăcaţi în culorile echipei favorite – unii în negru şi argintiu, alţii în portocaliu şi bleumarin. Uriaşa energie degajată scânteiază pe întregul stadion ca un foc de artificii, şi simt cum nerăbdarea bolboroseşte în mine precum bulele într-un pahar de şampanie scumpă.

Nathan (şi echipa lui, dar, serios, cui îi pasă de ceilalţi jucători?) va alerga prin acel tunel în scurt timp, iar stadionul va înnebuni, efectiv. Suporterii Rechinilor ţin pancarte cu numele lui, poartă tricouri imprimate cu numărul lui, iar fanii adverşi se tem de el şi de ceea ce va face astăzi. Numele lui va fi pe buzele a mii de oameni. Cântat şi scandat. Toată lumea speculează: „Cum este Nathan Donelson în viaţa reală?”

Dar eu ştiu.

Ştiu despre sticla verde de şampon şi ştiu că lui îi este frică să zboare cu avionul. Ştiu că poate păstra un secret mai bine decât Lily din vara în care o sticlă de vin a dispărut în mod misterios din frigiderul de vinuri al părinţilor mei şi ştiu că aşternuturile lui Nathan se simt moi ca untul pe pielea mea. Este al meu, iar inima mea se bucură, triumfătoare, la acest gând.

Doamna Donelson se întoarce puțin mai târziu cu o băutură proaspătă, şi stăm toate într-o tăcere teribil de ciudată. Ea bate cu unghiile lungi şi perfect manichiurate în cotiera de plastic, iar noi aşteptăm nerăbdătoare să înceapă meciul. Vârful lung al tocului ei înalt vibrează înainte şi înapoi. Eu şi Lily continuăm să ne schimonosim de oroare, în spatele ei.

În cele din urmă, vocile crainicilor răsună în difuzoare.

— Doamnelor şi domnilor, a venit momentul să le urăm bun-venit campionilor NFC, Rechinii din Los Angeles!

Stadionul se umple de strigăte şi urale, iar echipele de filmare se precipită spre ieşirea tunelului. Este timpul pentru spectacol. Stau pe marginea scaunului meu în timp ce ceața densă şi luminile strălucitoare umplu partea din față a tunelului din care Rechinii vor ieşi.

Şi iată-i!

Nathan iese primul, urmat de coechipierii săi. Ei sprintează prin ceață cu o încredere în sine care ne face să ne înfiorăm. În acest moment, nu contează ce credeți despre acest sport, dar sigur ați vrea să *fiți* în locul acestor sportivi.

Jamal îşi flexează ambele brațe şi strigă ca un gladiator. Ceilalți jucători bat aerul cu pumnul şi îşi croiesc drum pe teren până la banca lor de rezerve. Nathan este liniştit şi calm. Aleargă de parcă zici că are oțel în vene, imperturbabil ca întotdeauna. Când ajunge la linia de 21 de metri, se opreşte, şi casca i se înclină în sus. Îi zăresc privirea arzătoare şi mă simt ca şi cum degetele lui s-ar plimba pe pielea mea. Zâmbeşte pentru prima dată şi îşi ridică brațul pentru a-mi face cu mâna. Şi apoi, îndreaptă degetul spre mine. Gestul universal de „Asta e pentru tine, iubire”. Fac o față tâmpă, apoi îi trimit o bezea. El o prinde din aer. Fanii se întorc şi îşi îndreaptă ochii, ca nişte raze laser, spre mine – dar tot ce mă interesează este Nathan.

În timpul pauzei de la jumătatea partidei, Lily şi doamna Donelson încearcă să stea de vorbă, dar, din moment ce Lily vorbeşte printre dinții strânşi, presupun că discuția lor nu merge bine. M-am strecurat în zona snack-barului din lojă pentru a mă holba la telefon, în caz că Nathan găseşte un minut să-mi trimită un mesaj.

— ... Este din cauză că a fost... distras în ultima vreme, spune doamna Donelson, într-o încercare nu prea voalată de a da vina pe mine pentru faptul că Rechinii sunt conduşi la pauză.

Aleg un fursec de pe masă şi iau o muşcătură mare. Iamii, fulgi de ciocolată!

Lily simte nevoia să se bată pentru mine şi Nathan – ceea ce mi se pare adorabil şi hilar în acelaşi timp, întrucât eu nu irosesc nici un sentiment pe Vivian.

— Distracțiile sunt bune pentru oameni. Şi cred că distracțiile lui sunt cele care l-au ajutat să evite să fie placat în a doua repriză.

Un pic cam deplasat, Lil, dar gestul este drăguț!

Doamna Donelson oftează. Eu continui să-mi mănânc fursecul.

— Nu prea cred. Pare leneş astăzi. Nu cred că a petrecut suficient timp antrenându-se.

— Nu cred că ați petrecut suficient timp spunându-i că face o treabă grozavă!!!

Uau, discuția a escaladat rapid. Lily se ridică de pe scaun. Doamna Donelson se ridică şi ea. Femeile astea sunt pe cale să se ia la bătaie, iar eu sunt aici şi mă bucur de fursecul meu. Telefonul meu bâzâie scurt, aşa că mă întorc şi mă pierd în conversația prin SMS cu persoana mea preferată.

Nathan: *Bună. Cum îți merge ziua?*

Eu: *Oh, bine. A ta cum e?*

Nathan: *Destul de plictisitoare. Nu se întâmplă nimic cu adevărat. Mi-e dor de tine!*

Vocea doamnei Donelson îmi retează, pentru o clipă, gândurile.

— Pun presiune pe Nathan fiindcă îl iubesc! spune ea.

Eu: *Şi mie mi-e dor!*
Nathan: *Facem cum am plănuit?*

— ASTA NU ESTE IUBIRE, strigă Lily.
— Şi de cât timp eşti mamă, drăguţo?
— Nu mă lua pe mine cu „drăguţo”!

Eu: *Fuga noastră? Da, am uitat complet de asta. Sună bine, totuşi.*

Îmi place că glumim în felul ăsta. În spatele meu se derulează o telenovelă în plină zi, iar eu şi Nathan ne prefacem că vom fugi împreună.

Nathan: *Perfect. Ei bine, şeful meu spune că trebuie să mă întorc la muncă. Te iubesc!*
Eu: *Te iubesc!!! Mergi şi arată-le cum stă treaba!*
Nathan*:* □

Mă întorc şi le văd pe doamna Donelson şi pe Lily îmbrăţişându-se. Ce naiba am ratat?!

Ne-am ţinut toate respiraţia în ultimele zece minute. Meciul ăsta este atât de strâns! În momentul de faţă, scorul este 21–17, Rechinii sunt conduşi cu patru puncte. Au mai rămas doar treizeci de secunde din timpul regulamentar de joc, şi este a patra încercare. Rechinii trebuie să obţină un prim eseu pentru a avea o şansă la victorie, iar ei nu mai au dreptul la nici un time-out. Stresul de pe acest stadion este palpabil, şi, sincer, nu-mi pot imagina presiunea pe care o simte Nathan în acest moment, când vede cum se scurge timpul. Ambele echipe intră rapid în formaţie, iar apoi mingea îi este trimisă lui Nathan. El face un joc scurt de picioare, căutând din priviri un coechipier liber, dar nu

există nici unul. Inima îmi bate cu putere în timp ce îl văd cum pune mingea sub braț şi începe să alerge. Nu are de ales decât să încerce să obțină el însuşi primul eseu. La început, lucrurile par promițătoare, dar, apoi, ca şi cum aş vedea totul cu încetinitorul, un jucător din apărare îl plachează pe Nathan, doborându-l. Mingea îi este smulsă şi degajată. A ratat. *Game over*.

Un oftat colectiv cuprinde întregul stadion, şi umerii noştri se prăbuşesc. Jucătorul care l-a placat pe Nathan se scoală iute de jos şi îi întinde mâna pentru a-l ajuta să se ridice. Suspin cu o uşurare audibilă când Nathan îi prinde mâna şi se ridică nevătămat.

Îmi dau seama în acel moment că sunt lipită de peretele de sticlă ca o gâză de parbriz. Desprinzându-mă, mă întorc cu fața spre sora mea şi spre mama lui Nathan. Cumva, am reuşit toate să ne apropiem în această a doua repriză a meciului. Lily chiar i-a dat de gândit lui Vivian în urma disputei lor verbale, iar de atunci mama lui Nathan a devenit mai maleabilă. Să nu mă înțelegeți greşit, încă este o femeie dificilă, dar cred că, în momentul în care Lily a ajutat-o să vadă că ajunsese cumva o replică fidelă a propriei mame, pe care o disprețuia, a uimit-o.

Noi trei am trecut prin multe în timpul acestui meci de Super Bowl. Şi acum, s-a terminat.

Armăsarii îngenunchează imediat ce adversarii repun mingea în joc de la centru, punând oficial capăt meciului. Nu-mi acord nici măcar o clipă să caut chipul lui Nathan pe margine, pentru că tot ce vreau să fac este să îl cuprind în brațe cât mai repede posibil. Aşa că folosesc acest timp pentru a mă grăbi să cobor la lift şi să mă îndrept spre intrarea pentru presă. Agenții de securitate îmi verifică legitimația la poartă, apoi sunt înghesuită împreună cu restul membrilor familiilor jucătorilor printr-un tunel întunecat care duce spre teren. Ups! Tocmai mi-am dat

seama că am ieşit din lojă atât de repede, încât le-am lăsat din greşeală pe Lily şi pe doamna Donelson în urmă. Păcat! Trebuia să vă grăbiți, doamnelor!

Ies din tunel exact la timp pentru a-l vedea pe Nathan în mijlocul terenului, îmbrățişându-l rapid pe atacantul echipei câştigătoare. Are clasă acest Nathan. Reuşeşte să pară cu adevărat fericit în fața adversarului său, chiar dacă ştiu că este devastat.

A muncit atât de mult pentru a ajunge la acest moment, doar pentru a fi cel care a dat propriei echipe lovitura de grație la final. Sper ca mass-media să nu insiste asupra acestei singure greşeli, pentru că Nathan a făcut un meci extraordinar înainte de acel moment fatidic şi ar merita să fie remarcat. Dar, cumva, ştiu că jurnaliştii o vor face. Acele secvențe cu Nathan pierzând mingea în ultimele secunde de joc vor fi difuzate la nesfârşit de televiziuni.

Camerele îi filmează de zor pe cei doi atacanți centrali care schimbă între ei câteva cuvinte. De sus plouă cu confetti, în timp ce jucătorii se felicită reciproc şi dau dovadă de o sportivitate pe care eu ştiu că nu o simt. Jamal este în partea cealaltă a terenului şi îşi apasă degetele peste ochi pentru a-şi opri lacrimile. Derek este pe bancă, cu capul plecat. Nu-i găsesc pe Price şi pe Lawrence, dar sunt sigură că şi ei se simt la fel.

Este un caleidoscop de emoții pe acest teren. În timp ce un om este în al nouălea cer de bucurie şi se bate pe piept cu coechipierul sau îşi sărută soția, un altul are privirea ațintită în pământ şi îşi înăbuşă dezamăgirea.

Îl pierd din vedere pe Nathan şi mă simt uşor panicată. Cum de rezistă? Perfecționistul meu ursuleț de oțel este undeva pe acest teren, şi ştiu că este zdrobit. Trebuie să ajung la el.

Ridicându-mă pe vârfuri, îmi încordez gâtul ca să-l văd, dar este dificil, cu atâtea alte persoane care umplu terenul.

Mă gândesc să-i cer unuia dintre aceşti sportivi gigantici să mă ridice pe umeri, dar sunt salvată când, în sfârşit, îl zăresc pe Nathan pe marginea terenului, discutând cu unul dintre antrenori. Bărbatul îi întinde ceva, apoi arată în direcția mea. Îmi deschid larg brațele, gata să-l strâng pe Nathan în brațe în timp ce el plânge la pieptul meu.

Când se întoarce, privirea lui mă loveşte ca un campion la categoria grea în ring. Am rămas fără suflare. Nu are nevoie să plângă la pieptul meu. Omul acela zâmbeşte.

Se îndreaptă spre mine, peste el plouă cu confetti, oamenii îl îmbrățişează, sărbătoresc şi plâng în jurul lui, iar Nathan desparte emoțiile precum a despărțit Marea Roşie legendarul Moise. Este transpirat şi sclipitor. Brațele sale sunt umflate şi cu venele vizibile, după jocul lung şi obositor. Echipele de televiziune îi văd zâmbetul şi îl asaltează. (Le înțeleg curiozitatea.) Poate că are o cădere nervoasă chiar în acest moment? Poate că a dat-o în bară în mod intenționat? Pentru că aceasta nu este privirea unei persoane care tocmai a pierdut tot ce şi-a dorit vreodată.

Nu. Se apropie de mine, iar dinții lui albi strălucesc sub luminile de pe teren. Îşi aruncă la picioare casca şi pune un genunchi în pământ. Brusc, tot haosul din jurul nostru dispare. Suntem eu şi cel mai bun prieten al meu. Iar el mă cere în căsătorie.

— Bună, prietena mea frumoasă, îmi spune, luându-mi mâna în a lui, care este aspră, cu bătături noi şi înfăşurată cu o față elastică. Ştiu că deja am plănuit asta aseară, dar m-am gândit că ți-ar plăcea s-o auzi direct din gura mea, mai degrabă decât prin SMS, spune el şi îmi strânge mâna, iar eu deja plâng. Bree, prietena mea cea mai bună, te iubesc! Nu suntem iubiți în mod oficial de foarte mult timp, dar suntem, de fapt, împreună de ani buni. Vrei să te căsătoreşti cu mine? Mă vei lăsa să te iubesc în fiecare zi de

acum încolo? Te vei muta, în sfârşit, din apartamentul tău jalnic în apartamentul meu?

Eu râd.

— Toate astea sunt doar o stratagemă a ta ca să mă îndepărtezi de mucegai, nu-i aşa?

— Este singurul mod în care îmi vei permite să o fac.

— Eşti atât de priceput la găsit chichiţe!

Clipeşte spre mine, şi văd lacrimi în genele lui.

— Este un da?

Încuviinţez din cap frenetic, râzând şi plângând şi aproape scăpându-mă pe mine în acest timp.

— Da!

Nathan ţâşneşte în picioare şi mă ridică, învârtindu-mă, în timp ce milioane de confetti aterizează în jurul nostru, ca o ninsoare proaspătă. Oare chiar se poate întâmpla aşa ceva?

— În seara asta? îmi şopteşte la ureche. Vrei să fugi cu mine?

În acest moment, echipa de filmare se plictiseşte de momentul nostru de romantism şi se întoarce la echipa câştigătoare pentru a-i auzi pe jucătorii acesteia declarând că vor merge la Disneyland. Mă aflu încă în braţele lui Nathan, cu picioarele atârnând la un metru deasupra solului, şi totul mi se pare suprarealist.

— Eşti sigur? Nu ştiu dacă îţi dai seama sau nu, dar asta a fost o zi mare pentru tine. Şi... îţi dai seama că echipa ta tocmai a pierdut, nu?

Nu aş fi vrut să întreb asta, dar, la cum se comportă, ai crede că sărbătoreşte în loc să deplângă înfrângerea de pe teren. Şi, deşi fuga cu Nathan este, în mod legitim, visul meu, trebuie să ştiu că el este convins că vrea s-o facă. Trebuie să fiu sigură că nu se comportă pripit, doar pentru că este dezamăgit de eşec.

El chicoteşte, iar braţele lui se încolăcesc în jurul spinării mele.

— Da, ştiu că am pierdut. Şi, da, sunt dezamăgit, dar mai ales sunt uşurat că totul s-a terminat, în sfârşit. Mă simt ca şi cum o greutate uriaşă mi-a căzut de pe umeri. Acum, sunt gata doar să respir alături de tine pentru o vreme. De preferință pe o plajă, undeva. Cu tine în cel mai sumar bikini pe care îl pot găsi.

Îmi vine să-l ciupesc de subsuori, dar poartă apărători de burete – ceea ce nu mi se pare prea corect. În schimb, mă aplec înainte şi îi prind buzele într-un sărut agresiv. „Poftim, eşti pedepsit."

— Bree, răspunsul complet este că nu vreau să mai aştept încă o secundă fără să fiu sută la sută cu adevărat şi pe deplin al tău. Dar, dacă vrei să aştepți şi să faci o nuntă mare, o voi face. Nu vreau să te simți ca şi cum ar trebui să te căsătoreşti cu mine în seara asta doar ca să mă consolezi că am pierdut. Deoarece pentru mine nu despre asta este vorba.

Mă aplec şi îl sărut din nou, luându-mi timpul necesar pentru a-i parcurge buzele ca şi cum mii de străini nu s-ar uita la noi. Buzele lui au gust de sudoare şi de speranță, şi nu am cum să ratez această ocazie. Putem da o petrecere uriaşă când ajungem acasă.

— O să mă enervez dacă nu te căsătoreşti cu mine în seara asta, îi spun lui Nathan, complet serioasă.

Obrajii lui se încrețesc de la zâmbet, şi mă lasă cu picioarele pe pământ.

— Ah, am uitat complet să-ți dau asta – putem să o luăm de la capăt? spune el şi scoate o cutiuță, apoi o deschide.

Mă cufund în frumusețea inelului care se află în cutie. Inelul ăsta este drăguț într-un mod cumva dureros, dar, mai presus de orice, seamănă cu mine. Nu este strident sau masiv. Nu va trebui să-mi târăsc mâna pe jos atunci când merg. Este un diamant simplu, frumos, tăiat ca pentru o prințesă. Exact ce aş fi ales eu însămi.

În momentul în care îmi pun inelul pe deget, Jamal, Derek, Price şi Lawrence se înghesuie în jurul nostru. E o agitație de felicitări şi îmbrățişări transpirate. Dar nu durează prea mult, pentru că băieții trebuie să meargă la duşuri, apoi Nathan trebuie să fie disponibil pentru interviurile de după meci. Are exact timpul necesar să mă sărute o dată pe obraz, de două ori pe gât şi încă o dată pe gură înainte de a pufni de supărare şi de a se forța să se îndepărteze. Îşi îndreaptă spre mine degetul arătător, ca şi cum s-ar pregăti să-mi arunce mingea câştigătoare.

— Bree Cheese. Mai eşti cu mine?

Punându-mi mâinile în jurul gurii, strig:

— Întotdeauna!

Zece minute mai târziu, o găsesc pe Lily tot în lojă. Doamna Donelson a plecat deja, slavă Domnului, aşa că nu trebuie să îi explic nimic acum.

— GRĂBEŞTE-TE, SURIOARĂ! îi spun, trăgând-o de pe scaun. MIŞCĂ-ȚI FUNDUL, TREBUIE SĂ MĂ AJUȚI SĂ MĂ PREGĂTESC PENTRU NUNTĂ!

CAPITOLUL 31
BREE

— Mă mărit, mă mărit, mă mărit!

Îmi repet asta de încă cincisprezece ori în oglinda din baia hotelului. Din fericire pentru mine, purtam deja o rochie

albă la meci. Am renunțat la jerseu şi, gata, sunt instantaneu mireasă! Asta mă face să par un fel de supă. Îmi înclin capul spre reflexia mea din oglindă. Sper că nu arăt ca o supă.

Lily stă în spatele meu şi îmi pune mâinile pe brațe.

— Te-ai răzgândit? Aş putea avea o maşină pregătită să te scoată de aici în cinci minute, dacă asta vrei.

— O să te urc în maşina aia, o să te duc la aeroport şi o să te expediez în Australia dacă încerci să mă convingi să renunț la asta! Sunt atât de pregătită să mă căsătoresc cu Nathan, încât mă doare.

Lily zâmbeşte.

— Ştiu că eşti. Sunt atât de fericită că voi fi aici pentru asta. I-am sunat deja pe mama şi pe tata şi, deşi nu au fost încântați să rateze nunta copilului lor, amândoi sunt complet dependenți de Hallmark şi pot aprecia un vârtej romantic atunci când văd unul. Vor fi la nuntă prin FaceTime, la fel ca părinții lui Nathan, presupun.

Următoarele treizeci de minute le petrecem aranjându-ne, dar, cum nici eu şi nici Lily nu avem prea multă experiență cu paleta de farduri de ochi şi cu agrafele, îl sunăm pe FaceTime pe maestru.

— Trageți partea dreaptă spre spate, ca un val superb care se rostogoleşte pe plajă la apus, spune Dylan de pe ecranul telefonului meu.

Lily face o grimasă, iar mâna ei neîndemânatică îmi trage părul pe spate prea strâns. Simt că îmi arde scalpul.

— Ce înseamnă asta, Dylan?

— UN VAL SUPERB LA APUS DE SOARE, LILY! Nu am spus o bunicuță bătrână şi zgârcită de Crăciun.

Sora mea se dezumflă şi-mi şopteşte:

— Nu ştiu ce înseamnă nimic din toate astea!

— Nici eu nu ştiu, fă tot ce poți!

În cele din urmă, Lily îl mulțumeşte pe maestru, şi trecem la fardurile de ochi. Pensula tremură în degetele ei în timp ce avansează spre pleoapa mea, iar ea repetă instrucțiunile lui Dylan.

— *O pasăre care zboară deasupra canionului, având praf de aur pe aripi*... am înțeles.

Dylan stă atât de aproape de ecran, încât globul său ocular ocupă cea mai mare parte a acestuia.

De îndată ce machiajul meu este gata, mă uit în oglindă. Atât Dylan, cât şi Lily par să leşine de admirație la vederea mea, şi asta îmi umple ochii de lacrimi.

— Nu-mi vine să cred că este adevărat. Mă voi căsători cu cel mai bun prieten al meu în seara asta.

Lily se smiorcăie, emoționată, şi îşi lasă capul pe umărul meu. Dylan îşi şterge o lacrimă cețoasă de pe obraz şi încuviințează din cap.

— Da, fetițo, aşa este. Acum, bagă-ți mâna în sutien şi mişcă rățuştele alea spre suprafață.

Drăguț! Un ştergător de lacrimi de care aveam mare nevoie.

Nathan îi trimite lui Lily un mesaj cu planul lui minut cu minut, spunând că este ziua nunții noastre, aşa că nu ar trebui să-mi bat capul cu logistica. Este 23.00, meciul s-a terminat de aproape o oră, iar Lily mă conduce prin holul hotelului şi apoi afară, în noapte. Aerul rece îmi înfioară brațele, şi, ca în cea mai bine executată răpire, un SUV negru frânează lângă bordură. Lily deschide portiera şi mă împinge înăuntru. Se repede apoi în urma mea, şi, pentru o clipă, îmi fac griji că nu a reuşit şi ea să intre. Oh! A reuşit. Totul este în regulă.

Mă uit în interiorul uriaşei maşini şi simt o urmă de tristețe că Nathan nu este şi el aici. Nu l-am văzut tot weekendul, mai puțin acel scurt moment în care m-a rugat să-mi petrec restul vieții cu el. N-o să-mi fie greu să o fac.

Lily îmi vede probabil expresia de dezamăgire întipărită pe chip.

— Nathan este deja la capelă. A vrut ca totul să semene cât mai mult cu o zi de nuntă adevărată pentru tine. N-o să-ți vină să crezi câte lucruri a pus la cale într-un timp atât de scurt.

Îmi vine să cred, pentru că aşa este, pur şi simplu, Nathan. Acum, cu ochii limpezi, pot vedea că nu există distanță pe care nu ar străbate-o pentru mine – aşa a fost el întotdeauna.

Ceea ce îmi aminteşte de cât de puțin romantică sunt eu.

— Oh, nu! Mă pipăi pe rochie, de parcă aceasta ar avea, brusc, buzunare. Inelul lui!

Se pare că în Vegas sunt sute de locuri de unde poți cumpăra o verighetă cât ai bate din palme. Am cumpărat-o pe a lui Nathan pe drumul de întoarcere la hotel. (Ei bine, teoretic, Nathan a cumpărat-o, deoarece m-a făcut să accept să-i folosesc cartea de credit. Am primit şi de această dată, pentru că... vă amintiți? Doi dolari şi o gumă de mestecat).

Lily zâmbeşte şi caută prin geantă cutia cu inele, pe care o ridică triumfătoare.

— Da, am găsit-o. Doar ca să ştii, ți-ar cădea capul dacă nu ar fi ataşat, căscato!

— Auuu, mă faci să mă simt atât de bine în ziua nunții mele!

— Şi apoi, ți-ai folosi capul pe post de minge şi te-ai lăsa distrasă de o grămadă de copii pe un câmp, începând un nou program afterschool în care ei îți folosesc capul pe post de minge de fotbal.

Schițez o grimasă.

— Morbid. Ăsta chiar este umor negru.

Ea ridică din umeri ca şi cum ar spune „Este ceea ce este”. Doar nişte încurajări ocazionale în ziua nunții.

După câteva minute în care bâțâi din picior şi bat darabana cu degetele în genunchi, Lily alunecă de pe locul ei, pentru a veni mai aproape de mine. Îşi pune mâna pe genunchiul meu.

— Ştii, tocmai mi-am dat seama că, deoarece mama nu este aici, am o treabă foarte importantă de făcut.

— Şi care ar fi aceea?

Zâmbetul ei devine răutăcios.

— Să-ți explic fericirea din noaptea nunții.

— Oh, Doamne! Să nu îndrăz...

— Deci, drăguțo, s-ar putea să fi observat nişte senzații interesante când tu şi Nathan v-ați sărutat. Să nu te simți speriată...

Vorbesc peste ea, încercând să-i pun mâna peste gură.

— Nu este prima dată pentru mine, Lily. Ştiu ce fac! Hei, nu mai spune cuvântul ăsta...

— ... Şi asta se întâmplă când totul este gata. Îşi scutură umerii, nefiind descurajată de palma mea agresivă care încearcă să-i astupe gura. Şi acum, Bree, câteva trucuri amuzante pe care le-am învățat, iar tu poți să-mi trimiți un mesaj de mulțumire mai târziu.

Râd atât de tare, încât abia o aud. Îmi acopăr urechile pentru a înăbuşi sunetul vocii ei şi îmi las capul între genunchi.

— Nu vreau să aud despre sexul tău ciudat cu Doug! La-la-la-la! OH, DOAMNE, LILY, UITĂ CĂ TOCMAI I-AI SPUS ACEST CUVÂNT SURIOAREI TALE!

Mă chinuieşte cu sfaturile ei despre sex tot restul drumului, iar aceasta va rămâne, cu siguranță, în istorie ca una dintre zilele mele preferate.

Am spus una dintre zilele mele preferate? Adică, ziua mea ABSOLUT preferată din întreaga mea existență.

Ne oprim în fața capelei, şi sunt scoasă din maşină de nişte oameni pe care nu i-am mai întâlnit niciodată. O

femeie care ține în mână o planşetă mă târăşte rapid în interiorul micuței capele albe din Vegas, şi sunt surprinsă că în interior nu miroase a alcool şi a stripteuze. Abia am timp să înregistrez ceva, că femeia mă trage într-o cameră mică, în afara uşilor duble principale. Lily mă ține de mână tot drumul. Femeia se răsuceşte, fără suflare, strângându-şi la piept planşeta de parcă ar conține codurile secrete din Zona 51.

— Bună, bună. O zi de nuntă fericită! Am venit să te ajut să îți pui rochia.

— Rochia? bâigui eu şi mă uit în jos. Sunt goală? Oh, port deja una. Vezi? îi spun, făcând un gest spre țesătură, în caz că tot nu mă crede.

Ea râde.

— Nu, rochia ta de mireasă.

— Eu nu am...

Dar cuvintele mi se pierd pe buze când văd că se dă laoparte pentru a dezvălui un întreg raft de haine, plin de rochii strălucitoare, dantelate, albe şi chiar câteva de culoarea şampaniei sau roz-deschis. Sunt cel puțin douăzeci atârnate acolo. Cuvintele mi se rostogolesc rapid:

— Astea sunt... la pachet cu capela? Este un fel de colț de îmbrăcat?

— Nu, nici vorbă, se amuză ea. Cred că sunt un cadou de la viitorul tău soț.

Mă apăs pe piept şi privesc înapoi, spre Lily. Se străduieşte din răsputeri să îşi păstreze calmul, dar fără succes. Lacrimile îi curg şiroaie, şi pare că ştia deja că asta urma. Fac un pas înainte şi găsesc un pliculeț ataşat de suportul de haine. Înăuntru este un bilet de la nimeni altul decât Dylan.

Bună, Gropițe. Încă o dată, omul tău a venit pentru tine. Am selectat manual toate aceste rochii pentru tine acum o săptămână şi am avut grijă să aleg doar ceea ce cred că

vei adora (chiar dacă îmi doream foarte mult să-ți iau rochia-Cenuşăresei-în-nuanțe-de-cocktail-de-portocale). Te iubesc, scumpo! Te-ai ales cu un bărbat bun. Îmbrățişări şi sărutări din partea celui de-al doilea bărbat preferat din lume!

Dylan.

Acum o săptămână? Nu se poate. Asta înseamnă că...

— Hai, ce mai aştepți?! mă zoreşte Lily, dându-mă laoparte ca să poată începe să sorteze. Avem o nuntă la care trebuie să ajungem!

Douăzeci de minute mai târziu, sunt îmbrăcată într-o rochie care ar trebui să fie ilegală, atât este de frumoasă. Mânecile lungi sunt făcute din dantelă delicată şi fragilă, care se prelungeşte într-un corsaj din dantelă rigidă. Are exact 31 de nasturi de perle pe spate. Se umflă în talie şi apoi se revarsă într-o fustă de tul cu mai multe etaje, elegantă şi cu o trenă discretă. Pielea mi se vede prin mânecile din dantelă, corsajul se îngustează într-un V adânc la decolteu, şi, când merg, rochia se leagănă. Sunt ca o prințesă, o balerină şi o femeie puternică şi dură, toate într-un singur pachet complicat. Nu m-am simțit niciodată mai frumoasă şi mai prețuită decât acum, în această capelă.

Şi apoi, trebuie să modific acest gând când îmi dau seama ACUM că nu m-am simțit niciodată mai prețuită. Mi se opreşte respirația în pragul capelei. Nu este deloc ceea ce am crezut că va fi. Unde este Elvis? Unde este mirosul de gin şi de decizii proaste? Nu, am halucinații.

Această capelă a fost cumpărată din ceruri şi trimisă pe Pământ. Plafoanele boltite se ridică deasupra capului meu până la nori. Un imens candelabru de cristal străluceşte în mijlocul spațiului intim. Scânduri albe de lemn alcătuiesc tavanul, iar grinzi superbe le întăresc. Podelele de stejar întunecat permit tocurilor mele să pocnească ritmic pe

suprafața lor, iar foşnetul rochiei mele răsună ca nişte sărutări venite din adâncul oceanului. Buchete enorme de flori verzi şi roz umplu încăperea.

Dar nu toate aceste lucruri mă determină să-mi contemplu conştiința. Capela este plină de oameni. Oamenii mei. Oamenii lui Nathan. Familia mea, prietenii şi chiar şi mama lui. Asta nu este o fugă cu Nathan. Aceasta este nunta mea – o nuntă pe care Nathan o plănuieşte încă de dinainte de ziua de ieri. Tatăl meu – tatăl meu, care ar fi fost de aşteptat să urmărească ceremonia de pe telefonul mobil – se apropie de mine pe culoarul central. Ochii îi strălucesc de lacrimi pe care cu greu şi le reprimă, iar el arată elegant în costum. Îmi întinde brațul.

— Bună, scumpă fată. Eşti pregătită să te căsătoreşti în seara asta?

Ei bine, acum, chiar încep să plâng. Păcat că Lily a muncit atât de mult la machiaj, pentru că eu îl voi strica acum în două secunde.

Dylan ar fi îngrozit. *Stai!* Apropo de Dylan, iată-l! Este în al treilea rând din spate, făcând o formă de inimă cu mâinile şi suflându-mi sărutări imaginare prin ea. Mă uit înapoi la Lily şi o privesc, cu o mină întrebătoare. Ea zâmbeşte şi încuviințează din cap. A ştiut tot timpul.

Apoi, tata începe să mă conducă pe culoar, şi îl văd. Nathan. Nathan al meu, cel mai bun prieten al meu şi iubirea vieții mele, stând în smochingul lui negru, cu părul fantastic fluturându-i artistic departe de față, cu o lacrimă curgându-i pe obraz şi cu gura întredeschisă într-un surâs orbitor. El este al meu. Mă iubeşte. Mă iubeşte suficient de mult încât să planifice o întreagă nuntă-surpriză, o nuntă de vis. Cum de am fost atât de norocoasă?

Plutesc până la altar. Tata îi oferă mâna mea lui Nathan, iar acum sunt într-un vis. Jamal stă în spatele lui Nathan, iar Lily – în spatele meu. Restul băieților sunt aliniați în

primul rând, fiecare îmi face semn, cu pumnul strâns şi degetul mare ridicat în sus. Mama mea face acelaşi gest din partea cealaltă. Mama lui Nathan se mulţumeşte cu un zâmbet discret şi cu o scurtă înclinare din cap. Nathan mă ia de mână, şi simt furnicături în tot corpul. Mă uit în ochii lui negri ca antracitul şi mă înec într-o dragoste fastuoasă, luxoasă, arzătoare.

— Mai eşti cu mine? mă întreabă el cu un zâmbet moale şi nesigur.

Înghit în sec şi încerc să vorbesc printre lacrimi.

— Ai făcut toate astea pentru mine?

— Aş face orice pentru tine. Îţi place?

Îmi acord o clipă să mă uit din nou în jur. Toate feţele sunt zâmbitoare. Nu mai există oxigen în această cameră, toată lumea funcţionează pe bază de vapori emoţionali. Sufletele tuturor sunt răvăşite de emoţia momentului, iar eu nu pot să mai văd bine, din cauza lacrimilor de bucurie care-mi umplu ochii. Strâng mâna lui Nathan şi îi întâlnesc din nou privirea.

— Îmi place la nebunie. Te iubesc! De cât timp plănuieşti asta?

— De când te-am avertizat că o să te cer în căsătorie. Chiar a doua zi am angajat un organizator de nunţi. Eşti sigură că îţi place? Fiindcă, dacă nu-ţi place, putem anula totul chiar acum.

Caut cele mai bune cuvinte pentru a exprima în mod corespunzător ceea ce simt, însă dau greş cu desăvârşire.

— Nathan... eu... tu... şi toate astea! şoptesc şi scutur din cap. Îţi mulţumesc, dragul meu. Îmi place totul la nebunie.

În timp ce privesc ochii lui Nathan, chipul lui frumos proaspăt bărbierit, umerii lui largi, cravata neagră elegantă, înnodată la baza gâtului, şi mâinile lui puternice, care le ţin pe ale mele cu atâta tandreţe, mă cuprinde un sentiment de nerăbdare.

— Şi acum, ce facem?

Zâmbetul i se lărgeşte, apoi face semn cu capul spre oficiantul care stă în picioare undeva în lateral, după care se uită iar la mine.

— Dacă eşti de acord, ne căsătorim.

Izbucnesc într-un scurt hohot de râs, printre lacrimi.

— Da, te rog!

CAPITOLUL 32
BREE

Nathan îmi prinde palma în palma lui, în timp ce străbatem în tăcere holul acoperit cu mochetă al hotelului. Suntem la etajul 28, îndreptându-ne spre ceea ce nu mă îndoiesc că este cel mai frumos apartament din întreaga clădire. Ne oprim în faţa uşii, iar Nathan îmi sărută încheieturile degetelor. Nici unul din noi nu poate crede că acest lucru este real. El continuă să mă mângâie, să mă sărute, îşi plimbă degetele pe pielea mea la fiecare pas – şi cred că asta se întâmplă pentru că încearcă să se convingă, la fel ca mine, că tot ce trăim este real. Suntem într-un basm. Suntem umbre de marionete pe perete.

El strecoară cardul de acces în încuietoare, iar o lumină verzuie clipeşte scurt. Simt sub genunchi atingerea aspră a antebraţului său, în timp ce mă ia în braţe pentru a mă trece peste prag. Am inima în gât, şi amândoi râdem de

dragostea siropoasă care a răsunat ca un ecou între noi toată noaptea. Eu i-am spus *soț*. El mi-a spus *soție*. Toată lumea a strâmbat din nas. Dar nu şi noi – nu în seara asta.

Nathan mă duce în cameră, unde este întuneric. Purtându-mă încă pe brațe, dă să se îndrepte spre întrerupător, pentru a aprinde becurile, dar îl opresc. Lumina lunii se revarsă înăuntru, impregnând camera de romantism şi liniştindu-mi nervii.

Înghit în sec, iar Nathan se uită direct la mine. Ochii lui sunt ca două pături de catifea neagră. Privirea lui mă învăluie strâns.

— Nu fi neliniştită! spune el, alungându-mi gândurile din minte.

— Totuşi, sunt. Mi-am dorit noaptea asta de prea mult timp, şi s-ar putea să fii dezamăgit. S-ar putea să nu fiu suficient de bună pentru tine.

Zâmbetul lui este doar o aluzie. O şoaptă pe gura lui. Se apleacă şi îşi lipeşte fața de gâtul meu, şi simt cum vibrează un murmur de încântare.

— Tu vei fi întotdeauna suficient de bună pentru mine.

Scot un suspin tremurat şi mă las purtată spre pat în brațele lui puternice. Se opreşte în fața patului şi mă lasă să alunec uşor, până când picioarele mele ating podeaua. Îmi ridic privirea spre el, cu răsuflarea sugrumată. Nathan este perfect. Lumina lunii i se prelinge peste maxilarul puternic şi peste pomeții ascuțiți, schițând un profil care ar fi trebuit să fie creionat de Da Vinci. Mă ridic pe vârfuri şi îi sărut buzele pline. El răspunde cu un sărut molcom. Este atât de moale şi de tandru! Îmi prinde şoldul în palma lui mare, în timp ce eu îmi strecor mâinile pe sub reverul fracului şi urc, urc încet pe pieptul său vânjos, apoi pe umeri, până când degetele mi se încurcă în părul moale de la ceafă.

Mă strânge tare în brațe, mă apasă de el, ca şi cum n-ar mai vrea să mă elibereze vreodată. De acum înainte, voi trăi

de-a pururi în îmbrățișarea lui. Gurile noastre explorează. Palma lui se deschide, fermă, pe spinarea mea, în vreme ce mâna cealaltă mi se preumblă încet pe piele, spre gât. Buzele noastre dansează, înlănțuite ca într-un vals: când moi, când ferme, înainte şi înapoi.

Simțurile mele se înclină ca o canoe care trece peste o cascadă când gura lui Nathan se plimbă pe gâtul meu, până la claviculă. Limba lui îmi gustă uşor pielea, iar el geme de plăcere. Asta este. „Este al meu, este al meu, este al meu", repetă acum întruna inima mea. Îi împing sacoul de pe umeri şi simt muşchii încordați pe sub cămaşă. Un fior mă străbate. Stomacul mi se strânge. Am nevoie de Nathan. El mă ajută să desfac nasturii, apoi azvârle cămaşa într-o parte.

Îmi las mâinile să plutească pe deasupra bustului său, iar el zâmbeşte. Încerc să respir, dar mă simt ca şi cum cineva s-ar fi aşezat pe plămânii mei. El chicoteşte, iar nerăbdarea îl învinge în cele din urmă. Îmi apucă palmele şi mi le apasă ferm pe pieptul lui. *Piele. Caldă. Fermă.* Strângându-mă de încheieturile mâinilor, mă trage cu el spre pat. Se aşază, lăsându-mă să rămân în picioare şi sprijinindu-şi palmele în spatele lui, pe pat.

— Tu conduci ostilitățile, şopteşte el surâzător, oferindu-mi toată puterea.

Îmi doresc mai mult decât orice să nu mă simt timidă în acest moment. Mi-aş dori să-i arăt cât de sexy pot fi. Cât de puternică. Să-i demonstrez că nu sunt fata asta tremurândă care stă aici, îmbrăcată în rochia ei elegantă. Dar, când ochii mei alunecă în sus şi întâlnesc ochii lui, văd doar o adorație tandră. El mă vrea aşa cum sunt – mereu şi pentru totdeauna.

Când fac un pas înainte, între picioarele lui, țesătura rochiei mele îi atinge pantalonii. Albul cel mai pur pe negru ca lignitul. O lună argintie pe cerul întunecat al nopții. O

pagină albă pătată cu cerneală. Foarte diferite, dar împreună – o alcătuire perfectă.

Îmi trec degetul peste clavicula lui. Peste brațul lui. Peste degetele lui. Îşi îndoaie degetele, iar eu repet atingerea pe partea opusă. Întregul lui corp răspunde. Acei muşchi se strâng, şi îmi plimb degetele pe abdomenul lui, ca nişte pensule pe o pânză. Muşchii sunt... magnifici. Pe o parte a bicepsului i se formează o vânătaie, probabil de când a fost placat, în timpul meciului. Mă aplec şi îmi apăs buzele pe ea. O fierbinţeală ciudată se roteşte ca un vârtej în stomacul meu. Focul îmi trosneşte în inimă. Nathan mă apucă de şolduri şi mă trage în poala lui.

Ne privim în ochi unul pe celălalt, iar tăcerea se întinde în cel mai confortabil şi moale cocon. Îmi împinge o şuviţă de păr după ureche, iar eu tremur.

— Te iubesc de atât de mult timp, spune încet, ca şi cum ar vorbi doar pentru el. Chiar eşti aici, acum?

Mă aplec şi îi presar sărutări calde pe gât, până la bărbie. Mă strânge în braţe ca şi cum aş fi din filamente de sticlă. Mă voi sparge dacă mă strânge prea tare.

— Amândoi visăm, îi şoptesc, aproape de pielea lui catifelată.

— Aşa mă gândeam şi eu, răspunde el şi, întorcându-şi faţa, îmi prinde gura.

De data asta, nu mai este un sărut blând. Buzele lui sunt arzătoare. Limba lui explorează. Inima lui este ca un ciocan. Îi va străpunge pieptul şi mă va ataca. Mâinile acelea mă prind din nou de talie şi mă ridică uşor din poala lui. Stau lângă pat, iar Nathan mă roteşte, îndepărtându-mă de el. Îi simt degetele pe spinare, desfăcându-mi nasturii rochiei. Îmi imaginez cum arată nasturii minusculi între degetele lui mari. Ca un uriaş care se întinde spre cer şi rearanjează stelele.

În urma fiecărui nasture care se deschide, Nathan depune câte un sărut pe fiecare centimetru de piele proaspăt eliberat. Atmosfera romantică se încolăceşte în jurul nostru. Se înfăşoară prin oasele mele ca o sfoară întinsă şi se conectează la atingerea lui. Nathan mă sărută de parcă aş fi o ființă divină. Îi aud respirația tremurătoare şi ştiu că şi el simte greutatea acestui moment. Această presiune care se acumulează, această intensitate pe care am purtat-o în noi încă din ziua aceea de pe pista de atletism a liceului, cu atâția ani în urmă. Totul a fost construit pentru acest moment. Pentru noi doi împreună.

Un sărut. Şi încă unul. Şi încă unul.

— Te voi prețui până la ultima mea suflare, îmi şopteşte el, lipit de umărul meu gol, iar rochia mea cade, scoțând un foşnet ca al vântului strecurat printre copacii verzi şi luxurianți ai unei păduri. Brațele lui alunecă în jurul taliei mele şi mă trag înapoi, spre pieptul său. Piele lângă piele. Sfântă şi sacră. Îmi înclin capul pe spate, iar el îmi sărută gâtul.

— Frumoasa şi încântătoarea mea soție...

Petrecem ore întregi în propria lume. Povestea noastră de dragoste e tangibilă. Speranțele noastre sunt expuse. Sufletele noastre se luminează. Temerile noastre sunt lăsate deoparte pentru acest scurt moment, în care nimic nu ne poate atinge. În acest loc – şi în aceste brațe – mă simt în siguranță şi liberă. Îmi deschid brațele şi dansez în ploaie. Mă învârt în curent. Mă întind pe spate pe pajişte în timp ce ochii lui întunecați scânteiază deasupra mea.

EPILOG

BREE

În dimineața următoare, în timp ce eu şi Nathan încă ne ghemuim sub o plapumă uriaşă şi pufoasă şi nu vrem deloc să părăsim patul, el îşi trece mâna peste părul meu şi murmură:

— Bree! Am să-ți fac o mărturisire.

Sunt încă pe tărâmul fericirii, aşa că ar putea să-mi spună şi că este un criminal în serie, înarmat cu un topor, şi eu probabil doar aş îngâna, veselă: „Hmm, ce nostim, dragul meu”.

Râde şi mă răsuceşte cu fața spre el.

— Vorbesc serios! Cred că este posibil ca, fără să vreau, să te fi amăgit ca să te măriți cu mine. Am uitat să-ți mărturisesc ceva foarte important înainte să spunem „Da”.

„Mda. Distruge-mi vibrațiile de fericire, de ce nu?”

— Bine, spune-o!

El închide ochii şi inspiră.

— Este mai degrabă ceva ce trebuie să-ți arăt.

Îi arunc o privire senzuală.

— Nathan, am văzut deja *totul*.

El râde înfundat şi îşi dă ochii peste cap înainte de a se îndrepta spre noptieră pentru a-şi lua portofelul. Se aşază apoi, sprijinindu-şi spinarea de căpătâiul patului, şi mă prinde de subsuori, ca să mă aşez şi eu.

— Bine, bine, vin! Uff!

Se pare că vorbeşte serios, indiferent despre ce ar fi vorba. Îl văd cum scoate din portofel o foaie de hârtie, împăturită în patru, şi mi-o întinde, îndemnându-mă din priviri să o iau.

Mă simt din nou ca şi cum ar trebui să deschid o cutie cu surprize, din care cine ştie ce creatură pe arcuri va ieşi.

Despăturesc foaia şi văd un fel de listă detaliată, cu o mulțime de mâzgăliturі pe margini. Unele lucruri, cum ar fi lupta cu mâncarea, au un X lângă ele, iar altele, cum ar fi masarea picioarelor, au o bifă. Nathan pare pregătit ca eu să îi arunc verigheta în față.

— La ce mă uit? Ce-i asta? întreb, fără să mă simt nici pe departe atât de criminală pe cât pare să bănuiască el că ar trebui.

— Este o... fițuică romantică. Băieții m-au ajutat să o alcătuiesc atunci când noi doi am fost de acord să ne prefacem că suntem iubiți. Au făcut-o pentru a mă ajuta să ies din zona de prietenie cu tine.

Îmi mut privirea de la ochii lui îndureraţi şi temători înapoi la foaia de hârtie şi o parcurg, având o revelație, ca o iluminare. Atât de multe amintiri îmi apar în minte. Dansul în studioul meu. Pachetul de Starburst. Liftul oprit între etaje.

— Bree, îmi pare atât de rău! Am vrut să-ți arăt asta când ai intrat în capelă, aseară, dar, după ce te-am văzut, mi-a ieşit complet din minte, spune el, bâlbâindu-se, şi îşi trece mâinile prin păr. Eşti supărată? Te simți trădată?

Îl privesc şi rămân cu gura căscată – în primul rând, pentru că bicepsul lui este cu adevărat spectaculos când Nathan îşi trece mâna prin păr.

— Nu îmi vine să cred, spun cu o voce dură ca de granit.

El se încruntă şi oftează:

— Ştiu. A fost o greşeală.

— A fost... Mă răsucesc şi mă aplec peste el, privindu-l în ochi. A fost un complot.

Frica îi colorează ochii, până când îmi las gura pe gâtul lui.

— Un complot viclean.

Încă un sărut.

— Disperat.

El murmură, întinzându-se după următorul meu sărut.

— Dulce.

— Deci nu eşti supărată? mă întreabă, cu voce răguşită, în timp ce îl trag înapoi în coconul nostru de iubire.

— Adorabil.

— Unele dintre aceste lucruri au fost idei cu adevărat îngrozitoare, mărturiseşte el şi începe să-mi arate cu degetul unele lucruri de pe listă, dar îi dau de înțeles că nu mă interesează.

— Romantic.

— Bine, deci, cred că am terminat cu ea, din moment ce ai aruncat-o aşa prin cameră?

— Sexy.

Acum, mă sărută el.

— Deci mă ierți? mă întreabă, lipit cu buzele de pielea mea.

— Da, dar numai cu condiția să dovedeşti aceeaşi dăruire pentru romantism pentru tot restul căsniciei noastre.

Are o scânteie şireată în ochi atunci când îmi răspunde:

— S-a făcut.

TACTICA IUBIRI

Nate, ai rămas fără mere.
-Ince

1. ~~O iei de mână~~ ✓
2. ~~Bătaie cu mâncare~~ ✓
3. ~~Îi dai o șuviță pe după urech~~
4. ~~Vorbiți murdar despre coapur~~
5. ~~Îi cumperi florile ei preferate~~
6. ~~Îi atingi brațul când vorbește~~
7. Te prefaci că ți s-a stricat m
8. ~~Întrerupi lumina și aprinzi lu~~
9. Închiriezi un restaurant între
10. ~~Îi faci cu ochiul~~ ✗
11. ~~O înveți să arunce o minge de~~
12. ~~Verși ceva pe cămașa ta~~ ✓
13. ~~Rămâneți blocați în lift~~ ✗

Ceee?

Verde & Roz